

சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்

முனைவர் பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

கா.இரமேஷ் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

நெறியாளர்

முனைவர் திருமதி ப.பத்மினி

எம்.ஏ.(தமிழ்), எம்.ஃபில், பிஎச்.டி.,
நாட்டுப்புறவியல் (நிறைச் சான்றிதழ்), எம்.ஏ. (மொழியியல்)
இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 004.

தமிழ்த்துறை

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 004.

ஜனவரி 2016

முனைவர் (திருமதி) ப.பத்மினி

எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்டி., எம்.ஏ. (மொழியியல்),

இணைப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை - 600 004.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

‘சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இந்த ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டப் பேற்றிற்காக, என் நெறியாள்கையின்கீழ், சென்னை, இராணிமேரி கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில் ஆய்வாளர் கா.இரமேஷ் அவர்களால் செப்டம்பர் 2011 முதல் ஜனவரி 2016 வரை முழுநேர ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதப் பெற்றதாகும். இதற்குமுன் இந்த ஆய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கோ, ஆய்வின்கோ அனுப்பப் பெறவில்லை என்பதற்கும், இவ்வாய்வேடு அவர்தம் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்பதற்கும் சான்றளிக்கிறேன்.

U. பத்மினி 19.2.16.
(ப.பத்மினி)

நெறியாளர்

இடம் : சென்னை - 600 004.

நாள் : 19.2.16.

முனைவர். ப. பத்மினி
எம்.ஏ.தமிழ்., எம்.ஃபில்., பிஎச்டி., எம்.ஏ. (மொழி. தாட்டுப்பாடல் (திறைசான்றிதழ்)
இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004

கா.இரமேஷ்

ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை - 600 004.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இந்த ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டப் பேற்றிற்காக, சென்னை, இராணிமேரி கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில் முனைவர் ப.பத்மினி அவர்களின் நெறியாள்கையின்கீழ் செப்டம்பர் 2011 முதல் ஜனவரி 2016 வரை ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவானது. இந்த ஆய்வேடு என் சொந்த முயற்சியில் ஆக்கப் பெற்றதென்றும், இந்த ஆய்வேடு இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பேற்றிற்கோ, ஆய்விற்கோ அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

U. பத்மினி 19.2.16.
நெறியாளர் கையொப்பம்

முனைவர். ப. பத்மினி
எம்.ஏ(தமிழ்), எம்.பீல், பிஎச்.டி., எம்.ஏ(மொழி, துட்டுவாலைத் துறைசான்றிதழ்)
இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004

கா.இரமேஷ்
(கா.இரமேஷ்)
ஆய்வாளர்

இடம் : சென்னை - 600 004.

நாள் : 19.2.16.

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு எனக்குப் பெறுதற்கரிய வாய்ப்பளித்த இராணிமேரி கல்லூரிக்கு என்னுடைய நன்றி.

இராணிமேரி கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு நல்கிய இராணிமேரி கல்லூரி மேனாள் முதல்வர், முனைவர் திருமதி. வி.காந்திமதி அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

என்னுடைய முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வுப்பணி இனிதே தொடங்குவதற்கு வாய்ப்பளித்த மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் பி.புஷ்பம் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி. எனது ஆய்வுப் பணிக்காலத்தில் துறைத் தலைவராக வீற்றிருந்த முனைவர் திருமதி. கு.மங்கையர்க்கரசி அவர்களுக்கும், முனைவர் திருமதி. ஈ.அன்னக்கிளி அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி. இந்நாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் பேராசிரியர் திருமதி. கலைவாணி அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

‘சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்வதற்கு ஒப்புதல் அளித்து, எனக்கேற்பட்ட சிற்சில இடையூறுகளின் போது என்னுடைய முனைவர் பட்ட ஆய்வின் முனைப்பும், ஆர்வமும் தேங்கிவிடக் கூடாது என்று எண்ணி எனக்காகச் சிரத்தையெடுத்து ஆய்வுத் தொடர்பாக அறிவுரை நல்கி தன் கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றி என்னுடைய ஆய்வுப் பணி நிறைவடைவதற்குப் பேருக்கம் அளித்த நெறியாளர் முனைவர், பேராசிரியர் திருமதி. ப.பத்மினி அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

எங்கேயோ தொலைந்துபோகவிருந்த என் கல்லூரிக் கல்வி வாழ்க்கையைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியிலிருந்து தொடங்குவதற்குப் பெருந்துணைப் புரிந்து, நாங்கள் சந்திக்க நேர்கின்ற வேளையெல்லாம் எனக்கு உந்துதலும் உற்சாகமும் அளித்து என்னைச் செல்லும் இடம் நோக்கிச் செலுத்தி மகிழ்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கும் சான்றோர், கவிப்பேரரசு ‘வைரமுத்து’ அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி. அவருடைய உதவியாளர் திரு. ப.பாஸ்கர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி.

பச்சையப்பன் கல்லூரியில் சேர்வதற்கும் சேர்ந்தபின்பும் என்னைத் தன் தம்பியாகவே சுவீகரித்துக் கொண்ட கவிஞர், முனைவர்

திரு. கிருஷ்ணசாமி, பேராசிரியர் திருமதி. ஞானகுமாரி ஆகியோர்க்கு என்னுடைய நன்றி.

சங்க இலக்கியம் குறித்த எனது ஆய்வுத் தேடலுக்கு நான் தொடர்பு கொள்கின்ற பொழுதெல்லாம் எனக்கேற்பட்டிருக்கின்ற ஐயங்களுக்கு முறையாக இலக்கியத்திலிருந்தும் தொல்லியல் சான்றுகளின் அடிப்படையிலும் விளக்கங்கள் அளித்து சீரிய முறையில் என்னுடைய ஆய்வு நிறைவடைவதற்கு வழிகாட்டியவர் அற்றைநாள் தொல்லியல் துறைத் துணை இயக்குநர் பேராசிரியர் பெருந்தகை திரு. ர.பூங்குன்றன். அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

என்னுடைய கல்லூரி வாழ்க்கையின்போது உலகில் நடக்கின்ற ஒவ்வொன்றையும் மார்க்ஸியத் தத்துவத்தோடு பொருத்திப் பொருத்தி எனக்கும் மார்க்ஸியம் கற்றுத் தந்த பேராசிரியர் திரு. அண்ணாதுரை அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

உறங்குகின்ற பொழுதுகளைத் தவிர சந்திக்கின்ற பொழுதுகளெல்லாம் வரலாறு, கலை, இலக்கியம், அறிவியல் என அனைத்தையும் இயக்கவியல்பூர்வமாக விவாதித்துக் கொண்டும், ஆலோசனை வழங்கியும், அன்பும் தோழமையும் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற தோழர்கள் பேராசிரியர் ஜெகஜீவன்ராம், பேராசிரியர் பெ.அண்ணாதுரை, பேராசிரியர், கவிஞர் சி.சுந்தரமூர்த்தி, பேராசிரியர் பெ.மோகன், பேராசிரியர் பெரியசாமி, இரா.கார்த்திகேயன், கல்வியாளர் முருகன், கருப்பசாமி, கணபதி இளங்கோ, பச்சையப்பன் கல்லூரி அலுவலர் இராமநாதன் ஆகியோர்க்கு என்னுடைய நன்றி.

சைவ சித்தாந்தம் குறித்தும் தமிழ் இலக்கியம் குறித்தும் எங்களுக்குத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்ற சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சைவ சித்தாந்தத் துறைப் பேராசிரியர் திரு. சரவணன் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

என் மீது பரிவும் பாசமும் கொண்ட பேராசிரியர் திருமதி. ஹரிணி ஆனந்தன், பேராசிரியர் திருமதி. மல்லிகா ஆகியோர்க்கு என்னுடைய நன்றி.

நான் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக ஆவதற்கும், ஆய்வுப் பணியைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்துவதற்கும் துணைநின்று அன்பும் நட்பும் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கும் தோழி தேன்மொழி அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி.

இராணிமேரி கல்லூரியில் என்னுடைய நெறியாளர் பேராசிரியர் ப.பத்மினி அவர்களிடம் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வு செய்து

வருகின்ற சமகால ஆய்வாளர்கள் திருமதி. ஜமுனா, செல்வி. மகாலட்சுமி, திருமதி. ரஞ்சனி, திருமதி. பொன்மலர் ஆகியோர்க்கும், முனைவர் பட்டம் பெற்றிருக்கும் திருமதி. அனுராதா, செல்வி. சியாமளா ஆகியோருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

இராணிமேரி கல்லூரியின் அனைத்துத் துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும், கல்லூரி அலுவலர்கள், பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

மாநிலக் கல்லூரி தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் முனைவர் திரு. தாமரைக்கண்ணன், முனைவர் திரு. க.சேகர், முனைவர் திரு. கிருஷ்ணன், முனைவர் திரு. வேலு ஆகியோர்க்கும் என்னுடைய நன்றி.

என்னைத் தன் மகன் போலவே எண்ணி வார்த்தெடுத்துப் பள்ளிக் கல்வியை நிறைவு செய்வதற்குப் பேருதவியாற்றிய தமிழாசிரியர் திரு. கோபாலன் (பண்ணைக் கோமகன்) ஐயா அவர்களுக்கும், என் நெஞ்சில் மறையாது இருக்கும் ஆசிரியை திருமதி. இந்திரா கோபாலன் அவர்களுக்கும், அண்ணன் கவிஞர். பூவண்ணன் அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி.

எனது மேனிலைப் பள்ளிக் கல்வியைத் தொடங்கி வைத்த எனது உடன்பிறவா அண்ணன் திரு. பழனிசாமி, என் உடன்பிறந்த அண்ணன் திரு. முத்து, எனது அண்ணன் மகன் உதயகுமார் உள்ளிட்ட எனது குடும்பத்தார் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

‘தி ஹிந்து’ பத்திரிகையாளர் திரு. கோலப்பனுக்கும், அவரது துணைவியார் திருமதி. ஜெயா அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி.

எனது ஆய்வுக்குத் தேவையற்ற நூல்களை எல்லாம் தேடித் தேடிப் பெற்று வழங்க ஏற்பாடு செய்த அந்நாள் நூலகர் திரு. கே.கணேசன் அவர்களுக்கும், நூலக உதவியாளர்கள் திருமதி. ஷீலா, ஏ.சுரேஷ், தற்காலிக நூலக உதவியாளர்கள் பாரி, பிரதீப் சேகர், தங்கமணி, ஷோபனகுமாரி ஆகியோருக்கும் என்னுடைய நன்றி.

எனது கல்விப்பணி தொடங்கி இனிதே நிறைவடைவதற்குக் கண்துஞ்சாது அரும்பாடுபட்ட என் பெற்றோர்களுக்கு நன்றி.

எனது ஆய்வேடு செம்மையுற அமைவதற்குக் கணிப்பொறி வடிவமைப்புச் செய்த தோழர் சே.குப்புசாமி அவர்களுக்கு நன்றி,

ஒவ்வொரு கணமும் உலகையும், மனிதர்களையும் எனக்குப் புரியவைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற சமுதாயத்திற்கு நன்றி.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	அகநானூறு
ஐங்.	ஐங்குறுநூறு
கலி.	கலித்தொகை
குறிஞ்சி.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறு.	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுருகு.	திருமுருகாற்றுப்படை
நற்.	நற்றிணை
நெடு.	நெடுநல்வாடை
பட்டினம்.	பட்டினப்பாலை
பதிற்று.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
புறம்.	புறநானூறு
பெரும்.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	பொருநராற்றுப்படை
மதுரை.	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
முல்லை.	முல்லைப்பாட்டு
தொல்.	தொல்காப்பியம்
நூற்.	நூற்பா
சிலம்பு.	சிலப்பதிகாரம்
திரு.	திருக்குறள்
பொரு.	பொருளதிகாரம்
பெருங்.	பெருங்கதை
SII, Vol.	South Indian Inscription, Volume
ப.	பக்கம்
மேலது	மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நூல்

யொருளடக்கம்

இயல்

தலைப்பு

பக்கம்

முன்னுரை

1.	அரசியல் ஓர் அறிமுகம்	01 - 40
2.	சீறார் அரசியல்	41 - 89
3.	மூதூர் அரசியல்	90 - 122
4.	வேளிர் அரசியல்	123 - 179
5.	வேந்தர் அரசியல்	180 - 230

முடிவுரை

மேலாய்வுக் களங்கள்

துணைநூற் பட்டியல்

துணைமை நூல்கள்

பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை

முன்னுரை

மனித இனம் தோன்றி சமூகமாக உருப்பெற்றதிலிருந்து அவர்கள் வாழ்வில் அரசியல் ஊடாடிக்கிடக்கிறது. மொழி, மதம், இனம், சாதி, தெய்வம், வர்க்கம், ஆடை, உணவு, கல்வி, கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரம் பண்பாடு, ஆண், பெண் என எல்லாவற்றிற்கும் ஓர் அரசியல் உண்டு என்னும் கருத்து தற்காலச் சமூகத்தில் நிலவுகிறது. எனவே உலகில் அரசியலைத் தவிர்த்துவிட்டு எவரும் இயங்கமுடியாது என்கின்ற சூழல் இருக்கிறது. அவ்வாறு கருதப்படுகின்ற சூழலில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சங்க கால அரசமைப்பில் இருந்த அரசியல் எதனை முன்வைத்து இயங்கியது என்பதை அறிவதற்குச் சங்க இலக்கியமே ஆதாரமாக இருக்கிறது. எனவே, சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல் என்னும் தலைப்பில் செய்யப்படும் இவ்வாய்வின் வழியாகச் சங்ககால அரசமைப்பு பற்றி ஆராயப்படுகிறது.

ஆய்வு அறிமுகம்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தின் இலக்கிய ஆதாரமாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பது பாட்டும் தொகையுமான சங்க இலக்கியமாகும். இவ்விலக்கியத்தின் துணைக்கொண்டே சங்ககால மக்களின் அகவாழ்வையும் புறவாழ்வையும் அறியமுடிகிறது. தமிழ்மொழியின் இலக்கண இலக்கிய ஆளுமையைக் காணவியல்கிறது.

தமிழ் நாட்டின் நிலவியல் அமைப்பினை அறியமுடிகிறது. உலகின் வேறெந்த இலக்கியத்திலும் பதிவு செய்யப்பட்டிராத திணை, துறை அமைப்பு முறையினைக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. சமூகத்திற்கு வழித்துணையாக இருக்குமென்று எண்ணப்படுகிறது. இத்துணைச் சிறப்புமிருந்தவற்றை உள்ளடக்கியதாகக் கருதப்படுவது சங்க இலக்கியம்.

இச்சங்க இலக்கியத்தை முன்னிறுத்திச் சங்க காலச் சமூக அமைப்பு, சங்ககால அரசு உருவாக்கச் சூழல் போன்ற பல்வேறு தளங்களில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்நிலையில் 'சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்' என்னும் தலைப்பில் இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

இவ்வாய்வின் வழியாகச் சங்க காலத்தில் நிலவிய சமூக அமைப்புகளில் இருந்த குடிகள், அரசமைப்புகள், அரசியல் போக்குகள், ஆட்சியாளர்கள் தங்களைத் தகவமைத்துக்கொள்ள எடுத்துக்கொண்ட முனைப்புக்கள், அவ்வாறு முனைகின்ற பொழுதில் அவர்கள் எதிர்க்கொண்ட இடர்ப்பாடுகள், உடன்பாடுகள் என்பன குறித்தெல்லாம் ஆய்வணுகுமுறையோடு ஆய்வில் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

இந்த ஆய்வில் முதலாம் இயலாகவிருக்கும் 'அரசியல் ஓர் அறிமுகம்' இயல் பொதுநிலையில் வைக்கப்பட்டிருப்பதையடுத்து சங்க கால அரசமைப்புகளைச் சீறார் அரசியல், மூதூர் அரசியல், வேளிர் அரசியல், வேந்தர் அரசியல் எனும் வகைப்பாட்டிற்குள் வைத்துப் பார்க்கின்றபொழுது ஒரு செங்குத்தான அரசமைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதை ஆய்ந்துணர்ந்து ஆய்வில் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

1. ஆய்வுத் தலைப்பு

'சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்' எனும் தலைப்பில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

2. ஆய்வு நோக்கம்

சங்க காலச் சமூகத்தில் சீறார்த் தலைவர்கள், மூதூர் மன்னர்கள், வேளிர்குடி, மூவேந்தர் குடி என்று நால்வகைப்பட்ட அரசாட்சி நடைபெற்றிருக்கின்றது. இவ்வரசமைப்புகளின் ஆட்சி எவ்வகையில் அமைந்திருந்தது என்பதையும், அது எதனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது என்பதையும் ஆய்வுலகத்திற்கு முன்வைப்பதுவே ஆய்வின் நோக்கமாகும். மேலும் இந்நான்கு வகைப்பட்ட அரசமைப்பும் சீரான காலக்கட்டத்தில் நடைபெற்றிருப்பதாக மேலோட்டமாகத் தெரிந்தாலும் அவை அவ்வாறு அமையவில்லை என்பதை எடுத்துரைப்பதோடு ஒவ்வொரு அரசமைப்புக் காலக்கட்டத்தின் போதும் ஆட்சி செலுத்துவதில் வேறுபட்டும் தனித்தும் அடுக்குமுறையிலும் இயங்கியிருக்கின்றன என்பதையும் முன்வைப்பதே நோக்கமாகும்.

3. கருதுகோள்

அரசியல் ஓர் அறிமுகம் என்னும் இயலில் அரசியல் என்பது சமூகத்தில் உயர் பதவியில் இருக்கின்ற தலைவர்கள் தங்களை அப்பதவியில் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு எடுக்கின்ற அனைத்துவிதமான முயற்சிகளும் குறிப்பதாக அமைகிறது.

சீறார் அரசியல் என்னும் இயலில் சீறார்த் தலைவன் தன்குடிகளோடு குடிகளாய் இருந்து குடிகளைக் காத்தவன். தேவைப்படுகின்றபோது வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்பட்டவன். தன் சமூகத்தின் சொத்தாகக் கருதப்பட்டிருக்கும் ஆநிறைகளைக் காக்கும் கடமைப்பட்டவன், சொத்துடைமைச் சிந்தனையோட்டத்தில் இருந்தவன், வேந்தர்களின்

அன்புக்குரியவன், என்றெல்லாம் கருதப்படுகின்ற சீறார்த் தலைவன், பகைவர் படைகளைத் தம் நிலத்திற்குள் புகவிடாது தடுக்கும் திண்மை கொண்டவனாக இருந்து தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள விழைந்தவனாவான் என்றும் கருதப்படுகிறது. சீறார்ச் சமூகத்தில் அரசாங்க அமைப்பு என்பது தொடக்க நிலையில் தான் இருந்தது.

‘மூதூர் அரசியலில்’ மூதூர் மன்னன் தன் மகளை மணம் செய்ய வேண்டி வந்த வம்ப வேந்தர்களை எதிர்ப்பதோடு அவளை அவர்களுக்குத் தரமறுத்து அவர்களோடு முரண்பட்டு அகமண முறை சிந்தனை கொண்டவனாவான்.

‘வேளிர் அரசியலில்’ வேளிரில் சிலர் வேந்தர்களை எதிர்த்து நிற்கவியலாமல் அழிந்தனர். சிலர் உடன்பட்டனர். பெரும்பாலும் இவர்கள் தன் எல்லைக்குள் வேந்தர் ஆட்சி, அதிகாரம் ஆகியவை நடைபெற்றுவிடக்கூடாது என்னும் நோக்கோடு செயல்பட்டனர்.

‘வேந்தர் அரசியலில்’ வேந்தர்கள் தன் எல்லையை விரிவு படுத்தும் நோக்கில் சிறு, குறு நில மன்னர்களை அழித்தும் அவர்கள் தங்களை ஏற்க வைக்கும் எண்ணத்தோடும் செயல்பட்டனர். அரசாங்க அமைப்பினை கட்டிற்றுக்கம் செய்தனர். மேலோங்கிய ஆட்சியதிகாரத்தில் அமரவே முயன்றனர். அவ்வாறே செய்தனர். இவ்வாறு சீறார்த் தலைவர்களும், மூதூர் மன்னர்களும் வேந்தர்களும் தங்களின் எல்லைப்பகுதிகளையும் நாட்டு வளங்களையும் காப்பதற்கும், பிறர் வளங்களை அடைவதற்கும் போர் முனையிலிருந்துச் செயல்பட்டனர் என்றும் அப்போதைய தகுதியிலிருந்து தங்களை மேம்படுத்திக்கொள்ள விழைந்தனர் என்றும் கருதப்படுகிறது.

4. ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல் என்னும் தலைப்பில் நிகழ்த்தப்படுகிற இவ்வாய்விற்காகச் சங்க இலக்கியத்தின் புற இலக்கியங்களான புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு ஆகியனவற்றை முதன்மை ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டாலும் அக இலக்கியங்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய நூல்களும் இவ்வாய்வில் சுட்டிகாட்டப்படுகின்றன. ஆக சங்க இலக்கியம் முழுமையும் ஆய்விற்காகக் கையாளப்படுகிறது.

5. ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல் என்னும் ஆய்வுக்காகப் பண்டைய வடஇந்திய அரசியலோடு சங்ககால அரசியல் ஒப்பிடப்பட்டு ஒப்பீட்டு ஆய்வு அணுகுமுறை செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் வேண்டிய விடங்களில் விளக்கமுறை ஆய்வு அணுகுமுறையும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

6. ஆய்வு முன்னோடிகள்

இந்த ஆய்வுக்கு முன்னோடி ஆய்வுகளாகக் கீழ்க்கண்டவை விளங்குகின்றன.

1. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்கள், அரங்க.இராமலிங்கம். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வேடு.
2. சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள், ச.குருசாமி. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வேடு.
3. தொல்குடி - வேளிர் அரசியல், ஆர்.பூங்குன்றன். பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்கான ஆய்வேடு.

7. ஆய்வுப் பகுப்புகள்

‘சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்’ என்னும் தலைப்பிலமைந்திருக்கும் இவ்வாய்வேட்டிற்கான முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்கள் பின்வருமாறு பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

- 1) அரசியல் ஓர் அறிமுகம்
- 2) சீறார் அரசியல்
- 3) மூதூர் அரசியல்
- 4) வேளிர் அரசியல்
- 5) வேந்தர் அரசியல்

முடிவுரை என்பன

இயல் ஒன்று

‘அரசியல் ஓர் அறிமுகம்’ என்னும் இவ்வியலில் அரசியல் என்ற சொல்லின் விளக்கமானது அகராதிகள், நிகண்டுகள், அரசியல் குறித்த ஆய்வு நூல்களின் துணை கொண்டு விளக்கமளிக்கப்படுகின்றது. இவ்வியலில் சங்க காலத்தில் இருந்த அரசின் அங்கங்களான அரசன், அமைச்சு, படை, குடி, கூழ், அரண், போன்றன குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆய்வு முடிவும் தொகுப்புரையும் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

இயல் இரண்டு

‘சீறார் அரசியல்’ என்னும் இவ்வியலில் சீறார்த் தலைவன் இயல்புகள் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது, சீறார்த் தலைவனின் அரசியல் போக்குகள், அதன் முன்னெடுப்புகள் ஆகியன குறித்தும், சீறார்த் தலைவன் ஆற்றும் கடமைகளின்போது அவனுக்கு உறுதுணையாற்றும் சீறார்த் தலைவி, தாய், வீரர்கள் ஆகியோரின் உடைமைச் சிந்தனைப் போக்கு ஆகியன குறித்தெல்லாம் கூறப்படுகின்றன. மேலும், சீறார்ச் சமுதாயத்தில் நிலவிய பிற கூறுகளான நடுகல் வழிபாடு, நடுகல் வழிபாட்டின் மூலம் ஏற்பட்ட சமயத் தொடர்புகள், சீறார் நிலம், சீறாரின் உற்பத்தித் திறன் போன்றன குறித்து விளக்க முறையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டு ஆய்வு முடிவும் தொகுப்புரையும் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

இயல் மூன்று

‘மூதார் அரசியல்’ என்னும் இவ்வியலில் மூதார் இயல்பு, மூதாரின் உற்பத்தி நிலை, மூதார் மன்னனின் இயல்புகள், மகள் கொடை வேண்டி வந்த வம்பவேந்தர்களின் நிலைப்பாடு, மூதார் மன்னனின் இல்லாள், மூதார் மன்னனின் மகள், தாய்வழிச் சமூகத்திலிருந்து தந்தை வழிச் சமூகத்திற்கு சென்றடைந்த முறை, வம்ப வேந்தர்களோடு முரண்பட்ட மூதார் மன்னனின் அப்போதைய அரசியல் நிலைப்பாடு குறித்தும் புலவர் கொண்ட கருத்தாக்கங்கள் போன்றவை முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆய்வு முடிவும், தொகுப்புரையும் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

இயல் நான்கு

‘வேளிர் அரசியல்’ என்னும் இவ்வியலில் வேளிர் என்ற சொல்லிற்கு ஒருமை, பன்மை மயக்கம், வேளிர் குடியின் பூர்வீகம், வேளிர் என்போர்

யாவர், வேளிர் இயல்புகள், வேளிர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த மோதல்கள், வேளிர்களிடையே இருந்த இணக்க உறவுகள், வேளிர் குடிக்கும் வேந்தர்களுக்குமிடையே நிகழ்ந்த மோதல்கள், உடன்பாடுகள், வேந்தர்களால் வேளிர் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றம், வேளிரல்லா பிற தலைவர்கள் கொண்டிருந்த அரசியல் நிலைப்பாடு போன்றவை குறித்து சங்க இலக்கியம் வாயிலாக எடுத்துரைக்கப்பட்டும் விளக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது. வேளிர், வேந்தர்களுக்கிடையே நிலவிய போக்கு, அரசியல் குறித்த ஆய்வு முடிவும், தொகுப்புரையும் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

இயல் ஐந்து

‘வேந்தர் அரசியல்’ என்னும் இவ்வியலில் வேந்தர் என்னும் சொல் குறித்துநிற்கும் பொருள் விளக்கப்படுகிறது. திணை, விழுந்திணை, விளங்குதிணை என்னும் சொற்கள் அரசியல் நிகழ்வில் சமூகப் போக்கில் வேந்தனைக் குறிக்கவே ஆளப்பட்டுள்ளன என்று கருதி அதற்கு விளக்கமளிக்கப்படுகிறது. வேந்தர் குடிகளிடையே ஏற்பட்ட அதிகார மோதல், வேந்தராட்சியின் போது நாட்டில் ஏற்பட்ட வணிகத் தொடர்பு, வணிகத்திற்காக உருவாக்கப்பட்டிருந்த பெருவழிச்சாலை, உற்பத்திப் பெருக்கம், சமயத் தொடர்புகளின் வாயிலாக வேந்தர்களில் சிலர் மேற்கொண்ட வடக்கிருத்தல், அரசாங்க அமைப்புக்கள் போன்றவை குறித்துச் சங்க இலக்கிய அடிப்படையிலும், தொல்லியல் சான்றுகளின் அடிப்படையிலும் விளக்கப்பட்டு இவ் ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஆய்வாளரின் முடிவும், தொகுப்புரையும் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

முடிவுரை

ஆய்விற்காகப் பகுக்கப்பட்ட ஐந்து இயல்களிலிருந்து பெறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகளின் தொகுப்பு முடிவுரையில் தரப்பட்டிருக்கின்றது.

துணை நூற்பட்டியல்

துணை நூற்பட்டியலில் முதன்மை ஆதாரமாகச் சங்க இலக்கியம் முழுமையும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

துணைமை ஆதாரங்களாகச் சங்க இலக்கியம் குறித்த ஆய்வு நூல்கள், தொல்லியல் ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் காலாண்டிதழ்கள், தமிழ் அகராதிகள், நிகண்டுகள் போன்றவை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூல்களின் பட்டியல் இப்பகுதியில் தரப்பெற்றுள்ளது.

- 1.0 அரசியல் சொல்லுருவாக்கம்
- 1.1 அரசியல் : அகராதிகளின் விளக்கம்
- 1.2 அரசியல் : அறிஞர்களின் விளக்கம்
 - 1.2.1 திருக்குறளின் வரையறை
 - 1.2.2 அரசியல் : தொல்காப்பியத்தின் வரையறை
 - 1.2.3 காப்பியம் சுட்டும் அரசியல்
 - 1.2.4 அரசியல் : ஆய்வுக்கருத்து
- 1.3 சமூக அமைப்புகளின் வகை
 - 1.3.1 தாய்வழிச் சமூகம்
 - 1.3.2 தந்தைவழிச் சமூகம்
- 1.4 அரசு தோற்றம்
 - 1.4.1 அரசின் நோக்கமும் அறிஞர்கள் கூற்றும்
- 1.5 அரசுகளின் வகையும் சார்பும்
- 1.6 அரசும் செயல்பாடுகளும்
- 1.7 அரசின் மாற்றம்
- 1.8 அரசும் இயக்கவியல் கூறும்
- 1.9 அரசு - அரசாங்கம்
 - 1.9.1 அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள்
 - 1.9.2 அரசாங்க அங்கங்களும் அதன் செயல்பாடும்
 - 1.9.3 அரசன்
 - 1.9.4 முல்லைத் திணையில் தலைவன்
 - 1.9.5 தொல்காப்பியம் சுட்டும் அரசன்
 - 1.9.6 சங்க இலக்கியம் சுட்டும் அரசன்
 - 1.9.7 அரசன் : நிகண்டுகளின் வகைப்பாடு

- 1.9.8 அரசனின் செயல்பாடுகள்
- 1.9.9 அரசனின் கடமை
- 1.10 அமைச்சர்கள்
 - 1.10.1 அமைச்சர் குணவியல்பு
- 1.11 படையும் படைத்தோற்றமும்
 - 1.11.1 படைப் பிரிவுகள்
 - 1.11.2 யானைப்படை
 - 1.11.3 குதிரைப்படை
 - 1.11.4 தேர்ப்படை
 - 1.11.5 காலாட்படை
 - 1.11.6 கப்பற்படை
- 1.12 மக்கள் அல்லது குடிகள்
 - 1.12.1 திணைப்பெயரும் குடிப்பெயரும்
 - 1.12.2 திணைப்பெயர்களால் குடிப்பெயர்கள்
 - 1.12.3 செய்தொழில்களால் குடிப்பெயர்கள்
- 1.13 சங்க காலத்தில் சாதிகளும் அதற்கு மறுப்புக் கருத்தும்
- 1.14 நட்பு
- 1.15 கருவூலம்
 - 1.15.1 கருவூல அமைப்பு
- 1.16 அரண்
 - 1.16.1 மதிலரண்
 - 1.16.2 நீரரண்
 - 1.16.3 காட்டரண்
 - 1.16.4 மலையரண்
- 1.17 தொகுப்புரை

இயல் ஒன்று

அரசியல் ஓர் அறிமுகம்

அரசியல் ஓர் அறிமுகம்

1.0 அரசியல் சொல்லுருவாக்கம்

“இந்தியாவில் அரசியல் எனப்படுவதை ராஜ தர்மம் என்று வழங்கினர். தொன்மையான ஸ்மிருதிகள் காலத்திலேயே இச்சொல் வழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது”¹. “ஆங்கிலம் அரசியலை பாலிடிக்ஸ் (Politics) என்று வழங்குகிறது. இச்சொல் தொடக்கத்தில் கிரேக்கத்தில் நகர அரசைக் (City State) குறித்தது. பிற்காலத்தில் அரசு - அரசாங்கம் போன்ற அனைத்துப் பொருட்களைப் பற்றியும் குறிக்கும் வகையில் ஒரு பரந்த பொருளுடைய சொல்லாகிவிட்டது”².

1.1 அரசியல் : அகராதிகளின் விளக்கம்

அரசியல் என்பதற்கு “இராசரீக முறை”³, “ஆட்சி செய்யும் முறை”⁴, “அரசாட்சி”⁵, “அரசநீதி”⁶, “அதிகாரத்தைக் குறிவைத்துச் செயல்படும் போக்கு”⁷, “ஆட்சி அதிகாரம் பற்றிய கோட்பாடுகளும் நடைமுறைகளும்”⁸, “அரசாளும் முறை”⁹, “நாடு ஒன்றினை ஆட்சி புரிந்திடும் முறை”¹⁰, “ஆட்சி புரிவது பற்றிய பல்வேறு கட்சிகளின் கொள்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகள்”¹¹, “அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துதல்”¹², “தீர்மானம் எடுத்தல்”¹³, “தகுதியுடையோர் செயல்தகவைப் பங்கீடு செய்தல்”¹⁴, “ஆட்சி தொடர்பான தீர்மானங்களைச் செய்தல்”¹⁵, “மக்கட் சமுதாயமாகிய அரசு என்ற சமுதாய அமைப்பின் பொதுத் தன்மையைப் பற்றிய செய்தித் திரள்”¹⁶, “மனித சமுதாயத்தினைப் பேணும் முறையே அரசாட்சி”¹⁷, “அரசாட்சியின் பண்பினை இயம்புவது அரசியல்”¹⁸ என்று அகராதிகளும், வாழ்வியற் களஞ்சியமும் பொருளியம்புகின்றன.

1.2 அரசியல் : அறிஞர்களின் விளக்கம்

மேலும், “ஆள்கின்ற அரச சக்தியும் ஆளப்படுகின்ற பிரஜா சக்தியும் சாசுவதமானவை. இவற்றின் லட்சணங்கள் நியமங்கள், கடமைகள் முதலியவைகளும் சாசுவதமானவை. இவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. இவைகளைப் பற்றிப் பொதுவான முறையில் கூறுவதுதான் அரசியல் சாஸ்திரம்”¹⁹ என்பார் சுகுருசாமி.

“அரசியல் எதிரிகளை அடக்கி ஒடுக்கி நிலையான எதிரிகளாக வைத்திருப்பது சிறந்த அரசியல் அறிவாகாது. அவர்களை நண்பர்களாகச்

செய்துகொண்டு நாட்டு மக்களின் வாழ்வையே சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிவதுதான் அரசியலாகும்”²⁰ என்கிறார் சாமி. சிதம்பரனார்.

“மண்ணாசை, பொன்னாசை, புகழாசை தவிர வேறில்லை”.²¹ “அரசியல் என்பது கீழ்த்தரமான கலை. இதனால் போலித் துறவிகளும் பிராமணர்களும் பிழைப்பு நடத்துகின்றனர்”²². “அரசியல் என்ற சொல் பொதுவாக ஊர், நகர், மாநிலம், நாடு, உலகம் ஆகியவற்றின் பிரச்சனை பற்றிய அறிவியல்”²³ என்றும், “பண்பில் மிகுதியும் பொருளியல் தன்மையும் கொண்ட அரசாங்கத்தின் நடப்புப் பிரச்சனைகளைக் குறிக்கும்”²⁴ என்றும் அப்துல் ரகுமான் எடுத்துரைக்கிறார். மேலும் அவர் கூறும்போது, “அரசியலை அர்த்த சாஸ்திரம் என்று வழங்கலாயினர். அர்த்த சாஸ்திரம் என்பது நிலத்தை அடைவதற்கும் காப்பதற்கும் உரிய முறைகளைக் கூறுவது”²⁵ என்கிறார்.

“மிகமிக வலிமை வாய்ந்த ஒரு சமூக நிறுவனமாக இருப்பது அரசியல்”²⁶ என்று க.ப.அறவாணன் குறிப்பிட்டுள்ளார். “அரசுகள் பகைவர் நாட்டில் உள்ள அணுப்படைக் கலங்களைச் செய்யும் ஆய்வு நிலையங்களை அழிப்பதோடு ஒக்கும்”²⁷. “மனிதர்களை ஒன்றுசேர்ந்து வாழச் செய்வனவும் பொது நலக் காரியங்களில் ஒத்துழைக்கச் செய்வனவுமாகிய ஒரு கலைதான் அரசியல்”²⁸ என்று சாமி. சிதம்பரனாரும், “அரசு என்பது ஒரு வரையறைக்குட்பட்ட எல்லையில் வாழும் மக்களைக் கொண்டு அவர்கள் மீது அதிகாரமாகிய ஆட்சி செலுத்தும் அமைப்பைப் பற்றியும், நாடு, மக்கள், அரசு, அரசாங்கம் என்ற நான்கைப் பற்றியும் முழுமையாக அறிவதே அரசியலாகும்”²⁹ என்று வாழ்வியற் களஞ்சியமும், “அதிகாரத்தின் மூலம் தண்டனை மூலம், அறத்தை நிலைநாட்டுவதே அரசியலாகும்”³⁰ - என்று டி.டி.கோசாம்பியும், “இறந்த காலத்தில் இதயத்தையும் நிகழ்காலத்தில் அறிவையும், எதிர்காலம் குறித்தப் பார்வையும் ஒரே சமயத்தில் பொருத்திப் பார்ப்பது எதுவோ அதுதான் அரசியல்”³¹ என்று வெ.சாமிநாத சர்மாவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

1.2.1 திருக்குறளின் வரையறை

திருக்குறள் பொருட்பாலில் இறைமாட்சி, அமைச்சு, நட்பு, ஒற்று, அரண், கல்வி, கேள்வி, குற்றங்கடிதல், செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை,

நாடு, படைமாட்சி, படைச்செருக்கு உட்பட எழுபது அதிகாரங்களையும் அரசியல் என்ற வரையறைக்குள் வைத்துள்ளார் திருவள்ளுவர்.

1.2.2 அரசியல் : தொல்காப்பியத்தின் வரையறை

தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் தமிழக ஆட்சி பற்றிய செய்திகள், அரசன், முடிபுனைதல், அரசனுக்குரிய கடமைகள், சின்னங்கள், போர் முறைகள், போர் முறை பற்றிய விவரங்கள், திணை - திணைக்குரிய அரசன், வீரர்கள் போரின்போது அணிந்துகொள்ளும் பூக்கள் போன்ற கூறுகள் அரசியல் பற்றிக் கூறுவனவாகும்.

1.2.3 காப்பியம் கூடும் அரசியல்

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கறங் கூற்றாவதும்”³² என்னும் சிலப்பதிகாரப் பாயிர அடி அரசியல் என்பது அறம் சார்ந்தது என்று உணர்த்துகிறது.

1.2.4 அரசியல் : ஆய்வுக்கருத்து

அரசியல் என்ற சொல்லுக்குப் பல்வேறு கருத்துக்களை வரலாற்று ஆய்வாளர்களும், மேனாட்டு அரசியல் அறிஞர்களும், தமிழ் இலக்கிய ஆய்வறிஞர்களும், தமிழ் இலக்கண-இலக்கியமும், வடமொழி இதிகாசங்களும் கூறுகின்றன. இப்படி பலதரப்பட்ட கருத்துகளின் மையத்திலிருந்து பார்க்கையில் அதிகாரத்தின் வரம்பைக் கைக்கொள்ளும் பொருட்டு இரு தரப்புக்குள் நடத்தப்படும் போராட்டமே அரசியலாகும் என்ற முடிவுயடையப்படுகிறது.

1.3 சமூக அமைப்புகளின் வகை

சமூக வரலாற்றை ஆராய்ந்த மேற்கத்திய அறிஞர்கள் பூர்வக்காலப் பொதுவுடைமைச் சமூகம், அடிமைச் சமூகம், நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகம், முதலாளித்துவச் சமூகம், சமத்துவச் சமூகம், பொதுவுடைமைச் சமூகம் என்று சமூகப் படிநிலைகளை இயக்கவியல் அடிப்படையில் வைத்தனர். இந்த அடிப்படையில்தான் அரசு தோன்றியது.

1.3.1 தாய்வழிச் சமூகம்

பூர்வக்காலத்தில் மக்கள் உணவுத்தேடலில் மட்டுமே இருந்தனர். இதனைத் தாய்வழிச் சமூகம் என்பர். இங்கு ஒரு பெண்ணுடன் ஆண்கள் பலர் பாலுறவு கொண்டிருந்தனர். அதனால் பிறக்கும் குழந்தைக்குத் தந்தையைச் சுட்டிக்காட்டவியலாது. இந்நிலையில் தாய் தனது

குழந்தையை வளர்த்தார். பெண்களே உணவுத் தேடலிலும் ஈடுபட்டனர். கிடைத்த உணவுகளை அடுத்த வேளைக்கு வேண்டும் என்று கருதாத நிலையில் இருபாலரும் பகிர்ந்து உண்டனர். சோர்வுற்ற நேரங்களில் இருக்கின்ற இடங்களிலே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டனர். பின்னர்க் குழுக்குழுவாகச் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கினர்.

1.3.2 தந்தைவழிச் சமூகம்

உணவுத் தேடலின் பொருட்டு பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்றபோதிலும் தங்களது இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பினர். ஆண்கள் வீட்டை நிர்வகிக்கக்கூடிய பாத்திரம் வகித்தனர். இச்சமூகம் ஒரு வரைமுறையை நோக்கி நகர்ந்தது. அப்பொழுதுதான் 'இணைக்குடும்பம்' என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. ஆண் முதன்மைப் பாத்திரமாக (Main Character) மாறத் தொடங்கினான். ஒரு ஆண் பல பெண்களுடன் உறவு கொண்ட போதிலும் தனக்கென ஒரு பெண்ணைத் தன்னருகிலேயே வைத்துக் கொண்டான். அவனும் பொருள் தேடலில் ஈடுபட்டான். எனவே, பெண்கள் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இச்சூழ்நிலையில்தான் தந்தைவழிச் சமூகம் தளிர்விடத் தொடங்கியது.

1.4 அரசு தோற்றம்

குழுக்குழுவாக வாழ்ந்தபொழுது மிருகங்களை வளர்ப்புப் பிராணிகளாக்கினர். அவற்றில் மாடு, ஆடுகள் போன்ற கால்நடைகள் முக்கியத்துவம் பெறலாயின. உடைமை மனப்பான்மை தலையெடுத்தது. தாங்கள் வசித்த இடங்களிலேயே நிலத்தை உழுது பயிரிட்டனர். பெரும்பாலும் இந்நிலை நீர்ப்பாசன வசதி கொண்ட இடங்களிலே இருக்கலாயின. தாய்வழிச் சமூகம் மறைந்து கொண்டிருந்தது. தந்தைவழிச் சமுதாயம் மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. குழுச் சமுதாயம் குலச் சமுதாயமாக மாற்றம் பெற்றது. குலச் சமுதாயத்தில் உடைமை ஆதிக்கம் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. அங்கு உடைமைகளைப் பாதுகாக்க ஒரு நிறுவனம் தேவையாயிற்று. அந்த நிறுவனமே அரசு. இவ்வாறுதான் அரசு உருவானது என்பதை ஏங்கெல்ஸ், தனது சமூக வரலாற்று ஆய்வில் விரிவாக விவரித்துள்ளார்.*

இந்த அரசின் தோற்றத்திற்கான நோக்கம் குறித்துச் சமூக வரலாற்றறிஞர்கள் கூறுவன: “பாகுபாடுகளும் சொத்தில் நாட்டமும்

மனிதனுக்கு ஏற்பட்டதன் காரணமாக எழுந்ததே அரசு என்ற அமைப்பு. இவை எல்லாம் இல்லாத காலத்தில் இருந்த மக்களை நாகரிகமானவர்கள் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அவர்கள் கவலை, பயம், ஆசை என்பன இல்லாமல் அமைதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள்”³³ என்றும், “இயற்கையான ஒருகாலத்தில் மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி, மிக அமைதியான வாழ்க்கை நடத்தினர். பின்னர் சீர்குலைவு ஏற்பட்டு அரசாங்கம் தோன்றுவதாயிற்று”³⁴ என்றும் அரசு தோன்றுவதற்கான தோற்றுவாயினையும் அரசாங்கம் ஏற்படுத்தப்படுவதற்கான நுழைவாயிலையும் கூறுகிறார் ஆர்.எஸ்.சர்மா.

1.4.1 அரசின் நோக்கமும் அறிஞர்கள் கூற்றும்

“அரசு ஏற்படுவதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட பொதுமக்கள் திரளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தனித்த ஒரு சமூக அதிகாரம் முதலில் இருக்க வேண்டும். மக்கள் திரளினரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டிக் கொள்கின்ற சமூக அதிகாரமே அரசின் அடிப்படையான குணாம்சம்”³⁵ என்று அரசின் குணத்தைக் கூறுகிறார் ஏங்கெல்ஸ். இதுபற்றி மேலும் அவர் கூறுகையில், “சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றிய சமுதாயத்திற்கு மேலாகத் தன்னை உயர்த்தி வைத்துக்கொண்டு சமுதாயத்திலிருந்து மேலும் மேலும் தன்னைப் பிரித்துக்கொண்டுச் செல்லும் இந்தச் சக்தியே அரசு”³⁶ என்கிறார்.

இந்த அரசு குறித்து லெனின் குறிப்பிடும்போது, “ஆளுவதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு தனிப்பிரிவினர் தோன்றும்பொழுது பிறருடைய சித்தாந்தத்தைக் கட்டாயப்படுத்துவதற்கும் கீழ்ப்படுத்துவதற்குமான தனி இயந்திரம், சிறைச்சாலைகள், தனிப்பட்ட படைப்பிரிவுகள், இராணுவம் முதலியவை அவர்களுக்குத் தேவைப்படும்பொழுது அரசு தோன்றுகிறது”³⁷ என்று குறிப்பிடும் அவர், “எங்கு எப்பொழுது சமுதாயம் வர்க்கங்களாகப் பிரிந்ததோ, அதாவது மக்களிடையே ஒரு பிரிவினர் மற்ற பிரிவினரின் உழைப்பை நிரந்தரமாய் தன்வயமாக்கிக் கொள்ள முடிகிற ஒரு வகையினர் மற்ற வகையினரைச் சுரண்டுகிற மக்கள் குழுக்களாகப் பிரிந்ததோ அங்கு; அப்பொழுது; அரசு என்பது மக்களை நிர்ப்பந்திக்கும் தனி இயந்திரமாகத் தோன்றியதாக வரலாறு கூறுகிறது”³⁸ என்று கூறுகிறார்.

“ஓர் ஆட்சிப் பணித்துறை வர்க்கம் அரசாங்க நிர்வாகத்தை ஆட்சிப் பணித்துறையின் சொந்த நலனுக்காகவே நடத்தியது. அது

வர்க்கங்களிடையே சமரச உடன்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டிய புதுக்கடமையை அரசு உருவாக்கிவிட்டது” என்கிறார் டி.டி.கோசாம்பி.³⁹

“ராஜ்யம் தோன்றுவதற்குத் தனிப்பட்டவர்களின் சொத்தாசை ஒரு முக்கியக் காரணமாக இருந்தது”⁴⁰ என்று ஆர்.எஸ். சர்மாவும், “இவ்வரசு என்பது ஆளும் சக்தி” வன்முறையின் வடிவம்⁴¹ என்று செ.கணேசலிங்கனும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். “சொத்தும் குடும்பமும் சாதியுமே பழங்கால இந்தியாவில் ராஜ்யம் ஏற்படுவதற்கு அடிப்படையான, இன்றியமையாத நிலையை உருவாக்கின என்ற முடிவை மறுப்பது எளிதன்று”⁴² என்று ஆர்.எஸ்.சர்மா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இங்ஙனம் அரசு குறித்தும் அரசின் தோற்றத்திற்கான நோக்கம் குறித்தும் சமூக வரலாற்றறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

1.5 அரசுகளின் வகையும் சார்பும்

உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தோன்றிய அரசு ஒவ்வொரு சமூக மாற்றத்தின்போது தனது வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்கிறது. அப்பொழுது ஏற்படும் அரசின் வகைகளாவன: “பண்டைக்கால அரசு எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அடிமைகளை ஒடுக்கி வைப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட அடிமையுடைமையாளர்களின் அரசாக இருந்தது. அதைப்போலவே நிலப்பிரபுத்துவ அரசு என்பதும் பண்ணையடிமைகளையும் சார்புநிலையிலுள்ள விவசாயிகளையும் ஒடுக்கி வைப்பதற்கு ஏற்பட்ட பிரபுத்துவ வம்சத்தினரின் அரசாக இருந்தது. அதைப் போலவே நவீனகாலப் பிரதிநிதித்துவ அரசும் கூலியுழைப்பு மூலதனத்தைச் சுரண்டுவதற்கு ஏற்பட்ட கருவியாக அமைந்து விடுகிறது”⁴³ என்று ஏங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வகையான அரசுகள் உலகம் முழுவதிலும் நிலவின, நிலவுகின்றன என்பதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது வரலாறு மட்டுமேயாகும். இவ்வரசுகளில் முடியாட்சியும் குடியாட்சியும், சர்வாதிகார ஆட்சியும்தான் இயங்கின.

1.6 அரசும் செயல்பாடுகளும்

இந்த ஆட்சியியக்கம் நடைபெறும் அரசுகள் பற்றி மார்கன், கார்ல் மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் போன்றோர் குறிப்பிடுவதாவது: “நாகரிகம் ஏற்பட்டதிலிருந்து செல்வத்தின் வளர்ச்சி பிருமாண்டமாக இருப்பதாலும், அதன் வடிவங்கள் மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதாலும், அதன் உபயோகம்

மிகவும் விரிவானதாக இருப்பதாலும், அதைச் சொந்தமாக வைத்திருப்பவர்களுடைய நலனுக்காக நடைபெறுகின்ற அதன் நிர்வாகம் மிகவும் அறிவுள்ளதாக இருப்பதாலும் அந்தச் செல்வம் மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் சமாளிக்க முடியாத ஒரு சக்தியாகி இருக்கிறது. மனித அறிவு தானே குழப்பமடைந்து நிற்கிறது”⁴⁴ என்று கூறுகிறார் மார்கன். அவர் மேலும் கூறுவதாவது, “எனினும் ஒரு காலம் வரத்தான் போகிறது. அப்பொழுது மனித அறிவு உடைமையின் மீது ஆட்சி செலுத்துகின்ற நிலையை அடையும், அரசு எந்த உடைமையைப் பாதுகாக்கிறதோ, அந்த உடைமையின் சொந்தக்காரர்களுடைய உரிமைகளின் வரம்புகளையும் அது வரையறை செய்துவிடுவது”⁴⁵ என்று அவர் அரசு பற்றிய தனது முடிபினைத் தருகிறார். அரசின் இறுதிக்காலம் பற்றி கார்ல் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகையில், “ஆதிகாலப் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் அரசு இல்லை. தேவைப்படவும் இல்லை என்பதும் உன்னதச் சமுதாய வாழ்க்கையில் அரசு காலப்போக்கில் மறையும்”⁴⁶ என்று தீர்க்கமான முடிபினைக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு தத்துவவாதிகளும் சமூக வரலாற்று ஆய்வறிஞர்களும் அரசு பற்றி ஒரு இறுதி முடிவுரை எழுதுவதற்குக் காரணங்கள் உள.

1.7 அரசின் மாற்றம்

உலகில் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகப் போர்க்குரல்களும் போராட்டங்களும் இடையறாது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதன் விளைவாக அவ்வப்போது ஆதிக்க அரசுகள் வீழ்த்தப்பட்டு இருக்கின்றன. சில பொழுது ஆளும் வர்க்கம் மீண்டும் தன் சக்தியை நிலைநாட்டி வந்திருக்கின்றன. இறுதியில் அந்த அரசுகள் தகர்ந்துவிட்டிருக்கின்றன. அங்குப் பாட்டாளி வர்க்கமே தனது தேசங்களைத் தங்களுக்கானதாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அது அரசு என்னும் நிறுவனத்தை உடைத்திருக்கின்றது. அதற்கு ஈடற்ற புதிய அரசை உருவாக்கியிருக்கின்றது. அந்த அரசானது தனியுடைமைகளின் பாதுகாவலனாக இருக்காது.

1.8 அரசும் இயக்கவியல் கூறும்

தற்போது உலகமயமாக்கல், தாராளமயமாக்கல் என்ற இரண்டு பொருளாதாரக் கொள்கைகள் உலகினை ஆட்டிப் படைக்க முற்பட்டுக்

கொண்டிருக்கின்றன. ஆட்டிப் படைத்தும் வருகின்றன. இந்தக் கொள்கைகளின் கரங்களுக்குச் சிக்காமலும் அவற்றையே ஆட்டிப்படைக்கும் வல்லமையோடும், அழித்தொழிக்கும் வேகத்தோடும் இயங்கி வருகின்றன பாட்டாளி வர்க்கத் தேசங்கள். எனவே, அப்பொழுது “ஒரு சிலருக்கான அரசு ஒழிந்து பெரும்பாலோருக்கான அரசு உருவாகும்”⁴⁷. அதற்கான இப்போராட்டங்களின் மையத்திலிருந்து தான் இயக்கவியல் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதம் முன்வைக்கப்பட்டது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும்.

1.9 அரசு - அரசாங்கம்

அரசு என்பது தானாக இயங்காது. தனக்காக இயங்காது. ஆகவே, அரசை இயக்குவதற்கும் அரசாங்கம் தேவைப்படுகிறது. அரசாங்கமானது சமுதாயத்தை வரையறைக்குள் வைத்து அதன் போக்கை மாற்றியமைக்க முன்வருவது; காலத்தின் தேவைக்கேற்பச் சட்டங்களை ஏற்படுத்துவது; சமுதாயத்தின் நலன் காக்க முனைவது என்னும் மாயைகளை உருவாக்குவதும் அரசாங்கம்தான். இவை போன்ற பல கருதுகோள்களை அரசாங்கம் என்ற சொல்லிலிருந்து கூறுபடுத்திப் பார்க்க முடியும்.

1.9.1 அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள்

அரசாங்கமானது செயற்படுவதற்கென்று அங்கங்கள் பெற்றிருக்கின்றது. அவற்றைக் கீழ்க்காணுமாறு கௌடில்லியர் கூறுகிறார். “சாமி (அரசன்), அமர்தயா (அமைச்சர்), ஜனப்தம் (நாட்டு மக்கள்), துர்க்க (அரண்), கோசம் (கருவூலம்), தண்டம் (படை), மித்ர (நட்பு) என ஏழு அங்கங்களை உடையது அரசாங்கம்”⁴⁸ என்கிறார். “படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகியவற்றைக் கொண்டவன் அரசருள் சிங்கம் போன்றவன்”⁴⁹ என்கிறார் திருவள்ளுவர். “போர் வீரர்கள், உளவாளிகள், ரகசிய ஒற்றர்கள் யாவரும் அரசு முறையின் தூண்களாக விளங்கினர்”⁵⁰ என அரசாங்க அங்கங்கள் பற்றிய குறிப்புத் தருகிறார் டி.டி.கோசாம்பி.

இவ்வாறு அரசாங்கத்தின் அங்கங்களை வரையறுப்பது சமூக அமைப்பு நிலையிலிருந்து உருவாக்கம் செய்யப்படுவன என்று கருத இடமளிக்கின்றன. எனவே அவை, அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் மிகுபடக் கூடுவன என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றன.

1.9.2 அரசாங்க அங்கங்களும் அதன் செயல்பாடும்

இங்ஙனம் அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டதிலிருந்து ஒரு பொதுத் தளத்திற்கு வந்தடைய நேரிடுகிறது. அங்கிருந்தே ஓர் அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் யாவை என்கிறபோது நாட்டைக் காக்கக்கூடியவர் அரசன், அவருக்குத் தக்க சமயங்களில் ஆலோசனைகள் கூறுபவர் அமைச்சர், அரசன் தன் நாட்டைக் காக்கும் பொருட்டுப் பிறரோடு கொள்ளும் நட்பு, அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான பொருட்களைச் சேமித்து வைப்பதற்குக் கருவூலம், பகைநாட்டினர் தனது நாட்டின் மீது தாக்குதல் தொடுக்காவண்ணம் இருக்க ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அரண், அவ்வாறே ஒரு நாடு பிறிதொரு நாட்டின் மீதோ நிலத்தின் மீதோ தாக்குதல் தொடுப்பதற்கும் பகைவர் தாக்கும்போது எதிர் தாக்குதல் தொடுப்பதற்கெனத் தேவைப்படும் படை போன்றன ஒரு அரசாங்கத்தின் உறுப்புகளாக இங்கு வைக்கப்படுகின்றன. இந்த அரசாங்க அங்கங்கள் பற்றி சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாகச் சங்க கால அரசாங்க அமைப்புகள் பற்றி இவ்வியல் கூற முற்படுகிறது.

1.9.3 அரசன்

பூர்வக்காலப் பொதுச் சமூகத்தில் பெண் முதன்மைப் பாத்திரமாகவும் ஆண் இரண்டாம் பாத்திரமாகவும் இடம் வகித்தனர். உடைமை ஆதிக்கம் தலையெடுக்கத் தொடங்கியதும் ஆண் முதன்மைப் பாத்திரம் வகித்தான் என்பது முன்னமே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஆண் குடும்பத் தலைவன், குழுத் தலைவன், குலத்தலைவன் என்கிற படிநிலைகளைக் கடந்து இறுதியாகச் சமூகத்தின் உயர்ப்பீடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான் என்பது சமூக வரலாற்று ரீதியில் அறியப்படுகிறது.

1.9.4 முல்லைத் தீணையில் தலைவன்

பண்டையத் தமிழகத்தில் நிலம், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. இந்நிலங்களில் மக்கள் உடைமையை அடைவதன் பொருட்டுப் போரிட்டுக் கொண்டனர். இந்நிலங்களில் குறிஞ்சி, பாலை, நெய்தல் தவிர முல்லை, மருதம் நிலங்களில் உடைமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. எனவே, அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசு தேவைப்பட்டது. இவ்வாறு முல்லை, மருதம் என்னும் இரு நிலங்களில்தாம் அரசு தோன்றுவதற்கும்

அரசன் அல்லது தலைவன் தோன்றுவதற்குமான சாத்தியக் கூறுகள் இருந்துள்ளன.

1.9.5 தொல்காப்பியம் கூடும் அரசன்

அரசனை 'அரசர்' என்னும் பன்மைப் பெயரில் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும், அரசனை வேந்து, வேந்தன், வேந்தர் எனவும் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

1.9.6 சங்க இலக்கியம் கூடும் அரசன்

சங்க இலக்கியத்தில் அரசன் குறித்து இறை, மன்னன், வேந்தன், காவலர் என்று பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு சூழல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளவை ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களாக எடுத்துக்கொள்ள இயலாது என்பதனைக் கீழ்வருமாறு புரிந்துகொள்ள முடியும்.

“இறை என்பது தலைவன் என்ற பொருளில் ஆளப்படுகிறது”⁵¹. சிறுசிறு பகுதிகளை ஆட்சி செய்தவனைச் சீறார் மன்னன் என்று அழைக்கிறது புறநானூறு பாடல்கள். இதனை,

“சீறார் மன்னைன் சியிலை யெஃகம்”⁵²

“சீறார் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்”⁵³

“சீறார் மன்ன ராயினும் தாம்வயிற்”⁵⁴

என்ற பாடல்களிலிருந்து அறியலாம்.

வம்பவேந்தர், கொற்றவேந்தர் போன்ற பெயரடைகளால் அழைக்கப்படுபவன் வேந்தன். இவன் குறுநிலம் மற்றும் சீறார் மன்னர்களைத் தனது ஆளுகைக்குக் கீழே வைத்துக் கொண்டவன் என்பதையும் பெரும் நிலப்பரப்பையும் படைவலிமையையும் கொண்டிருந்தவன் என்றும் கருதப்படுபவன் ஆவான். இதனைச்,

“சீறார் மன்ன நெருநை ஞாங்கர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன்”⁵⁵

என்ற அடிகளால் காணலாம்.

1.9.7 அரசன் : நிகண்டுகளின் வகைப்பாடு

மேற்கண்ட வகையில் அரசனைச் சங்கஇலக்கியம் வேறுபடுத்திக் காட்டியபோதும், பிற்கால நிகண்டுகள், “அரையன்”⁵⁶, “அண்ணல்”⁵⁷, “அரசன்”⁵⁸, “இராசன்”⁵⁹, “ஏந்தல்”⁶⁰, “கலைநிருபன்”⁶¹, “இறைவன்”⁶², “உலக என்மன்”⁶³, “கோன்”⁶⁴, “சக்கிரி”⁶⁵, “தராபதி”⁶⁶, “தலைவன்”⁶⁷ என்பன உட்பட முப்பத்திரெண்டு பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன.

இவ்வாறு ஒரு நாட்டிற்கோ, ஒரு நிலத்திற்கோ, குழுவிற்கோ தலைமை ஏற்றிருப்பவனைப் பொதுச் சொல் கொண்டு அழைக்கின்ற பொழுது ‘அரசன்’ என்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது.

1.9.8 அரசனின் செயல்பாடுகள்

மேற்கண்டவாறு கருதப்படுகின்ற அரசன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்றும் எவ்வாறு இருந்தான் என்றும் இலக்கண இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”⁶⁸

என்று நிலங்களின் தெய்வத்தைத் தலைமைத் தன்மையில் வைத்தார் தொல்காப்பியர்.

“வல்லா ராயினும் வல்லுந ராயினும்

புகழ்த லுற்றோர்க்கு மாயோன் னன்ன

உரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற”⁶⁹

என்று அரசனைத் தெய்வ நிலைக்கு ஒப்ப வைக்கப்படுவதை உணரலாம்.

“செருவகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ”⁷⁰

என்பதில் அரசனை நேரடியாக இறைவன் என்றே இறுதி செய்கிறார்.

“எல்லா உலகங்களும் அரசனின்றி அச்சத்தால் எப்பக்கங்களிலும் சிதறுண்டு இருக்கும்பொழுது அவற்றைக் காத்தற் பொருட்டு பிரமதேயன்

இந்திரன், வாயு, எமன், சூரியன், அக்னி என்று அழிவில்லாத கூறுகளைக் கொண்டு அரசனைப் படைத்தான்”⁷¹ என்று சுக்கிரநீதி கூறுகிறது.

எனவே, இவற்றிலிருந்து அரசன் என்பவன் குடிமக்களைக் காக்கின்றவன் என்ற கருத்தில் நிலைத்து நிற்கலாம்.

1.9.9 அரசனின் கடமை

“ஐவகைப்பட்ட அரசர் பக்கமும்”⁷² என்று தொல்காப்பியம் அரசனுக்குரிய ஐந்து தொழில்களைக் குறிப்பிடுகிறது. ஐவகைத் தொழில்களாவன ஓதல், வேட்டல், ஈட்டல், படை வழங்கல், குடியோம்பல் ஆகியனவாகும் என்று தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

“தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்

நீங்கா நிலன்ஆள் பவர்க்கு”⁷³

என்று திருவள்ளுவர் அரசனின் கடமை குறித்துக் கூறுகிறார். மேலும் அவர், இறைமாட்சித் தொடங்கி இடுக்கண் அழியாமை வரை உள்ள இருபத்தைந்து அதிகாரங்களில் அரசன் குறித்து விவரிக்கிறார். அரசன் குற்றம் குறைகொண்டு இருப்பானாகில் பூமியும் அவ்வாறே இருக்கும் என மணிமேகலை அரசனுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்கும் தொனியில் கூறுகிறது. “மதச் சம்பிரதாயங்களில் உள்ள மூடநம்பிக்கைகளைத் தன் நலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்”⁷⁴ என்று அர்த்த சாஸ்திரம் வலியுறுத்துகிறது. அரசன் நீதிமானாக இருக்க வேண்டும் என்றுணர்த்துகிறது சிலப்பதிகாரம். உனது “வெண்கொற்றக்குடை வெயிலை மறைப்பதற்கல்ல. குடிமக்களுக்கு அருள் வழங்கி காப்பதற்காகும்”⁷⁵ என்கிறது புறநானூறு.

நாட்டிற்கு அரணாக நிற்கும் உழவர்களுக்கு நல்லன செய்தலை வேந்தன் நாள்தோறும் அறிந்துத் தக்கன செய்தல் வேண்டும். உணவுக்குறை இல்லாது வாழ்வதற்கு நல்ல நிலத்தையும் நீரையும் உருவாக்கித்தர வேண்டும். அரசன் அருளும் அன்பும் நீங்காமல் நிறைவுற்றவராக இல்லாவிட்டால் ஆட்சி நீண்ட நாள் இருக்காது. அறவினைகளை நாள்தோறும் செய்ய வேண்டும். மக்கள் பிறன்பொருளைத் திருடவிடாது ஆட்சி நடத்த வேண்டும். இவ்வுலக வாழ்வு நிலையற்றது; இவ்வுண்மையினை நினைவில் நிலைநிறுத்தி நல்லன ஆற்றி நெடுநாள்

வாழவேண்டும். குடிமக்கள் சக்தியறிந்து, எவ்வளவு வரிப் பெறலாம் என்பதறிந்து ஒழுங்கான முறையில் தம்குடிகளிடம் வரிப் பெறவேண்டும். நடுநிலை நின்று நாடு காப்பவர்பால் ஆண்மை, அருட்பெருங்கொடை ஆகிய பண்புகள் அரசர்க்கு இன்றியமையாதன. நாடிவரும் பகைவர்க்கு நல்வினை செய்தொழுக வேண்டும். படையெடுத்துவரும் பகைவரைத் தடுத்து நிறுத்திப் போரிட்டு வெற்றிக் கொள்ள வேண்டும். போரைத் தவிர்க்க வேண்டும். மக்களுக்கு உயிராக இருப்பது நெல்லும் நீரும் அல்ல; மன்னனேயாவான்.

குடிமக்கள் போற்றும்படியாக ஆட்சி புரிய வேண்டும். அவர்களைத் தாய்ப்புலி தன்குட்டியைக் காப்பதுபோல் மக்களைக் காக்க வேண்டும். நாடிவரும் புலவர்களை ஆதரித்துக் கலை வளர்ப்பது நல்லது. சான்றோர்கள் கூறும் அறிவுரையுடன் நடப்பது சிறப்புத்தரும். இவ்வாறு வல்லண்மையுடைய, செங்கோலையுடைய ஓர் அரசனின் நாடு சுவர்க்கத்தினும் சிறப்பானதாகும் என்று அரசனது செயல்திறம் குறித்து விவரித்தும் குறிப்புணர்த்தியும் செல்கின்றன சங்கஇலக்கியப் புறப்பாடல்கள் பல.

எனவே, இவற்றிலிருந்து பண்டைய அரசாங்கமானது அரசனின் ஒழுக்கத்திற்கும் நீடித்த கட்டுப்பாட்டிற்குமானதாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

1.10 அமைச்சர்கள்

நாட்டின் இயக்கத்தை அல்லது சமூகத்தின் இயக்கத்தைத் தெரிந்து அதன் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் திறன் அரசன் கொண்டிருப்பினும் அத்தீர்மானங்களை நிறுத்துவதற்கு அவனுக்கு அருந்துணையாக இருப்போர் அமைச்சர்கள். அதன் காரணமாகவே அவர்கள் “அருந்திறல் அமைச்சர்கள்”⁷⁶ எனப்பட்டனர். “மந்திரிகள் இன்றி அரசன் எவ்விதமான ராஜ்யக் (அரசு) காரியங்களைப் பற்றியும் ஆலோசிக்கக் கூடாது”⁷⁷ என்கிற அளவில் அமைச்சர்கள் அரசாங்கத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அமைச்சர் தொடக்கக் காலத்தில் அரசனின் நண்பர்களாகவும், உறவினர்களாகவும், உடன் செல்பவர்களாகவும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் அரசனின் நம்பிக்கைக்கு உகந்தோர் என்பதில் வேறு கருத்து இருக்க முடியாது. அமைச்சர் பற்றி

“அந்தணாளர்க்கு அரசு வரவு இன்றே”⁷⁸

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

அமைச்சர் நிலையும் சேனாபதி நிலையும் பெற்ற அந்தணர்களுக்கு அரசர் தன்மையும் நீக்கப்படாது. அஃதாவது மந்திரி புரோகிதனாகிய வழிக்கொடியும் குடையும், கவரியும் தாரும் முதலாயின் அரசரால் பெற்று அவரோடு தன்மையராகி இருத்தல் என்கிறார் இளம்பூரணர்.

இவ்வாறு கூறப்படும் அமைச்சர்கள் குறித்தும் அவர்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் அரசு மற்றும் அரசனுக்கும் உள்ள தொடர்பினைக் கண்டுணர்வது இங்குப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அமைச்சர்கள் ஐம்பெருங்குழுவிலும் எண்பேராயத்திலும் இருந்தனர் என்கின்றனர். அமைச்சனை “உழை இருந்தான்”⁷⁹ என்கிறார் வள்ளுவர். இந்த அமைச்சரின் குணவியல்புகள் பற்றி வள்ளுவர் கூறுவது உற்று நோக்கத்தக்கது.

1.10.1 அமைச்சர் குணவியல்பு

திருக்குறளில் அமைச்சு என்று தனித்த அதிகாரமும் அதற்கு ஆதரவாக மற்ற அதிகாரங்களும் உள்ளன. அவற்றுள் அமைச்சர்களிடம் வினைத்தூய்மை, வினை செயல்வகை, வினைத்திட்டம், தூது செல்லும் தகுதி, பிறர் குறிப்பறியும் திறம், அவையறியும் நுட்பம், எதற்கும் அஞ்சாமை, மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகுதல் போன்ற குணவியல்புகள் வேண்டும் என்பன வலியுறுத்தப் பெற்றுள்ளன. அரசனுக்கு நல்லறிவு புகட்டுதல் அமைச்சர் குணவியல்பு என்பதை,

“பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதாளும் செல்வர்க்கு

மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல்”⁸⁰

என்ற பாடலடிகளும், மதுரைக்காஞ்சி⁸¹ பாடலடிகளும் உணர்த்துகின்றன. “இத்தகு அமைச்சர்கள் ஒரே குலத்தவராக இருக்க வேண்டும் என்பது நியதியில்லை”⁸² என்பதைத் தவிர பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அமைச்சர் குறித்து விரித்துக் கூறப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவுறுத்திக் கொள்ளலாம்.

அதேவேளையில் அந்தணாளர் என்று தொல்காப்பியத்தில் சுட்டப்படும் சொல்லுக்கு உரையாசிரியர் கூறியபடி அமைச்சர் என்பதை

உணர்த்தி நிற்கிறதென்றால் அச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் விரவிக் கிடக்கின்றன என்று குறிப்பிட நேர்கிறது. அமைச்சர் என்னும் பொருள் குறித்த சொல் சிலம்பு, மணிமேகலை மற்றும் அதன்பின்னர் தோன்றிய இலக்கியத்தில் மட்டுமே பெரும்பாலும் இடம்பெற்றுள்ளது என்பது துணிபு.

1.11 படையும் படைத்தோற்றமும்

பண்டைக் காலத் தமிழ்ச் சமூகம் போர் நிறைந்ததாகும். அச்சமூகத்திலிருந்த ஒரு குழு மற்ற குழுவினரிடமிருந்து அல்லது ஒரு நாடு மற்ற நாட்டிடமிருந்து தங்கள் “வாழ்வாதாரங்களான ஆநிரைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், வாழ்வாதாரங்களைக் கவர்வதற்கும்”⁸³ எத்தனிக்கின்ற தருணங்களில் பூசல்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. “நிலத்தை விரிவுபடுத்தும் ஆசையில்”⁸⁴, “அரசில் தன் உரிமையை நிலைநாட்ட முயல்கின்றபோது”⁸⁵, “அரசுரிமையைக் கைப்பற்ற விரைகின்றபோது”⁸⁶, “பிறர் தன்னை இகழ்ந்தபோது தனது ஆற்றலை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு எழுகின்றபோது”⁸⁷, “மகட்கொடை மறுத்தபோது”⁸⁸ ஒரு குழுவைச் சேர்ந்த வீரர்கள் தங்களுக்குள்ளே தங்கள் வீரத்தை நிலைநாட்டும் முனைப்பில் ஈடுபடும்போது⁸⁹ போர்கள் நடைபெற்றுள்ளன. மேலும், இவை போர்ச்சூழலை உருவாக்குவதற்கான காரணங்களாகவும் இருக்கின்றன என்பது அறியப்படுகிறது.

இப்போர்கள் தொன்றுதொட்டு நிகழ்ந்து வருவது. உலகத்து இயற்கை, அஃதொன்றும் புதியதல்ல என்ற கருதுகோள்கள் மேலோங்கிச் செயற்பட்டு இருந்துள்ளன என்பதை,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவதன்றிவ் வுலகத் தியற்கை”⁹⁰

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

எனவே, போர் என்பது ஓர் அரசு உருவாக்கச் சூழலில் இயல்பான ஒன்றாக இருந்திருக்கின்றது. போரை நிகழ்த்துவதற்குப் படைத் தேவை இன்றியமையாதவையாக இருந்திருக்கின்றது.

1.11.1 படைப் பிரிவுகள்

போர் நடைபெறுவதற்குப் படைகள் அவசியமாகின்றன. அரசில் படையும் இடம்பெறும் என்பதை,

“படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்

நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்

தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்”⁹¹

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. அத்தகைய யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை இடம் பெற்றிருந்ததை,

“கடுஞ்சினக் கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகன்ற மறவரும்”⁹²

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், கப்பற்படை இடம் பெற்றிருந்ததை,

“சினமிகு தானை வானவன் குடகடற்

பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்

பிறர்கலஞ் செல்கலா தனையே”⁹³

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும், குமரிப்படை இருந்ததை, “குமரிப்படை தழீஇய கூற்றுவினை ஆடவர்”⁹⁴ என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனம் மேற்கண்ட பாடலடிகள்வழி அரசில் படைகளின் இன்றியமையாமையை அறியமுடிகிறது.

1.11.2 யானைப்படை

படைகளுள் மிக்க மதிப்பு வாய்ந்தது யானைப்படை. போர்க்களத்தில் யானையின் வருகையை அறிவதற்கு யானை மீது மணிச்சங்கிலி அல்லது மணிக்கயிறு போடப்பட்டிருக்கும். பொன், முத்துவடம் நெற்றியில் பட்டமாக இருக்கும். யானை தன் முதுகில் கொடி ஏந்திச் செல்லும்.⁹⁵ அக்கொடி அரசனுடையது.

யானைப்படை பரந்த சைனியத்தின் இடையில் கடல் நடுவே நாவாய் நிற்பதுபோல நின்றது. கள் குடித்த இவ்விலங்குகள் கொடியனவாகவும் அச்சமுறும்படியும் காணப்பட்டதை,

“கடுஞ்சினத்த கமழ்கடா அத்து

அளறுபட்ட நறுஞ் சென்னிய

வரைமருளும் உயர்தோன்றல்

வினைநவின்ற பேர்யானை

சினஞ் சிறந்து களனுழக்கவும்”⁹⁶

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

1.11.3 குதிரைப்படை

யானைக்கு அடுத்தபடியாக முக்கிய இடம்பெறுவது குதிரைப் படை. குதிரையின் வேகம் இயங்குதிறன் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் படைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும். “குதிரையின் பிடரிமயிர் நறுக்கப்பட்டு, கழுத்தில் மணி கட்டி அதன் வனப்பு மிகுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்”⁹⁷. வீரர்களைப் போர்க்களத்தில் பொருதழித்து தன் குழம்புகளால் ஏற்படுத்திய மிகுதியான நிறம் பொருந்திய தூசி அகன்ற வானத்து வெயிலை மறைக்கும் திறன் கொண்ட குதிரைப் படையை,

“மாளடுத்த மலிகுரு உத்துகள்

அகல் வானத்து வெயில் கரப்பவும்”⁹⁸

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

1.11.4 தேர்ப்படை

“தேர்களில் மணிகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். குதிரைகளைத் தேர்களில் கட்டி இழுக்கப்படும்போது அதன் மணி ஒலிக்கும்”⁹⁹. அத்தேர்கள் போர்க்களத்தைச் சுற்றிவரும். “நீண்ட தேரின் உயர்தளத்தில் கொடுஞ்சி எனும் நிற்குமிடம் இருக்கும். அங்கு பெரிய தாமரைப்பூ போன்று செய்யப்பட்டு தேரின் முன்பகுதியில் இடப்பட்டிருக்கும். தேரை ஓட்டுகையில் அதனை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு தேரினைச் செலுத்துவர்”¹⁰⁰. தேர்ப்படைகள் அதிகளவில் வைத்திருந்ததனால் வேந்தன் ஒருவன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி என்று புகழப்படுகின்றான். போர்க்களத்தில் தாவும் குதிரைகளையுடைய மிகுந்த விரைவினையுடைய தேர்கள், காற்றுப் போன்று போர்க்காலத்தில் விரைந்துச் சுழன்றதை,

“வாம்பரிய கடுந்திண்தேர்

காற்று என்னக் கடிது கொட்பவும்”¹⁰¹

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், யானைப் படையும், தேர்ப்படையும் சேர்ந்து செயல்பட்டதை,

“களிறுபாய்ந்து இயலக் கடுமா தாங்க

ஒளிறுகொடி நுடங்கத் தேர்திரிந்து கொட்ப”¹⁰²

என்ற பாடலடிகள் மூலம் உணரமுடிகின்றது.

1.11.5 காலாப்படை

காலாப்படை மறக்குடி மறவர்கள் சேர்ந்து உருவாக்குவதாகும். இப்படையில் கடுமையான போர்த் தன்மை கொண்ட ‘தென்னாட்டுப் பரதவர், கோசர், இளம்பல்கோசர்’¹⁰³ வளங்குபடை என்பார் இருந்தனர். “மொழிபெயர் தேயத்தினரான தமிழரல்லாதோறும் படையில் சேர்த்துக் கொள்ளப் பெற்றனர்”¹⁰⁴. பூண் அணிந்துச் செல்லும் யானைகளின் தொகுதியோடும், மேகம் எனக்கருதி மயங்கத்தக்க கேடயப் படையோடும், வாட்படையினை வென்ற கத்தரிக்கப்பட்ட பிடரி மயிரினைக் கொண்ட குதிரைப் படையோடும் கூடிப் போரிட்டதை,

“இழைஅணிந்து எழுதரும் பல்களிற்றுத் தொகுதியொடு

மழைஎன மருளும் மாஇரும் பல்தோல்

எஃகு படை அறுத்து கொய்கவல் புரவியொடு

மைந்துடை ஆர்எயிர் புடைபட வளைஇ”¹⁰⁵

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

1.11.6 கப்பற்படை

பண்டைத் தமிழர்கள் கப்பற்படையினையும் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் “வெளிநாடுகளிலிருந்து கொண்டு வரும் பொன் முதலான செல்வங்களைக் கப்பற்படை வாயிலாக தமது எல்லையில் சேர்த்தனர்”¹⁰⁶. பண்டைய அரசர்கள் கப்பற்படையைச் செலுத்தும் வல்லமை பெற்றிருந்ததை,

“நளிஇரு முந்நீர் நாவாய் ஒட்டி

வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன்”¹⁰⁷

“சினமிகு தானை வானவன் குடகடல்

பொலந்தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழிப்

பிறர்காலம் செய்கலாது அணையேம்”¹⁰⁸

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் கப்பல் துறைமுகங்கள் இருந்துள்ளன.

1.12 மக்கள் அல்லது குடிகள்

அரசாங்கம் என்னும் அமைப்பில் முக்கிய அங்கம் வகிப்போர் மக்கள் அல்லது குடிகள் ஆவர். குடிகள் இல்லாது அரசாங்கம் இல்லை. குடிகளைக் காக்கும் பொருட்டே அரசாங்கம் அமைக்கப்படுகிறது. அக்குடிகளின் போக்கையும் இயல்பையும் அறிந்து செயல்படாத அரசாங்கம் நிலைகுலைந்து போகும். அக்குடிகளாலேயே அத்தகு அரசாங்கம் ஆட்சி அதிகாரத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்படும். எனவேதான், அரசாங்கம் என்னும் அமைப்பில் குடிகள் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர்.

1.12.1 திணைப்பெயரும் குடிப்பெயரும்

குடிகள் தொல்பழங்காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் சிறு குழுக்களாக வாழ்ந்தனர். பின்னர் அரசருவாக்கச் சூழலின்போது அதன்கீழ் வந்தனர். அக்குழுக்கள் தங்கள் வாழ்வாதாரங்களுக்குப் பல்வேறு தொழில்கள் செய்வித்தனர். அத்தொழில்கள் வாயிலாகவே தொழிற் பெயர்களால் அவர்கள் அழைக்கப் பெற்றனர் என்பதைப்,

“பெயரும் வினையும் ஆஇரு வகைய

திணை தொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே”¹⁰⁹

என்று தொல்காப்பியம் இயம்புகிறது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு நிலங்களில் வாழ்ந்த அவர்கள், அந்நிலங்களை முன்னிறுத்தி நிலப்பெயராலும் தொழிற்பெயராலும் அழைக்கப் பெற்றனர் என்பதை,

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத்திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”¹¹⁰

என்று கூறுகிறது தொல்காப்பியம். அவ்வாறே இதனைப் பிற நிலத்துக்கும் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்பதை,

“ஏனோர் பாங்கினும் எண்ணுங் காலை

ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே”¹¹¹

என்கிறது தொல்காப்பியம். எனவே, தொல்காப்பியம் தொட்டு சங்க காலம் வரை பார்க்கின்றபொழுது பல வகைக் குடிகள் வாழ்ந்தன என்பது புலப்படும்.

1.12.2 திணைப்பெயர்களால் குடிப்பெயர்கள்

மலைகள் பொருந்திய தலைவன் வெற்பன் என்றும், சிலம்பன் என்றும், நாடன் என்றும் அழைக்கப்பெற்றதை,

“மலைகெழு வெற்பன்”¹¹²

என்றும்,

“விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்”¹¹³

என்றும் கூறுகிறது குறுந்தொகை.

வயல்வெளிக்குரியவனை “தண்டுறையூரன்”¹¹⁴ என அழைக்கக் காண்கிறோம். குன்றுகளிலும் கொடுமுடிகளிலும் தங்கியுறைவோர் குன்றவர் கொடிச்சியர் எனப்பட்டனர். இவ்வாறு அழைக்கப் பெற்றோரை குறிஞ்சி, மருதம் ஆகிய திணைகளில் காண இயலும்.

1.12.3 செய்தொழில்களால் குடிப்பெயர்கள்

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் போன்ற தொழில்களைப் புரிந்தவர்கள் பார்ப்பனர்கள் ஆவர். இவை மட்டுமல்லாது போர்த்தொழில், யானை பழக்கும் தொழில் போன்றனவும் செய்து வந்தனர் என்பதைத்,

தாரும் தானையும் பற்றி ஆரியர்

பிடி பயின்று தனூஉம் பெருங்களிறு போலத்”¹¹⁵

என்று அகநானூறு தெரிவிக்கிறது. சலவைத் தொழில் செய்தோர் புலையன் புலத்தியராவர் என்பதை,

“ஊரவர் ஆடை கொண்டொலிக்கும் புலைத்தி”¹¹⁶

“களர்ப்படு கூவற் றோண்டி நாளும்

புலைத்தி கழீஇய தூவெள் ளருவை”¹¹⁷

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

கட்டுப்பார்த்தலில் ஈடுபட்ட பெண்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

“பொய்வல் பெண்டிர் பிறப்பு ஊர்பு இரீஇ”¹¹⁸

எனும் அடியால் அறியலாம்.

அத்தொழில் செய்தோர் பொய்வல் பெண்டிர், செம்முது பெண்டிர், அகவல் பெண்டிர் என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

மண்பானை வனையும் தொழிலில் ஈடுபட்டவன் குயவன் ஆவான் என்பதை “வேட்கோச் சிறார் தேர்க்கால் வைத்த பசுமண் குருஉத்திரள் போல”¹¹⁹ என்ற அடியில் உள்ள ‘வேட்கோ’ என்ற சொல்லால் அறியலாம்.

மேலும்,

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே”¹²⁰

என்ற அடிகள் மூலமும் அறியமுடிகிறது.

“அறுவை வாணிகர்”¹²¹, “கூலவாணிகர்”¹²², “வண்டவாணிகர்”¹²³ போன்ற வாணிகக் குடிகள் இருந்தன.

மரப் பொருட்கள் செய்வோன் தச்சன் என்றழைக்கப் பெற்றுள்ளான் என்பதை,

“எண்தேர் செய்யும் தச்சன்”¹²⁴

“மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறார்”¹²⁵

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. “வேல் வடித்துக் கொடுத்தவர் கொல்லர் ஆவர்”¹²⁶, “குன்றக் குறவர் ஆர்ப்பின்”¹²⁷ என்பதில் குறவர் குடியைக் காணமுடிகிறது.

“வானம் வேண்டா வறன் வாழ்க்கை

நோன்ஞான் வினைஓர் கோள் அறிந்து ஈர்க்கும்

மீண்டுதிர் இலைஞ்சி கலித்த தாமரை

நீர்மிசை நிவந்த நெடுந் தாள் அகல்இலை”¹²⁸

என்ற பாடலடிகளிலிருந்து மீன்பிடி பரதவர் இருந்துள்ளனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. “இடையர் குலம் இருந்துள்ளது”¹²⁹, “சிறுதினைத் தோட்டம் வைத்தோனைப் புனவன்”¹³⁰ என்று அழைக்கிறது குறுந்தொகை. இந்தப் புனவன் என்பவர் தினைப்பயிர்த் தொழில் புரிபவன் ஆவான்.

“மலையர் கலித்த மைஆர் ஏனல்

துணையின் தீர்த்த கடுங்கண் யானை

அணையக் கண்ட அம்குடிக் குறவர்”¹³¹

என்ற பாடலடிகளிலும் குறவர் குடியைக் காணமுடிகிறது. விலங்குகளை அச்சுறுத்தி வேட்டைத் தொழில் புரிந்தோர் கணையர் என்றழைக்கப் பெற்றனர் என்பதை,

“கணையர் அணையர் கைபுனை கவனர்”¹³²

என்ற அடியால் அறியலாம்.

மீன்பிடிக்கும் ஆடவரைத் திமிலோன் என்று ஆண்பாற் பெயரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளதை,

“ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொள்க

திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்”¹³³

என்று அகநானூறு சுட்டுகிறது. நுளைமகள் என்னும் சொல் நுளையர் என்ற குடிவகை இருந்ததை காட்டுகிறது. இதனை

“நுதிவேள் நோக்கின் நுளைமகள் அரித்த”¹³⁴

என்ற அடியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அச்சொல்லிலிருந்து அறியலாம். ஆயினும் அக்குடி புரிந்த தொழில் குறித்த குறிப்பில்லை.

“புரோகிதர், மருத்துவர், கணியர் போன்ற குடிகள் இருந்தன”¹³⁵.

“பரத்தமைத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பரத்தையர் குடி”¹³⁶ இருந்தது.

மிலேச்சர் என்னும் குடிகள் இருந்தது என்பதைத்

“துபடம்புகு மிலேச்சர் உழையராக”¹³⁷

என்ற அடியால் அறியலாம். விறலியர், பாணர், கூத்தர் போன்ற குடிகள் இருந்தன. பறை அடிப்போர் பறையர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இதனால் பறையர் குடியும் இருந்துள்ளது தெரிகிறது. சமுதாயத்தில் கீழான தொழில் செய்வோர் இழிசினன் என்றழைக்கப்பட்டனர். ஆனால், பறையன், இழிசினன் என்னும் சொல்லாடல் குறிப்பிட்ட சாதியினரைக் குறிப்பதாயில்லை.

“கட்டில் நினைக்கும் இழிசினன்”¹³⁸ என்பதற்குக் கட்டிலைப் பிணிக்கும் புலைமகன் கையதாகிய என்று உரை தருகிறார் ஓளவை துரைசாமி. “பிள்ளைப் பேறு, விழாவிற்கு உதவுதலும் மனைவி மெய்நோவுக்குதவுதலும் இழிசினனுக்குக் கடமையாதலின்”¹³⁹ என்றும் ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரைக்கூற்றிலிருந்தும் இழிசினனின் பணி என்ன என்பது தெரிய வருகிறது. ஆனால், இழிசினன் செய்யும் தொழில் இழி தொழில் என்று குறிப்பிட்டாரில்லை. “துடிஎறியும் புலைய எறிகோல் கொள்ளும் இழிசினன்”¹⁴⁰, மடிவாய்த் தண்ணுமை யிழிசினன்”¹⁴¹ என்பதற்குத் துடிப்பறை கொட்டும் புலையன், பறையை முழக்கும் குறுந்தொடியைக் கைக்கொண்டு நிற்கும் புலையன் என்கிறார் அவர். மேலும் அவர் கூறும்போது, “புலையன் இழிசின பீடுடையாளர் பெறுதல் யாவது படின்மறைதல் நன்றும் நுகர்வ”¹⁴² - அதனால் வரவு கண்டீர் என வினை முடிவு செய்க என்கிறார். எனவே, சங்க காலத்தில் குடிகள் தொழில் குறித்த பெயர் பெற்றனரே தவிர, உயர்திணைப் பெயர்ச் சொல்லால் தொழில் சுட்டப் பெறவில்லை என்பதை புரியலாம். மேலும் மேலே கூறப்பட்டிருக்கும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் சோழன் பேரவைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி போரில் ஈடுபட்டபோது பாடியது. அதாவது போரில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது பறை முழக்கப்படுகிறது. முழக்கும் போது பெயரழைக்கப்படுகிறது. அதனாலே தொழில் முதன்மை நின்றலின், குடியல்ல!

1.13 சங்க காலத்தில் சாதிகளும் அதற்கு மறுப்புக் கருத்தும்

“வருண அடிப்படையிலான உயர்வு தாழ்வு உண்டான பிறகு இத்தொழிற் பிரிவுகளிலும் உயர்வு தாழ்வு கருதப்படும் சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது. உடல் உழைப்புப் பணிகள், மண்ணோடு தொடர்புடைய தொழில்கள், தோல் தொடர்புடையச் செயல்கள், ஆடை வெளுத்தல், பிணம் சுடுதல் போன்றவை எல்லாம் இழிவு எனக்

கருதப்பட்டிருக்கின்றன”¹⁴³ என்று கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம் கூறுகிறார். இவர் கூற்றுக்குச் சான்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. இவரின் கருத்து சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிறகுண்டானது என்பதே உண்மை.

ஏனெனில் பார்ப்பனன் யானை பராமரிக்கும் தொழில் செய்திருக்கிறான். விறலி பாடல் ஆடல் செய்திருக்கின்றான். இவற்றை இழிதொழில் என ஏன் கருதவில்லை? ஆகவே, சங்க காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில்தான் குடிப்பெயர் பெற்றனர் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியும். இதுத் தொடர்பாக இங்கு க.த.திருநாவுக்கரசு கூற்றையும் கருத்தில் கொள்வதும் தகும்.

வாணிகம் செய்து வந்த மக்கள் ‘வாணியர்’ என்றும், ‘செட்டிகள்’ என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். “எயிர் கோட்டத்து எயிர் நாட்டு நகர காஞ்சிபுரத்து அருமொழி தேவப் பெருந்தெருவில் வியாபாரி குமாரப் பெருவாணியன் தேவன்”¹⁴⁴ என்பது கல்வெட்டின் வாசகத்தாலும், “மாலை மண்டலத்து வள்ளுவ நாட்டு முரனொத்த மங்கலத்து சாத்தன் பேராயிர செட்டி வைத்த திருநந்தா விளக்கு என்னும் தொடராலும் வாணிகம் செய்து வந்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுவந்த பெயரினை அறிகிறோம். முதலாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1088) சுமத்ராவில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில் திசையாயிரத்தைந் நூற்றுவர் என்ற வாணிகக் குழுவினர் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்களும் நகரத்தார் என்று அழைக்கப் பெற்றோர் பெரிய நகரங்களுள் வாணிகத் தொழில் நடத்திக் கொண்டு வந்தனர்”¹⁴⁵ என்று க.த.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடுவது எண்ணத்தக்கதாகும்.

இங்ஙனம் ஒரு நிலத்தில் வசித்த குடிகளின் பெயர்களை அவர்கள் செய்வித்த தொழில், செய் தொழில் கருவி, திணை போன்றவையே தீர்மானத்திருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் இவற்றின் வழியாகப் பல்வேறு தொழில்கள் செய்த இனக்குழுக்களைக் காண இயலுகின்றது. அவர்கள் தத்தம் தொழில் மூலம் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டதோடு அதன்மூலம் கிட்டும் வருவாயை ஈட்டி அரசுக்குத் துணையாக இருந்துள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

1.14 நட்பு

சீறார்த் தலைவர்கள், மூதூர்த் தலைவர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வேளிர்கள் மற்றும் வேந்தர்கள் ஆகியோரிடையே தெளிவான உறுதியான

நட்பு இருந்தது குறித்துச் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. ஆயினும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆளுவோர்க்கிடையில் இருக்கிறது. அதில் புலவர், பாணர்கள் முதலானோர், அரசனோடு கொண்டிருந்த நட்புக் குறித்து காணமுடிகிறது. அவற்றையும் நட்பு எனும் அரசாங்க அங்கத்தில் காட்டலாம். இன்னாரோடு இன்னார் நட்புக் கொண்டிருந்தனர் என்று சொல்ல முடியாதபோதும் அனைத்தையும் ஒருங்குக் கூட்டி மேலெழுந்தவாரியாக அறியலாம்.

“பகை உணர்வற்று நட்புக் கொள்ள வலியுறுத்தப்படுகிறது”¹⁴⁶. சினம், காமம், கையிகந்த கண்ணோட்டம், அச்சம், பொய், அளவிற்கு மீறிய அன்புடைமை, கையிகந்த தண்டம் ஆகியன நீங்கி அரசாளும்படி அறிவுறுத்தும் நிலையிலான நட்புறவைச்

“சினனே காமம் கழிகண்ணோட்டம்

அச்சம் பொய்ச் சொல் அன்புமிகு உடைமை

தெறல்கடு மையொடு பிறவும் - இவ்வுலகத்து

அறம்தெரி தீகிரிக்கு வழிஅடை ஆகும்”¹⁴⁷

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. “தலைவனுடனான நட்பின் பொருட்டு அவனுடைய வலிமையைப் பகைவர்க்கு எடுத்தோதி அச்சமுற வைத்துப் போரைத் தடுக்க முயலுதல்”¹⁴⁸ அதியமான் தொண்டைமான் இளந்திரையன் குறித்துப் பாடப்பட்ட ஓளவையார் பாடல்களால் நட்புக்கு வழங்கப்பட்ட உயரிடம் பற்றி அறியலாம்.¹⁴⁸

நண்பர் வடக்கிருப்பதை அறிந்து தானும் வடக்கிருந்த நிலையிலான உறவினை,

“நினைக்கும் காலை மருட்கை யுடைத்தே

எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோ டங்கிது துணிதல்

அதனினு மருட்கை யுடைத்தே, பிறனாட்டுத்

தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி

இசைமரபாக நட்புக் கந்தாக

இனையேதோர் காலை யீங்கு வருதல்”¹⁴⁹

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“நண்பர் உயிர்துறத்தலால் ஏற்பட்ட துயரம் மேலிட தானும் உயிர் விடும்”¹⁵⁰ நிலையையும் காணமுடிகிறது. போரில் பகைவரை எதிர்கொள்ள தம்கீழ்ப்பட்ட வேளிரோடு நட்புக் கொண்டிருந்ததை,

“எஃகுதுறந் தெழுதருங் கைகவர் கடுந்தார்

வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரு மொன்றுமொழிந்து”¹⁵¹

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

“திரை செலுத்துவோரிடையேயான நட்பு”¹⁵², “நண்பர் தவிர யாருக்கும் அஞ்சதல் இல்லை என்ற நட்புறவின் மேன்மை நிலையிலான உறவு”¹⁵³ ஆகியவற்றைக் காணமுடிகிறது. தனது நண்பர் இல்லை என்கிறபோது தான் உயிர்த்திருந்தால் பயனில்லை என்று கூறும் சூழ்நிலையிலான நட்பினை,

“இல்லா கியரோ காலை மாலை

அல்லா கியர்யான் வாழு நாளே”¹⁵⁴

என்னும் பாடலடிகளால் உணரமுடிகிறது.

தனது நண்பர் உயிருடன் இல்லாதபோது அந்த நட்பின் ஆழ்வுணர்வு காரணமாக நண்பரின் மகவுகளைத் தன் மகவுகளாக எண்ணித் தந்தைக்கான பொறுப்புணர்விலிருந்துக் கடனாற்றுகின்ற நட்பினை,

“மலைகெழு நாட, மாவண் பாரி

கலந்த கேண்மைக் கொய்வாய்; நீ ஏற்

புலந்தனை யாருவை புரந்த யாண்டே;

பெருந்தகு சிறப்பின் நட்பிற்கு நல்லாது

ஒருங்குவரல் விபாரது ஒழிகெனக் கூறி

இணையை யாதலின் தினக்கு மற்றியான்

மேயினேன் அண்மை யானே”¹⁵⁵

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பகைவருடனான போரில் தனது நண்பர் இறந்துபட்ட செய்தி பொய்யாக இருக்கட்டும் என்று புலம்புயர் நிலையினைப்

“பொய்யா கியரோ பொய்யா கியரோ

பாவடி யானை பரிசிலர்க் கருகாச்

.....

.....

போரடுதானை யெவ்வி மார்பின்

எஃகுறு விழுப்புண் பலவென

வைகுறு விடிய லியம்பிய குரலே”¹⁵⁶

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம்.

“மரணத்தின்போது நட்புணர்தல்”¹⁵⁷, “பல்துறையிலும் சிறந்தவரோடு நட்பு கொண்டிருத்தல்”¹⁵⁸, “கலைஞர்களுக்குச் செல்வங்கள் வாரி வழங்கி கலை வளர்த்த தலைவன், தான் நேசித்த நண்பர் இப்போது உயிருடன் இல்லை என்ற நிலை வந்தபோது இனி பாடுவோரும் பாடுவோர்க்கு ஈவோரும் இல்லை”¹⁵⁹ என்னும் கையறு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட நட்புணர்ச்சியையும் சங்கப்பாடல்களின் மூலம் காணமுடிகிறது.

“பாண்டியர் - சேரர் - சோழர் வேந்தர்க்கிடையேயான பகை நீங்கி நட்புடன் சேர்ந்து வீற்றிருக்க ஆசையுறும் நிலை”¹⁶⁰, “நட்புத் திறத்தாலே உலகை ஆளமுடியும்” என்று நட்பின் வலிமையை உணர்த்தல்”¹⁶¹, “தனது நாட்டின் வளம் பெருக்க நட்பு கொள்ளல்”¹⁶², “அமிழ்தோடு கூடிய உயர்ந்த உலகம் பெறுவதாக இருந்தாலும் பொய் பேசாது மெய்யுடனே நட்பு கொள்ளுதல்” எனும் நிலைகளையெல்லாம் காணமுடிகிறது. தலைவன் தருகிற பரிசைவிட தான் அவன் மீது கொண்ட நட்பு மேலானது என்பதை,

“நீடு வாழிய நெடுந்தகை யானும்

கேளில் சேளய் நாட்டினெந்நாளும்

துளிநசைப் புள்ளினின் னளிநசைக்கு கிரங்கிநின்

அடிநிழற் பழகிய வடியுறை

கடுமான் மாற; மறவா தீமே”¹⁶³

என்று புலவர் கூறுவது பரிசைக் காட்டிலும் நட்பு மேலானது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. “செல்வத்தை எண்ணி இருப்போரிடம் எனக்கு நட்பு இல்லை. வீரம் நிறைந்தவருடனே நான் நட்பு வேண்டுகிறேன்”¹⁶⁴ என்று நட்புக் கொள்வதற்கும் தகுதியை எதிர்பார்க்கும் நிலையிலான உறவை வேண்டி நிற்பர்.

1.15 கருவூலம்

அரசுக்கு வருவாய் தேவை. அதன்பொருட்டு வருவாயினைப் பெருக்குவதற்கு வரிகள் விதிக்கப் பெற்றன. வரியானது படு, படுவது என்ற பெயரால் அழைக்கப் பெற்றுள்ளதை “படுவ துண்டு பகலாற்றி”¹⁶⁵ என்பதிலிருந்து அறியலாம்.

வரிகளுள் நிலவரி முக்கியமானதாக இருந்தது. “ஆறில் ஒரு பங்கு வரி பெறப் பெற்றது”¹⁶⁶. வரிகள் சிற்றரசுகளிடமிருந்தும் திரையாகப் பெறப் பெற்றது. “ஊர் விட்டு ஊர் ஏற்றிச் செல்லப்பெறும் மிளகுப் பொதிவண்டிக்காரர்கள்”¹⁶⁷, ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோரிடம் செல்லும் பாதசாரிகள், ஆறுகளைக் கடக்கப் பயன்பெற்ற ஓடக்காரர்கள் போன்றோரிடம் ஒரு சுங்கம் பெறப்பெற்றது¹⁶⁸, ஊர் விட்டு ஊர் ஏற்றிச் செல்லப்பெறும் மிளகுப் பொதி வண்டிக்காரர்களிடம் வரி பெறப்பட்டதை,

“அணர்செவின் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழி கவலை காக்கும்

வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட்டு இயவின்

நீள்அரை இலவத்து அலங்குகிளை பயந்த

பூளைஅம் பசுங்கால் புடைவிரிந்த தன்ன

வாரிப்புற அணிலொடு கருப்பை ஆடாது

யாற்று அறல் புரையும் வெரினுடைக் கொழுமான்

வேல்தலை சான்ன வைற்றுதி நெடுந்தகர்”¹⁶⁹

என்னும் பாடலடிகள் விவரிக்கின்றன.

“அரசர்கள், சிற்றரசர்கள் தந்த திறைப்பணம் அரசுக்கு முறையாகவும் வந்து சேர்ந்தது. அச்சிற்றரசர்கள், திறைப் பணத்தை நேரில் கொணர்ந்து

அதிகாலையில் அரண்மனையில் செலுத்தினர்”¹⁷⁰. “திறை நெல்லாகவும் யானைகளாகவும் அளிக்கப்பட்டன”¹⁷¹ என்று கூறப்படுகின்றது. குற்றவாளிகளுக்கு விதிக்கப் பெறுகின்ற அபராதத் தொகையும் அரசுக்குச் சேர்ந்தன. அரசுக்குத் தீங்கு இழைத்தோர் தமது எடைக்கு எடை தங்கப் பதுமைகள் கொடுப்பது வழக்கம். சிலபொழுது வரி நீக்கமும் செய்யப் பெற்றது”¹⁷².

இவையன்றி நிலத்தில் சகடங்களில் வந்த மிளகுப் பொதிகளும், மாணிக்க மணியும், சாம்பு நாதம் என்னும் பொன்னும், சந்தனக் குறடும், அகின் மரமும், முத்தும் பவளமும், கங்கை, காவேரி ஆற்றில் பிறந்த பொருள்களும் வந்து சேர்ந்தன. இதை,

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்துங் குணகடல் துகிரும்

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்”¹⁷³

என்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது.

இறக்குமதி செய்யப் பெற்ற சரக்குகள் யாவும் அரசு சின்னம் தாங்கிய முத்திரை பொறிக்கப் பெற்றன. தீர்வை செலுத்தப் பெற்ற பின்பே சரக்குகள் வாணிகரின் பண்டசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டன என்பதை,

“உல்குசெயக் குறைபடாது

வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவும்

.....

.....

அளந்தறியாப் பலபண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி

அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்அணங்கினோன்

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி¹⁷⁴

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

1.15.1 கருவூல அமைப்பு

இவ்வாறு திறையாகவும் வரியாகவும் அரசு பெற்ற பொருட்கள் ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்டன. அது கருவூலம் ஆகும். அக்கருவூலம் செல்வம் நிறைந்த மிக ஓங்கிய மதில்களையுடையதாக இருந்தது. புலியாகிய அடையாளத்தினையும், பலகைகள் தம்மில் நன்கு பொருந்திய தகவினையும் உடைய செல்வம் தங்கும் மதிலையுடையதாக இருந்ததைப்

“புலிப்பொறிப் போர்க்கதவின்

திருத்துஞ்சந் திண்காப்பிற்¹⁷⁵

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இது ஒளி புகமுடியாத அளவிற்கு ஊர் எல்லையில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை,

“செல்கதிர் நுழையாச் செழுநகர் வரைப்பிற்

செல்லா நல்லிசை யமரர் காப்பின்¹⁷⁶

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இங்ஙனம் கருவூலம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதைப் பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. எனவே, கருவூலம் என்பது அரசில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றென்பதை இச்சான்றுகள் கொண்டு நாம் உணரமுடியும்.

கருவூலம் ஏற்படுத்தப்பட்டு பண்டங்கள் சேர்த்து வைக்கப்பட்டதன் நோக்கமானது நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்படும்போதும், படைகளைப் புனரமைப்பதற்கும், போரின்போது பொருள்கள் பகைவர்களால் கவர்ந்து செல்லாமல் இருக்கவும், தம்மை நாடிவரும் இரவலர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பொருள்கள் வழங்கவும் அரசர் தமது சொந்த செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்தவும் அமைக்கப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது.

1.16 ஆரண்

ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டின் மீது பகை கொண்டு படையெடுத்து வருவதனைத் தடுக்கவும், அவற்றிடமிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கவும்

தகுதியாக நாட்டு எல்லையின் நான்கு பகுதிகளிலும் அமைக்கப்படுவது அரண். அதனால் பண்டைய அரசர்கள் அரண் அமைப்பதில் அக்கறை காட்டினர். அவ்வரண்கள் மதிலரண், நிலவரண், நீரரண், காட்டரண், மலையரண் எனப்படும்.

1.16.1 மதிலரண்

மதிலரண் எயில், மதில், இஞ்சி, சேனா என நான்கு வகைப்படும். இதற்குப் 'புரிசை' என்னும் பொதுப் பெயரும் உண்டு. அவ்வரண் இயற்கையாக உயர்ந்து நிற்கும் மலைகளையும் சேர்த்துக் கட்டப்படுவதைக்,

“கோடுமுந் தெடுத்த கொடுங்கண் இஞ்சி,

நாடுகண் டன்ன கணைதுஞ்ச விலங்கல்,

துஞ்சுமரக் குழாஅம் துவன்றிப் புனிற்றுமகள்

புணா வையவி தூக்கிய மதில்”¹⁷⁷

“விண்ணுற வோங்கிய பல்படைப் புரிசை”¹⁷⁸

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. “மதில்களில் செப்புத் தகடுகளைப் பதித்து உறுதி செய்யும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது என்பதை,

“செம்புறழ் புரிசைச் செம்மன் மூதுர்”¹⁷⁹

“செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி”¹⁸⁰

“செம்பியன் றனை செஞ்சுவர் புனைந்து”¹⁸¹

“செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்”¹⁸²

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

1.16.2 நீரரண்

நீரரண் செயற்கையும் இயற்கையும் கொண்டு அமைவதுண்டு. ‘அகழி’ அல்லது ‘கிடங்கு’ என்னும் செயற்கை நீர்நிலைகளை அரணாக ஏற்படுத்தலும் உண்டு. திரை உண்டாகும் ஆழமுடையனவாகக் கிடங்குகள் இருந்துள்ளன. மதுரை மீது படையெடுத்து வந்த குறுநில மன்னர்கள் பாண்டியனின் நீரரணாகிய அகழியைக் கடக்க முடியாமல் தம் முரசங்களை இடைப்பகுதியில் விட்டு ஓடியதை,

“அண்ணல், யானை அடுபோர் வேந்தர்

இன்இசை முரசம் இடைபுலத்து ஒழிய

பல்மாறு ஓட்டிப் பெயர்புறம் பெற்று

மண்ணுற வாழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கின்”¹⁸³

என்று மதுரைக்காஞ்சி பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. நீரரண், இரையைத் தேடி அலையும் முதலைகள் நிரம்பிய ஆழமான இடத்தினையும் அலைகள் எழும் நிலையில் கல்லைத் தோண்டிக் குவித்தும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைக்,

“கராஅம் கலித்த குண்டுகண் அகழி”¹⁸⁴

“இரைதேர்ந்து இவரும் கொடுந்தாள் முதலையொடு

திரைபடக் குழிந்த கல்லகழ் கிடங்கின்”¹⁸⁵

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

1.16.3 காட்டரண்

செடி, கொடிகளாலும், மரங்களாலும் காட்டரண் அமையப்பெற்றிருக்கும். அவை பகைவர்களுக்குத் தெரியாதபடியும் உட்புக முடியாத படியும் இருக்கும். இவ்வரணில் யானைகள் அதிகமாக இருக்கும்.

1.16.4 மலையரண்

பகைவர் ஏறமுடியாத உச்சியினை உடையதாக மலையரண்கள் அமைந்திருக்கும். மதிலரண்கள் மலைகளை இணைத்துக் கட்டப்படுவது வழக்கம். குறுநில மன்னர்கள் மலையைத் தத்தமக்குரிய இடமாகக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய மலை அரணாக விளங்கியதை,

“மந்தியும் அறியா மரன்பயில் அடுக்கத்து”¹⁸⁶

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றன.

1.17 தொகுப்புரை

அரசியல் என்னும் சொல்லிற்குத் தமிழ் அகராதிகள், தமிழ் நிகண்டுகள் போன்றவை தரும் பொருள்கள் எடுத்தாளப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசியல் என்பது குறித்து ஆய்வு நூல்கள், வாழ்வியல் களஞ்சியம் ஆகியவை கூறும் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

சமுதாயத்தின் தோற்றம் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சமுதாயத் தோற்றத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் உடைமைச் சிந்தனையின் தலையெடுப்புப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

உடைமைச் சிந்தனையின் மேலாதிக்கத்தால் ஏற்பட்ட தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் போக்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான அரசு என்னும் நிறுவனம் தோன்றியது குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

உடைமைகளைப் பாதுகாக்கின்ற அரசு என்னும் நிறுவனம் காலப்போக்கில் உடைந்துவிடும் என்பது குறித்துச் சான்றுகளால் விளக்கப்பட்டு நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

உடைமை அரசு என்ற நிறுவனம் உடைந்தபின்னர் ஏற்படும் மாற்று அரசின் போக்குப் பற்றி அறிஞர்களின் கருத்தடிப்படையில் வைத்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசு என்னும் நிறுவனத்திற்குத் தூணாக இருப்பது அரசாங்கம் என்பது பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அரசாங்கத்தில் அங்கங்களாக இருக்கும் அரசன், அமைச்சன், மக்கள் தொகுதி, படை, நட்பு, அரண், பொருளியல் குறித்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் குறித்துத் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், மேற்கத்திய அரசியல் நூல்களில் தெரிவிக்கப்பட்டமை அடிப்படையில் பகரப்பட்டுள்ளது.

ஆள்வோர் பகைவர்களாக நினைத்தவர்களிடமிருந்து தன் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முனைகின்ற முயற்சிகளும், அதேபோல ஆள்வோரை வீழ்த்துவதற்காக மற்றொரு சாரார் எடுக்கின்ற முயற்சிகளும் அரசியற்பாற்படும் என்று கூறப்படுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அப்துல் ரகுமான், கம்பனின் அரசியல் கோட்பாடு, ப. 12
2. மேலது, ப. 42
3. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, ப.124
4. மேலது
5. செந்தமிழ் அகராதி, ப.42
6. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதி, ப. 42
7. க்ரியா தற்காலத் தமிழகராதி, ப. 56
8. மேலது, ப.56
9. மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ப. 54
10. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப. 44
11. மேலது
12. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், ப. 653
13. மேலது
14. மேலது
15. மேலது, ப. 651
16. மேலது
17. ச.குருசாமி, சங்ககால சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, ப. 31
18. மேலது, ப. 31
19. வெ.சாமிநாத சர்மா, புராண இதிகாசங்களில் அரசியல், ப. 110
20. சாமி. சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் அரசியல், ப. 11
21. மேலது, ப. 42
22. அப்துல் ரகுமான், கம்பனின் அரசியல் கோட்பாடு, ப. 84
23. மேலது, ப. 14
24. மேலது, ப. 13
25. மேலது ப. 13

26. க.ப.அறவாணன், அற இலக்கியக் களஞ்சியம், ப.725
27. அப்துல் ரகுமான், கம்பனின் அரசியல் கோட்பாடு, ப. 64
28. சாமி. சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் அரசியல், ப. 25
29. தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், வாழ்வியற் களஞ்சியம், ப.50
30. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப. 320
31. வெ.சாமிநாத சர்மா, புராண இதிகாசங்களில் அரசியல், ப.50
32. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், ப.
33. ஆர்.எஸ்.சர்மா, பழங்கால இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள் - நிலையங்கள் சில தோற்றங்கள், ப. 65
34. மேலது, ப. 96
35. பிரடரிக் ஏங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 151
36. மேலது, பக். 264, 276-277, 180, 284
37. லெனின், அரசு, ப. 10
38. மேலது, ப. 10
39. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப. 341
40. ஆர்.எஸ்.சர்மா, பழங்கால இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள் - நிலையங்கள் சில தோற்றங்கள், ப. 66, பதிப்பு 2012
41. செ.கணேசலிங்கன், மாகியவலியும் வள்ளுவமும், ப. 23
42. ஆர்.எஸ்.சர்மா, பழங்கால இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள் - நிலையங்கள் சில தோற்றங்கள், ப. 77
43. பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 277
44. மேலது, ப. 167
45. மேலது, ப. 169
46. கார்ல் மார்க்ஸ், தேர்வு நூல் 5, ப. 80
47. மேலது, ப. 59
48. கௌடில்யர், அர்த்த சாஸ்திரம், ப. 72
49. திருக்குறள், 381

50. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப 58
51. புறம். 72 : 11-12
52. புறம். 299 : 1
53. மேலது, 319:12
54. மேலது, 308:4
55. மேலது, 319:12-13
56. திவாகரம், ப. 25
57. சூடாமணி, ப. 59
58. ஆசிரிய நிகண்டு, ப. 56
59. கயாதரம் - ப(அ) பா (ஆ) நூ.
60. பிங்கலந்தை 290
61. கயாதரம் 325
62. பாரதீய தூபம் 542
63. உரிச்சொல் 456
64. சூடாமணி 592
65. திவாகரம் 16
66. திவாகரம் 17
67. பிங்கலந்தை 293
68. தொல். பொருள். நூற். 951, 881
69. புறம். 57:1-3
70. தொல். பொருள். நூற். 1018:14
71. தொல். பொருள். நூற். 1021:2
72. வெ.சாமிநாத சர்மா, புராண இதிகாசங்களில் அரசியல், ப. 35
73. திருக்குறள், 357
74. கௌடில்யர், அர்த்தசாஸ்திரம், ப. 75
75. புறம். 35:19-21
76. தொல். மரபு. 1574, நச்சினார்க்கினியர் உரை
77. வெ. சாமிநாத சர்மா, புராண இதிகாசங்களில் அரசியல், ப.30
78. தொல். பொருள். 1574

79. திருக்குறள், 638 மு.வ. உரை.
80. கலித்தொகை, 68 : 1-2
81. மதுரைக்காஞ்சி, 19,20
82. பதிற்று 9ஆம் பத்து பதிகம்
83. புறம். 325
84. மேலது, 27
85. புறம். 213
86. பட்டி, 220-227
87. புறம்.73
88. மேலது, 336-354
89. மேலது, 151
90. புறம். 76:1-2
91. தொல் பொருள். 72
92. புறம் 55:7-8
93. மேலது, 126:14-16
94. மேலது, 294:3
95. மேலது, 9
96. மதுரை, 43-48
97. பட்டினம். 232
98. மதுரை, 49-50
99. குறுந்தொகை, 301:5-6
100. மேலது, 212
101. மதுரை, 51-52
102. பதிற்று, 81:6-7
103. புறம். 169:9
104. முல்லை. 43
105. பதிற்று, 62:1-4
106. புறம். 126:4

107. மேலது, 66:1-2
108. மேலது, 126:14-16
109. தொல். பொருள். நூற். 966
110. மேலது, 967
111. மேலது, 968
112. குறு. 374:4
113. குறு. 362:2
114. ஐங். 6:5
115. அகம். 276:9-10
116. கலி. 72:13-14
117. புறம். 311:1-2
118. அகம். 98:9-10
119. புறம். 32:8-9
120. மேலது, 257:1
121. அகம். 56, 124, 230
122. மேலது. 229, 306, 320
123. மேலது, 58
124. புறம். 87:3
125. மேலது, 206:11
126. மேலது. 18:12
127. ஐங். 251:1
128. அகம். 18:2-6
129. மேலது, 166
130. குறு. 105:1
131. நற். 108:4
132. நற். 4:7-10
133. அகம். 320:2
134. சிறு. 158
135. சிலம்பு அடியார்க்கு நல்லார், ப. 106

136. கலி. 80
137. முல்லை. 65
138. புறம். 82:3
139. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, புறநானூறு மூலமும் உரையும், தொகுதி 2, ப. 202
140. புறம். 287-2
141. புறம். 289
142. ஓளவை துரைசாமி பிள்ளை, புறநானூறு மூலமும் உரையும், தொகுதி 2, ப. 175
143. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு, ப. 65
144. SII, Vol. III, எண். 68
145. க.த.திருநாவுக்கரசு, கல்வெட்டுக் கருத்தரங்குக் கட்டுரைத் தொகுப்பு, ப. 225
146. புறம். 367
147. மேலது, 88
148. மேலது, 88
149. புறம். 217:1-7
150. மேலது, 223
151. பதிற்று. 49:6-7
152. மேலது, 6:2-3
153. மேலது, 7-3
154. புறம், 232:1-2
155. மேலது, 201
156. புறம். 233:1-8
157. மேலது, 236
158. மேலது, 230
159. மேலது, 233:1-8
160. பொரு. 86-88

161. மேலது, 224-231
162. பெரும். 500
163. புறம். 198:23-27
164. மேலது, 190
165. மேலது, 17:6
166. புறம். 11
167. பெரும். 80-87
168. பழ. 60
169. பெரும். 80-87
170. சிலம். xxxii 52-53
171. ந.சுப்பிரமணியம், சங்ககால வாழ்வியல், ப. 274
172. பதிற்று. 22
173. பட்டினம். 185-198
174. மேலது, 125-135
175. மேலது, 40-41
176. மேலது, 183-184
177. பதிற்று. 16:1-4
178. மதுரை. 352
179. புறம். 37:11
180. அகம். 375:13
181. மதுரை. 485
182. நெடு. 112
183. மதுரை. 348-35
184. புறம். 37:8
185. மலை. 90:91
186. திருமுருகு. 42

இயல் இரண்டு

சீறார் அரசியல்

2. சீறார்ச் சமுகமும் தலைவன் உருவாக்கமும்

2.1 சீறார்த் தலைவன் இருப்புநிலை

2.1.1 சீறார்த் தலைவனும் ஆநிரையும்

2.1.2 சீறார்த் தலைவனின் தலைவி

2.1.3 சீறார்த் தலைவனின் தாய்

2.1.4 சீறார்த் தலைவனின் வேந்தர் சார்பு

2.1.5 சீறார்த் தலைவனின் உடைமை

2.1.6 சீறார்த் தலைவனின் ஈகை

2.1.7 சீறார்த் தலைவனின் வளர்ச்சி

2.1.8 சீறார்த் தலைவனின் ஈகைப் பின்னணி

2.2 சீறார்ச் சமுகமும் அதன் உற்பத்தி நிலைப்பேறும்

2.3 புரவு

2.4 சீறார்ச் சமுகத்தின் கூட்டுழைப்பு

2.5 அகப் பாடல்கள் காட்டும் சீறார்த் தலைவன்

2.6 சீறார்த் தலைவனின் நகர்வும் மீளெழுகையும்

2.7 புது வருவாய்

2.8 சீறார்த் தலைவனின் பொருள்முதல்வாதம்

2.9 சீறார்த் தலைவனின் செயல்பாடுகளும் முறைப்படுத்தலும்

2.10 சீறார்த் தலைவன், வெட்சித் திணை, உண்டாட்டுத் துறை

2.10.1 உண்டாட்டுத் துறையின் வைப்பு முறை

2.10.2 சீறார்ச் சமுதாயத்தின் உண்டாட்டின் தேவை

2.10.3 உண்டாட்டுப் பாடல்கள்

2.10.4 உண்டாட்டுப் பாடலில் மயக்கம்

2.11 நடுகல் வழிபாடு

2.11.1 கரந்தைத் திணை வீரர்களுக்கு நடுகல்

2.11.2 வீரமும் நடுகல்லும்

2.11.3 நடுகல் அமைப்பு முறை

2.11.4 கீறார்த் தலைவன், நடுகல் முறைப்படுத்தல்

2.11.5 நடுகல்லும் திணைகளும்

2.11.6 நடுகல்லும் நம்பிக்கையும்

2.11.7 நடுகல்லும் உறவுமுறையும்

2.11.8 நம்பிக்கைக்கு மூலம்

2.11.9 நடுகல் வழிபாடும் சைவ சமயமும்

2.12 துறைகள் வாயிலாகப் பெண்டிர்

2.12.1 உவகைக் கலுழ்ச்சி

2.12.2 முதினமுல்லை

2.12.3 முதுபாலை

2.12.4 ஆனந்தப்பையுள்

2.12.5 தொடாக்காஞ்சி

2.12.6 தாபதநிலை

2.12.7 வேத்தியல்

2.13 கீறார்ச் சமூகத்தில் அரசாங்க அமைப்பின் தொடக்கம்

2.14 தொகுப்புரை

சீறார் அரசியல்

2. சீறார்ச் சமுகமும் தலைவன் உருவாக்கமும்

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தொடக்க நிலையை அறிந்து கொள்ள பெரிதான வாய்ப்பற்ற நிலை சங்க இலக்கியச் சூழலில் உள்ளது. ஆனால், அந்தச் சமுகம் எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதை ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ள சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்ற சீறார்ச் சமுதாய வாழ்க்கை முறையே ஆதாரமாக நிலவுகிறது. அதுகொண்டே சமுதாயப் படிநிலைகள் கண்டுகொள்ளப்படுகிறது.

இந்தச் சீறார்ச் சமுதாயத்தில் கூட்டு முயற்சியும் கூட்டுழைப்பும் இணைந்து நடப்பதைக் காணமுடிகிறது. உடைமையற்ற சமுதாயமாகவும் உடைமைப் பெருக்கத்திற்கான வழிகோலும் நிகழ்கிறது. அதாவது ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து இன்னொரு சமுதாய மாற்றம் ஏற்படுவதற்கான தடயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. “வீர யுகத்திற்கான மாண்புகளைக் கண்டறியக் கூடுகிறது”.¹

இவ்வாறு இருக்கின்ற சீறார்ச் சமுதாயத்தின் செயற்பாடுகளை, அதன் இயங்குவெளியை முல்லை நிலத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. தொல் பழங்காலச் சமுகத்தின் தூர்ந்துப்போன தன்மையை இந்தச் சீறார்ச் சமுகம் காட்டுகிறது. அதாவது, உடைமையற்ற சமுதாயத்தின் மிச்ச நிலையே இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகிறது. இச்சமுதாயக் குடிகளின் முக்கிய உடைமையாக இருக்கும் சொத்து என்பது ஆநிரைகளேயாகும். அதுதான் அவர்களின் வாழ்வாதாரமாகவும் இருக்கிறது. எனவே, அவற்றைப் பகைவர்கள் வந்து கவர்ந்துச் செல்லாதவண்ணம் காக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. இந்நிலையிலிருந்தே சீறார்ச் சமுதாயத்தில் தலைவன் உருவாக்கமும் விழைகிறது. அத்தகு தலைவன் எதற்கும் அஞ்சாது இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குடிகள் உணர்ந்தனர். எனவே, அப்பேற்பட்டவனையே தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இதனை,

“மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல் கணவன்

முனைக்குவரம் பாகிய வென்வேல் நெடுந்தகை

நடுகற் பிறங்கிய வவலிடு பறந்தலைப்

புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்க்

கடியும் மன்னுந் தானே கொடியெடுத்து

நிறையறிந் தெழுதரு தானைக்குச்

சிறையுந் தானேதன் னிறைவிழு முறினே”²

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

தொறு கவர்தலிலும் தொறு மீட்டலிலும் நிகழ்கின்ற போரில் தலைவன் இறந்துபட நேர்ந்தால் புதிய தலைவனாக ஒருவன் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றான். அவனே போரைத் தொடர்ந்து மீட்டெடுத்து வென்று ஊரின் நலன் காக்கும் பொறுப்பினைப் பெற்றவனாக இருந்தான். இவ்வாறு நிகழ்வது தலைமுறை அடிப்படையில் நிகழ்ந்ததல்ல. வீரத்தின் அடிப்படையிலாகும் என்பதை,

“மனையுறை குரீஇக் கறையணற் சேவல்

பாணர் நரம்பின் சுசிரொடு வயமான்

குறர்செய் பீலிய னிழைத்த குடும்பை

பெருஞ்செய் நெல்லி னரிசி யார்ந்துதன்

புன்புறப் பெடையொடு வதியும்

யாணர்த் தாகும்....”³

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறு உருவான அல்லது உருவாக்கப் பெற்ற தலைவன் தனக்காகச் சீறார்ச் சமுதாயத்திடம் எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவ்வாறே அக்குடிகள் அவனுக்கு எவற்றையும் அளித்ததும் இல்லை. ஏனெனில், “சமூகத்தையும் அதன் உடைமைகளையும் காப்பது அவர்களுக்கான கடமையாக இருந்தது”.⁴ எனவே, இச்சூழ்நிலையிலே வெட்சிப் போரையும் கரந்தைப் போரையும் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடப்பாடு தலைவர்களின் முன்னிலையில் இருந்தது.

இத்தலைவன் உருவாக்கம் முல்லை நிலத்தில்தான் நடந்தது என்பது முன் இயலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிடுவது ஏனெனில், முல்லை நிலத்தில்தான் சமூக அமைப்பு உருவாகியது என்பதை இயக்கவியல் அடிப்படையில் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

இங்கு ஆய்வாளர்களிடையே குறிஞ்சி நிலத்தில், “குன்றநாடன்”⁵ “சாரல் நாடன்”,⁶ “வெற்ப”,⁷ “குன்று கெழுநாடன்”⁸ “மலைநாடன்”⁹ என்ற பெயர்களில் தலைவன் சுட்டப்பெறுகின்றான்; அதனால் அங்கு தலைமைப் பண்புநலன் உருப்பெற்றுள்ளதே என்று வினா எழும்போது, சங்கப் பாடல்கள் காலவரிசையில் பாடப்பட்டதல்ல; சமூகப் படிநிலையை மனத்திற்கொண்டு பாடப்பட்டதல்ல என்பவற்றையும் நினைவுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் குறிஞ்சி நிலத்தில் காட்டப்பெறும் தலைவன் போருடற்றியதாகக் காணப்பெறவில்லை. எனவே, முல்லை நிலத்தலைவன் போர்ப் பண்பினைப் பெற்றிருப்பதால் முல்லை நிலத்தில்தான் தலைவன் உருவாகி இருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்து சமூக அறிவியலின் அடிப்படையிலே புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

இத்தகு சீறார்த் தலைவர்களின் இருப்பு நிலையையும், அவர்கள் போருடற்றும் நிலையினையும், சமூகச் செயற்பாட்டையும் புலவர்கள் சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களில் நாற்பது துறைகளில் வைத்துப் பாடப்பெற்றுள்ளனர்.

2.1 சீறார்த் தலைவன் இருப்புநிலை

“சீறார்த் தலைவர்கள் தன்மானம் மிக்கவராய்க் காணப்பட்டனர்”¹⁰. “தன் தாய் மகிழ்ந்திருக்கும்படி செப்பமுடையவராய் வாழ்ந்தனர்”.¹¹ “தன் இல்லத்தாளின் இயல்புணர்ந்தவராய்ச் செயல்பட்டனர்”.¹² “தொறு கவர்தலை விருப்பமாகவும் கொண்டிருந்தனர்”.¹³ அதற்கான தேவையும் சமூகத்தில் இருந்தது. கவர்ந்துவந்த தொறுக்களை தனது ஊரெங்கும் உள்ள தன் குடிகளுக்கு வழங்கி இன்புறக் கூடியவராய் இருந்தனர். இதனை,

“ஒருமுறை யுண்ணா வளவைப் பெருநிறை

ஊர்ப்புற நிறையத் தருகுவன் யார்க்கும்”¹⁴

என்னும் பாடலடிகளாலும் அறியலாம்.

2.1.1 சீறார்த் தலைவனும் ஆநிறையும்

“தனது ஊரிலிருக்கும் தொறுக்களைப் பிற ஊரவர் கவர்ந்துச் சென்றபோது அவற்றை மீட்கும் பொருட்டு நிலவுகின்ற சூழலை அறிந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர்”.¹⁵ “இவர்கள் எப்போதும் தனது படையைக் காக்கக்கூடியவராய் இருந்தனர்”.¹⁶ மேலும், தொறு கவர்ந்தபோதும், கவரும் முன்னரும் தன் வீரர்களுக்குக் கள் முதலிய

உண்டாட்டு வழங்கி மகிழ்வித்துப் பின்னர் தானே முன்னின்று அவர்களை வழிநடத்தும் திறம் பெற்றிருந்தனர். இது தலைவனுக்கான முதன்மைப் பணியாகவும் இருப்பதை உணர்கின்றோம்.

2.1.2 சீறூர்த் தலைவனின் தலைவி

சீறூர்த் தலைவர்களின் இல்லத்தாள் தன் கணவன் போரில் வீழ்ந்தபோதும் வருத்தமும் பெருமிதமும் கொள்ளும் வகையில் காணப்படும்படியான வாழ்வு வாழ்ந்தனர். இதனை,

“மாவா ராதே மாவா ராதே
எல்லார் மாவும் வந்தன வெம்மிற்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் றந்த
செல்வ னூரு மாவா ராதே
இருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல்
விலங்கிடு பெருமரம் போல
உலந்தன்று கொல்லவன் மலைந்த மாவே”¹⁷

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

சீறூர்த் தலைவனின் இல்லிற்கு வந்திருக்கும் விருந்தினர்களுக்காகச் சமைப்பதற்கு உணவுப்பொருள் ஏதுமற்ற நிலையிலிருந்தாலும் அயலர் வீட்டில் வரகு கடன்பெற்றுச் சமைத்து உணவு பரிமாறும் தன்மனமொத்த இல்லாள்களைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதைச்

“சில்விளை வரகின் புல்லென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாண ருண்டுகடை தப்பலின்
ஓக்க லொற்குஞ் சொலியத் தன்னுர்ச்
சிறுபுல் லானார் முகத்தளவ கூறி
வரகு கடனிரக்கு நெடுந்தகை
அரசுவரிற் றாங்கும் வல்லா ளன்னே”¹⁸

என்னும் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

2.1.3 சீறார்த் தலைவனின் தாய்

“சீறார்த் தலைவர் பகைவரை வெற்றிக்கொள்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டு அதற்காக தன் உடல் வீழ்த்தப்படும் நிலைக்குச் சென்றபோதும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களை வெல்வோராய் உள்ளனர்”.¹⁹ தன் மகனான சீறார்த் தலைவன் போரில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்தபோதும் அதைப் பேருவகையோடு ஏற்கின்ற தாயைப் பெற்றிருந்தனர். இதனை,

“மீனுன் கொக்கின் றுவி யன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரா தே கண்ணீர்”²⁰

என்னும் பாவடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வாறு காணப்படும் தாய், “தலைவன் புறப்புண்பட்டு இறந்துக் கிடக்கிறான் என்பதைக் கேட்டறிந்ததும் அதற்காக ஆவேசத்தோடு காணப்படுகின்றாள். இத்தகுத் தாயைக் கொண்டவராய்க் காணப்படுகின்றனர் சீறார்த் தலைவர்கள்.”²¹ “போர் என்றபோது அஞ்சியொடுங்காது அதனை எதிர்கொண்டவராய் உள்ளனர்”.²²

2.1.4 சீறார்த் தலைவனின் வேந்தர் சார்பு

சீறார்த் தலைவர்கள் தரும் பரிசிலுக்காக வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டனர். வேந்தர்களின் மகிழ்ச்சியும் துயரும் சீறார்த் தலைவர்களையும் சமுதாயத்தையும் பாதித்தன என்பது சீறார்த் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் வேந்தர்களைச் சார்ந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. இத்தகு சூழல் சீறார்ச் சமூகத்தின் பிற்பட்ட நிலையைக் காட்டுகிறது.

“சீறார்த் தலைவர்கள் வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டனர். ஆலோசனையையும் வழங்கும் திறம் பெற்றிருந்தவராய்க் காணப்படுகின்றனர். வேந்தர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றிருந்தனர்”.²³ பகை வேந்தர்களே சீறார்த் தலைவனின் போர்த்திறம் கண்டு அச்சம் கொள்ளும் அளவிற்கு வலிமை பெற்றிருந்தனர் என்பதை,

“வாழா வன்பகை யேய்ப்பத் தெறுவர்
பேருயிர் கொள்ளும் மாதோ வதுகண்டு
வெஞ்சின யானை வேந்தனு மிக்கள்”²⁴

என்னும் அடிகளின்மூலம் அறியலாம்.

2.1.5 சீறார்த் தலைவனின் உடைமை

சீறார்த் தலைவரின் வாள் அவனது வீட்டுக் கூரையில் அமைதியோடு இருக்கும். தேவையுறும்போது போரிட்டும், சிலபோது அலங்கரிக்கப்பட்டு ஊர்வலமாய்ச் செல்லும் தன்மையுடையதாகவும் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது. இதனைப்

“பிறர்வேல் போலா தாகி யிவ்வூர்

மறவன் வேலோ பெருந்தகை யுடைத்தே

இரும்புற நீறு மாடிக் கலந்திடைக்

குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினுங் கிடக்கும்

.....

.....

..... தெருவினுந் திரிந்து

மண்முழு தழுங்கச் செல்லினுஞ் செல்லுமாங்

கிடங்கடற் றானை வேந்தர்

பெருங்களிற்று முகத்தினுஞ் செலவா னாதே”²⁵

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம். இப்பாடலடிகள் வாளின் மூலமாக தலைவனையே குறிப்பிடுவதாக உணர்த்துகிறது. தவிரவும் தலைவன் எல்லாக் காலத்திலும் போரிடக் கூடியவனாக இருந்ததில்லை என்பதையும் அக்காட்சி புலப்படுத்துவதோடு அவன் எந்தச் சூழ்நிலையினையும் எதிர்கொள்ளத் தயாராயிருந்தான் என்பதையும் காட்டுகிறது. போரில் மாண்ட தலைவனது வீரமும் மாண்பும் அடுத்த தலைமுறைக்கும் வேண்டும் என்ற வாழ்வு வாழ்ந்தனர்”.²⁶

2.1.6 சீறார்த் தலைவனின் ஈகை

“சீறார்த் தலைவன் தன்னிடம் பொருள் இருக்கும் மட்டும் இரப்போர்க்கு இல்லையென்று கூறாதவராகவும்”;²⁷ இரப்போர் தேரும் களிரும் வேண்டினும் அவற்றைத் தரும் பண்புநலன் கொண்டவர்களாயும் காணப்பெற்றனர் என்பதை,

“அத்த நண்ணிய நாடுகெழு பெருவிறல்

கைப்பொருள் யாதொன்று மிலனே நச்சிக்

காணிய சென்ற விரவன் மாக்கள்

களிரொடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் கடவன்”²⁸

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

மேலும் இத்தலைவர்கள் “தன்னை நாடி வருகின்ற பாணர்களுக்கு வரகரிசி உணவும் தினையரிசி உணவும் உண்ண வழங்கினர். பின்னர் ஊன்றுவை அடிசில் வழங்கி உண்ணச் சொல்லும் இயல்பினராய் இருந்தனர்”.²⁹

இச்சீறார்த் தலைவர்கள் தங்களை நோக்கி வந்தோரை அறிவுடையோர் அறிவற்றோர் என்று பாகுபாடற்று யாவரையும் ஒன்றெனக் கருதினர். கொடை வழங்கினர். கலைஞர்களுக்கு உபசரிக்கப் பொருள் ஏதும் இல்லையென்றபோது விதைக்காக வைத்திருந்த தினையைச் சமைத்து உண்ணக் கொடுக்கும் இறுதி நிலையைப் பெற்றிருப்பவராய் உள்ளனர்”.³⁰ “இரவலர்களுக்கு அளிக்க உறுபொருள் ஒன்றும் இல்லாதபோது இறுதியாகத் தனது பழைய வாளையே ஈடுசெய்து பொருள் வழங்கும் மனமுடையவராய் இருந்தனர்”.³¹

2.1.7 சீறார்த் தலைவனின் வளர்ச்சி

பாணர்களுக்கும் தம்மூர்க் குடிகளுக்கும் தனது பொருட்களை வழங்கி மகிழ்ந்திருந்த சீறார்த் தலைவர்களை நாடி வேந்தர்களே வந்தாலும் அவர்களையும் தாங்கும் நிலையினராக இருந்தனர். இதை,

“வேந்துதலை வரினுந் தாங்கும்

தாங்கா வீகை நெடுந்தகை யூரோ”³²

என்னும் பாடலடிகளால் புரியலாம்.

“வேந்துவிடு தொழிலால் ஈட்டப்பெற்ற பரிசில்களைத் தனது ஊரார்க்கும் அளிக்கும் இயல்பு பெற்றிருந்தனர்”.³³ இது சீறார் மன்னர்களின் பொதுமைப் பண்பையும் செல்வம் இல்லாதபோது வேந்துவிடு தொழில்பட்டனர் என்பதையும் காட்டுகிறது.

2.1.8 சீறூர்த் தலைவனின் ஈகைப் பின்னணி

சீறூர்த் தலைவர்க்கு இருக்கும் ஈகைக் குணம் என்பது வழிவழியாக வந்ததாக உள்ளது என்பதை,

“வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர

ஏந்துவாள் வலித்த னொருவ னாகித்

தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்

காழி யனையன் மாதோ வென்றும்

பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரிப்

புரவிற் காற்றாச் சீறூர்

தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே”³⁴

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இத்தகு தலைவரின் அருமைகளைக் கண்ட பாணர்கள், பொருள் பெற்ற பாணர்கள் ஆகியோர் எதிர்வரும் பாணர்களுக்கு மெய்ப்பிப்பதற்காகத் தனது யாழைப் பணையமாக வைத்து நிரூபிக்க முயன்றனர். இதை,

“நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்

இரும்புடைப் பழுவாள் வைத்தன னின்றிக்

கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணைய மிதுகொண்

டவதி லாள னென்னாது நீயும்

வள்ளி மருங்குல் வயங்கிழை யணியக்

கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாமகிழ் தூங்கச்

சென்றுவாய் சிவந்துமேல் வருக”³⁵

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“சீறூர்த் தலைவன் இறந்தபோது பாணர்களைக் காக்கின்றவர் எவர் உளரோ என்று பாணர்கள் புலம்பும்படியான வாழ்வெய்தியிருந்தனர்”.³⁶

மேலும் இவன் இறந்ததை அறியாது பொருள் பெறும்பொருட்டு வந்த
பாணர்களின் அன்புக்குரியவராய் இருந்தனர் என்பதை,

“பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி

மரல்வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொ

.....

.....

நெடுந்தகை கழிந்தமை யறியா

தின்றும் வருங்கொல் பாணரது கடும்பே”³⁷

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

மேலே சீறார்த் தலைவன் குறித்து எடுத்துக்காட்டப்பட்ட
வற்றிலிருந்து, உடைமை மனோபாவமற்ற, உடைமையை அடைவதற்காக
அவற்றை நோக்கி நகர்கின்ற, இல்லில் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும்
இரவலர்களுக்கு வழங்குகின்ற போக்குடையவர்களாகச் சீறார்த் தலைவர்கள்
இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

2.2 சீறார்ச் சமூகமும் அதன் உற்பத்தி நிலைப்பேறும்

சீறார்ச் சமூகம் பற்றி பிற்பாடு பல்வேறு நிலைக்களங்களில்
கூறப்படவிருந்தாலும் இங்கு அவ்வூர் இயல்பு பற்றி எடுத்துக்காட்டுவது
பொருத்தமுடையதாக இருக்கும் என்று கருதப்படுகிறது.

“கல்லறுத் திறற்றிய வல்லுவர்க் கூவல்

..... சீறார்”³⁸

“சிறியிலை யுடையின் சுரையுடை வான்முள்

ஊக நுண்கோள் செறித்த வம்பின்

வலாஅர் வல்விற் குலாவரக் கோலிப்

பருத்தி வேலிக் கரும்பை பார்க்கும்

புன்புலந் தழீஇய வங்குடிச் சீறார்”³⁹

“களிறு பொரக் கலங்கு கழன்முள் வேலி

அரிதுண் கூவ லங்குடிச் சீறார்”⁴⁰

“புரவிற் காற்றாச் சீறார்”⁴¹

என்னும் பாடலடிகளில் சீறார் குறித்து அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும்,

“புன்புலச் சீறார் நெல்விளை யாதே

வரகுந்திணையும் முள்ளவை யெல்லாம்”⁴²

“புதுப்புன வரகின்”⁴³

“கவைக்கதிர் வரகின் சீறார்”⁴⁴

“இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியோடு”⁴⁵

“புறவுக் கருவன்ன புன்பல வரகின்”⁴⁶

“புன்புல வரகின் சொன்றியொடு பெறுஉம்

சீறார் மன்னராயினும்”⁴⁷

மேற்காணும் செய்யுளடிகளெல்லாம் சீறாரில் விளையும் வரகின் விளைவைக் காட்டுகிறது.

“குறவர் உழாஅது வித்திய பருஉக் குறற் சிறுதினை”⁴⁸

“மானதட் பெய்த வுணங்குதினை வல்சி”⁴⁹

“விரும்புகவர் கொண்ட ஏனல்”⁵⁰

என்றெல்லாம் சீறார் நிலம் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. அதாவது, உவர்நீர் ஊறக்கூடியது. வேல மரமும், ஊகம் புள்ளும் கொண்டு காணப்படுவது, காட்டெலி கொண்டது, பருத்தி வேலியுடையது, மரத்தினடியில் நீளம் படர்ந்திருக்கும் சிறிய முன்னைக் கொடியை குறுமுயல்கள் வந்துமேயும் முற்றத்தையுடையது; உண்ணுதற்கரிதான நீர்நிலையினையுடையது; புண்புலத்தை யுடையதுமாகிய ஊரே சீறார்.

2.3 புரவு

மேலும், “புரவு வரி செலுத்துதற்குத் தகுதியற்றதாக காட்டப்பட்டிருப்பது இந்தச் சீறார். புரவு என்பதற்கு சங்க இலக்கியத்தில்

புரவலர்கள் புலவர்களை, பாணர்களைக் காப்பது என்னும் பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது”.⁵¹ ஆனால், புரவு வரி என்பது அரசுக்கு வரி செலுத்தும் அளவிற்கு வருவாய் ஈட்டித் தராத நிலத்தைக் குறிப்பாகும். இது குறித்து ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை கூறுவதாவது:

“வருவாயால் இறையிலியாய் விடுதற்கும் ஆற்றாத சிறிய வூர்”⁵² என்று விளக்கம் தருகிறார். ஆக பெயரிடப்படாத சீறூர்த் தலைவர்கள் தண்ணடையின் போதும் முல்லை நிலத் தலைவனாயிருந்தபோதும் நானிலத் தலைவனான வேந்தனுக்கு வரி செலுத்தியதாகவோ, வேந்தர்கள் அவர்களை வரி செலுத்த வற்புறுத்தியதாகவோ சங்க இலக்கியத்தில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே, தரிசு நிலமாகவும் மேய்ச்சல் நிலமாகவும் உள்ள சீறூரில் அரிதாக வரகும், தினையும் தான் விளைந்துள்ளது என்பதை உய்த்துணர முடிகிறது.

இவ்வாறு மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் சீறூரின் நிலம் வரகும், தினையும், அவரையும் தவிர வேறு பயிரிடுவதற்கு ஏற்ற இடமற்றதாக இருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது. இதனால் சிறு குடிகள் வேளாண்மை செய்யத் தெரியாதவர்கள் என்று கூறமுடியாது. வேளாண்மை செய்வதற்கேற்ற தோதுக்களை அந்நிலம் வழங்கவில்லை என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். ஏனெனில், சீறூர்த் தலைவர்கள் வேந்தன் பரிசில் நல்கிய நன்செய் நிலத்தைப் பேரவா கொண்டு பெற்றதிலிருந்து அவர்கள் வேளாண்மைக்குத் தயாரானதைக் கவனத்தில் கொள்ள முடிகிறது.

2.4 சீறூர்ச் சமூகத்தின் கூட்டுழைப்பு

ஆயினும், வரகும் தினையுமான இவ்விரு தானியங்களும் சிறு குடிகளால் விளைவிக்கவும் பெற்றிருக்கின்றன. இம்முயற்சிகளில் ஈடுபட்டோர் எவரெவர் என்ற குறிப்பில்லை. எனவே இங்கு நிகழ்ந்திருப்பது ஒரு கூட்டுழைப்பின் விழைவே ஆகும். மேலும் உற்பத்தி செய்வதும் அவற்றைப் பகிர்மானம் செய்வதும் தொல்குடி மக்களிடையே நிலவிவந்த சமநிலை மனப்பாங்காகவும் இருப்பதை ஆய்ந்துணர முடிகிறது.

2.5 அகப் பாடல்கள் காட்டும் சீறூர்த் தலைவன்

நற்றிணையில் இடம் பெற்றிருக்கும் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் 21, 42, 59, 81, 139, 142, 161, 169, 221, 242, 321 ஆகியவை வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்களாகும். குறுந்தொகை 242ஆம் பாடலில்,

“சீறா ரோளே மடந்தை வேறார்

வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்

சேந்துவர லறியாது செம்ம றேரே”⁵³

என்று சீறார்த் தலைவனின் வேந்துவிடு தொழில் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றின் முல்லைத் திணையில் உள்ள 27 பாடல் தலைவன் வினைமுடித்து மீளும் பாடலாகும்.

“வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவரும்

தம்திறைக் கொடுத்து தமர் ஆயினரே”⁵⁴

கடல்போற் றனைக் கலிமா வழி

வென்று றமர்ருழந்த வியன்பெரும் பாசறை”⁵⁵

என்ற பாடலடிகளில் வேந்துவிடு தொழிலே தலைவனின் தொழிலாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல்களில்,

“வேந்தன் ருந்தொழில்”⁵⁶

“வேந்து தொழில் விடினே”⁵⁷

“வென்வேல் வேந்தன் பகைதணிந்து”⁵⁸

“வேந்தன் தொழில் எதிர்ந்தனனே”⁵⁹

“நாடு முன்னியரோ பீடுகெழு வேந்தன்”⁶⁰

“வேந்துவினை விடினே”⁶¹

“வேந்தனும் பாசறை முனியன்”⁶²

“வேந்தன் பாசறை யோரே”⁶³

“வேந்துவிடு விழுத்தொழில்”⁶⁴

“வேந்து விட்டனனே”⁶⁵

என்று மேற்கண்ட பாடலடிகளில் வேந்துவிடு தொழில் குறித்தே பேசப்பெற்றுள்ளன. எனவே, ஒரு திணைச் சமுதாயம் முழுவதுமே வேந்தனுக்கு ஆட்பட்ட வெளிப்பாடாகவே முல்லைத் திணைப்

பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அகத்திணையில் அமைந்துள்ள முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் தலைவன் தலைவிக்கிடையேயான உறவின்போது ஏற்படும் கூற்றுக்களாக இருக்கின்றன. ஆனால், சீறார்த் தலைவன் எதன் பொருட்டு வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டான் என்பதைப் புறத்திணைப் பாடல்களின் வாயிலாக பல்வேறு தருணங்களில் அறிந்தும் உணர்ந்தும் கொள்ளலாகிறது.

2.6 சீறார்த் தலைவனின் நகர்வும் மீளெழுகையும்

“கல்லா யினையே கடுமான் றோன்றல்

வானேறு புரையுநின் றாணிழல் வாழ்க்கைப்

பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரிதார்க்

கடும்பகட் டியானை வேந்தர்

ஒடுங்கா வென்றியு நின்னொடு செலவே”⁶⁶

என்னும் பாடலடிகள் சீறார்த் தலைவன் இறந்து போனதால் இனி வேந்தர் என்னாகுவரோ என்ற ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும், இக்கருத்து சீறார்த் தலைவனின் வலிமையையும் காட்டுகிறது.

“ஊர்ப்புறம் கொடா நெடுந்தகை”⁶⁷

என்பது சீறார்த் தலைவன் நகர்ப்புறத்தைக் கைவிடாது சீறாரை விட்டுப் பேருருக்கு இடம் பெயர்ந்ததைத் தெரிவிக்கிறது.

“வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தலும்”⁶⁸

என்பது சீறார்த் தலைவன் வேந்தன் விரும்பியதைச் செய்பவன் என்கிறது. இது வேந்துவிடு தொழிற்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

“வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க் கென்றும்

அருகா தீயும் வண்மை

உரைசா னெடுந்தகை யோம்பு மூரே”⁶⁹

என்பது சீறார்த் தலைவன் வேந்தன் தரும் பரிசிலைப் பெற்றதைக் கூறுகிறது.

“கரும்பி னெந்திரஞ் சிலைப்பி னயல

திருஞ்சுவல் வாளை பிறமு மாங்கட்

டண்பணை யாளும் வேந்தர்க்குக்

கண்படை யீயா வேலோ னூரே”⁷⁰

என்னும் பாடலடிகளில் வன்புல நிலமும் தண்பணை நிலமும் காட்டப்படுகிறது. இது சீறார்த் தலைவன் இடப்பெயர்ச்சிக்கு முனைவதைக் காட்டுகிறது.

“வலம்படுதானை வேந்தற்

குலந்துழி யுலக்கு நெஞ்சறி துணையே”⁷¹

என்பது சீறார்த் தலைவன் தன் சிந்தனையிலும் செயலிலும் வேந்தனருகில் வந்ததைக் கூறுகிறது. வேந்துவிடு தொழில் செய்து வந்தவன் வேந்தனுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் அளவுக்கு உயர்ந்துள்ளான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“..... வென்வேல்

வேந்துதலை வரினுந் தாங்கும்

தாங்கா வீகை நெடுந்தகை யூரே”⁷²

என்பது வேந்துவிடு தொழிலால் கிட்டிய செல்வச் செழிப்பால் பின்னொருகால் சீறார்த் தலைவனிடம் வேந்தன் பொருள் வேண்டி வந்தாலும் தாங்கக்கூடிய செல்வமுடையவனாவான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

“வேந்துவிடு தொழிலால் சீறார்த் தலைவனுக்குக் கிடைக்கும் பொருள்களை இரவலர்க்குக் கொடுக்க அவனது மனைவி காத்திருந்தாள்”⁷³ என்பது இரவலர் பலரின் வறுமையின் பொருட்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்காக வேந்துவிடு தொழிற்பட்டதைக் காட்டுகிறது. இங்கு வறிய நிலையிலும் நில விருப்பினாலும் போரிடச் சென்றதாகத் தெரிகிறது.

“சீறார் மன்னர் சிறியிலை யெஃகம்

வேந்தார் யானை யேந்துமுகத் ததுவே”⁷⁴

என்னும் வாகைத் திணையிலமைந்த மூதின் முல்லைத் துறைப்பாடல் வேந்தன் பொருட்டுப் போரிட்டு வெற்றி பெறுவதே நோக்கம் என்னும் துறக்க நிலையிலிருந்து போரிட்டத்தைக் குறிக்கிறது. ஏனெனில்,

“இரவலர்க்கு வழங்கப் பொருள் இல்லாத பொழுது தனது வாளை வைத்து உபசரித்தான் சீறார்த் தலைவன். இன்று அதுவும் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டபோது தன்னை நாடிவரும் புலவர்க்கும் மற்றைய இரவலர்க்கும் ஈவது கடமையாக இருந்தது அவனுக்கு”.⁷⁵ அதனால் அவன் வேந்துவிடு தொழிற்பால் பொருளீட்டி வந்ததை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

2.7 புது வருவாய்

வறிய நிலையில் ஏற்படும் துயரினைப் போக்குதற்கு வேந்தனுக்காகப் போருக்குச் செல்ல நேரிட்டது. அதனால் கிடைக்கப்பெறும் செல்வத்தால் துயர் துடைப்பானாயினான் தலைவன். அவன் போருக்குச் செல்லாதிருப்பானாயின் வறிய நிலை மேலோங்கும் என்பதை “யாணர்த்தாகும் வேந்துவிழு முறின்”⁷⁶ என்ற பாடலடி உணர்த்துகிறது. “யாணர்த்தாகும்” என்பது புதுவருவாயினைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. மேலும்,

“வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்துநின்

பாடினி மாலை யணிய

வாடாத் தாமரை சூட்டுவ னினக்கே”⁷⁷

என்ற பாடலடிகளும் இரவலர்க்குப் பொருள் வழங்கவே வேந்துவிடு தொழிலுக்குச் சென்றதைக் குறிப்பிடுகிறது.

“வேந்துதொழி லயரு மருந்தலைச் சுற்றமொடு

நெடுநகர் வந்தென விடுகணை மொசித்த

மூரி வெண்போள்.....

சேறுபடு குருதிச் செம்மலுக் கோலு

மாறுசெறு நெடுவேன் மாப்புளம் போக

நிணம்பொதி கழலொடு நிலஞ்சேர்ந்த தனனே

அதுகண்டு, பரந்தோ ரெல்லாம் புகழத் தலைபணிந்

திறைஞ்சி யோனே குருசில் பிணங்குகதிர்

அலமருங் கழனித் தண்ணடை யொழிய”⁷⁸

என்ற பாடலடியில் வேந்துவிற்காக முன்னர் போர் செய்தான். அப்போது அவனுக்கு மருதநிலம் வழங்கப்பட்டது. அதனை இரவலர்க்குக் கொடுத்தான். மீண்டும் முன்போலவே மருதநிலம் பெற வேண்டும் என்பதன் பொருட்டு வேந்துவிடு தொழிலுக்காட்பட்டதாகக் கருத இடமளிக்கிறது எனலாம். என்றால், இது சீறார்த் தலைவன் முழுவதுமாக மருத நிலத்திற்கு இடம்பெயரும் முயற்சியைக் குறிப்பதாகவும் உள்ளது.

2.8 சீறார்த் தலைவனின் பொருள்முதல்வாதம்

வேந்துவிடு தொழிலால் மருத நிலம் கிடைக்கப்பெறும் என்றாலும் வீரம் நிலைநாட்டி கிடைக்கப்பெறும் நிலமே சிறந்தது என்ற வகையிலும் அதுவே உயர்நிலை உலகத்துட் சிறந்தது என்ற பொருள்முதல்வாத அடிப்படையில் சீறார்த் தலைவன் வேந்துவிடு தொழிலுக்கே சமைந்தான். மேலும், இம்முயற்சி மகளிரை அடைவதற்கான சிறந்த வழி என்றும் கொள்ளலாம். ஏனெனில்,

“மாசின மகளிர் மன்ற னன்றும்

உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப வதனால்”⁷⁹

என்ற அடிகள் இவ்வாறு கூறுதலுக்குட்படுத்துகின்றன.

ஏனெனில், சங்க காலத்தில் ஏறு தழுவுதல் ஒரு வீர விளையாட்டாக இருந்தபோதும் ஏறு தழுவி அடக்கி வீரத்தை நிலைநாட்டுவதன்மூலம் தான் விரும்பிய மகளிரை அடைவதற்கான போக்காகவும் இருந்துள்ளதை கலித்தொகை ஏறுதழு பாடல்கள் வழியாக அறியப்படுகிறது. அவ்வாறே சீறார்த் தலைவனுக்கு வேந்துவிடு தொழில்பட்டு தன் வீரத்தை நிலைநிறுத்துவதன் வழியாக குற்றமற்ற மகளிரை அடைந்து உயர்நிலை உலகம் அடையலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று இப்பாடலடிகள் மூலம் அறியலாகிறது.

சீறார்த் தலைவன் வேந்தனுக்காக உயிர் விடவும் துணிந்தவன் ஆவான் என்பதை,

“என்போற் பெருவிதுப் புறுக வேந்தே

கொன்னுச் சாதல் வெய்யோற்கு தன்றலை”⁸⁰

என்னும் பாடல் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இதே பொருளில் புறம் 292வது பாடலடிகளும் சுட்டுகின்றன.

“கன்றுடை மரையாத் துஞ்சுஞ் சீறார்த்

தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே”⁸¹

என்னும் பாடலடிகள் வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் சீறார்த் தலைவன் சீறாரைப் பெறுவதைக் காட்டிலும் மருத நிலம் பெறுவதே நோக்கம் என்று கருதி அப்போர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டதைக் காட்டுகிறது. எனவே, சீறார்த் தலைவர்களின் நோக்கம் மருத நிலம் பெறுவது என்பது உடைமைச் சிந்தனையின் அடிக்கட்டுமானமும் மேல் கட்டுமானமுமாகும். “வேந்தனுக்காட்பட்ட சீறார்த் தலைவனுக்குக் கட்தெளிவே வழங்கப்பட்டது”⁸² எனின் அது உற்சாகப்படுத்துவதாகவும் வேந்தர் தனக்கு நிகராகச் சீறார்த் தலைவரை வைத்திருப்பதாகவும் கொள்ளலாகிறது.

புறம் 299ஆம் பாடல் வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்ட பருத்தி வேலிச் சீறார் வீரனுக்கும் பகை வேந்தனுக்கும் உள்ள வீரமாண்பைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. அதேபோல் 301வது பாடலும், பகை வேந்தனைப் போருக்கு அழைப்பதாக அமைந்த பாடலாகும். “வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர்”⁸³ என்ற அடி பகை வேந்தனைச் சீறார்த் தலைவன் அழிப்பதை முன்னிறுத்துகிறது. எனவே, இப்பாடற் கருத்துக்கள் யாவும் சீறார்த் தலைவர்கள் பகை வேந்தனை எதிர்கொள்வதற்கான ஆற்றலைப் பெற்றிருப்பதையே காட்டுகிறது.

இவ்வாறு சீறார்த் தலைவர் வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபடுவது மரபு வழியானது என்பதை,

“இவற்கீத் துண்மதி கள்ளே சினப்போர்

இனக்களிற் றியானை யியறேர்க் குருசில்

நுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை

எடுத்தெறி ஞாப்பி னிமையான் றச்சன்

அடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய்ந் தனனே

மறப்புக்ழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனும்”⁸⁴

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

2.9 சீறூர்த் தலைவனின் செயல்பாடுகளும் முறைப்படுத்தலும்

இவ்வாறு வேந்துவிடு தொழில் கொண்ட சீறூர்த் தலைவர்களை நாம் கீழ்வருமாறு முறைப்படுத்திக் கொள்ளலாம். பாணர்களுக்கு வேட்டையாடிப் பசி போக்கியிருக்கின்றனர். வாளைப் பணையமாக வைத்து ஈட்டிய பொருள் கொண்டு உணவளித்திருக்கின்றனர். தன்னிடம் இருந்தவற்றையெல்லாம் இரவலர்க்களித்து இருக்கின்றனர். விதைத் தானியத்தைக் கொண்டு சமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றனர். சிறு வேளாண் நிலத்தில் ஈட்டிய பொருள் போதாது என்ற நிலையிலிருந்திருக்கின்றனர். அப்போதும் ஈவதொரு பொருள் இல்லையென்ற நிலையிலிருந்திருக்கின்றனர். இக்கடைநிலையிலிருந்தபோது வேளாண் பெருக்கத்தை அடைய முயன்றிருக்கின்றனர். அதன்பொருட்டுப் பேருர்களைப் பெற விழைந்திருக்கின்றனர். வேந்துவிடுத் தொழிலுக்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றனர். அங்கு ஈட்டிய பொருள் கொணர்ந்திருக்கின்றனர். அதன்பொருட்டே தன்னை மென்மேலும் அத்தொழிலுக்காட்படுத்தி மருத நிலத்தை அடைந்திருக்கின்றனர். செல்வச்செழிப்பைக் கொண்டிருக்கின்றனர். இறுதியாகப் பகை வேந்தர்களை வீழ்த்தும் எண்ணத்திற்கு ஆட்பட்டோராகத் தெரிகின்றனர். இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்று மருத நிலச் சிந்தனையை உயர்த்தியிருக்கின்றனர் என்ற முறையினைக் காணமுடிகிறது.

2.10 சீறூர்த் தலைவன், வெட்சித் திணை, உண்டாட்டுத் துறை

வெட்சித்திணையும் உண்டாட்டுத் துறையும் சீறூர்த் தலைவர்களை முதற்பொருளாகவும் கருப்பொருளாகவும் கொண்டு பாடப்பட்டது. இந்தத் திணையும் துறையும் வேறெந்த முதுகுடி மன்னருக்கோ குறுநில மன்னர்களுக்கோ வேந்தர்களுக்கோ பாடப்பட்டதன்று; பாடப்பட்டதில்லை. காரணம் சீறூர் என்பது தொல்குடிச் சமூகத்தின் எச்சமாக இருந்ததே எனலாம். இவ்வியலில் வெட்சித் திணை குறித்து நிறைய இடங்களில் விளக்கப்பட்டும் குறிக்கப்பட்டும் இருக்கிறது. இருப்பினும் வெட்சித் திணை தொறு கவர்வதற்காகப் பாடப்பெற்றது என்று மீண்டும் கூறுவதில் தவறில்லை. ஆனால், அவற்றில் உண்டாட்டு பற்றி எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. அது ஒரு தனித்துறையாக அமைந்திருப்பது அதன் சிறப்பம்சமாகும். மேலும், உண்டாட்டு என்பது இனக்குழுச் சமுதாயக் கூட்டு வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாகவும் காணப்படுகிறது.

2.10.1 உண்டாட்டுத் துறையின் வைப்பு முறை

இந்த உண்டாட்டுத் துறை இரண்டு நிலைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று, சீரூர்த் தலைவர்கள் தம் சமூகத்திற்காகச் சமூகத்தோடு இயங்கியபொழுது பாடப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டு, வேந்துவிடு தொழில் ஈடுபடுவதற்கு எத்தனித்தபோது அல்லது இயங்கியபோது பாடப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் உண்டாட்டு என்றே பெயரிடப்பட்டுப் புலவர் பெயரிடப்படாமலும் இத்துறைப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த உண்டாட்டு வேந்தர் சமூகத்தில் ஏன் நிகழவில்லை என்பது குறித்துக் கருதுகின்றபோது வியப்பாக இருக்கிறது. சீரூர்ச் சமூகத்தைக் காட்டிலும் வேந்தர் சமூகத்தில் மிகுதியாகப் படைவீரர்கள் உள்ளனர். வெற்றிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆனாலும், அங்கு உண்டாட்டு இல்லை. இதன் காரணமாக வேந்தர் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டதால் இந்நிலை ஏற்பட்டிருக்கலாமோ என்னும் ஐயப்பாடு எழுகிறது. அவ்வாறே வேந்தர்களிடையே உண்டாட்டு நிகழ்ந்திருந்தாலும்கூடச் சீரூர்ச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட உண்டாட்டோடு வைத்து எண்ண முடியாது. காரணம் தன் சமூகத்தோடு ஒருங்கிணைந்த நிலையிலிருந்து உயர்ந்த இடத்திலே இருந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர் வேந்தர்கள்.

மாறாகச் சீரூர்த் தலைவர்கள் குடிகளைவிட்டு விலகாமலும் விலக்கிக் கொள்ளாமலும் தனது சக வீரர்களிடமிருந்துத் தன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளாமலும் ஒருவரோடொருவர் கலந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். எனவே, சீரூர்த் தலைவன் தன் வீரர்களுடன் உண்டாட்டு நிகழ்த்தவும் அடுத்ததொரு தொறு கவர்தலுக்கு ஊக்கப்படுத்தவுமே உண்டாட்டு நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறதெனில் அதில் தவறொன்றுமில்லை என்று கருதப்படுகிறது.

2.10.2 சீரூர்ச் சமுதாயத்தின் உண்டாட்டின் தேவை

உண்டாட்டு அந்தச் சமுதாயத்தில் தேவையாய் இருந்துள்ளது. அது வெற்றிக் களிப்பாகவே போற்றப் பெற்றிருக்கிறது. எனில் ஏன் எல்லாச் சீரூர்த் தலைவர்களும் உண்டாட்டு நிகழ்த்தவோ கொண்டாடப்படவோ இல்லை என்ற பொது வினாவும் ஆய்வாளர்களிடையே எழக்கூடும். இதற்கு ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிடலாம். அது, வரவுக்கு வந்தவை மட்டுமே கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறதே தவிர நிகழ்ந்திருக்காது என்று கூற

எத்தனித்தமேயானால் அது தவறான முடிவுக்குக் கொண்டு சேர்க்கும் என்று கருதப்படுகிறது.

எனவே, உண்டாட்டு என்பது சீறார்ச் சமூகத்தில் தலைவன் முன்னிலையில் வீரர்களுடன் நடந்த உற்சவ விழா என்னும் கற்றலிலிருந்தும் புரிந்துகொண்டு சங்க இலக்கியத்தில் வெட்சித் திணை குறித்தும் அதனில் நிகழ்ந்த உண்டாட்டு குறித்தும் பார்ப்பதே தகும் என்று எண்ணப்படுகிறது.

2.10.3 உண்டாட்டுப் பாடல்கள்

உண்டாட்டு என்னும் துறையில் அமைந்த பாடல்கள் ஐந்து. ஒன்று வேந்துவிடு தொழிலின்போது நிகழ்த்தப் பெற்றது. மற்றைய நான்கும் சீறார்ச் சமூகத்தில் தொறு கவர்தலுக்காக நிகழ்த்தப் பெற்றவை. இவ்வைந்து பாடல்களும் கீழ்வருமாறு:

“செருப்பிடைச் சிறுபர லன்னன் கணைக்கால்

அவ்வயிற் றகன்ற மார்பிற் பைங்கட்

குச்சி னிரைத்த குருஉமயிற் மோவாய்ச்

செவியிறந்து தாழ்தருங் கவுளன் வில்லொ

டியார்கொலோ வளியன் றானே தேரின்

ஊர்பொரி திகந்தன்று மிலனே யரணெனக்

காடுகை கொண்டன்று மிலனே காலைப்

புல்லா ரினநிரை செல்புற நோக்கிக்

கையிற் சுட்டிப் பையென வெண்ணிச்

சிலையின் மாற்றி யோனே யவைதாம்

மிகப்பல வாயினு மென்னா மெனைத்தும்

வெண்கோ டொன்றாக் குழிசியொடு

நாளுறை மத்தொலி கேளா தோனே”⁸⁵

என்னும் பாடலில்,

கரந்தையர் தங்களது தொறுக்களை மிகுதியான பாதுகாப்பில் வைத்திருந்தனர். அத்தகுக் காவலைக் கடந்து தொறுக்களைக் கவர்ந்து வந்த தலைவனின் வீரத்தை எண்ணி ஏனைய வீரர்கள் களிப்புறுவதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

“முட்காற் காரை முதுபழ னேய்ப்பத்
தெறிப்ப விளைந்த தேங்கந் தாரம்
நிறுத்த வாயந் தலைச்சென் றுண்டு
பச்சுன் றின்று பைந்நிணம் பெருத்த
எச்சி லீர்ங்கை லிற்றந் திமிரிப்
புலம்புக் கனனே புல்லணற் காளை
ஒருமுறை யுண்ணா வளவைப் பெருநிறை
ஊர்ப்புற நிறையத் தருகுவன் யார்க்கும்
தொடுத லோம்புமதி முதுகட் சாடி
ஆதரக் கமுமிய துகளன்
காய்தலு முண்டக் கள்வெய் யோனே”⁸⁶

என்னும் பாடல்,

முன்பு கொண்டுவந்த தொறுக்களைக் கள் பெறுவதற்காக விற்றுவிட்டு மீண்டும் தொறுக்கள் கவர்ந்து வந்து அவனது ஊர் முழுக்கத் தருவதற்காகச் செல்கின்றபோது அவனுக்காகக் கள்ளினை எடுத்து வைக்குமாறு அவனது சகமறவர்கள் கட்டளை பிறப்பித்ததாகக் காட்டப் பெறுகின்றது.

“நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாசுவ லிட்ட புன்காற் பந்தர்ப்
புனறரு மிளமண னிறையப் பெய்ம்மின்
ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்னின்று
நிரையொடு வருஉ மென்னைக்
குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே”⁸⁷

என்னும் பாடல்,

பகைவரின் தூசிப் படையைக் கடந்த தனது படை வீரர்களுடன் சென்று தொறுக்களைக் கவர்ந்து வரும் தலைவன் தனது படை வீரர்களை முன்னே விட்டுப் பின்னே வருவதனைக் கண்டு இன்புற்ற வீரர்கள் உண்டாட்டுக்குத் தயாராவதைக் காட்டுகிறது.

“குயில்வா யன்ன கூர்முகை யதிரல்

பயிலா தல்கிய பல்காழ் மாலை

மையிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டிப்

புத்தகற் கொண்ட புலிக்கண் வெப்பர்

ஒன்றிரு முறையிருந் துண்ட பின்றை

உவலைக் கண்ணித் துடியன் வந்தெனப்

பிழிமகிழ் வல்சி வேண்ட மற்றது

கொள்ளா யென்ப கள்ளின் வாழ்த்திக்

கரந்தை நீடிய வறிந்துமாறு செருவிற்

பல்லா னினநிறை தழீஇய வில்லோர்க்

கொடுஞ்சிறைக் குருஉப்பருந் தார்ப்பத்

தடிந்துமாறு பெயர்த்தவிக் கருங்கை வாளே”⁸⁸

என்னும் பாடல்,

தொறுக்கள் கவர்ந்து வந்ததனைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும்போது துடிச்சத்தம் கேட்டதும் உண்டாட்டினை விடுத்துத் தொறுக்களைக் கொள்வதற்கு ஆயத்தமான தலைவனது பேரெழுச்சிக் கண்டு வீரர்கள் ஆரவாரிப்பதைக் காட்டுகிறது.

“பெருநீர் மேவற் றண்ணடை யெருமை

இருமருப் புறமு நெடுமா ணெற்றின்

பைம்பய றுதிர்த்த கோதின் கோலணைக்

கன்றுடை மரையாத் துஞ்சுஞ் சீறூர்க்

கோளிவண் வேண்டேம் புரவே நாரரி

நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்

துறைநணி கெழீஇக் கம்பு ளீனும்

தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே வைந்நுதி

நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்

மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே”⁸⁹

என்னும் பாடல்,

வேந்துவிடுத் தொழிலுக்கு ஆட்படும் முன்னர் உண்டாட்டு நடந்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது சீறார் பெறுவதைத் தவிர்த்து மருத நிலத்தை அடைவதே எமது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று சீறார்த் தலைவன் வஞ்சினம் கொண்டதைக் காட்டுகிறது.

மேற்கண்ட ஐந்து பாடல்களும் வெவ்வேறு சூழலில் பாடப்பட்டதாக அமைந்திருக்கின்றன.

2.10.4 உண்டாட்டுப் பாடலில் மயக்கம்

புறநானூற்றில் காணப்படுகின்ற 257, 258, 262, 269 ஆகிய நான்கு பாடல்களும் வெட்சித் திணை சார்ந்ததாக அமைந்தபோது 297வது பாடலும் அவ்வாறே அமைகிறது. ஆனால், இதில் தொறு கொள்வதற்காக வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டனரா அல்லது பகை வேந்தர்களின் நிலத்தைக் கவர்வதற்காக ஈடுபட்டனரா என்பது தெரிவிக்கப்படவில்லை. இந்நிலையில் பெ.மாதையன் “வேந்தர்கள் ஆநிரைப் போரில் ஈடுபடவில்லை” என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் பாடலை எந்த வகையில் சேர்ப்பது என்ற ஐயம் இங்கு எழுவது இயல்பே. எனினும் தற்காலிகமாக மாதையனின் கருத்துடன் உடன்படலாகிறது. எவ்வாறென்றால், நில விரிவிற்காகவே சீறார்த் தலைவர் வேந்தனால் அழைக்கப் பெற்றிருக்கலாம். அதன்பொருட்டே அச்சீறார்த் தலைவன் வேந்தனிடமிருந்து மருத நிலத்தை அடையும் சிந்தனைப் போக்கும் எழுந்திருக்கலாம். ஆனால், இவ்விடத்தில் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ளலாம், புறநானூற்றின் 292வது பாடல் வேந்துவிடு தொழிலின்போது சீறார்த் தலைவன் கரந்தைப் போர் புரிந்ததாகக் கூறுகிறது. இவ்வாறு காட்டப்பட்டதிலிருந்து வேந்தனின் நோக்கம் தனது நிலத்தினைக் காப்பதுடன் உள்நாட்டுத் தொறு காக்கவும் செய்தனர் என்பதையும் சேர்த்து அறிய முடிகிறது.

எனவே, பெரும்பாலும் உண்டாட்டு எடுத்தல் தொறுகவர்தற்கானதாக இருந்துள்ளது. இது சீறார்ச் சமூகத்தில் ஏற்புடையதாக இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

2.11 நடுகல் வழிபாடு

“பெரும்பேர், சானூர், அமிருத மங்கலம் போன்ற இடங்களில் தாழிகளிலோ அல்லது கல்லறைகளிலோ மனித எலும்புத் துண்டுகளும் இரும்பாயுதங்களும், மட்பாண்டங்களும் கிடைத்திருக்கும் வகையில்”⁹⁰ நோக்குகின்றபோது பொதுவாகத் தொல்குடிகளிடம் இறந்த மூதாதையரைப் போற்றி அவருக்கு ஆவண செய்யும் முறை இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதன் தொடர்ச்சியாகவே தொறுப்பூசலின்போது விழுப்புண்பட்டு வீரமரணம் எய்திய வீரனைப் போற்றித் துதிக்கும் வகையில் நடுகல் எடுக்கப் பெற்றுள்ளது. “வீரமரணம் அடைந்த நடுகல் வழிபாட்டுக்குரியவன் தலைவராக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது”.⁹¹ இந்நடுகல் வழிபடும் முறையை வெட்சியும் கரந்தையும் விவரிக்கின்றன. இந்நடுகல் பெரும்பாலும் தொறு மீட்டலில் மரணித்த வீரனுக்கே எடுக்கப் பெற்றுள்ளது.

2.11.1 கரந்தைத் திணை வீரர்களுக்கு நடுகல்

தொறுப்பூசலில் வெட்சி, கரந்தை என இருதரப்பு வீரர்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆனால், “கரந்தைத் திணைக்குக் கூறப்பெற்றுள்ள துறைகள் யாவும் வெட்சித் திணைக்கும் பொருந்தும்”⁹² என்கிறார் தொல்காப்பியர். ஆனால், கரந்தைத் திணை வீரர்களுக்கு எடுக்கப் பெற்றதாகக் கூறப்படும் நடுகல் வழிபாட்டுச் சான்றுகள் வெட்சித் திணை வீரர்களுக்கு எடுக்கப் பெற்றதாகக் காணக் கிடைக்கவில்லை. இதற்கான காரணமும் தெரியவில்லை. எனவே, இதிலிருந்து கரந்தைத் திணை வீரர்களின் வீரமாண்பைப் போற்றுவதே மரபாக இருந்திருக்கலாம் என்று கருத முடிகிறது அதாவது கரந்தைத் திணை வீரனுக்கு!

2.11.2 வீரமும் நடுகல்லும்

நடுகல்லான தலைவனின் செயல்களைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் வழியாகப் பார்க்கின்றபோது, “பல தொறுக்களை மீட்டி பகைவர்களின் அம்புகளால் சாய்க்கப் பெற்று உயிர் நீத்தவனின் நடுகல் இருக்கிறது. அதனை வழிப்பட்டுச் செல்க என்று ஒரு பாணனால் புரவலனை நாடி

வந்த மற்றொரு பாணனுக்குத் தெரிவிக்கப் பெறுகிறது”.⁹³ வீரன் ஒருவன் தன் ஊரின் தொறுவினைப் பகைவர்களோடு கடும் போர் புரிந்து மீட்டான். அதனால் அவனுடைய உடம்பு முழுவதும் பகைவரின் அம்புகள் தைத்து இறந்த வீரனின் பெயரும் பீடும் எழுதப் பெற்று இருக்கிறது”⁹⁴.

“கன்றுகளுடன் தொறுவினையும் பகைவரிடமிருந்து மீட்டு வந்தவன் இறந்தான். அவன் புதைக்கப் பெற்ற இடத்தில் மயிலின் பீலிகைச் சூட்டி அவனது பெயர் பொறிக்கப் பெற்ற கல்லினை நட்பிருந்தனர்”.⁹⁵ “ஊரை மிகவும் கடந்த முரம்பு நிலமாகிய முதிய பறந்தலையிடத்து உயர்ந்த நிலையுடைய ஒள்ளிய கொத்ததாகிய நறிய பூவை பனையோலையால் அலங்கரித்துத் தொடுத்துப் பல ஆக்களை உடைய கோவலர்கள் இலைமாலைகளைச் சூட்டி வழிபடுமாறு கல்லாய் நின்றவனோடு வேந்தர்களின் வெற்றியும் செல்கின்ற அளவிற்கு அவனின் வீரதீரம் இருந்துள்ளது.”⁹⁶ இவ்விதமாக மேற்கண்ட பாடற் கருத்துக்கள் நடுகல்லானவனுக்கும் அவனது வீரத்திற்குமான தொடர்பைக் காட்டுகின்றன.

2.11.3 நடுகல் அமைப்பு முறை

வீரதீரம் புரிந்து இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் இடப்பெற வேண்டும் என்று சுற்றத்தாரால் முடிவு செய்யப் பெற்ற பின்னர் அது இன்னென்ன நிலைகளைக் கடந்து நடப்படுகிறது என்பதைக்,

“காட்சிக் கால்கோல் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தரு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்”⁹⁷

என்று வரையறைக்குட்பட்டிருந்ததாகக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். அதாவது போர்க்களத்தில் வீரமரணம் அடைந்தவனை நிலைநிறுத்தக் கல்லினைக் காணுதல், அக்கல்லினை நடுதல், நட்பு கல்லிற்குக் கோவில் எழுப்புதல், நடுகல்லான வீரனை வாழ்த்துதல் போன்ற வழிமுறைகளில் பின்பற்றப் பெற்றிருக்கின்றதாகத் தொல்காப்பியத்திலிருந்து பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் கூறும் முறைமையினைப் பின்வரும் சில பாடல்களின் மூலம் சிறுகச் சிறுக அறிந்துகொள்ளலாம்.

“முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த

வில்லோர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்

வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்

நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்

தோப்பிக் கள்ளோடு துளுஉப்பலி கொடுக்கும்

போக்கருங் கவலையை புலவுநா றருஞ்சுரம்”⁹⁸

சூரிய முனையையுடைய நெடிய வேற்படையையுடைய மழவர் போரில் வென்று பசுக் கூட்டங்களை மீட்டு வெட்சியாரை மேட்டு நிலத்தே வீழ்த்தினர். வில்லையே ஏராகக் கொண்ட சிறந்த அம்பினையுடைய மறவர்கள் தமது வலிய ஆண்மையாலிட்ட பதுக்கைக் கண்ணுற்ற கடவுளை வழிபடுவதற்கு அந்நடுகல்லில் மயில்தோகைகளைச் சூட்டித் துடிப்பறையை அடித்து நெல்லாற் செய்த கள்ளோடு மறியறுத்துப் பலி கொடுத்து வழிபட்டனர் என்கின்றன மேற்கண்ட பாடலடிகள். ஏறத்தாழ இதேபொருளினை அகநானூற்றின் 67ஆம் பாடலும் தெரிவிக்கின்றது.

“நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி

சிறுகலத் துகுப்பவுங் கொள்வன்...”⁹⁹

என்னும் பாடலடிகள், நடுகல்லிற்கு மயிற்பீலி முதலியன சூட்டுவதுடன் கள்ளையும் செம்மறிச் சூட்டிறைச்சியையும் பலியாக இட்டனர் என்கின்றன. இப்பாடல்களில் இறந்துபட்ட வீரனைப் போற்றும் விதம் தெரிகின்றது. மேலும், நடுகல்லானது யானையின் துதிக்கைப் போல அமைந்திருந்தது என்கிறது ஐங்குறுநூற்றின் 332வது பாடல்.¹⁰⁰ இது நடுகல்லின் அமைப்பைக் காட்டுகிறது. யானை ஒன்று நடுகல்லை ஆள் என்று மோதியதால் அதன் நகம் உடைந்து வருந்தியது”¹⁰¹ எனக் கூறப்பெறுவது நடுகல்லின் உயரத்தினைக் காட்டுகிறது.

2.11.4 சீறார்த் தலைவன், நடுகல் முறைப்படுத்தல்

“சீறார்த் தலைவன் ஊர்க்குடியோடு குடியாய் இருந்து, போர் வந்தால் தானே முன்நின்றவனின் ஊரில் பல நடுகற்கள் இருந்தன”.¹⁰² “நிரைகளை மீட்டுத் தந்தவன் நடுகல்லாய் நிற்கிறான். ஆள் இல்லாமையால் ஊர், பொலிவிழந்த அவனது மனைவியைப் போல காணப்பட்டது”¹⁰³ என்னும் விவரங்களையெல்லாம் நடுகல் பற்றிய பாடல்களிலிருந்து பெறப்படுகின்றன.

2.11.5 நடுகல்லும் திணைகளும்

இந்நடுகற்கள் மலைவெளிகளிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் ஊர்ப்புறங்களிலும்¹⁰⁴ அமைந்திருந்தன என்று கூறப்படுவதிலிருந்து நடுகற்கள் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம் ஆகிய நான்கு நிலங்களில்தான் இருந்துள்ளன என்பது பெறப்படுகின்றது. ஏனெனில், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று வைக்கப்பட்டிருக்கும் திணை அமைப்புகள் என்பது சமூக வாழ்க்கைப் போக்கில் ஏற்பட்டிருக்கும் சூழலை வெளிக்காட்டுவதாகும். குறிஞ்சித் திணையில் கால்நடை வளர்ப்புக்கு அதிக சாத்தியமில்லை. முல்லைத் திணையில் இவ்வாய்ப்பு அதிகமாக இருப்பதால் தொறு கவர்தலும் மீட்டலும் இயல்பானதாக அமைந்து விடுகிறது. அதனால் அங்கு தொறுப்பூசல் ஏற்படவும் அப்பூசலில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுப்பதும் வழிபடுவதும் அதிகமாக இருப்பதாகப்படுகிறது. மருதத் திணையில் வாழ்க்கை மேற்கண்ட திணைகளிலிருந்து பெரிதான மாற்றம் ஏற்பட்டு வளர்ச்சி பெருகியதன் காரணமாக தொறுப்பூசலும் குறைந்து காணப்படுகிறது. இந்நிலை நெய்தல் திணையில் முற்றிலும் மறைந்து விடுகிறது. காரணம் நெய்தல் நில வாழ்க்கை நீரோடு இயைபுடையதாக உள்ளமையே எனலாம். ஆனால், பட்டினப்பாலையில் “கிடுகு நிரைத்து எஃகு ஊன்றி”¹⁰⁵ என்ற அடிகள் காணப்படுகிறது. இவ்வடிகளில் காட்டப்பட்டிருக்கும் நடுகல் என்பது தொறுப் பூசலில் உயிர்விட்டவனுக்காக எடுக்கப்பட்டதாகக் கருதும் சாத்தியக் கூறுகள் இல்லை எனலாம். ஏனெனில், அங்குத் தொறுப்பூசல் நடைபெறுவதற்கான சூழல் அவசியமற்றுப் போகிறது. எனவே, பட்டினப்பாலை நடுகல் நீருடை மறவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம். இந்நிலையில்தான் நடுகல் வழிபாட்டிற்கு நெய்தல் திணையில் அதிமுக்கியத்துவம் தரப்படவில்லை என்ற முடிவை அடைய நேர்கிறது. இந்நிலப் பகுதிகள் தனித்தனியாகவோ ஒருங்கிணைந்தோ வேளிர்களின் பிடியிலும் வேந்தர்களின் பிடியிலும் இருந்திருக்கலாம்.

2.11.6 நடுகல்லும் நம்பிக்கையும்

புராதனக் குடிகளிடையே சமய வழிபாடு இல்லை. நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், நெருப்பு என அனைத்தையும் தங்கள் வாழ்வோடு தொடர்புப்படுத்தியே வாழ்ந்தனர் என்று சாங்கியம் போன்ற தத்துவக் கோட்பாடுகள் தெரிவிக்கின்றன. இந்நிலை சங்ககாலத் தொல்குடிச் சமூகமான சீறூரிலும் காணப்படுவதாக உள்ளது. அவர்கள் புராதனக்

குடிகள் வணங்கிய பௌதீகப் பொருள்களை வணங்குவதைக் கடந்துத் தம் குடிகளைக் காக்கின்றவனையே தலைவனாக - இறைவனாகப் பார்த்தனர் என்பதை,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று வணங்கி

ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக்

நெல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளமில்வே”¹⁰⁶

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக அவன் இறந்துபட்டால் அவனை வழிபடவும் செய்தனர். அந்த வழிபாட்டிற்குரியச் சின்னமாகவும் குறியாகவும் நடுகல் இட்டு அதில் குடிக்கும் அவனுக்குமுள்ள உறவினையும் அவனது வீரார்ந்தச் செயல்களையும் பொறித்தனர். கரந்தைப் பூக்கள் குடி மயிற்பீலிகைகளை நட்டுவைத்து அழகுப்படுத்திப் போற்றினர் என்பதையெல்லாம் அறிய முடிகிறது.

இந்நடுகல்லை வழிபடுவதன் மூலமாக அவனது ஆத்மா நம்மோடு வாழும் என்ற நம்பிக்கையைத் தொல்குடிகள் கொண்டிருந்தனர். தம் குடிகளுக்கு வீரமும், போரினில் வெற்றி பெறுவதற்கான ஊக்கமும் அளிப்பதாக எண்ணினர். இத்தகு கருத்துகளுக்கு அரண் செய்யும் விதமாக,

“களிறுபொரக் கலங்கு கழன்முள் வேலி

அரிதுண் கூவ லங்குடிச் சீறார்

ஒலிமென் கூந்த லொண்ணுத லரிவை

நடுகற் கைதொழுது பரவு மொடியாது

விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே யென்னையும்

ஓ..... வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை யெய்துக வெனவே”¹⁰⁷

என்னும் பாடல் அமைகிறது.

மேற்காணும் பாடலில் சீறார்ச் சமுதாயத் தலைவி நடுகல்லை வழிபட்டாள். அவ்வழிபாட்டின்போது அவள் தான் நாளும் விருந்தினர் வரப்பெறுதல் வேண்டும், தன் தலைவனுக்குப் போரில் வெற்றிப் பெருக

வேண்டும், போர் செய்யும் பகைவேந்தரும் உண்டாக வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

2.11.7 நடுகல்லும் உறவுமுறையும்

நடுகல் தொடர்பான பாடல்களின் மூலம் “நடுகல் எடுத்தலுக்குரியோர் நடுகல்லானவனின் நெருங்கிய உறவினர்களோ நண்பர்களோதான் நடுகல் எடுத்திருக்க வேண்டும்”¹⁰⁸ என்று கைலாசபதி கூறுவது ஏற்புடையதாக இருக்கிறது. ஏனெனில், இன்றையக் காலக்கட்டங்களில் சிறுதெய்வவழிபாடுகள் அவரவர் குலத்திற்குள்ளே நடைபெறுவதைப் பொருத்திப் பார்த்தே அவரின் முடிவிற்கு ஒத்துப்போகப்படுகிறது. மேலும், புறம் 267வது பாடலில் புரவலனைத் தேடி வந்த பாணனைப் பார்த்துச் செல்லும் வழியில் நடுகல் இருக்கிறது. அதை வணங்கிச் செல்க என்று ஒரு பாணன் கூறுகிறான்”.¹⁰⁹ புறம் 306வது பாடற் தலைவி யாம் விருந்தினர்களைப் பெற வேண்டும். போரிடச் சென்றவன் பொருள் ஈட்டி வர வேண்டும் என்கிறாள்.¹¹⁰ அவள் கருத்துக்களும் நடுகல்லானத் தலைவனுக்கு நெருக்கமாக நின்று வலியுறுத்துகிறாள். இவ்விரண்டும் நட்பையும் உறவையும் காட்டுவதாக அமைகிறது.

2.11.8 நம்பிக்கைக்கு மூலம்

மேலும், “இறந்தவர்களின் ஆன்மாவைச் சில சடங்குகள் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வரவழைக்கலாம். அதனை அங்குள்ள பொருளில் நுழைந்து கொள்ளச் செய்யலாம் என்றும் ஆன்மா உடலிலிருந்து பிரிந்து சாவு ஏற்படாமல் சில காலம் இருக்கும் என்றும் பண்டைய மக்கள் நம்பினர்”.¹¹¹ அந்த நம்பிக்கை சில காலம் இருக்குமென்றால் நெடுநாட்கள் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.¹¹² அதனால் “ஆநிரையைக் கண்ணுங் கருத்துமாக காத்ததுபோல தமரையும் கண்காணிப்பர் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தது”¹¹³. இவ்வாறு நடுகல்லுக்கும் அதை வணங்கும் தொல்குடிக்கும் இடையே இருந்த நம்பிக்கை குறித்து ஜே.சி.பிரேசர், க.கைலாசபதி, சி.சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

எனவே, நடுகல்லானவர்களுக்கு வழிபாடு செய்யப்பட்டால் சொர்க்கலோகத்தில் குற்றமில்லாத மகளிரை மணந்து எல்லையற்ற இன்பம் நுகரலாம் என்னும் வீரனின் - தலைவனின் எண்ணம் ஈடேறலாம் என்ற நம்பிக்கையிலும் அவ்வழிபாட்டினை மேற்கொண்டனர். இவ்வாறு

நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலே சீறார்ச் சமூகத்தில் நடுகல் வழிபாடு நடைபெற்றுள்ளது என்று கருத முடிகின்றது.

2.11.9 நடுகல் வழிபாடும் சைவ சமயமும்

“தொல்லினக் குடிகளிடையே விழுப்புண்பட்டு இறந்தோர்க்கு எடுக்கப்படும் நடுகல்லானது லிங்கத்தையும், கல் நடப்படும் நிலம் பெண்ணின் குறியையும் குறிப்பதாக”¹¹⁴ தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாயா கூறுகிறார். “தொல் பழங்காலக் கற்கருவியான கைக்கோடாரியைக் கற்கால மக்கள் வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்னர் கோடாரியை நிலத்தில் ஊன்றி வழிபாடு செய்துள்ளனர்.... நிலத்தில் ஊன்றப்பெற்ற கற்கோடாரி கூம்பு வடிவத்தில் லிங்கத்தினைப் போன்று காட்சியளிக்கிறது. நிலம் பெண்ணாகவும் நிலத்தில் ஊன்றப்பெற்ற கோடாரியானது ஆண் குறிக்கு இணையாகவும் கருதப்பெற்று வளமைச் சடங்குகள் பல நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன. இக்கோடாரி இரும்புக் காலத்தில் சிவன் தங்கியுள்ள மழுவாக மாறியுள்ளது எனலாம்”¹¹⁵ என்று நடுகல் உருவாக்கத்திற்கான தோற்றம் குறித்தும் சிவவழிபாட்டிற்கான போக்கு குறித்தும் கோ.சசிகலா எடுத்துரைக்கிறார்.

“குடிமல்லத்தில் கண்டறியப்பெற்ற லிங்கத்தில் பொறிக்கப்பெற்ற உருவம் இடதுகையில் தண்ணீர் பானையையும், இடதுதோளில் நீண்ட தண்டின் நுனியில் பொருத்தப்பட்ட கோடாரியைச் சாத்தியும், வலது கையில் தலைகீழாகத் தொங்கும்வண்ணம் ஒரு ஆட்டைப் பிடித்தபடியும் நடைபோடுகிறது. அவ்வுருவம் ருத்ரன் ஷவிஸ் பாத்திரமாகிய தண்ணீர் பானையை வைத்திருப்பதாக ரிக் வேதம் கூறுகிறது. ருத்ரன் என்பவன் சிவன் ஆவான். ருத்ரன் என்பதற்குப் படைகளின் தளபதி, வீரர்களின் தலைவன், நிலத்திற்குத் தலைவன், முற்றுகையிடுபவன் என்றெல்லாம் கூறுகிறது சதருத்திரிய பிராம்மனம்”¹¹⁶ என்று தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாயா தெரிவிக்கிறார்.

“விஜய நகராட்சிக் காலத்தில் நடுகல் தூணின் மேல்புறம் சிவலிங்கமும் வைகுண்டத்தில் திருமால் தனது தேவியருடன் இருக்கும் கோலமும் சிற்பங்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன”¹¹⁷ என்று பெ.வேதாசலமும், ச.டெக்லாவும் கூறுகின்றனர். சிவ வழிபாட்டிற்கு லிங்கம் மிகப் பொருத்தமான குறியீடு என்ற கருத்து கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்

பின்பட்டதாகவே பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென ஸ்ரெயின் என்பவர் அபிப்ராயப்படுகிறார்.¹¹⁸

“சமீபத்தில் பூனாவிற்குப் பக்கத்தில் நந்தி உருவம் பொறித்த பெருங்கற்படைச் சின்னம் கண்டறியப் பெற்றுள்ளது. அதன்பிறகு அந்நந்தி அங்கு இருபது முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புதுப்பொலிவு பெற்றுள்ளது. நந்தி சிவ வாகனம்”¹¹⁹ எனக் குறிப்பிடுகிறார் டி.டி.கோசாம்பி.

“தமிழகத்தில் 12ஆம் நூற்றாண்டில் கண்டெடுக்கப் பெற்ற அமர்ந்த நிலை நடுகல்லில் உள்ள வீரன் பெரும்பாலும் அமர்ந்த நிலையில் அல்லது அஞ்சலி அஸ்தத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளான். வீரன் ஒருவன் பத்மாசனத்திலும், தலை அலங்காரம் இடது அல்லது வலது புறம் அள்ளிக் கொண்டை இட்ட நிலையிலும் உள்ளான். அவ்வீரனின் அருகில் தேவமாதர்கள் உள்ளனர். தேவலோகத்தில் சிவலிங்கமும் அதன் அருகில் இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு தேவகன்னியர்களும் மற்றும் நின்ற நிலையில் உள்ள கடவுளும் வடிவமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்நடுகல் 12ஆம் நூற்றாண்டினது”.¹²⁰ இது நடுகல்லான வீரன் சிவனை அடைந்ததாகக் காட்டப்படுவதாக உள்ளது.

மேலே எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் சான்றுகளெல்லாம் ஒரு செய்தியை அழுத்தமாக முன்வைக்கின்றன. அதாவது, உழைப்பும் அதற்குத் துணையான கருவியையும் மக்கள் போற்றியுள்ளனர். அதே நேரத்தில் அந்தக் கருவிக்குத் தெய்வ நிலையளித்திருக்கின்றனர். வணங்கிப் போற்றுதற்குரியதாகக் கருதியிருக்கின்றனர். அவ்வாறு போற்றப்பட்டு வந்த கருவியானது லிங்கமாக மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

“தேவர்கள் போர்க்கடவுள்கள் என்றும் அசுரர்களை வளமைக் கடவுள்கள்” என்றும் கவிதா ஜெயஸ்வால் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வகையில் “மகாதேவரான சிவன் மிகப்பெரிய போர்க்கடவுள் ஆவார். அவரது கருவியான கோடரியானது சிவவழிபாடான லிங்கமாக மாறுவது ஒன்றும் வியப்பிற்குரியதல்ல. சிவவழிபாட்டில் மிக முக்கியமானது லிங்க வழிபாடாகும்”.¹²¹

இவ்வாறு நடுகல் வழிபாடு குறித்து இத்தனை பெரிய மாற்றம் சமணமும் பௌத்தமும் தோன்றுவதற்கு முன்பாக நடந்துள்ளது. நாம் இவ்வாறு கருதுதற்கான காரணமாக, தமிழகத்தில் வேருன்றிய

பௌத்தத்தையும் சமணத்தையும் களைத்தெறிந்து சைவமும் வைணமும் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் பிற்கால வேந்தர்களின் துணையோடு தழைத்தோங்கியது என்பதில் மாறுபட்ட கருத்து ஆய்வாளருக்கு இல்லை. இவ்வாறு கருதுவதை வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்திலிருந்து புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

ஆனால், பௌத்தமும் சமணமும் தோற்கடிக்கப்பட்டது எனில் இவ்விரண்டு சமயங்களுக்கும் முன்பாக சைவம் இருந்தது என்று கருதப்படுகிறது. எனவே, கிறித்துவ சகாப்தத்திற்கு முன்பு சைவமும் வைணமும் இருந்ததாகத்தானே பொருள்படுகிறது.

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் சைவக் குரவர் ஒருவர் நட்ட கல் இட்டு நாலு புஸ்பம் சாத்தி என்று பாடுகிறார். நட்ட கல் என்பது சிவனைக் குறிப்பதாகத்தானே பொருள். ஆக, “தென்னிந்தியாவில் காணப்பட நடுகல் வழிபாடு லிங்க வணக்கம் பரவுவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது”.¹²² எனவே, சீறார்ச் சமுதாயத்தின் நடுகல் வழிபாடு சைவ சமயத்தின் உருவ வழிபாட்டிற்கு முக்கியப் பங்காற்றியிருக்கிறது எனலாம்.

2.12 துறைகள் வாயிலாகப் பெண்டிர்

“குறுநில மன்னர், வேந்தர் ஆகியோரின் தலைவியர் அந்தப்புர மகளிராய் வாழ்ந்தனர் என்பதால் அவர்களுக்குச் சமுதாயத் தொடர்பு இல்லை”.¹²³ எனவே, அவ்விரு சமுதாயப் பெண்கள் குறித்து புறத்திணையிலும் அகத்திணையிலும் பாடல்களே இல்லை. ஆனால், சீறார்ச் சமுதாயப் பெண்டிர், சமுதாயத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களாய் இருந்துள்ளனர். சீறார்ச் சமுதாயத் தலைவனின் தாய், தலைவி ஆகியோர் தும்பை, வாகை, காஞ்சி, கரந்தை, பொதுவியல் ஆகிய திணைகளிலும் அத்திணைகளில் அமைந்திருக்கும் மூதின் முல்லை, முதுபாலை, தொட்டக் காஞ்சி, தொடாக் காஞ்சி, உவகைக் கலுழ்ச்சி, தாபதநிலை, ஆனந்தப் பையுள், கையறுநிலை, வேத்தியல், பூக்கோட் காஞ்சி, ஏறாண்முல்லை, வல்லாண் முல்லை ஆகிய 14 துறைகளிலும் வைத்துப் பாடப்பட்டிருக்கின்றனர். இத்துறைகளின் வாயிலாக அப்பெண்டிரின் குணவியல்புகளையும் செயல்பாடுகளையும் அறிய முயலலாம்.

2.12.1 உவகைக் கலுழ்ச்சி

தொல்காப்பியர் கூறும் தும்பைத் திணையின் துறைகளுக்குப் பொருந்தாதனவாக உவகைக் கலுழ்ச்சித் துறைப் பாடல்கள் உள்ளன.

அதேபோல புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் உவகைக் கலுழ்ச்சித் துறை குறித்துக் கூறும்போது, போருக்குச் சென்ற கணவன் போர்க்களத்தில் பகைவேந்தர்களால் அவனின் உடல் துண்டாக்கப்பட்டு கிடப்பதைக் கண்டு தலைவி உவகைக் கொண்டு கண்ணீர் உகுப்பதைக் கூறுகிறது. ஆனால் சங்ககாலப் புறப்பாடல்களான 278, 277, 295 ஆகிய மூன்று பாடல்களும் தாய் போர்க்களத்தில் துண்டாகிக் கிடக்கும் தன் மகனின் உடலைப் பார்த்து உவகை கொள்வதாக அமைந்துள்ளன. எனவே, இத்துறைப் பாடல்கள் தொல்காப்பிய வரம்புக்குள்ளிலிருந்து விடுபட்டதாகவே உள்ளது. ஆனால், ஏறாண் முல்லைப் பாடல் உவகைக் கலுழ்ச்சித் துறைப் பாடல்களோடு சற்று ஒத்துப் போகிறது. இந்த உவகைக் கலுழ்ச்சித் துறையில் அமைக்கப் பெற்ற பாடல்களில், புறம். 278ஆம் பாடல் கீழே காட்டப் பெறுகிறது.

“நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்

முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற

மண்டமார்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்

முலையறுத் தீடுவென் யானெனச் சினைஇக்

கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்

செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய

படுமகன் கிடக்கை காணூஉ

ஈன்ற ஞானறினும் பெரிதுவந் தனளே”¹²⁴

என்னும் பாடலின் பொருளாவது:

நரம்பு தோன்றி வற்றிய நிரம்பாத மெல்லிய தோள்களையும் தாமரையிலை போன்ற அடிவயிற்றினையுமுடைய முதியவள் ஒருத்தி, நின் மகன் பகைவர் படை கண்டு அஞ்சி புறங்கொடுத்து மாண்டான் என்று அறியாப் பலர் வந்து சொல்ல, நெருங்கிச் செய்யும் போர் கண்டு அஞ்சி இறந்தானென்பது உண்மையாயின் நான் அவன்வாய் வைத்துண்ட என் முலையை அறுத்தெறிவேன் என்று சினந்துச் சொல்லி அவ்வாறு சொல்லிய வண்ணமே செய்வதற்கு வானைக் கையிலேந்தி போர்க்களம் சென்று

அங்கே கிடக்கும் மறவர் பிணங்களைப் பெயர்த்துப் பெயர்த்துப் பார்த்துக் கொண்டே குருதிச் சிந்திச் சிவந்துக் கிடக்கும் போர்க் களம் சுற்றி வந்தவள், விழுப்புண்டு உடல் சிதைந்து வேறு வேறாகத் துண்டாகிக் கிடக்கின்ற தன் மகனது கிடக்கையைக் கண்டு அவனைப் பெற்ற நாளிலும் பெரிதும் உவந்தாள் என்கிறது பாடல். இங்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் புறம் 278ஆம் பாடல் பொருள் போலவே மற்றைய 295, 274 ஆகிய பாடல்களின் பொருளும் பெரிதும் ஒன்றிப் போவனவாக உள்ளன.

2.12.2 மூதின்மூல்லை

வீரம் என்பது மறக்குடியில் பிறந்த ஆடவர்க்கு மட்டுமல்லாது அக்குடியில் பிறந்த பெண்டிர்க்கும் பொருந்தும் என்பதை மூதின் மூல்லைத் துறையிலமைந்த பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“கெடுக சிந்தை கடிதிவ டுணிவே

மூதின் மகளி ராத றகுமே

மேனா ளுற்ற செருவிற் கீவடன்னை

யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே

நெருந லுற்ற செருவிற்கிவள் கொழுநன்

பெருநிறை விலங்கி யாண்டுப்பட் டனனே

இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரத் துடிஇப்

பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி

ஒருமக னல்ல தில்லோள்

செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே”¹²⁵

என்னும் பாடலின் பொருளாவது;

இவளது சிந்தனை கெடுக. இவளது துணிவு அச்சம் பொருந்தியதாக உள்ளது. இவ்வாறு காணப்படுபாளானவள் மறக்குடியில் பிறந்தவள் என்றால் அது தகும். முன்னாளில் உண்டாகிய போரில் இவளுடைய தந்தை யானைகளைக் கொன்று தானும் வீழ்ந்தான். பின் இவளின் கணவன் தனது

ஆநிரைகளைப் பகைவர் கூட்டம் கவர்ந்துச் செல்வது கண்டு தடுத்து நிறுத்தியபோது போரில் மாண்டான். இப்பொழுது வீரர்களைப் போருக்கழைக்கும் பறையொலி கேட்டதும் மறத்தின்பால் விருப்புற்று அறிவு மயங்கி, தன் ஒரு மகனின் கையிலே வேலைத் தந்து தூய வெள்ளாடையை விரித்து இடுப்பில் அணிவித்து, உலர்ந்தத் தலை முடிக்கு எண்ணெய் தடவித் தலைவாரி போர்க்களம் நோக்கிச் செல்வாயாக எனச் சொல்லித் தன் மகனைப் போருக்கு விடுகின்றான் என்கிறது அப்பாடல்.

“சீறார் மன்னன் சிறியிலை யெஃகம்

வேந்தார் யானை யேந்துமுகத் ததுவே

வேந்துடன் றெறிந்த வேலே யென்னை

சாந்தா ரகல முளங்கழிந் தன்றே

உளங்கழி கூட்ப்படை யேந்திநம் பெருவிறல்

ஓச்சினன் றுரந்த காலை மற்றவன்

புன்றலை மடப்பிடி நாணக்

குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத்தனவே”¹²⁶

என்ற பாடல் கூறுவதாவது,

சீறார் மன்னனின் வேல் பெருவேந்தன் ஊர்ந்துவந்த யானையின் உயர்ந்த நெற்றியில் ஆழமாய்த் தைத்து நின்றது. அந்த வேந்தன் எறிந்த வேல் என் கணவன் மார்பில் தைத்து ஊடுருவி நின்றது. அந்த வேலையே பிடுங்கி பகைவேந்தனின் களிறுகளையெல்லாம் சாய்த்தான். அவை கண்ட பிடியானைகள் அஞ்சிப் பின் வாங்கின என்று அத்தலைவனின் இல்லாள் மகிழ்ந்தாள் என்று தலைவியின் கூற்றினில் பாணன் சொல்வதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு தாய் தன் மகனை விரும்பிப் போருக்கு அனுப்புவதையும், மனைவி தன் தலைவனின் வீரமாண்பைக் கேட்டு விருப்பமுடையவளாகவும் இருப்பதையும் மூதின்முல்லைத் துறையில் அமைந்த 279, 312, 306, 288 ஆகிய பாடல்கள் காட்டுகின்றன.¹²⁷ மற்றையப் பாடல்களும் ஏறாண்முல்லைப் பாடலும், வல்லாண் முல்லைத் துறைப் பாடலும் மூதின் முல்லைத் துறைப் பாடலோடு ஒப்பவைத்துக்

கருதத்தக்கனவாக உள்ளன.¹²⁸ மூதின்முல்லைத் துறைப் பாடல்கள் 326 முதல் 335 வரை உள்ளன. இவை சீறூர்த் தலைவனின் ஈகைத்தன்மையையும், சீறூர்த் தலைவியானவள் பாணர் முதலிய இரவலர்களுக்கு உபசரிக்கும் தன்மையையும் கூறுவனவாய் அமைந்துள்ளன. இவை மூதின்முல்லைத் துறைக்கு எவ்வாறு பொருத்தமுடையதாக இருக்குமெனின், தலைவனும் தலைவியும் சமூகத்தோடு நெருக்கமுடையவர்களாக இருப்பதாக உள்ளதால் அவை மூதின்முல்லைத் துறைக்கு உரியதாகிறது. மேலும், அப்பாடல்கள் தலைவன் தலைவியின் வீரச்செயல்பாட்டினையோ, சிந்தனையையோ எடுத்துக்காட்டாமல் அறச்செயல்பாட்டைக் காட்டியிருக்கின்றன.

2.12.3 முதுபாலை

போரில் விழுப்புண்பட்டுக் கணவனை இழந்தாள் தலைவி. அதனால் அவள் தனிமையுற்றுத் துக்கம் தாளாமல் ஊரில் உள்ள குயவனைக் கண்டு, கலம் செய்கின்ற வேட்கோவே! கலம் செய்கின்ற வேட்கோவே! நீ இறந்தவனைப் புதைப்பதற்கு ஈமத்தாழி செய்பவனாதலின் உன்பால் ஒரு கோரிக்கை வைக்கிறேன். அக்கோரிக்கையானது போரில் இறந்த என் கணவனைப் புதைக்க ஒரு தாழி வேண்டியுள்ளது. நிற்பால் உள்ளதோ ஒருவரைப் புதைப்பதற்கானதாகும். ஆனால், என் கணவனோடு என்னையும் சேர்த்துப் புதைக்கும் அளவிற்கு ஒரு பெரிய தாழி செய்வாயாக என்று புலம்புவதாக முதுபாலையில் அமைந்த கீழ்வரும் பாடல் விளம்புகிறது.

“கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

அச்சடைச் சாகாட் பாரம் பொருந்திய

சிறுவெண் பல்லி போலத் தன்னொடு

சுரம்பல வந்த வெமக்கு மருளி

வியன்பல ரகன்பொழி லீமத் தாழி

அகலி தாக வனைமோ

நனைந்தலை மூதுர்க் கலஞ்செய் கோவோ”¹²⁹

இவ்வாறு போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டு இறந்த கணவனைக் கண்டு புலம்புவதாக முதுபாலைத் துறையில் அமைந்திருக்கும் புறம் 253, 254, 255 ஆகிய பாடல்கள் கூறுகின்றன.

மேற்கண்ட நான்கு பாடல்களுள் புறம் 254ஆம் பாடலில்,

“வளனுஞ் செம்மலு மெமக்கென நாளும்

ஆனாது புகழு மன்னை

யாங்கா குவள்கொ லளிய டானே”¹³⁰

என்னும் அடிகள் தலைவன், அவனது தாய்க்கு முன்பு தலைமைப் பண்பும் செல்வமுமாகக் காட்சி தந்தான் என்று கூறுகின்றன. இது, தலைவன் உடைமையாளன் என்பதையும் காட்டுவது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும், தலைவன் இழப்பென்பது தனக்கானது மட்டுமல்ல, தன்னை வருத்துவது மட்டுமல்ல, அவனது ஊருக்கும் வருத்தத்தையும் புலம்பலையும் ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதைத் தாய் கூறுவதாக அமையப் பெற்றுள்ள முதுபாலைத் துறைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

2.12.4 ஆனந்தப்பையுள்

என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய - என்று தொடங்கும் ஆனந்தப்பையுள் துறையில் அமைந்த புறப்பாடலின் பொருளானது, போருக்குச் சென்று திரும்பிய தலைவனின் மார்பிற்பட்ட புண் பெரியனவாயுள்ளது. நண்பகலில் வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்கின்றன. வீட்டில் ஏற்றி வைத்த விளக்குகளும் நின்றெரியாமல் அணைந்து விடுகின்றன. அச்சத்தைத் தரும் கூகை எழுப்புகின்ற குரலும் நில்லாமல் ஒலித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது. விரிச்சி சொல்லும் முதுபெண்ணின் சொற்களும் குறையுடையதாயுள்ளன. இந்நிலையில் எம் புரவலனை நாடிவரும் துடி கொட்டுபவனே, பாண்மகனே, பாடல்வல்ல விறலியே இனி எங்ஙனமாவீர்களோ? இதுநாள்வரை இருந்ததுபோல் இவ்விடத்தில் இருந்து வாழலாமென்பது உங்களுக்கும் இனி அரிதாகுமோ? தங்களின் கைகளிலிருந்த அணிகலன்கள் நீங்கியிருக்கும் கைம்பெண்டீர் போல நானும் இங்கே உயிர் வாழ்ந்திருப்பது அரிதாகும் என்று தலைவி கூறுவதைப் புறம் 280வது பாடலிலிருந்து பொருள் கொள்கிறோம். இப்பாடலில் உள்ள,

“நடுநாள் வந்து தும்மியுந் துவைக்கும்

நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கு நில்லா

துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கும்

அஞ்சவரு குராஅற் குரலுந் தூற்றும்

நென்னீரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்கு

செம்முது பெண்டின் சொல்லு நிரம்பா”¹³¹

என்னும் அடிகள் தீநிமித்தங்கள் நிகழ்வதைக் கூறுகின்றன. அந்நிமித்தங்களை உணர்ந்தவளான தலைவி தலைவன் இறந்துபடுவான் என ஏக்கமுற்றபொழுதும் தலைவி, தலைவன் இறந்துபட்டால் அவளை நம்பி வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்ற பாணர் சுற்றமும், விறலியர் சுற்றமும் என்னாவரோ என்று புறச்சூழலை எண்ணிக் கலக்கமுறும் பெண்டிரையே ஆனந்தப் பையுள் துறைப் பாடல் காட்டுகிறது. இவ்வாறு சமூகத்திற்கும் தனக்குமான ஓர் இணக்கமான உறவையும் தொடர்பையும் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர் பெண்டிர்.

2.12.5 தொபாக்காஞ்சி

‘தொடாக்காஞ்சி’ என்னும் துறையிலிமைந்த

“தீங்கனி யிரவமொடு வேம்புமனைச் சொீஇ

வாங்குமருப் பியாழொடு பல்லியங் கறங்கக்

கைபயப் பெயர்த்து மையிழு திழுகி

ஐயனி சிதறி யாம்ப லூதி

இசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி

நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்

காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி

வேந்தறு விழுமந் தாங்கிய

பூம்பொறிக் கழற்கா னெடுத்தகை புண்ணே”¹³²

என்னும் பாடலானது வேந்துவிடு தொழிற்பட்டத் தலைவன் போரில் புண்பட்டுக் கிடந்தான். அவ்வாறு கிடக்கின்றவனைப் பேய்கள் தொடாதவாறுக் காத்திட வேண்டும் என்று தலைவி தன்னுடைய தோழிமார்களை அழைப்பதைக் கூறுகிறது.

இத்தொடாக் காஞ்சிப் பாடலில் பேய் பற்றி எதுவும் கூறப்பெறவில்லை. ஆனால், தொல்காப்பியர் காஞ்சித் திணையின் துறைகளில்,

“இன்னகை மனைவி பேய் புண்ணோன்

துண்ணுதல் கடிந்த தொடாக் காஞ்சியும்”¹³³

என்று கூறுகிறார். எனவே, புண்பட்டிருக்கும் கணவனைப் பேய்கள் தொடாதவாறு காப்பதற்காக,

“தீங்கனி யிரவமொடு வேம்புமனைச் செரீஇ

.....

.....

ஐயனி சிதறி யாம்ப லூதி

இசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி

நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்

காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி”¹³⁴

என்னும் இப்பாடலில், தீங்கனி யிரவமொடு வேம்புமனைத் செரீஇ என்று கூறியிருப்பதாவது, பண்டை நாளில் பேய்களைத் தடுப்பதற்கு வேப்பிலை செருகும் பழக்கம் இருந்துள்ளதை மூடநம்பிக்கையாகக் கருதிவிட முடியாது. அப்படி ஒரு நம்பிக்கை ஆங்கில்லை. மாறாக, அது ஒரு குளிர்தரு மூலிகைத் தழை என்பது அறிவியல் கூறிலிருந்து புரிந்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

2.12.6 தாபதநிலை

“காதலன் இழந்த தாபதநிலை”¹³⁵ என்கிறார் தொல்காப்பியர். அதாவது கணவனை இழந்து நிற்கும் கைம்பெண்ணின் நிலையினைக் கூறுவது தாபதநிலைத்துறை என்று பொருள்படுத்தலாம்.

“அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்பல்

இளைய மாகத் தழையா யினவே, இனியே

பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்

தின்னா வைக வுண்ணும்

அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே”¹³⁶

என்னும் தாபதநிலைத் துறையிலான இப்பாடலில் கணவனை இழந்த தலைவியின் இருநிலை பற்றிக் கூறப்படுகிறது. அஃதாவது, அத்தலைவன் இருந்தபோது தலைவி ஆம்பல் சூடி இன்புற்று இருந்ததையும், அத்தலைவன் இல்லாததால் அல்லிமலரின் புல்லரிசி உண்ணும்படியானதையும் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

பெருவளக் கொழுநன் என்று குறிப்பிடுவதானது தலைவன், ஆநிரைகளைக் கொண்டிருந்தவன், வன்புலச் றூரைக் கொண்டிருந்தவன். புன்புலத்தை அடைவதற்குத் தகுதி படைத்தவன் என்ற பொருளையெல்லாம் விரித்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. ஆக பெரிய செல்வத்தையுடைய தலைவனை நலம் வாய்ந்த தலைவனை இழந்து வாடும் தலைவியின் சொற்கள் பொருள் பொதிந்தனவாக உள்ளன. இத்தலைவனைக் காலவரிசைப்படி பார்க்க முடியாதபோதும் இயங்கியல் படிநிலையில் வைத்துப் பார்க்கின்றபோது சீறார்த் தலைவன் அங்குடிச் சீறாரில் இருந்த பெரும் செல்வம் படைத்தவனாகக் காணப்படுவது அவனுக்கு ஏற்பட்ட உடைமை மாற்றத்தையே முன்வைப்பதாக உள்ளது. எனவே, தலைவியும் உடைமைச் சிந்தனைக்குட்பட்டிருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

2.12.7 வேத்தியல்

வேத்தியல் துறையில் புறநானூற்றின் 286, 291 ஆகிய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இந்த இரு பாடல்களும் வேந்தன் பொருட்டுச் சென்று கரந்தைப் போரில் ஈடுபட்டு உயிர்விட்ட தலைவன் பற்றியனவாகும். 286ஆம் பாடல் வேந்துவிடு தொழிலுக்குச் சென்று மாண்டுபோன மகன் பற்றிய அவனது தாய் கூற்றாகவும், அக்கூற்று தன் மகன் மீது வேந்தன் கொண்டிருந்த அன்பு, மதிப்பு ஆகியன பற்றி அறிந்து மகிழ்ச்சி எய்தியதாக ஓளவை துரைசாமியின் புரிதல் உரையிருப்பிலிருந்தும் நாம் புரிந்துக்

கொள்ளலாம். அதேபோல புறநானூறு 291ஆம் பாடலில் “வேந்தன் பொருட்டுப் போருக்குச் சென்ற தலைவன் இறந்த செய்தியறிந்து களம் வந்து தலைவனின் உயிரற்ற மெய்யைப் பார்த்து மகிழ்ந்த தலைவி கூற்றாக நிகழ்வதைக் கூறுகிறார்”.¹³⁷

ஒளவை துரைசாமியின் உரையைப் பின்பற்றியே இங்கு இப்பாடல் அணுகப்படுகிறது.

“வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்

தன்னோ ரன்ன விளைய ரிருப்பப்

பலர்மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பித்

தூவள் ளறுவை போர்ப்பித் திலதே”¹³⁸

எனும் இப்பாடலின் பொருளாவது,

வெள்ளிய நிறத்தையுடைய வெள்ளாட்டுக் கிடாய்களைப் போலத் தன்னையொத்த இளையர் பலர் நிறைந்திருக்கவும் அப்பலர்க்கும் மேலாக என் மகனுக்கு வேந்தன் கள் நீட்டித் தரப்பட்டான் என்பதறிந்தேன். இப்போது அவன் உடல் காலில்லாத கட்டில் பாடையிலிட்டுத் தூய வெள்ளை ஆடையால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இதனைத்தான் நான் வேண்டுகிறேன் என்று தாய் கூறுகிறாள்.

புறநானூறு 291ஆம் பாடலில் தலைவி, “இறந்து கிடக்கக் கண்ட தன் தலைவனின் கழுத்தில் வேந்தன் அணிந்திருந்த மாலையைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது”.¹³⁹

இவ்விரு பாடலிலும் பலர் மீது நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனை என்று தாய் கூறுவது வேந்தன் பொருட்டும் தலைவன் போருக்குச் சென்றதையும் அவன் வேந்தனின் அன்புக்குரியவனாக இருந்ததையும் கண்டு மகிழ்ந்தாள் எனில் வேந்துவிடுத் தொழிலைத் தாயும் விரும்பியிருக்கிறாள் என்று கொள்ளலாம். 291ஆம் பாடலில் “என்போற் பெருவிதுப்புறுக வேந்தே”¹⁴⁰ என்று தலைவனின் வீரமரணம் கண்டு மகிழ்ந்தத் தலைவி வேந்தனும் என்போலவே விருப்பமுடையவனாக இருப்பதாக அவள் கூறுகிறாள். இதிலிருந்து தலைவி வேந்துவிடுத் தொழிலை விரும்பியவளாக இருப்பதைக் கண்டுணர முடிகிறது.

எனவே, மேற்கூறப்பட்ட சீறூர்ப் பெண்டிர் குறித்த 14 துறைகளின் வாயிலாகப் பார்க்கப்பட்ட சீறூர்த் தலைவி, சீறூர்த் தலைவனின் தாய் என அனைவரும் தனது முந்தைய வறுமை நிலையிலிருந்து உடைமைப் பெருக்கத்தை நோக்கி நகர்பவர்களாக உள்ளனர் என்பதை உணர்கிறோம்.

வீரம், பொருள் என எல்லாவற்றையும் பொதுமைப்படுத்திய இனக்குழுச் சமூகம் கால ஓட்டத்தின்போது அடுத்த நிலையை எய்தியது. அந்த நிலையில் உடைமைச் சிந்தனையும் அரும்புவிடத் தொடங்கிய காலவெளியில் ஆடவரே முதன்மைக் கொண்டவராயினர். அவர்களை மையமிட்டே சமூகம் சுழலத் தொடங்கியபோது அங்குப் பெண்களுக்கான இயங்குநிலை என்ன என்று கருதும் சூழலுக்குச் செல்ல நேர்கிறது. சென்று பார்க்கின்றபோது மேற்கண்ட மூதின்முல்லை, முதுபாலை உட்பட பதினான்குத் துறைப் பாடல்களில் வீரமரபில் கிளைவிட்ட பெண்களைக் காணமுடிகிறது. கையறு நிலையில் கலங்கும் பெண்களைக் காணமுடிகிறது. சமூகத்தை மீட்டெடுக்கும் அடுத்ததொருத் தளத்திற்குச் செல்கின்றவர்களைக் காணமுடிகிறது. பாணர்களையும் விறலியரையும் மற்றைய இரவலர்களையும் காக்கும் தகுதியுடையவர்களைக் காணமுடிகிறது. போர்க்களத்தில் வாகை சூடி வருகின்ற தலைமகளைக் கண்டு பேருவகைக் கொள்கின்றவர்களை உற்றறியப்படுகிறது. தலைவனோடு கலந்துறவாடிய பொழுதுகளை எண்ணிக் கலங்குகின்றவர்களையும் கையறுநிலைக்காட்பட்டவர்களையும் பார்க்க முடிகிறது. வேந்துவிடு தொழிலால் தலைவனுக்கும் தனது சமூகத்திற்கும் நிகழப்போகின்ற உடைமை மாற்றத்திற்கு ஆட்படுகின்றவர்களைக் கருத்தில் கொள்ள முடிகிறது.

இவ்வாறு பெரும் வளைவு நெளிவற்ற சீறூர்ச் சமூகச் சார்புள்ள இப்பாடல்கள் வெவ்வேறு மனோபாவங்களைக் கொண்ட பெண்டிர்களை முன்நிறுத்துகின்றன.

2.13 சீறூர்ச் சமூகத்தில் அரசாங்க அமைப்பின் தொடக்கம்

தொல்லினப் பழங்குடிகளான சீறூர்த் தலைவனிடம் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வர பெரும் படைக் குழாம்கள் இல்லை. அவர்கள் தற்காலிகமாகக் கூடினர், பின்னர் பிரிந்தனர் என்கிற அளவில் அன்றாடத் தேவைகளுக்காக அவர்கள் எல்லோரும் வீரர்களாக இருந்தனர். வேளாண் தேவைக்கும் உணவிற்காகவும் கவர்ந்துவரப்பட்ட தொறுவினை மன்றம் நடுவே வைத்து

தொறுப்பூசலிலில் பங்குப்பெற்ற வீரர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டதாகவே தெரிகிறது. இதிலிருந்து மன்றம் என்னும் ஒன்றே குற்றங்களைத் தீர்க்கவும், கூடிப்பேசவும் அமைந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. வேந்தர்களின் தேவைப் பொருட்டுச் சீறார்த் தலைவன் தனது சமூகத்திலிருந்த ஆடவர்களைத் திரட்டிக்கொண்டு காலாட் படைகளாக வேந்துவிடுப் பணிபுரிந்திருக்கின்றனர். இங்குப் பொருள் வைப்பு நிலையங்கள், தன் ஊரினைக் காக்கும் அளவினலான அரண்கள் என்று எதுவும் இருந்தில்லை. ஆனால், தங்கள் ஊர் என்றளவில் எல்லைகளை வரையறுத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் பிறர் பகுதியில் - நிலத்திற்குள் செல்கின்றனர் என்றால் அங்கு எல்லை ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும் என்றுக் கருத வேண்டியுள்ளது. இந்த எல்லைப்பகுதிகள் நடுகற்களால் குறிக்கப் பெற்றிருக்கலாம். இது ஒரு அடையாளமே ஆகும்.

தினை, வரகு என்பனவே பெரும் உற்பத்தி பொருள்களாகும். நான்கு குடிகள் தவிர வேறில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. இதன்மூலம் பிற குடிகள் உருவாவதற்கான தோற்றுவாயினைத்தான் காணமுடிகிறது. வடஇந்தியத் தொல்லினக் குடிகளை விரட்டியடித்த பிராமணர்கள் சீறார்ச் சமூகத்தில் இல்லை.

எனவே, இந்த இயலின் வழியாக பார்க்கின்றபோது சீறார்ச் சமூகத்தில் சீறார்த் தலைவன், தலைவனின் வினைக்குத் துணைநின்ற மறவர்கள், சீறார்த் தலைவி, தாய் ஆகியோர் சமூகத்திற்காக தன்னை ஒப்படைத்தவர்களாக இருப்பதையும், அவர்கள் தேவை ஏற்பட்டதன் காரணமாக உடைமைச் சிந்தனைக்கு ஆட்பட்டவர்களாக இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

2.14 தொகுப்புரை

புரவுவரி செலுத்துவதற்குத் தகுதியற்ற நிலமாக இருப்பது சீறார் என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

சீறார்ச் சமூகத்தின் உணவு உற்பத்திப் பொருள்கள் வரகும் தினையுமாகும் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

சீறார்ச் சமூகத்தின் தலைவன் குடிகளோடு குடியாய் இருந்து காப்பவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

சீறார்ச் சமூகத்தின் உடைமைப் பொருளாக இருப்பது தொறு. அதனை மீட்டு வந்ததற்காகவும், அதனால் உயிர்விட்ட கரந்தைத் திணை

வீரர்களுக்கு மட்டுமே பெரும்பாலும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பது முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நடுகல் வழிபாடு சைவ சமயத்தின் கூற்றாகும் என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது.

வெட்சித் திணைப் பாடல்கள் தொறுகவர்ந்து வந்த பூசல் மறவர்கள் பற்றி பாடுவதாக உள்ளதை காட்டுகின்றன என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

உண்டாட்டுத் துறைப் பாடல்கள் தொறு கவர்வதற்கானதாக உள்ளதை தெரிவிக்கின்றன என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

துறைகள் வாயிலாகச் சீறார்ப் பெண்டிர் செயல்பாடுகள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சீறார்த் தலைவன் மட்டுமல்லாது சீறார்த் தலைவனின் தாயும், இல்லாளும் உடைமைச் சிந்தனைக்கு ஆட்பட்டிருந்தனர் என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. க.கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, ப. 128
2. புறம். 314
3. மேலது, 318:4-9
4. அகம். 245
5. குறு. 38
6. மேலது, 41
7. மேலது, 78
8. மேலது, 87
9. மேலது, 88
10. புறம். 252:1
11. மேலது, 254:9
12. மேலது, 252:10
13. மேலது, 257
14. மேலது, 258
15. புறம். 259:4
16. மேலது, 262
17. மேலது, 273
18. மேலது, 327:2-8
19. மேலது, 274, 276
20. மேலது, 277:1-4
21. மேலது, 278
22. மேலது, 315:1-5
23. மேலது, 291:6-8
24. புறம். 307:9-11
25. மேலது, 332
26. மேலது, 327
27. மேலது, 285

28. மேலது, 313:1-4
29. மேலது, 328
30. மேலது, 333:11
31. மேலது, 317:1-7
32. மேலது, 325:14-15
33. மேலது, 320:15-17, 325:12-15
34. மேலது, 330:1-7
35. மேலது, 316:5-11
36. மேலது, 280:8-9
37. மேலது, 264:1-7
38. மேலது, 331:1-2
39. மேலது, 324:3-7
40. மேலது, 306:1
41. மேலது, 330:6
42. மேலது, 328:2-4
43. குறு. 220:1
44. மேலது, 194:9
45. அகம். 394:6
46. புறம். 34:9
47. மேலது, 197:11-12
48. மேலது, 168:6
49. மேலது, 320:10
50. நற். 194:9
51. புறம். 54:5, 75:4, 149:5, 199:5, 203:12, 26:9, 375:6, 388:10
52. மேலது, 248, ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரை.
53. குறு. 242:4-6
54. அகம். 44:6-7
55. மேலது, 204:2-3
56. ஐங். 442:1

57. மேலது, 443:5
58. மேலது, 444:4
59. மேலது, 448:2
60. மேலது, 450:2
61. மேலது, 449:5
62. மேலது, 460:1
63. மேலது, 461:5
64. மேலது, 466:1
65. மேலது, 483:2
66. புறம். 265:5-9
67. மேலது, 272:7
68. மேலது, 275:2
69. மேலது, 320:16-18
70. புறம். 322:7-10
71. மேலது, 324:13-14
72. மேலது, 325:13-15
73. மேலது, 306
74. மேலது, 308:4-5
75. மேலது, 316
76. மேலது, 318
77. மேலது, 319
78. மேலது, 285:7-15
79. மேலது, 28:11-12
80. மேலது, 291:5-6
81. மேலது, 297:4, 8
82. மேலது, 292
83. மேலது, 330:1
84. மேலது, 290:1-6
85. மேலது, 257

86. மேலது, 258
87. மேலது, 262
88. மேலது, 269
89. மேலது, 297
90. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 86
91. புறம். 314
92. தொல். புறத்திணை நூற். 4
93. புறம். 263
94. மேலது, 260
95. மேலது, 264
96. மேலது, 265
97. தொல். புறத்திணை நூற். 100, 6:19-20
98. அகம். 35:4-9
99. புறம். 232:3-4
100. ஐங். 322
101. அகம். 365
102. புறம். 314
103. மேலது, 261:5-9
104. மலைபடுகடாம், 394-395
105. பட்டினம். 78, 79
106. புறம். 335:9-12
107. மேலது, 306:1-7
108. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 95
109. புறம். 267
110. மேலது, 306
111. J.C.Prazer, The Hero Stone, ps. 51, 52
112. தி.சுப்பிரமணியம், தமிழகத் தொல்லியலும் வரலாறும் (தகடூர் பகுதி), ப. 150
113. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 42

114. தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்த்யாயா, உலகாயதம், ப. 425
115. கோ.சசிகலா, சமூக விஞ்ஞானம் காலாண்டிதழ் (அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் 2014) ப. 211
116. தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்த்யாயா, உலகாயதம், ப. 450
117. கோ.கிருஷ்ணராஜா, சைவம் மறுபார்வை, ப. 40
118. மேலது, ப. 43
119. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப. 305
120. தி. சுப்பிரமணியன், தமிழ்த் தொல்லியலும் வரலாறும் (தகடூர் பகுதி), ப. 157
121. தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்த்யாயா, உலகாயதம், ப. 480
122. கோ.கிருஷ்ணராஜா, சைவம் மறுபார்வை, ப. 14
123. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், ப. 112
124. புறம். 278
125. மேலது, 279
126. மேலது, 308
127. மேலது, 279, 312, 306, 208
128. மேலது, 314, 278, 295
129. மேலது, 256
130. மேலது, 254:9-11
131. மேலது, 280
132. மேலது, 281
133. தொல். புறத்திணை 24:10-11
134. புறம். 281:1-7
135. தொல். புறத்திணை 24:9
136. புறம். 248
137. மேலது, 291, ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரை, ப. 181
138. மேலது, 286
139. மேலது, 291
140. மேலது, 291

இயல் மூன்று

முதார் அரசியல்

3.1 மூதூர்ச் சமூகப் பின்னணி

3.1 அகமணம்

3.1.1 மூலக் குறியீடு

3.1.2 வேந்தர்களின் புறமணம்

3.2 வடஇந்தியத் தொல்குடிகளும் வேந்தர்களும்

3.3 மூதூர் மன்னரின் இயல்பும் இயங்குவெளியும்

3.4 அகத்திணைத் தலைவன்

3.5 முதுகுடி மன்னனும் மகளும்

3.6 மூதூர் இயல்பு

3.7 மகட்பாற் காஞ்சித் துறையில் வம்பவேந்தர்

3.8 தாய்வழிச் சமூகமும் பெண் உடைமையாதலும்

3.8.1 சங்கப் பாடலில் தாய்வழிச் சமூகம்

3.9 தந்தைவழி முறையில் பெண் அடையாளம்; தந்தைவழிச் சமூகம்

3.10 மகள், தாய்

3.11 மூதூர்ச் சமூகத்தில் புலவர்களின் நிலை

3.12 புலவர்களின் இருபுறச் சார்பு

3.13 தொகுப்புரை

மூதூர் அரசியல்

3.1 மூதூர்ச் சமூகப் பின்னணி

தொல்பழங்காலச் சமூகத்தின் மிச்சமீதிகளை அழித்தொழிக்கும் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தது வேந்தர் குழாம். அவர்களுக்கு இரையாகிப் போனதொரு சமூகம் மூதூர்ச் சமூகமாகும். மூதூர்ச் சமூகத்தை அழிப்பதற்கு அவர்கள் கைக்கொண்ட முறையானது மகள்கோடலின் வழியாகும். ஆனால், மூதூர்ச் சமூகத்தின் மன்னன் வேந்தர்களின் கோரிக்கைக்கு எதிராக நின்றான். காரணம், அச்சமூகம் புறத்தாரை உள்ளேற்கவோ, உள்ளிருப்போரை வெளியேற்றவோ இயையாததாகும். அச்சமூகச் சூழலில் மணமுறை என்பது அகவயப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. அதாவது அகமணமுறையைப் பின்பற்றும் வழியினதாகும். அதனால் தன் குலம் தவிர வேறு குலத்திற்குப் பெண் தருவதில்லை என்ற கட்டுப்பாடுடையதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு மூதூர் மன்னன் தன் மகளைத் தர மறுப்பதற்கான உட்பொருளை மூதூர் மன்னன் இயல்பு என்னும் பகுதி விவரிக்க உள்ளது.

ஆனால், வேந்தர் நிலையோ புறமணத்தினை ஏற்புடையதாக அமைந்ததாகும். இம்முரண்பாட்டின் காரணமாக வேந்தர்கள் மூதூர் மீது போர்த் தொடுத்து அழிப்பதும் ஒடுக்குவதும் என்னும் நிலைப்பாட்டினை மேற்கொண்டனர். இறுதியில் அழித்தனர். அவர்கள் எவ்வாறு அழிக்கும் முறையைக் கையாண்டனர் என்பது குறித்து அடுத்தடுத்த நிலையில் விளக்கப்படுகிறது.

3.1 அகமணம்

பழங்குடிகளுக்குரிய அகமணமுறையைச் சங்க இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலிருந்து மிகவும் பிற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான குற்றாலக் குறவஞ்சியும் காட்டுகிறது. அதில் ஒரு கூற்று குறக்குலப் பெண்ணான குறத்தி கூறுவனவாக அமைந்திருக்கிறது. அதாவது, “ஒரு குலத்தில் பெண் கொடோம் / ஒரு குலத்தில் பெண் எடோம்”¹ என்று அவள் கூறுவதிலிருந்தும் இதனைப் புரிந்துக்கொள்ளலாம். குறத்தி என்பவள் பழங்குடி இனத்தின் எச்சமாகத்தான் உள்ளாள் என்று புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

பழங்குடிகள் பற்றி ஆய்வு நிகழ்த்திய எட்கர்தர்ஸ்ட், “தென்னிந்தியாவில் ஹொலையர், காப்பிலியர், குருவர், காட்டுக் குறும்பர், காமல்லர், தொகடர், அக்சர், குர்னரி, ஒட்டர், ஆரத்தி, அருவர், படகர் போன்றப் பல குலங்கள் புறமணக் கட்டுப்பாடுடையன. அதாவது அகமண முறைக்குட்பட்டது”² என்கிறார். எட்கர் தர்ஸ்ட் தனது ஆய்வில் கூறும் குலங்கள் என்பது சாதி அமைப்பினதாகும். அதாவது 19ஆம் நூற்றாண்டினதாகும். இச்சாதிய முறையில் ஏற்பட்டிருக்கும் அகமண முறையானது பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகச் சூழலில் இல்லை. ஆனால், வர்ணச் சமூகத்தின் முற்றிய பருவத்தின் தொடராக உள்ளது எனலாம்.

3.1.1 மூலக் குறியீடு

மேற்கூறப்பட்டிருக்கும் பழங்குடியினம் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆணை, அன்னம், அரணை, அர்ச்சினர், ஆரத்தி என்னும் வெவ்வேறு குலப்பெயர் உண்டு. இவை ஒவ்வொரு குலத்திற்குமானக் குலக்குறியீடாகும். இக்குலக் குறியீடு தொல்பழங்காலச் சமூகத்திலும் நாய்க் குலம், ஆமைக் குலம் எனப் பல இருந்துள்ளது.

வட இந்தியப் பகுதியில் “மிகவும் பிற்காலத்தில் சத்திரியப் பரம்பரையைப் பின்பற்றியவர்கள் இதேபோன்ற நிறுவனத்தைக் கொண்டிருந்தனர். ஆரிய சத்திரியர்களின் வம்சத்தவர்கள் என்று தங்களைக் கூறிக்கொள்ளும் ரஜபுத்திரர்கள் மிகப்பெரியக் குலங்களாக அல்லது தொல்லினப் பழங்குடி அமைப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு குலமும் புகழ்பெற்ற முன்னோர்களிடமிருந்து வந்ததாக அவர்கள் கூறிக்கொண்டனர். ரஜபுத்திரர்கள் என்ற ஒரு ஜாதி முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டால் திருமண உறவு அவர்களுக்குள்ளேதான் நடைபெறும். ரஜபுத்திர வம்சம் அல்லாத மற்றொன்றைச் சார்ந்த ஒரு பெண்ணை ரஜபுத்திரர் மணக்கக் கூடாது”³ என்ற வரையறை நிகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

3.1.2 வேந்தர்களின் புறமணம்

வேந்தர்களுக்கு அகமணமுறைக் கட்டுப்பாடு இல்லை. வேந்தர்கள் புறமணவுறவு கொள்கின்றபோது மணம் செய்து கொண்ட பெண் வேந்தர்க் குலத்திற்கு மாற்றப்படுகிறாள். இம்மாற்றம் தாய் வழியிலிருந்து தந்தைவழிச் சமூகத்திற்கு இடம் பெயர்ந்ததைக் காட்டுகிறது.⁴

எனவே, வேந்தர்கள் மூதூர் மன்னரின் மகளைத் திருமணம் செய்துக்கொள்ள எண்ணி அவர்களை அணுகியது தனது நில விரிவாக்கத்தின் பொருட்டு மட்டுமல்ல என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வரவழைக்கிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் வேந்தர்கள் தனது நிலவிரிவாக்கத்திற்கான முயற்சியின்போது அந்தக் கணசங்கம் தடையாக இருந்தது. வேந்தர்களுக்கு அந்தச் சமூகம் நேரடியாக எதிர்க்கவும் சிதைக்கவும் இயலாததாக இருந்தது. ஆனால் அவ்வாறு வேந்தர்கள் போரிட வந்தபோதும் கணசங்கம் தடுமாற்ற நிலைக்குள்ளாயினர். இதை மார்க்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இந்தத் தொல்லினக் குழுக்களிடமிருந்து பலனற்ற சிறிதளவு நிலத்தின் மீதே வேந்தர்கள் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தினர். அவர்கள் கண்முன்னே பெரிய சாம்ராஜ்யங்கள் வீழ்வதையும் மக்கள் மீது நிகழ்த்தப்படும் சொல்லொணாக் கொடுமைகளையும் நகரங்களில் மக்கள் படுகொலைச் செய்யப்படுவதையும் தொல்லினப் பழங்குடி மக்கள் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இயற்கை நிகழ்வுகளைத் தவிர வேறு எதையும் இவர்கள் கவனிக்கவில்லை. இவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாத ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு இவர்கள் இரையாகினர்”⁴ என்கிறார் அவர்.

மார்க்ஸ் கூற்றினை மூதூர் மன்னரோடும் அவர்களின் சமூகத்தோடும் பொருத்திக் காணுகின்றபோது, தனது சமூகம் வேந்தர்களால் அழியப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக, அவர்களை எதிர்கொண்டனர் என்பதுதான் மூதூர் மன்னர் குறித்த கற்றலிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

இவ்வாறு நிலவிரிவாக்க முயற்சியிலிருந்த வேந்தர்களின் செயற்பாட்டிற்குத் தொல்பழங்குடிச் சமூகம் பெருந்தடையாக இருந்தது. அதனால் வேந்தர்கள் தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேறுவகையான முயற்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். அம்முயற்சியானது பண்பாட்டு மாற்றமாகத் தெரிகிறது.

இப்பொழுது இங்கு வடஇந்தியாவில் நடைபெற்ற அஜாதசத்ரு, பசேனதி ஆகியோருக்கும் தொல் பழங்குடிகளுக்குமிடையேயான பண்பாட்டு உறவை விவரிக்க முற்படும் நிலைக்கு வரப்படுகிறது.

3.2 வடஇந்தியத் தொல்குடிகளும் வேந்தர்களும்

“அஜாதசத்ரு தனது ராஜ்யத்தின் எல்லையை விரிவாக்கம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் முயற்சியின்போது தனது எல்லைக்குட்பட்ட வஜ்ஜியர்கள் என்னும் தொல்பழங்குடிகள் தடைக்கல்லாக இருந்ததைக் கண்டான். அவனுக்கு அவர்களை அழிப்பதுவோ அல்லது சிதைப்பதுவோ இயலாத ஒன்றாக இருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் அடிக்கடிப் பொதுக்கூட்டங்களில் கலந்து கொள்கின்றனர். அவர்களின் வலிமையானது ஒற்றுமையில் இருந்தது.

அதனால் அஜாதசத்ரு தனது ராணுவ நடவடிக்கையில் வெற்றிகொள்ள முடியாத நிலை காணப்பட்டது. இந்நிலையில் கௌடில்யர், அஜாதசத்ருவிற்கு மாற்று யோசனைகளை முன்வைத்தார். அதாவது, அவர்களது குடிக்குள் தனது நாட்டு ஒற்றர்களையும், அரசுடன் தொடர்புடையவர்களையும் கொண்டு பண்பாட்டுக் குழப்பத்தையும் சீரழிவையும் ஏற்படுத்துவதையும், காமக்கிழத்தியை அந்தக் குலத்திற்குள் அனுப்பி ஆடவரை மயக்குவது, அதன்மூலம் அக்குல ஆடவர்களை அவர்களுக்குள்ளேயே மோத வைப்பது என்றெல்லாம் நடத்த ஆலோசனை கூறினார்.⁵

கௌடில்யரின் யோசனையை ஏற்றுக்கொண்ட அஜாதசத்ரு, “தனக்குத் தடையாகியிருந்தப் பழங்குடிச் சமூகத்தைச் சிதைப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அஜாதசத்ரு பழங்குடிகளோடு போரிடலானான். ஆனாலும், அப்போரில் அஜாதசத்ருவின் படை வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இதற்கிடையே இந்திரன் அவனுக்கு வழங்கிய போர் எந்திரத்தின் மூலமாக வஜ்ஜியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இப்போரானது வஜ்ஜியர்களுக்குப் பேரழிவைத் தந்தது”.⁶ இந்நிலையினை வேந்தர்கள் மூதூர் மன்னனோடு போர்த் தொடுத்த நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தூண்டுகிறது. இதுகுறித்துப் பின்னர்க் கூறப்படவும் விவரிக்கப்படவும் உள்ளது.

மேலுமொரு வரலாற்று நிகழ்வினை நினைவுக் கூறலாம். பசேனதி என்ற கோசல அரசனுக்கும் பழங்குடியான சாக்கியர் குலத்திற்கும் இடையே மணவுறவு நடந்தது. இவ்வுறவு சிக்கலான உறவாகவும் அதே நேரத்தில் சாக்கியர் குலத்திற்கு அழிவைத் தந்ததுமான உறவாகவும்

முடிந்தது. இந்தச் சூழலைச் சற்று விரித்துக் கூறுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று கருதப்படுகிறது.

“பசேனதி சாக்கியர் குலத்தில் பெண்ணெடுக்க விரும்பினான். அதற்காக ராஜதந்திர ரீதியில் திருமண உறவு கொள்ள முயன்று அவர்களை அணுகினான். ஆனால், சாக்கியர்களுக்கு வேறு குலத்தில் பெண்ணெடுப்பதும் பெண் கொடுப்பதும் மரபாக இல்லை. இந்தச் சூழலில் அவர்கள் பசேனதியின் வேண்டுகோளை நிராகரிக்கவோ ஏற்கவோ இல்லை. காரணம், பசேனதியின் குலம் வலிமையானது. எனவே, அவனது கோரிக்கை பரிசீலனைக்குட்படுத்தப்பட்டது. அந்தப் பரிசீலனையில், சாக்கியர்கள், நமது குலப்பெண்ணைப் பசேனதிக்குத் திருமணம் செய்துக் கொடுக்காவிட்டால் அவனது பகையைச் சம்பாதிக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால், அவ்வாறு செய்தால் நமது குலவிதிகளை மீற வேண்டியிருக்கும். இரண்டாவது, அரசன் நமது எதிரி. அவன் கேட்டதைக் கொடுக்காவிட்டால் நம்மை அழித்துவிடுவான். மேலும் அவன் பிறப்பால் நமக்குச் சமமானவன் அல்ல என்று கருதினார். அதனால் இதுத் தொடர்பாக என்ன செய்வது என்ற யோசனையில் இருந்தனர். அதன் முடிவாக மகமணாச் சாக்கியனுக்கும் நாக முண்டா குலத்து அடிமைப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த அழகியப் பெண்ணான ‘விசபா காத்தியா’ என்பவளைப் பசேனதிக்கு மணம் முடித்து வைத்தனர்.

இந்தச் சூழ்ச்சியைப் பிற்பாடு அறிந்துகொண்ட பசேனதி, தனக்குச் சாக்கியர்கள் துரோகம் இழைத்து விட்டதாக எண்ணி அவர்கள் மீதுப் போர்த் தொடுக்க முனைந்தான். அப்போது புத்தரின் தலையீட்டால் அவன் அமைதியானான். ஆனால், பசேனதிக்கும் விசபாவிற்கும் பிறந்த ‘விதுதபா’ என்பவன் அரசபதவி ஏற்றபின்னர் தனதுக் குலத்திற்குத் துரோகம் புரிந்த சாக்கியக் குலத்தின் மீது படையெடுத்து ஆண்-பெண் வேறுபாடின்றி எண்ணவர்களைக் கொன்றான். மகத அரசின் எழுச்சியின் போது இதேபோன்றுப் பல தொல்குடிகள் கொடூரமாக அழிவுக்குள்ளாயினர்”.⁷

மேற்கூறப்பட்டிருக்கும் இரண்டு வரலாற்றுச் சம்பவங்களும் நமக்குக் கற்பிப்பது ஒன்றுதான். என்னவெனில், விரிந்துக் கொண்டிருக்கும் அரசு என்னும் நிறுவனத்திற்கு இடையூறாக அல்லது தடையாக இருக்கும் எந்த ஒரு அமைப்பையும் அழித்துவிடுவது என்பதையே காட்டுகிறது. அவ்வாறு செய்யாமல் போனால் ஒன்றுபட்ட ஒரு பேரரசைக் கட்டியமைப்பதில்

பல்வேறுச் சிக்கல் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். எனவே, தொல்குடிகள் அழிவு என்பது பேரரசைப் பொருத்தளவில் இயல்பான ஒன்றாக அமைந்துவிடுகிறது.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியோடு சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்திருக்கும் மகட்பாற்காஞ்சித் துறைப் பாடல்களை அணுகுவதுப் பொருத்தப்பாடுடையதாக இருக்கும் என்று கருதப்படுகிறது.

3.3 மூதூர் மன்னரின் இயல்பும் இயங்குவெளியும்

“ஓரெயின் மன்னன், தண்பனைக் கிழவன், தொல்குடி மன்னன்”⁸ என்னும் பெயர்களில் மூதூர் மன்னன் சுட்டப் பெறுகிறான். சீறாரின் தலைவனைச் சீறார்த் தலைவன் என்ற முறையிலே மூதூர்த் தலைவன் என்றோ மூதூர் மன்னன் என்றோ இங்குக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இம்மூதூர் மன்னன் “ஒற்றை மதில்குழந்த நாட்டுக்குரியவன். தனக்கு உதவியாக இருக்கும் தனது வீரர்களைக் காப்பதோடு அவர்கள் போரில் மாண்டாலும் அவர்களது இரத்த உறவுகளைக் காக்கும் பொறுப்புடையவனாவான்”.⁹ “அவனது மகளை மணக்க வேண்டி வந்த வம்ப வேந்தர்களுக்கு மகள் தருவதற்கு மறுத்து அவர்களோடு முரண்பட்டுப் போரிடத் துணிபவன்”.¹⁰ இவன் பெரிய யானையை வீழ்த்தி வெல்லும் பெருவலியுடை வேந்தர்க்கே தன்மகளை மணமுடித்துத் தரும் எண்ணம் கொண்டவனாவான்”¹¹ என்பது அப்போதைக்குத் தனக்குத் தானே சமரசம் செய்துக் கொள்பவனாகத் தெரிகிறது. “வேந்தர்கள் மூதூர் மீது போர் புரியும் நோக்கில் படை திரட்டி தன் நிலத்தில் நின்றபோதும் அவர்களுக்குப் பணியாது நெடுமொழிக் கூறும் வீரமாண்புடையவனாகக் காணப்படுகிறான்”.¹²

மூதூர் மன்னனின் மகற்கொடை மறுப்பென்பது தனது குலம் தவிர வேற்றார்க் குலத்திற்குப் பெண் தருவதில்லை என்ற முடிவிலிருந்தே மறுக்கப்படுகிறது என்று கொள்ளலாகிறது. அவ்வாறு கொடுத்தால் தன் குலத்திற்குத் தான் ஏற்படுத்துகிற வடு என்ற கருத்திலிருந்து முடிவெடுக்கும் நிலை உருவாகி இருக்கலாம். மேலும், தன் உயிரினும் சிறந்ததாகத் தம் குடிவழியை மதித்ததன் காரணமாக, வந்தோர் வேந்தர்கள் என்ற தகுதியிருந்தும் அவர்கள் தனக்கு நிகரல்ல என்ற கருதுகோளிலிருந்து விலகாது இறுதிவரைப் போரிட்டு மடிவது என்ற தீர்க்கமான முடிவை எய்துபவனாகக் காணப்படுபவன்தான் மூதூர் மன்னன்.

மூதூர் மன்னன், மகற்கொடை வேண்டிய வேந்தரின் வேண்டுகோளை ஏற்க நேரிடுமேயானால், பிறர் நிலத்திலோ கட்டுப்பாட்டிலோ நிற்பதற்கானச் சூழல் உருவாகுமோ என்று எண்ணிப் பார்ப்பவனாக - தயங்கியவனாகக் காணப்பட்டான் என்று கருத வாய்ப்புண்டு. இவ்வாறு கூறுவது அவரின் அச்சத்தைக் குறிப்பிடுவதாக எண்ணி விடக் கூடாது. ஏனெனில், அச்சம் என்பது தொல்குடிச் சமூகத்தில் காணப்படாத ஒன்று என்பதை நினைவில் கொள்ளப்படுவதாக உள்ளது. தனது மகள் முதிரா முலையினள் என்று கூறுபவனாக உள்ளான். இப்படி மகளை மையப்படுத்தியே மூதூர் மன்னன் இயங்குகிறான். இவ்வாறு மூதூர் மன்னன் மகள் தர மறுப்பதென்பதை வேறொரு தளத்திலிருந்தும் பார்க்கத் தூண்டுகிறது.

ஆதிச் சமூகம் என்பது இனவிருத்திக் கொள்ள விழைந்த சமூகமாகும். அதன்பொருட்டுத் தந்தை தனது மகளோடும், தனயன் தனது சகோதரியோடும் பாலுறவு கொண்டனர். இந்த உறவுக் குறித்து எஸ்.ஏ.டாங்கே குறிப்பிடும்போது, “விஷிஸ்த பிரஜாபதியின் பெண் ஷடருபா வயதுக்கு வந்தவுடன் தந்தையின் மனைவியாகி விடுகிறாள். மனு தன் மகளான இளாவைத் திருமணம் செய்துக் கொண்டார். ஜன்னு தன் மகளான ஜான்னவி கங்காவைத் திருமணம் செய்துக் கொண்டார். இவ்வாறு ஹரி வம்சம் மேலும் சிக்கலான உதாரணங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டே போகிறது”¹³ என்கிறார் அவர். மேலும் அவர், “சகோதரன் - சகோதரி திருமண உறவைக் குறித்து எடுத்துரைக்கையில், பிரசேதர்களான பத்துச் சகோதரர்கள் இருந்தனர். அவர்களுடைய மகன் ஸோடன், ஸோமனுடைய மகள் மரீஷா, பத்துச் சகோதரர்களும் ஸோமனும் மரீஷாவுடன் கூடி தக்ஷபிரஜாபதி என்ற மகளைப் பெற்றனர், பிற்பாடு இந்தத் தக்ஷன் இருபத்தேழு பெண்களுக்குத் தகப்பனானான். வம்ச விருத்திக்காகத் தன் பெண்களைத் தன் தந்தையான ஸோமனிடம் ஒப்படைத்தான். தக்ஷன் தன் மகளை அவளுடைய தாத்தாவுக்குக் கொடுத்தான்”¹⁴ என்கிறார் அவர்.

இவ்வாறு கூறப்படுவதிலிருந்து தந்தை தனது மகளை மணம் முடித்து இனவிருத்தி செய்துக்கொள்வதென்பது பண்டையச் சமூகத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவும் இருந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறான, உறவு சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவியிருக்கலாம். ஆனால், அதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை, என்றாலும் அவ்வாறு புரிந்துக்கொள்ள மேற்கூறியப் புறச்சான்றுகள் துணைபுரிகின்றன.

3.4 அகத்திணைத் தலைவன்

சங்க அக இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற மருதத் திணைத் தலைவன் தன் மனைவியோடு மட்டும் பாலுறவு கொண்டவனில்லை. அவன் “இற்பரத்தை, காதற்பரத்தை”, “சேரிப்பரத்தை, அயற்பரத்தை”¹⁵ என்பாரோடெல்லாம் பாலுறவுக் கொண்டவனாகக் காணப்படுகிறான். இதை “வண்டு பல மலரிடத்தும் சென்றுத் தாதருந்துதல் போலத் தலைவனும் என்னைத் தவிர வேறுபல மகளிரிடத்தும் சென்று இன்பம் கொள்கிறான்”¹⁶ என்று கூறும் பரத்தைக் கூற்றிலிருந்து அறியலாம்.

அவ்வாறு பரத்தையரோடு உறவுக் கொண்டாடுவதை அவனது இல்லத்தாள், அவனின் போக்குக் குறித்து முதலில் கடிந்து கொண்டாலும் பின்னர் ஊடல் தீர்ந்து கூடி முயங்கும் இயல்புடையவளாக உள்ளாள்”.¹⁷ தலைவியின் தோழி தலைவியிடம் “தலைவனின் பரத்தமை நாட்டம் கண்டு அவனோடு கூடுவது நமக்குத் தகுதியல்ல என்று எடுத்துரைப்பினும்”¹⁸ தலைவியானவள் தன் தோழியிடம், நம் தலைவனை அவ்வாறு இடித்துரைக்காதே என்று கூறி தலைவன்பால் தன் நெஞ்சைச் செலுத்துபவளாகவும், உவகை கொள்பவளாகவும் காணப்படுகிறாள் என்பதை,

“இனிப்புணர்ந்த வெழில்நல்லா ரிலங்கெயி றுறாஅலின்

நனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா

துனிப்பேன்யா னென்பென்மன் அந்நிலையே அவற்காணிற்

தனித்தே தாழ மித்தனி நெஞ்சே”¹⁹

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வாறு தலைவனின் பிற மகளிர் நாட்டம் கண்டு ஊடல் கொண்டிருந்தாலும் தலைவனோடு கூடி முயங்குவது தலைவியின் இயல்பாக உள்ளது. சிலபொழுது தலைவனின் இழிசெயல் கண்டு அவனோடு முயங்க மறுத்து அவனை அவனது பரத்தையரிடமே செல்லுமாறு கூறுபவளாகவும் உள்ளாள்” என்பதை,

“அணியொரு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி

மணிபுரை செவ்வாய்நின் மாப்பகலம் நனைப்பவால்

தோய்ந்தாரை யறிகுவென் யானெனக் கமழுநின்
சாந்தினாற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ
புல்லெம் புதல்வனைப் புகலகல் நின்மார்பிற்
பல்காழ்முத் தணியராம் பற்றினன் பரிவானான்
மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பின்
பூணினாற் குறிகொண்டாள் புலக்குவ ளல்லளோ”²⁰

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியலாம்.

தலைவன் குறித்துத் தலைவி, தோழி ஆகியோரின் கூற்று இவ்வாறிருக்க, பரத்தையரோடு இருக்கும் தலைவனானவன் தன் தலைவியின் நினைவு வருகின்றபொழுது; அப்பரத்தையரைப் பிரிந்து வருகின்றபொழுது “தலைவனோடு முயங்கியப் பரத்தை தலைவனின் பிரிவுச் செயல் கண்டு அவனை எள்ளி நகையாடுகிறாள். பின் அவனைத் தன்வயப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டவளாகக் காணப்படுகிறாள்”.²¹

இவ்வாறு “மருதத் திணைத் தலைவன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்களோடு பாலுறவு கொள்வது இயல்பாக, மரபாக உள்ளது”.²² எனினும் அவர்களைத் தனது மனைவியாக ஏற்பதாக எந்த ஓரிடத்திலும் காணமுடியாது.

3.5 முதுகுடி மன்னனும் மகளும்

இத்தகுச் சூழல்களிலிருந்தே மருத நில உரிமையாளனான மூதூர் மன்னனும் அணுகப்படுகிறான். இச்சூழல்களிலிருந்தே மூதூர் மன்னன் தன் மகளை வம்பவேந்தர்களுக்கு மணமுடித்துத் தர முன்வராமையைக் குறித்தும் அணுகப்படுகின்றது. இவ்வாறு அணுகுகின்றபோதுதான் மூதூர் மன்னன் தன் மகளோடு பாலுறவுக் கொள்வதற்கு, அவளைத் தன் சொத்தாக எண்ணுவதையும் வேற்றாருக்கு மகளைத் தருவதில்லை என்ற அவனது எண்ணத்தையும் கணக்கில் கொள்ள நேர்கிறது. இச்சூழல்களிலேயே அவன் அகமண முறைக்கும் இணைமண முறைக்கும் ஆட்பட்டிருக்கலாம் என்று கூறும் இடத்திற்கு வர நேர்கிறது.

எனவே, மூதூர் மன்னன் தன் மகளை வேறு குலத்திற்கு மணம் செய்து கொடுப்பதன் மூலம் மகளாகிய பெரும் சொத்து பறிபோவதை அவன்

விரும்பவில்லை. அதனால் அவன் மகள் கேட்டு வந்த வம்ப வேந்தர்களோடு போருக்கு நிற்கிறான். எனவே, தன் உடைமையான தனது மகளைப் பாதுகாக்க முயன்றவனாகக் காணப்படுகிறான் என்று கருத இடமுண்டு.

இத்தகுப் போக்கு ஆதிச் சமூகத்தின் அடுத்த நிலையில் வைக்கத் தகுந்த சீறார்ச் சமூகத்தில் காணப்படவில்லை. ஆனால், வேளாண்மை வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த மூதூர்ச் சமூகத்தில் நிகழ்கிறது எனில், இதன் காரணம் வேளாண் உற்பத்திப் பெருக்கத்தில் ஏற்படவிருந்த பெரும் மாற்றம் எனலாம். அதாவது பண்ட உற்பத்திக்குக் குடிகளின் வளர்ச்சி அதிகத் தேவையாயிருந்தது. அதனை வரம்பற்ற ஆண்-பெண் புணர்ச்சியின் மூலம் சாத்தியப்படுத்தலாம் என்ற எண்ணம் மூதூர்ச் சமூகத்தில் இருந்திருக்கலாம். அதனால் தன் மகளைத் தன் குலத்திற்குள்ளேயே வைத்திருப்பதன் மூலம் பண்ட உற்பத்தியும் இனஉற்பத்தியும் பெருகும் என்பதால், தனது மகளைத் தன் குலம் தவிர வேறொரு குலத்திற்கு மணமுடித்துத் தருவதன் மூலம் தன் குலத்திற்குப் பெரும் இழப்பு ஏற்படும் என்று மூதூர் மன்னன் எண்ணியிருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிறது.

ஆதலால் பண்ட உற்பத்திக்கும் இனவிருத்திக்கும் தந்தை-மகள், சகோதரன்-சகோதரி மணவுறவும் மணமற்ற பாலுறவும் இடமளிக்கிறது என்று கூறுவதில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. எனவேதான் மகளுக்காக மூதூர் மன்னன் வேந்தர்களோடு போருக்கு நிற்பதாகக் காணப்படுகிறான் என்று கொள்ளப்படுகிறது.

3.6 மூதூர் இயல்பு

‘தண்பனையூர்’,²³ ‘நெடுநல்லூர்’,²⁴ ‘கதுவாய் மூதூர்’,²⁵ ‘கன்று உகளும் ஊர்’,²⁶ ‘அருங்கடி மூதூர்’,²⁷ ‘பணைநல்லூர்’²⁸ என்றெல்லாம் சுட்டப்பெறும் மூதூரானது, கணைய மரத்தால் செய்தத் திண்மைக் கதவினையும் செறிந்த மதிலையும் காவலாய்க் கொண்டமைந்த நல்ல வயல்களையுடையது. “கொக்குகளும் அதன் குஞ்சுகளும் மீன்களை உண்ணும்படியாக அமைந்திருக்கும் செழிப்பான நிலத்தைக் கொண்டது”.²⁹ “படை வீரர்கள் காக்கும் அரிய வழிகளையுடையது”.³⁰ “நீர்த்துறைகளையுடையது, இரட்டைக் கதவமைக்கப்பட்டது, வீரர்களின் காவல் நிறைந்த வயல்களையுடையது”.³¹ “மரங்கள் நிறைந்திருப்பது”,³² “பெருந்துறைகளையுடையது”.³³ “தெளிந்த நீரையும் அதில் அமர்ந்து ஆரல்

மீன்களையுண்ணும் நாரைகளும் வசிக்கும் சிறப்பமைந்த வயல் வளம் நிறைந்தது”.³⁴ “விரிந்த வேங்கைமரக் குகைகளில் கொத்துக் கொத்தாய் தொங்கும் பூக்களைக் கொண்டது”.³⁵ “வயல்களில் விளைந்த நெல்மணிகளை மலைமலையாய் குவித்திருக்கக் கூடியது, தம்முடைய வீரர்களுக்கு நாள்தோறும் மாறுதல் இல்லாமல் உணவு வழங்கும் குணமுடைய தொல்குடி மன்னன் வாழ்வது”.³⁶ “நீரில் துள்ளும் மீன்களைக் கொண்டு பெண்கள் தம் வீடுகளுக்குச் செல்லும் இயல்பையுடையது”.³⁷ “விளைந்த நெல் ஒன்றுடன் ஒன்றுப் பிண்ணிக் கிடக்கும்படியாக அமைந்திருக்கும் வயல்களைக் கொண்டமைந்திருப்பது”.³⁸ “ஆக்கள் மேய்வதற்கேற்ற புல் நிறைந்த நிலத்தையும், கோவலர் முல்லைப் பூக்களைப் பறித்தும், குறுமுயல்களை வேட்டையாடியும் திரியும் வளமானப் பழைய ஊர்”.³⁹ “இந்தப் பெருமைகளையுடைய ஊர் வம்பவேந்தர்கள் படையெடுப்பால் தளர்ந்துப் போனதாக உள்ளது”.⁴⁰

இந்த மூதூர் மன்னர்கள் தன்னிச்சையான மனப்போக்குடையோராய் உள்ளனர். இச்சமூகம் கட்டிற்றுக்கம் வாய்ந்தாக உள்ளது. மூதூர் மன்னர்களின் வளர்ச்சியானது வேந்தர்களுக்கு இடையூறாக இருந்துள்ளது. அதன் காரணமாக வம்பவேந்தர்கள் அவர்களோடு சண்டைக்கு முன்னின்றனர். அதனால் மூதூர் மன்னர்கள் இந்த வம்பவேந்தர்களின் ஒருமித்தப் போக்கினை வெறுக்கத் துணிந்தனர்.

இதே சூழல் வடக்கில் “மகத அரசு விரிவாக்கத்தின்போது லிச்சாவி, வஜ்ஜி என்ற இரண்டு பழங்குடிச் சமூகத்தை அழித்தொழிக்கும் வேலையும் நடந்துள்ளதை நாம் இணைத்துப் பார்க்கிறோம்”.⁴¹ இவ்விரண்டு பழங்குடி அமைப்பும் மகத நாட்டிற்குட்பட்டிருந்தது. மேலும், இந்தப் பழங்குடிகள் தெற்கு நோக்கிச் சென்ற உத்தராபதா என்ற வணிக வழியின் ஒரு பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. இந்தப் பகுதி நேபாள எல்லையிலிருந்து ஆரம்பித்துத் தெற்கே சம்பாரன் மாவட்டத்தின் வழியாகக் கங்கை வரையிலும், பின்னர் ஆற்றைக் கடந்து இரும்பும், தாமிரமும் உற்பத்திச் செய்து அளித்த உலோகக் கனிமங்கள் பொதிந்திருந்த பகுதிகள் வரை வியாப்பித்திருந்தது. அவர்களுக்கு வடமேற்கே கோசலமும், தெற்கிலும் தென்கிழக்கிலும் மகதமும் இருந்தன. இவையிரண்டும் முழு பலம் பெற்ற முடியரசுகளாகும்”.⁴² எனவே, இந்த இரு பழங்குடி அமைப்பையும் அழித்தொழிக்கும் நோக்கத்தில் அவர்களோடு மோதி வெற்றிக் கண்டு

அவற்றின் தடையை நீக்கியிருக்கிறது மகதப் பேரரசு என்று கூறப்படுகிறது. இவற்றோடுத் தமிழ் வேந்தர்களை ஒப்பிடுகின்றபோது,

இங்கே வளர்ச்சியை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த வேந்தர்களுக்கு இடையூறாக முதுகுடி மன்னர் என்னும் பழங்குடி அமைப்பு இருந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். லிச்சாவி, வஜ்ஜி என்ற இரு பழங்குடிகள் இருந்த நிலப்பகுதியில் கிடைத்த உலோகங்கள் போல நமது சங்க கால இலக்கியம் காட்டும் மூதூரில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், குறுநில மன்னர்களான வேளிரின் பாழிச் சிலம்பில் பொன் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்துள்ளது. அதனை அடைவதற்காகவும் வேந்தர்களின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்துள்ளது. இவற்றையெல்லாம் இணைத்துப் பார்க்கின்றபோது முதுகுடி மன்னர்களின் மருத நிலம் வணிக வழிக்கும், அரசின் நில வருவாய் பெருக்கத்திற்கும் உறுதுணையாக அமையும் என்ற முன்தேதியிட்டக் குறிப்பினாலும் யோசனையாலும் வம்ப வேந்தர்களோ அல்லது வேந்தர்களோ பழங்குடியின் எச்சத்தை அழிக்கத் துணிந்தனர் என்று கூறலாம்.

3.7 மகட்பாற் காஞ்சித் துறையில் வம்பவேந்தர்

வேந்தர்கள் தங்களின் வினைகளில் வெற்றி பெறுவதற்காகச் சீறூர்த் தலைவர்களை ஈடுபடுத்தினர். வெற்றியின்போது தலைவர்களுக்கு நிலக்கொடையளித்தனர். அதனால் தங்களின் வளர்ச்சியைப் பெருக்கிக்கொண்ட நிலையில் சீறூர்த் தலைவர்கள் மூதூர் மன்னர்களாய்ப் பிறப்பெடுத்தனர் என்று கருதி அவர்களை இப் படிநிலைகளில் வைத்தனர்.

இந்த வம்ப வேந்தர்கள் மகட்கொடை வேண்டி முதுகுடி மன்னர்களை நாடினர். வேந்தர்களின் வேண்டுகோளை மூதூர் மன்னர்கள் ஏற்காதபோது அவர்கள் எத்தகைய நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டனர் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலடிகள் வழியாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“சுணங்கணி வனமுலை யவளொடு நாளை

மணம்புகு வைக லாகுத லொன்றோ

.....

நீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடு”⁴³

என்று சூளுரைத்தனர். அதாவது இளமை கொண்டு விளங்கும் மூதூர் மன்னரின் மகளை மணம் புரிவது அல்லது மகள் தர மறுத்தால் போரிட்டு உயிர் துறப்பது என்கிறது பாடலடிகள்.

மேலும் வம்பவேந்தர்கள், “வெஞ்சினத்தோடு மரந்தோறும் யானைகளைப் பிணித்து வைத்திருந்தனர்.”⁴⁴ “இடந்தோறும் சிவந்த நுதலையுடைய யானைகளைக் கட்டி வைத்திருந்தனர்”.⁴⁵ “மர நிழல்தோறும் நெடியத் தேர்கள் நின்றிருந்தன. ஒலிக்கின்ற மேகத்தின் இடிபோல் முழங்கும் முரசினையும் விரைந்துச் செல்லும் குதிரைகளையும் கொண்டபடி மூதூரின் வாயிலில் சுற்றித் திரிந்துக் கொண்டிருந்தனர்”.⁴⁶ இவ்வாறு வம்ப வேந்தர்கள் மகட்கொடை வேண்டி நின்றிருந்தனர் என்பதெல்லாம் போருக்கு ஆயத்தமாகி வந்ததையே தெரிவிக்கிறது என்பதைத்

“தண்பணைக் கிழவனிவ டந்தையும் வேந்தரும்

பெறாஅ மையிற் பேரமர் செய்தலிற்”⁴⁷

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம்.

‘நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்’⁴⁸ என்னும் பாடலடி வம்பவேந்தர், மூதூர் மன்னரின் மகளை அடைவதற்கு உயர்ந்தப் பொருள்களோடும் நின்று முனைப்புக் காட்டியவர்களாக இருந்தனர் என்று உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு மூதூர் மன்னனிடம் பெண் கேட்டு வந்தவர்கள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த வேந்தர்கள் அல்லர். அவர்கள் புதியதாக உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்த நிலையினரே ஆவர். இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம், “வந்தோர் பலரே வம்பவேந்தர்”⁴⁹ என்று குறிப்பிட்டிருப்பதேயாகும். மேலும் “வேம்பு மாரும் போந்தையு மூன்றும்/மலைந்த சென்னிய ரணிந்த வில்லர்/கொற்ற வேந்தர் வரினும்”⁵⁰ என்ற புறப்பாடலடிகள் மூன்று வேந்தர்களின் அடையாள மாலையினைக் குறித்தாலும் யாருடைய பெயரையும் கூறவில்லை. மேலும், பெருவேந்தர் (கொற்ற வேந்தர்) வந்தாலும் பெண் தருவதில்லை என்ற தீர்க்க முடிவினை மூதூர் மன்னர் தெரிவிப்பதிலிருந்தும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மகட்பாற் காஞ்சித் துறையிலமைந்த மேலே குறிப்பிட்ட பாடலடிகள் தவிர மற்றைய எந்தப் பாடலிலும் மூவேந்தரைச் சுட்டுவதற்கான

குறிப்புகள் இல்லை. ஆகவே, வம்பவேந்தர்கள்தான் பெண் கேட்டு வந்தனர். ஏனெனில், வேந்தர் வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலிருக்கின்றபோது பெண்ணிற்காக இரந்தோ அல்லது அதன் பொருட்டுப் போருக்கோ செல்லவில்லை என்று உறுதியாகக் கூறமுடியும். ஏனென்றால், அவர்கள் விரும்பியதை எல்லாம் பெறக்கூடிய வலிமையும் வளமையும் பெற்றிருந்தனர். அதனால் இந்நிலை அங்கு இல்லை என்று கருதலாம்.

இந்நிலையில் வம்ப வேந்தர்கள் மூதூர் மன்னர்கள் மீதுத் தனது வலிமையைக் காட்ட முனைந்தபடி இருப்பது ஏன் என்று கேட்டுக் கொள்கின்றபோது இரண்டு காரணம் முன்னே நிற்கின்றன. ஒன்று, உண்மையாகவே மகட்கொடை வேண்டிப் பெறுவது. இரண்டு, வயலும் வயல் சார்ந்த நிலத்தை அடைவது; அடைந்து அரசமைப்பை வளப்படுத்துவது, வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்வது என்ற நிலைகளைக் கூறலாம்.

வம்ப வேந்தர்கள் இந்த எண்ணங்களோடு அதனைச் செயல்படுத்த விரைவு காட்டியபோது அதற்கு இணங்காத மூதூர்ச் சமூகத்தை அழித்துத் தனது அரசை மறுநிர்மாணம் செய்ய விழைந்தனர். இவ்வாறு கூறுவது ஆய்வின் ஊகமாக இருப்பதாகக் கருதினாலும் பெருவேந்தர்களுக்கும் வேளிர்களுக்கும் ஏற்பட்டப் பல்வேறு மோதல்களை வைத்துக் கொண்டு கூட்டிக் கருதுகின்றபோது உண்மையும் இதுவாகத்தான் இருந்துள்ளது என்னும் முடிவிற்கு வரமுடிகிறது. ஆகவே, வம்பவேந்தர்களின் நோக்கம் மகட்கொடை பெறுவதல்ல. மாறாக, மருத நிலம் அடைவதேயாகும் என்பதை மறுஉறுதிச் செய்துக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு இருக்கையில் வம்ப வேந்தர்கள் விழுப்பொருள் தருவதாக இருந்தாலும் மகளைத் தருவதில்லை என்ற கருத்திலிருந்து விலகாதவர்களாக மூதூர் மன்னர்கள் இருக்கின்றனர். விழுப்பொருள் தருவதென்பது வம்பவேந்தர்களின் வேறொரு மனோபாவத்தைக் காட்டுகிறது.

அதாவது முன்பு வேந்துவிடுத் தொழிற்கு ஆட்பட்டிருந்தச் சீறார்த் தலைவர்களுக்கு மருத நிலம் வழங்கப்பட்டதுபோல இங்கு வேந்தர்கள், சீறார்த் தலைவனாயிருந்து வளர்ந்திருக்கும் மூதூர் மன்னர்களும் அந்த எண்ணத்தின் தொடர்ச்சியாக இருக்கக்கூடும் என்று கருதியதன் விளைவே விழுப்பொருள் தருவது என்னும் முடிவெடுத்ததைக் காட்டுகிறது.

வம்ப வேந்தர்களின் இந்த அணுகுமுறைக்கு இசையாதுத் தனித்து ஆட்சி செய்துக் கொண்டிருக்கும் மூதூர்ச் சமுதாயத்தின் இடைநிறுத்தத்தைத் துடைத்தெறிய அவர்கள் இறுதியான முடிவெடுத்தனர். ஏனெனில், “வேந்தனின் அழகு வயல்களை ஆள்பவனாகவும் இருப்பதேயாகும்”.⁵¹

3.8 தாய்வழிச் சமூகமும் பெண் உடைமையாதலும்

ஆதிக்காலத்தில் தாய்வழிச் சமூகம்தான் இருந்தது என்பது சமூகவியல் ஆய்வறிஞர்களால் நிரூபணமாகியுள்ளது ஆய்வுலகம் அறிந்ததேயாகும்.

ஆதிச் சமூகத்தில் அவள் வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். குடியிருப்புக்களின் அருகில் கோலால் மண் கிளறப்பட்டுப் பயிரிட்டிருக்கிறாள்; பராமரித்திருக்கிறாள். அறுவடைக் காலத்தின்போது தான் விளைவித்தத் தானிய மணிகளுக்கு வணக்கம் செலுத்தியிருக்கிறாள். வேளாண் பெருக்கத்திற்குத் தூண்டுகோலாயிருந்திருக்கின்றாள். அவளது உதிரப்போக்கு, வேளாண்மை செழிப்படைவதுடன் ஒப்பிடப்பட்டு குறியீடாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாதவிலக்கானப் பெண் நிலத்தைச் சுற்றி வந்தால் விளைச்சல் அதிகமாகும் என்னும் நம்பிக்கை இருந்ததன் காரணமாக அவள் தெய்வமாக மதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். தான் இறந்தால் வேளாண் நிலத்தில் புதைக்கப்பட வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். மாதுளம் பழம் முதல் சிவந்த நிறமுடைய கனிகள் ஈறாகப் பெண்மையைக் குறிக்கும் தன்மையாக இருந்துள்ளது. வறுமையைப் போக்கும் வளமைத் தெய்வமாகக் காட்சியளித்திருக்கிறாள். கோயிலின் அறைக்குள் எந்த ஆணும் நுழைய முடியாத சூழல் தாய்வழிச் சமூகத்தில் நிலவியிருக்கிறது. பெண்களின் ரகசியங்களை உளவு பார்க்கும் ஆண்கள் துண்டுத்துண்டாக கிழித்தெறியப்படுவார்கள் என்ற ஆபத்தை உணர்த்தக்கூடியவளாக இருக்கிறாள்.

கோயில் தளங்களில் ஆண்கள் பெண்களின் உடைகளை அணிந்து கொண்டுதான் பூசிக்க முடியும். பெண்ணாக மாறிய திருநங்கைகள்தாம் பூசாரிகளாக இருந்துள்ளனர். இவை போன்ற விதிகள் தாய்வழிச் சமூகத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது என்பது சமூக ஆய்வறிஞர்களால் எடுத்துரைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

இந்தத் தாய்வழிச் சமூகத்தில் ஆடவர்க்குரிய இடமாக இருப்பது, “மணமான ஆண் வேட்டைத் தொழிலில் கிட்டும் முதன்மையான

பொருளை அவனது மனைவியின் வீட்டில் ஒப்படைப்பவனாவான்”⁵²
என்கின்ற அளவில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

இவ்வாறு ஆதிச் சமூகத்தில் பெண் உற்பத்தி உறவோடு வைத்துப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறாள். வயலில் பெண்ணுடல் எடுத்துச் செல்லப்பட்டதும், நிலத்தில் உதிரப்போக்கு இடப்பட்டதும் நிலஉடைமைச் சமூகத்தைக் காட்டுவதாக இருப்பினும் உடைமையற்ற சமூகத்தின் முன்னும் பின்னும் இருந்த மிச்சமீதிகளைக் காட்டுவதையும் மறுத்துவிட முடியாது. இவ்வாறு உலகம் முழுமையும் நிலவியிருந்த தாய்வழிச் சமூகத்தின் கூறுகளைச் சங்க இலக்கியத்திலும் காணமுடியும்.

3.8.1 சங்கப் பாடலில் தாய்வழிச் சமூகம்

“இளையணி பணைத்தோள் ஐயை தந்தை

பிழைவளந் தநுஉ மாவண் தித்தன்

பிண்ட நெல்லின் உறந்தை”⁵³

என்ற பாடலடிகள் ஆபரணம் அணிந்த பணைத்தோளையுடையவளின் தந்தையானவன் உறந்தையின் தலைவன் தித்தனாவான் என்கிறது.

“தாய்மனை”⁵⁴

என்னும் பாடலடி பெண்ணை முதன்மையாகக் கொண்டமைகின்றது.

இப்பாடலடிகள் அனைத்தும் ஆடவரை நேரடியாகக் குறிப்பிடாமல் இளமகளின் தந்தை என்றும், தாயின் வீடு என்றும், தாய் உறைந்துள்ள நெடுநகர் என்றும் விளம்புகின்றன. இச்சான்றுகள் தமிழ் நிலத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் இருந்ததற்கான அடையாளத்தை உறுதிச் செய்வனவாக உள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் தாய்வழிச் சமூகத்திற்கான சான்றுகளோடு தொல்லியல் சான்றுகளும் கிடைத்திருக்கின்றன. இது குறித்து தொல்லியலாளர் சி.மகேசுவரன் கூறுகையில், “ஆதிச்சநல்லூர் அரும் பொருள்களும் அரிதாகக் கிடைத்திட்ட வெண்கலத்தாலான தாய்த் தெய்வச் சிறுஉரு, தொல்தமிழர் சமூகமானது தாய்வழிச் சமூகமாக விளங்கியதை உறுதிப்படுத்துகிறது”⁵⁵ என்கிறார். மேலும், அவர் எடுத்துரைக்கும்போது “நீலகிரி அரும்பொருள்களுள் ஒன்றான சுடுமண்ணாலான சீற்றம் கொண்ட பெண் தெய்வ உருவும்

இக்கருத்திற்கு அரணாக அமைகிறது. ஈழத் தாழிகள் ‘அகன்ற கருப்பை’ வடிவத்துடன், கழுத்துப் பகுதிகளில் ‘தொப்புள் கொடி’ அமைப்புகள் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளமையாலும் இறந்தோர் உடலின் எச்சங்களை இத்தகுத் தாழிகளில் இடுவதால் மறுபிறப்பெடுக்கத் தாயின் கருப்பையில் இறந்தோர் மீளவும் உள்புகுவதாகக் கருதப்பெறுவதாலும் தொல்தமிழர் தாய்வழிச் சமூகத்தினராக விளங்கியமை மேலும் உறுதிப் பெறுகிறது”⁵⁶ என்கிறார்.

இவ்வாறு பெண்ணை முன்னிலையாகக் கொண்டு இயங்கிய சங்ககாலச் சமூகம் படிப்படியாகப் புறந்தள்ளப்பட்டது எந்தச் சூழலில் என்பதைத் தாம்சனின் கூற்றிலிருந்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். இதுகுறித்து அவர் கூறும்போது, “வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த பெண் கர்ப்பக் காலத்தின்போதும் பிள்ளைப்பேறு அடைந்த பின்னரும் அவள் வேட்டைத் தொழிலிலிருந்துச் சற்று விடுபடுபவளாகிறாள். இது அவளது உடல்நிலையைப் பொருத்தமைகிறது. இங்கு ஆண் வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபடக்கூடியவனாகிறான். பின்னர் அவன் படிப்படியாக வேளாண்மைத் தொழில்களான ஏர் உழுதல், கால்நடைகளைப் பராமரித்தல் போன்றவற்றில் பெரும்பாலும் ஈடுபடுத்தப்படுகிறான். பின்னர் வேளாண்மைத் தொழில் உட்பட பிறவும் ஆணுக்குரியத் தொழிலாயிற்று. வரலாற்றுக் காலத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் முழுமையாக வீழ்த்தப்படுகிறது. வேட்டை, மேய்ச்சல் தொழிலைப் பிரதிபலிக்கும் கடவுளாக ஆண்கள் நின்றனர். மாதவிலக்குப் புனிதமாகக் கருதப்பட்டக் காலம் மறைந்து மாதவிலக்கான பெண் தீட்டுப்பட்டவள், சபிக்கப்பட்டவளாகிறாள். வேட்டைத் தொழிலின் பின்பகுதியில் ஆரம்பித்த தந்தைவழிமுறை விவசாய மாற்றத்திற்கு வருகின்றபோதே மாறியது”⁵⁷ என்று விவரிக்கின்றார். தாம்சனின் கூற்றிலிருந்து உடைமை மாற்றம் ஏற்பட்டதால் அதன் தாக்கம் பெண்டிர் மீதும் நிகழ்ந்ததை உணரலாம்.

இவ்வாறு தாய்வழி முறையிலிருந்து தந்தைவழிக்குச் செல்கின்ற - பெரும் மாற்றமடைந்தச் சமூகத்தில் பெண்கள் குறித்தான அனைத்து முடிவுகளையும் ஆண்களே எடுக்கும் நிலையை வந்தடைகிறது. “ஆடுமாடுகளைப் போல் விலைபேசி வாங்கப்படும் சூழ்நிலைக்குப்”⁵⁸ பெண்கள் தள்ளப்பட்டவளாக முழுக்க முழுக்க ஆண்களின் உடைமையாகிப் போனாள். “இங்குதான் தந்தைவழித் திருமண உறவு முறை

உறுதியாக்கப்பட்டிருக்கிறது”.⁵⁹ தாய்வழி உரிமை முறையின் வலிமையைச் சிதைக்க இந்தியாவில் மேற்கொள்ளப்பட்டதற்கு இணையான நிகழ்ச்சியினை வேறு எங்கும் காணமுடியாது”⁶⁰ எனக் கூறப்படுகிறது.

இப்படியாகத் தாய்வழிச் சமூகத்திலிருந்துத் தந்தைவழிச் சமூகத்திற்கான மடைமாற்றம் பற்றி பொதுவாகக் கூறுகின்ற நேரத்தில் அதன் தாக்கத்தைச் சங்க இலக்கியமும் முன்வைக்கத் தவறவில்லை.

3.9 தந்தைவழி முறையில் பெண் அடையாளம்; தந்தைவழிச் சமூகம்

ஐயை தந்தை என்றும், தாய்மனை என்றும், தாயுடை நெடுநகர் என்றும், செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறாஅன் என்றும் பெண்ணின் மூலமே தந்தையும், மகனும், ஊரும், வீடும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைக் கடந்து, இப்போது ஆடவர் மூலம் பெண் அடையாளம் காணப்பட்டாள் என்பதை பின்வரும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“புன்புல நாடன் மடமகள்”⁶¹

“புறவணி நாடன் காதல் மடமகள்”⁶²

“காண்கெழு நாடன் மகள்”⁶³

“கழனி ஊரன் மகள்”⁶⁴

“யாணர் ஊரன் மகள்”⁶⁵

“தண்டலை யழுவர் தனிமட மகளே”⁶⁶

“கானக் குறவர் மறமகள்”⁶⁷

“மீனெறி பரதவன் மகள்”⁶⁸

“உமணர் காதல் மடமகள்”⁶⁹

என்னும் இப்பாடலடிகளில் ஆடவர் மூலம் பெண் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுச் சுட்டப்பெறுகின்றனர். கூடவே அவள் எந்நிலத்திற்குரியவள் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேற்கண்ட பாடல்கள் வெவ்வேறு காலத்தைச் சார்ந்தவை என்று தெரிந்திருந்தாலும் அவை உடைமை மாற்றத்திற்குப் பிற்பாடு முகிழ்த்தவை என்பதில் நமக்கு ஐயம் இருக்காது.

ஆகவே, இவ்வழியின் மூலமே மூதூர்ச் சமூகத்தில் உள்ள பெண்டிரின் நிலையினையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இங்கு ஆய்வு நிகழ்த்தப்படும் மூதூர்ச் சமூகத்தில், பெண்மையப்பகுதிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவளாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இந்த மையப் பகுதியின் உள்ளே நுழைந்து பார்க்கின்றபோது அவளின் அழகும் அதனால் அந்த மூதூர்ச் சமூகத்திற்கு வேந்தர்களால் ஏற்படும் கேடும் சொல்லப்படுகின்றது. அவளது அழகினைப் போற்றும் அதே நேரத்தில் பழி சுமத்தப்படுபவளாகவும் காணப்படுகிறாள்.

பழி சுமத்தல் முதுகுடி மன்னனின் மகளுக்கு மட்டுமல்லாது அவளை ஈன்ற தாய்க்கும் நேர்கிறது. இந்த நிகழ்வுகளைப் பாடல்களின் வழியே அறியலாம்.

வம்பவேந்தர்கள் மூதூர் மீது படையெடுக்கக் காரணம் மூதூர் மன்னனின் மகளான, வேங்கை மலையின் கண்ணுள்ள பூ விரிந்த கோங்கை மரத்தினது அரும்பின் வனப்புப் போன்று முதிராத இளமுலையையுடையவளே ஆவாள் என்பதை,

“....விரிந்த கோங்கின்

முகைவனப் பேந்திய முற்றா விளமுலை”⁷⁰

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“பாரி பறம்பிற் பணிச்சுனை போலக்

காண்டற் கரிய ளாகிய மாண்ட

பெண்மை நிறைந்த பொலிவொடு மண்ணிய

துகில்விரி கடுப்ப நுடங்கித் தண்ணென

அகிலார் நறும்புகை யைதுசென் றடங்கிய

கபில நெடுநகர்க் கமழு நாற்றமொடு

மனைச்செறிந் தனளே வாணுத லினியே”⁷¹

என்ற பாடலடிகள், பாரியின் பறம்பு மலையின் சுனைநீர்ப் போல பிறர் காண்பதற்கு இனிமையாகக் காட்சி தரும் பெண்மை நலம் நிறைந்த பொற்புடனே, கழுவப்பட்டத் துகிலை விரித்தவழி அது நுடங்குவது

போல நுடங்கி தண்ணென்று அகிற்கட்டையின்றெழுந்த நறிய
புகையானது மெல்லச் சென்று படிந்த நெடுநகர்க் கமழும் மணம்
பொருந்திய ஒளி பொருந்திய நுதலையுடைவளே என்கிறது.

“கானக் காக்கைத் கலிச்சிற கேய்க்கும்

மயிலைக் கண்ணிப் பெருந்தோட் குறுமகள்

ஏனோர் மகள்கொ லிவளென”⁷²

என்னும் பாடலடிகள், காட்டுக் காக்கையின் தழைத்த சிறகையொத்த
இருவாச்சிப் பூவால் தொடுக்கப்பட்டக் கண்ணியையும், பெரிய
தோளையுமுடையவள் போருக்குக் காரணமானாள் என்கிறது.

“.....

குண்டுநீர் வரைப்பிற் கூட லன்ன

குவையிருங் கூந்தல் வருமுலை”⁷³

“ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த

பொலஞ்செய் பல்கா சணிந்த வல்குல்

ஈகைக் கண்ணி யிலங்கத் தைஇத்

தருமண வியல்வோள் சாய நோக்கி”⁷⁴

என்னும் பாடலடிகள், குற்றமில்லாத பொற்கொல்லன் பழுதறச் செய்த
கண்ணியையும் தெளிவுடன் ஒப்பனை செய்து கொண்டவள் என்று
கூறுகிறது.

சுணங்கணிந் தெழிலிய வணந்தேந் திளமுலை

வீங்கிறைப் பணைத்தோண் மடந்தை

மான்பினை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே”⁷⁵

மேற்கண்ட பாடலடிகளில் மூதூர் மன்னனின் மகளது அழகு
எடுத்தோதப்படுகிறது.

3.10 மகள், தாய்

மூதூர் மன்னனின் மகளின் அழகே மூதூருக்கு அழிவுக்கு
வழிவகுத்தது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலடிகளால் உணரலாம்.

“ஆரம ருழப்பதும் மமரிய ளாகி

முரஞ்செவி யானை வேந்தர்

மறங்கெழு நெஞ்சம் கொண்டொளித் தோளே”⁷⁶

“புன்றலைப் பெரும்பாழ் செயுமிவ ணலனே”⁷⁷

.....
அகணங்கா யினடான் பிறந்த வூர்க்கே”⁷⁸

“இவணலந் தாரா தமைகுவ ரல்லர்

என்னா வதுகொறானே தெண்ணீர்ப்

பொய்கை மேய்ந்த செவ்வரி நாரை

தேங்கொண் மருதின் பூஞ்சினை முனையிற்

ஏமஞ்சால் சிறப்பினிப் பணைநல் லூரே”⁷⁹

என்றவாறே அவளின் அழகால் கவரப்பெற்ற வம்ப வேந்தர்கள் பலர்
முதார்த் தலைவனிடம் மகட்கொடை வேண்டி வந்தனர். அதற்கு அவளின்
தந்தை மறுக்கவே அவளது அழகே அவ்வூரை அழிவிற்குள்ளாக்கியது என்று
பழி சுமத்தும்படி ஆகிவிடுகிறது.

“முகைவனப் பேந்திய முற்றா விளமுலை

தகைவளர்த் தெடுத்த நகையொடு

பகைவளர்த் திருந்தவிப் பண்பி றாயே”⁸⁰

என்று அழகுடையவளாய் வளர்த்ததால் மகிழ்ச்சியடைந்ததாகக்
கருதப்படுகிற தாய் அவளால் பகைவர்கள் ஏற்படுதலால்
பண்பின்மையானவளாகப் பழிக்கப்படுகிறாள்.

மகட்கொடை மறுத்தவர் தந்தையும் தனயனும் மட்டுமல்ல அவளின்
தாயும்தான் என்பதை,

“ஈன்ற தாயோ வேண்டா லல்லள்”⁸¹

என்னும் அடியால் தெரிகிறது.

அழகுமிகு மகளைப் பெறாதிருப்பாளேயானால்,

“நிழறொரு நெடுந்தோர் நிற்ப வயின்றொறும்

செந்நுதல் யானை பிணிப்ப

வருந்தின மன்னெம் பெருந்துறை மரனே”⁸²

என்னும் நிலை ஏற்பட்டிருக்காது என்று கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு வேந்தர்கள் மூதூரின் மீது போர்த் தொடுப்பதற்குக் காரணமாக அழகிய மகளைப் பெற்று வளர்த்த தாயும்தான் காரணமாகிறாள் என்று கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு முதுகுடிச் சமூகத்தில் தாய், மகள் மட்டுமே பெண் பாத்திரமாக முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்களும் தந்தை, தனயன் ஆகியோருக்கு உள்ளொடுங்கியவர்களாகக் காட்டப்படுவதை உணரமுடிகிறது. அவர்கள் அந்தச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக உள்ளனர். பெண்கள் உடைமைமயமாக்கப்பட்டதைச் சித்திரிப்பவர்களாகவே அவ்விருவரும் தெரிகின்றனர். இதன்மூலம் போர்ச்சூழல் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களில் பெண்ணும் உரியவளாக இருக்கின்றாள் என்பதை மேலும் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறுவது பெண்ணைக் குற்றம் சுமத்துவதாக எண்ணிவிடக் கூடாது. மாறாக, அந்தச் சூழல்தான் முன்வைக்கப்படுகிறது. வேந்தர்களின் அல்லது மேலெழுந்த சமூகத்தின் சூழ்ச்சியை உணர முடிகிறது. இதைக் “காஞ்சித் திணைக்கான துறைகளில் ஒன்றாக எடுத்தியம்பிய தொல்காப்பியத்தின் முன்னின்று ஆமோதிக்கிறோம்”.⁸³ இத்தகைய கருத்தாக்கங்களை மகட்பாற் காஞ்சித் துறை உருவாக்கித் தருகிறது எனலாம்.

3.11 மூதூர்ச் சமூகத்தில் புலவர்களின் நிலை

“படையெடுத்து வந்து ஊரை அழித்த வேந்தர்கள் குறையுடையோராய்க் காட்டப்படவில்லை என்பது இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் வேந்தர் சமுதாயச் சார்புக்குச் சான்றாய் உள்ளது”⁸⁴ என்று கூறும் பெ.மாதையனின் கூற்றை அப்படியே நீண்ட பொருளில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், மூதூர்ச் சமுதாயத்தில் பாடப்பட்ட புலவர்கள் குரலின் (tone) தொனிக் கொண்டும் பார்க்க வேண்டிய கடப்பாட்டையும் விட்டு விலகாததற்கில்லை. ஏனென்றால் எல்லாப்

புலவர்களும் வேந்தர்களின் செயலை ஏற்கவுமில்லை,
வெறுத்தொதுக்கவுமில்லை.

3.12 புலவர்களின் இருபுறச் சார்பு

“வேட்டவேந்தனும் வெஞ்சினத் தினனே”⁸⁵ என்று புலவர் பரணர் பாடுகின்றபோது வேந்தனது இயல்பினையும் அப்போதையச் சூழலையும் அறிந்தவராக உள்ளார். அதற்கடுத்த அடிகளில் “கடவன கழிப்பிவ டந்தையுஞ் செய்யான்/ஒளிறுவேன் மறவரும் வாய்மூழ்த் தனரே”⁸⁶ என்கிறார். அதாவது வேந்தன் சினமுடன் இருக்கிறான். அதனை அறிந்த தந்தையும் அவனது மறவர்களும் ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றனர் என்று கூறுவதைப் பார்க்கின்றபோது பரணர் இருபுறச் சூழல் குறித்தும் கருத்தில் கொண்டிருப்பவராய் உள்ளதை உணரலாம்.

பாரியின் பறம்புமீது போர்த் தொடுக்கவந்த வேந்தர்களைப் பார்த்து கபிலர்,

“மரந்தொறும் பினித்த களிற்றினி ராயினும்

புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்

தாளிற் கொள்ளவிர் வாளிற் றாரலன்

யானறி குவனது கொள்ளு மாறே

சுகிப்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி

விரையொலி கூந்தனும் விறலியர் பின்வர

ஆடினிர் பாடினிர் செலினே

நாடுங் குன்று மொருங் கீயும்மே”⁸⁷

என்று நகையாடினார். அதே நேரத்தில் வேந்தர்களால் பாரியும் பறம்பும் அழிவுற்றது கண்டு,

“ஈண்டுநின் றோர்க்குந் தோன்றுஞ் சிறுவரை

சென்று நின்றோர்க்குந் தோன்று மன்ற

களிறுமென் றிட்ட கவளம் போல

நறவுப்பிழிந் திட்ட கோதுடைச் சிதறல்

வாரகம் பொழுகு முன்றிற்

றேர்வீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே”⁸⁸

என்று அழுது புலம்பியவர் ஆவார். இதன் பொருளாவது; நெடிய புகழானாகிய பாரியது பறம்புமலை நின்று காணினும் தோன்றும். அவனுடையக் காலத்துச் சிறிது எல்லை போய் நின்றோர்க்கும் தோன்றும் பறம்புமலை இப்பொழுது ஏனோ மலைகளைப் போல வெறும் கட்புலனாய்த் தோன்றும் அளவாயிற்றே என்பதாகும். இவ்வாறு பலவாறாக வருந்தியவர் கபிலர். வேந்தர்களால் அழிவுற்ற பறம்பையும் கவனத்தில் கொண்டவராய் இருக்கும் அவர் மூதூரின் மீது வேந்தர்கள் போர் தொடுப்பதால் அழிந்துபடக் கூடும் என்ற எண்ணம் கொள்கிறார்; கவலை கொள்கிறார். ஏற்கனவே வேந்தரின் வலிமையை அறிந்தவரான கபிலர் இப்போது வேந்தனால் மூதூர் அழிவது நிச்சயம் என்று கருதுவதால் வேந்தர் சார்பாகக் காணப்படுகிறார் என்பதை,

“விளங்குறு பராரைய வாயினும் வேந்தர்

வினைநவில் யானை பிணிப்ப

வோர்துளங் கினநம் மூரண் மரனே”⁸⁹

என்னும் பாடல் அடிகளால் உணரலாம்.

“வேம்பு மாரும் போந்தையும் மூன்றும்

மலைந்த சென்னிய ரணிந்த வில்லர்

கொற்ற வேந்தர் வரினுந் தற்றக

வணங்கார்க் கீகுவ னல்லன்”⁹⁰

என்னும் பாடலடிகளின் பொருள், வேந்தர் மூவரும் வந்தாலும் தன் தகுதிக்கேற்பத் தன்னை வணங்கி இரந்துக் கேட்பார்க்கு அல்லாது இவளின் தந்தை தனது மகளைத் தரமாட்டான் என்பதாகும். இப்பாடலில் உள்ள ‘வணங்கார்க் கீகுவ னல்லன்’ என்னும் அடி மூதூர் மன்னரின் இயல்பினை உரத்துக் கூறுவதுபோல உள்ளதைக் கருதுகின்றபோது புலவனின் குரல் மூதூர் மன்னனின் சார்பாகவே இருப்பதை அறியலாம்.

“முரஞ்செனி யானை வேந்தர்

மறங்கெழு நெஞ்சம் கொண்டொளித் தோளே”⁹¹

என்ற அடிகள், புலவர், வேந்தரின் மனவோட்டத்தை அறிந்தவராகக் காணப்படுகிறார்.

ஏற்கனவே மூதூர் மன்னனிடம் மகட்கொடை வேண்டி வேந்தர் பலர் வந்தனர். மகள் தர மறுத்ததால் அவர்கள் மூதூர் மீது போர்த் தொடுத்து அழிவிற்குட்படுத்தினர். அதை அறிந்து இப்போது வந்திருக்கும் வேந்தன்,

“சுணங்கணி வனமுலை யவளொடு நாளை

மணம்புகு வைக லாகுத லொன்றோ

ஆரம் ருழக்கிய மறங்கிளர் முன்பின்

நீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடு

வாரா வுலகம் புகுத லொன்றெனப்

படைதொட் டனனே குருசில்”⁹²

என்று போருக்குத் தயாரானான்.

வேந்தன் ஒருவன், காட்டுக் காக்கையின் தழைத்தச் சிறகினை ஒப்ப இருவாச்சிப்பூவால் தொடுக்கப்பட்டக் கண்ணியையும் பெரிய தோளையும் கொண்ட இளமை பொருந்திய பெண்ணைக் கண்டான். அப்பொழுது அவள் மறமாண்பு இல்லாதவருடைய மகளாய் இருப்பாளோ என்று அரிசில் கிழாரிடம் கேட்டான்.

அதற்கு அவர்,

“திருநயத் தக்க பண்பினிவ ணலனே

பொருநர்க் கல்லது பிறர்க்கா காதே

.....

.....

தண்பணைக் கிழவனி டந்தையும் வேந்தரும்

பெறாஅ மையிற் பேரமர் செய்தலிற்

கழிபிணம் பிறங்குபோர் பழிகளி றெருதா

வாடக வைகலு முழக்கும்

மாட்சியர் மற்றிவ டன்னை மாறே”⁹⁴

என்று விளக்கினார். இந்தக் கூற்றை முதூர் மன்னனின் இயல்பை அறிந்து அவர் புறம் நின்றுரைக்கிறார் எனலாம்.

விழுப்பொருள் தரமுற்பட்டபோதும் நிரலல்லோருக்கு மகளைத் தருவதற்கு மறுத்து முதூர் மன்னரின் ஊரின் மீது வேந்தர்கள் போரிட எண்ணினர். அதற்காகத் தங்கள் படைக்கலங்களைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினர். இதைக்கண்ட அண்டர் நடுங்கல்லினார்,

“களிறணைப்பக் கலங்கின, காஅ

தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு

மாமருகலின் மயக்குற்றன, வழி

கலங்கழாஅலிற், றுறை கலங்குற்றன”⁹⁵

என்று வேந்தர் படைத்திறன் கண்டு வியப்புற்றது வேந்தர் சார்பாக நிற்கிறார் எனக் கூறலாம். ஆனாலும் அப்படையினைக் கண்டு அஞ்சாது முதூர் மன்னர் குழாம் இருப்பதைக் கீழ்வரும் பாடலடிகள் மூலம் தெரிவிக்கிறார்.

“செல்வம் வேண்டார் செருப்புகழ் வேண்டி

நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லெனக்

குழாஅங் கொண்ட குருதியம் புலவொடு

கழிப்பிணிப் பலகையர் கதுவாய் வாள்

குழாஅங் கொண்ட குருதியம் புலவொடு

கழாஅத் தலையர் கருங்கடை நெடுவேல்

இன்ன மறவர்த் தாயினு மன்னோ

என்னா வதுகொ றானே

பன்னல் வேலியிப் பணைநல் லூரே”⁹⁶

என்று கூறுவது மூதூர் கண்டு கவலை கொள்வதையும் அவர்களின் மனஉறுதியைக் காட்டுவதையும் கருத்தில் கொள்கின்றபோது நடுங்கல்லனார் இருநிலை நின்று பாடுவதை உணரலாம்.

“வினவ லானா வெல்போ ரண்ணல்”⁹⁷

என்று வேந்தனைப் பார்த்துக் கூறுகின்ற புலவர்,

“தொல்குடி மன்னன் மகளே முன்னாட்

கூறி வந்த மாமுது வேந்தர்க்கு

செருவா யுழக்கி குருதி யோட்டிக்

கதுவாய் போகிய துதிவா யெஃகமொடு

பஞ்சியுங் களையாப் புண்ணர்

அஞ்சுதக வுடையரிவ டன்னை மாறே”⁹⁸

என்னும் செய்யுளடிகளில் மூதூர் மன்னரின் இயல்புகளையும் மகட்கொடை வேண்டி வந்த வேந்தர்களுக்கும் மூதூர் மன்னர்களுக்கும் உண்டான மோதலையும் விவரிப்பதால் மூதூர் குடிச் சார்புடன் பாடப்பட்டதாக உள்ளது.

“ஆசுதலை வரினும் மடங்க லானா

.....

புரையோர் சேர்ந்தெனத் தந்தையும் பெயர்க்கும்”⁹⁹

என்று பாடுகின்ற புலவர் மூதூர் மன்னரின் வீரத்தை எடுத்துரைக்கிறார். மகட்கொடை மறுத்த மூதூர் மன்னரின் ஊர் வேந்தர்களால் பேரழிவுக்குட்பட்ட நிலையில் இருந்தாலும் அவளின் தந்தை அதுபற்றி வருத்தப்படவில்லை என்று மூதூரின் இறுதி நிலையினைக் கவலையுடன் பதிவு செய்கிறார்.

வேந்தர்களைப் பாடிய புலவர்களின் சொற்களில் வேந்தர்களின் பகை நாட்டினைத் தாக்குவதற்குச் சென்றபோது அவர்களின் படைவன்மை, செருக்கு, படைகளின் உக்கிரச் செயல்கள் அதனால் போர்க்களம் கொண்டிருந்த புண்கோளம் போன்றவை பெரிதும் பேசப்படுகின்றன, போற்றப்படுகின்றன. ஓரோர் இடங்களில் மட்டும் பகை நாட்டின் பரிதாப

நிலை கண்டு இறங்குவதாகவே உள்ளது. ஆனால், மூதூர் மன்னர்களின் மீது வேந்தர்கள் போர்த் தொடுக்க முயல்கின்ற நிலையில் மருத நிலத்தின் வண்மை என்னாகுமோ என்ற வருத்தம் அவர்களின் சொற்களில் கண்ணீர்க் கசிகிறது. இவற்றைக் கொண்டு பார்க்கின்றபோது மூதூர் மன்னர்களின் மருத நிலம் அழிந்துபடக் கூடாது என உணர்த்தும் போக்கும் தெரிகிறது. எனவே, புலவர்கள் வேந்தர்களின் படையெடுப்பை ஒருமனதாக வரவேற்கவில்லை என்பது பெறப்படுகிறது.

மகட்கொடைப் பெறுவது என்பதை வழியாகக் கொண்டு முதுகுடி மன்னர்களை ஒடுக்கி அவர்களின் மருத நிலத்தை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டு படையோடு அந்நிலத்தில் வீற்றிருப்பதைக் கவனத்தோடு பதிவு செய்கின்ற புலவர்களின் உட்பொருளையும் ஏற்பதற்குத் தயக்கம் காட்ட வேண்டியதில்லை.

மூதூர் மன்னர்களை மட்டும் பாடிய புலவர்கள் அவர்களின் இயல்புகளையும் நாட்டின் இயல்பையும் எடுத்துக்காட்டுகின்ற தொனியையும் வேந்தர்களைப் பாடிய புலவர்கள் மூதூர் மன்னர்களின் இயல்பையும் எடுத்துக்காட்டுகின்ற தொனியையும் குவித்துப் பார்க்கின்றபோது இரண்டும் சமநிலைக் கொள்வதாகவே இருக்கின்றன.

இந்தப் புலவர்கள் ஒருவகையில் வேந்தர்களுக்கு மருத நிலம் பற்றிய எண்ணத்திற்கு விதையூன்றுபவர்களாகவும் உள்ளனர். எவ்வாறு எனில் வேந்தர் புலவரிடம் இவள் யாரென்று வினவுகின்றபோதும், அதற்குப் புலவர்கள் மருத நிலத்தையுடைய தலைவனின் மகளென்று விடையளித்து அடையாளப்படுத்துகின்றபோதும் வேந்தனுக்கு அது துணையாகின்றதாகவே கருத வைக்கின்றன. எனவே, இது புலவர்கள் வேந்தர்களுக்கு இடம் சுட்டிப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றவர்களாகக் காணப்படுவதையும் காட்டுகின்றது.

இப்பொழுது புலவர்கள் மூதூர் மன்னர்களின் இயல்பையும் நில இயல்பையும் எப்படி கண்டறிந்து வைத்திருந்தனர் என்னும் வினாவும் எழுகின்றது. இது சிறுபிராயத்து வினாவாகக் கூட இருக்கலாம். இதற்குப் பாணர்கள் அலைகுடிகளாய்ப் பாடித் திரிந்ததும் காரணமாக இருக்கலாம். அப்பொழுது முதுகுடி மன்னர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் இடையேயிருந்த புலவர்களின் உறவே அடிப்படையாக இருந்துள்ளது. இந்த உறவின் காரணமாக அவர்கள் மூதூர்ச் சமூகமோ மன்னரோ அழிந்துவிடக் கூடாது

என்ற நன்றியுணர்வின் காரணமாக முதுகுடிக்கு ஏற்படப் போகும் அழிவை விரும்பவில்லை என்பது தெரிகிறது. அதே நேரத்தில் புதிய வேந்தர்களின் நாடுபிடி நோக்கத்தைத் தடுக்க முடியாத நிலையிலும் இருந்துள்ளனர். எனவேதான் புலவர்கள் பெரும்பாலும் ஒரு சார்பைக் கைக்கொள்ளாதவர்களாக இருப்பதையும் காணமுடிகிறது.

3.13 தொகுப்புரை

மூதூர் என்பது மருத நிலமாகும். அந்நிலத் தலைவன் மூதூர் மன்னன் ஆவான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

மூதூர் மன்னன் தன் மகளைச் சொத்தாக நினைத்ததால், அவளை வம்ப வேந்தர்களுக்கு மண முடித்துத் தர மறுப்புத் தெரிவித்தது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மூதூர் மன்னன் அகமண முறையைப் பின்பற்றுவதால் நிகரல்லாதோர்க்குப் பெண் தர மறுப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மூதூர் மன்னன் அதாவது மருதநிலத் தலைவன் வரம்பற்ற பாலுறவு கொள்வதற்குத் தடையில்லை என்பது குறித்து விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மருத நிலத் தலைவனின் தடையற்ற பாலுறவுச் சிந்தனையால் இணை விழைச்சுக்காகத் தன் மகளோடு பாலுறவு செய்யும் எண்ணம் கொண்டிருக்கலாம் என்பது தொடர்பாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூதூர் மன்னனின் மகளை மணம் முடிக்க வந்த வம்ப வேந்தர்களின் நோக்கம் மகளைத் திருமணம் முடிப்பதல்ல என்றும், வணிக வழிச்சாலை மூதூரில் இருந்ததால் அதனை அடைவதற்கு மகள் கேட்டு வந்து போரிட்டு மூதூரை அழித்தனர் என்பது பற்றியும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திரிகூட ராசப்ப கவிராயர், திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி
2. எட்கர் தர்ஸ்ட், தென்னிந்தியக் குடிகளும் குலங்களும், பக். 60, 63
3. தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா, உலகாயதம் ப. 217
4. Marx, Engels selected work, UB 382-4
5. தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாயா, உலகாயதம், ப. 217
6. மேலது, ப. 223
7. மேலது, ப. 255
8. புறம். 338 : 1:342:11, 353:11
9. மேலது, 346:5-7
10. மேலது, 350
11. மேலது, 340:6-9
12. மேலது, 349
13. எஸ்.ஏ.டாங்கே, பண்டைக்கால இந்தியா, ப. 250
14. மேலது, ப. 253
15. நற்றிணை 150
16. ஐங்குறு. 40
17. கலி. 66, நற். 180:5, ஐங். 1:5-6
18. அகம். 316:7-11
19. கலி. 67:14-17
20. மேலது, 79:9-14
21. அகம். 336
22. ஐங். 17
23. புறம். 341:19
24. மேலது, 343:17
25. மேலது, 350:2
26. புறம், 355:3

27. மேலது, 336:7
28. மேலது, 351:12
29. மேலது, 342
30. மேலது, 343
31. மேலது, 345
32. மேலது, 347
33. மேலது, 345
34. மேலது, 351
35. மேலது, 342
36. மேலது, 353
37. மேலது, 354
38. மேலது, 335
39. மேலது, 336
40. மேலது, 350
41. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைக்கால இந்தியா, ப. 265
42. மேலது, பக். 265, 266
43. புறம். 341:11-14
44. மேலது, 336, 339
45. மேலது, 348:8-9
46. மேலது, 350:5-6
47. மேலது, 342:11-12
48. மேலது, 343:11
49. புறம். 345:7
50. மேலது, 338:6-7
51. ஆர்.எஸ்.சர்மா, பண்டைய இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள், நிலையங்கள் சில தோற்றங்கள், ப. 349
52. தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாயா, உலகாயதம், ப. 302
53. அகம். 6:3-5
54. நற். 26:4

55. சு.மகேசுவரன், சமூக விஞ்ஞானம் காலாண்டிதழ் (அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் 2014), ப. 35
56. மேலது, ப. 37
57. தேவிபிரசாத் சட்டோபாபாத்யாயா, தாம்சனின் மேற்கோளை எடுத்தாண்டுள்ளார், உலகாயதம், ப. 311
58. மேலது, ப. 317
59. மேலது,
60. மேலது,
61. புறம். 421:3
62. ஐங். 24:1
63. மேலது, 430:3
64. மேலது, 91:3
65. மேலது, 10:3
66. நற். 97:9
67. மேலது, 102:8
68. மேலது, 45:3
69. அகம். 140:5
70. புறம். 336:9-10
71. மேலது, 337:6-12
72. மேலது, 342:1-3
73. மேலது, 5-7
74. புறம். 353:1-4
75. மேலது, 354:8-10
76. மேலது, 339:12-15
77. மேலது, 346:7
78. மேலது, 349:7
79. மேலது, 351:7-12
80. மேலது, 336:10-12

81. மேலது, 346:2
82. மேலது, 348:810
83. தொல். புறத்திணை நூற். 24
84. பெ.மாதையன், சங்ககாலச் சமூகமும், அரசு உருவாக்கச் சூழலும்,
ப. 80
85. புறம். 336:11
86. மேலது, 336:12
87. மேலது, 109
88. மேலது, 114
89. மேலது, 347:10-12
90. மேலது, 338:6-9
91. மேலது, 339:13-14
92. மேலது, 341:11-16
93. மேலது, 341:17-19
94. புறம். 342
95. மேலது, 345:1-4
96. மேலது, 345:12-20
97. மேலது, 353:6
98. மேலது, 353:11-17
99. மேலது, 354:11-12

இயல் நான்கு

வேளிர் அரசியல்

4.0 வேளிர் : சொல் விளக்கம்

4.0.1 வேளிர் : பன்மைச் சொல்

4.1 வேளிர், எவ்வியர், அதியர், அவியர்

4.1.1 வேளிர்குடி தொல்குடி

4.1.2 முதுகுடி மன்னரிலிருந்து வேளிர்

4.1.3 வேளிரின் குணவியல்பு

4.2 வேளிரோடு வேளிர் மோதல், வேளிரோடு வேந்தர்கள் மோதல்

4.2.1 வேள்எவ்வி

4.2.2 வேள்பாரி

4.2.3 வேளிரைத் தொகுப்பதில் முரண்பாடு

4.2.4 அதியமான்

4.2.5 அதியமான் எழினி

4.2.6 அதிகன்

4.2.7 நன்னன் மரபு

4.2.8 ஆய் அண்டிரன்

4.2.9 தித்தன்

4.2.10 காரி

4.2.11 ஓரி

4.2.12 இருங்கோவேள், விச்சிக்கோ

4.2.13 மத்தி

4.2.14 கட்டி

4.2.15 அன்னி மிஞிலி

4.2.16 அகுதை

4.2.17 வேளிரில் சிலர்

4.2.18 பிடவூர்வேள்

4.2.19 வாட்டாற்று எழினியாதன்

4.2.20 மானவிறள்வேள்

4.3 அரசாங்க அமைப்பு

4.4 வேளிர் அல்லாத பிற குடிகள்

4.4.1 நாஞ்சில் வள்ளுவன்

4.4.2 ஏனாதி திருக்கிள்ளி

4.4.3 கீரஞ்சாத்தன்

4.4.4. கோயமான்

4.4.5 சிறுகுடிக் கிழான் பண்ணன்

4.4.6 விண்ணந்தாயன்

4.4.7 ஆதனுங்கள்

4.4.8 காரியாதி

4.4.9 பொறையாற்றுக்கிழான்

4.4.10 கடிய நெடுவேட்டுவன், மூவன்

4.4.11 கரும்பனூர்க் கிழான்

4.4.12 அருவந்தை

4.4.13 பெருஞ்சாத்தன்

4.4.14 கழுவுள்

4.4.15 நள்ளி

4.4.16 கொண்கானங் கிழான்

4.4.17 நல்லியக்கோன்

4.4.18 ஆமூர் மல்லன்

4.4.19 தந்துமாறன்

4.4.20 வாணன்

4.4.21 அழினி

4.4.22 ஏறைக்கோன்

4.5 வேளிர் - வேந்தர்

4.6 தொகுப்புரை

வேளிர் அரசியல்

4.0 வேளிர் : சொல் விளக்கம்

வேளிர் என்பதன் அடிச்சொல்லான “வேள் என்னும் பெயரடை உபகாரி, விருப்பம் என்று பொருள்படுகிறது”¹. குறுநில மன்னர்களாகிய வேளிர் பாணர்களுக்கும் இரவலர்களுக்கும் வேண்டியதை அளிப்பதால் வேள் எனப்பட்டனர். இதனை “வேள் எவ்வி”,² “இருங்கோவேள்”,³ “வேள் ஆய்”,⁴ “வேள் பாரி”⁵ என்பதன் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம். வேளிரின் மனவியல்பும் அவ்வாறே அமைந்திருப்பதைச் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள அவர்களின் இருப்பிலிருந்து நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

4.0.1 வேளிர் : பன்மைச் சொல்

வேளிர் என்பது பன்மையா ஒருமையா என்னும் மயக்கமும் நம்மிடையே இருந்து வருகிறது. வேள் என்பது ஒருமையாகவும் வேளிர் என்பது பன்மையைக் குறிப்பதாகவும் இருப்பதால் வேளிர் என்று கூறப்படுவது பன்மையே ஆகும். இதனை நாம் மேலும் விளங்கிக்கொள்ள கீழ்வரும் சங்கப் பாடலடிகள் உதவுவதைக் காணலாம்.

“பனைகெழு வேந்தரும் வேளிரும்”⁶

“வேல்போர் வேந்தரும் வேளிரும்”⁷

“தொன்றுமுதிர் வேளிர்”⁸

“வேளிரோடு...”⁹

“இருபெரு வேந்தரோடு வேளிர்”¹⁰

போன்ற அடிகளிலிருந்து வேளிர் என்பது பன்மையே என்று தெளிந்து கொண்டு ஒருமைப் பன்மை மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுக் கொள்ளலாம்.

எனவே, பண்டைக் காலத்தில் தமது இயற்பெயரோடு வேள் என்னும் அடைமொழியைப் பெற்ற மக்கள் அனைவரும் வேளிர் குடி அல்லது வேளிர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் கொள்ளலாம்.

4.1 வேளிர், எவ்வியர், அதியர், அவியர்

இந்த வேளிருடைய பெருங்குடியில் எவ்வியர்குடி, ஆவியர் குடி, அதியர் குடி என்னும் குடிகளும் அடங்கும்.

4.1.1 வேளிர்குடி தொல்குடி

வேளிர் என்போர் 'வேளாளர், வேளர்' என்று கூறப்படும் இரு கருத்து நிலவுகின்றது. வேளாளர் என்பதற்கும் வேளார் என்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. இளவெளிமானைப் பெருஞ்சித்திரனார் பொருள் வேண்டி அடைந்தார். இளவெளிமான் சிறிது பொருள் கொடுத்தான். அதை ஏற்றுக்கொள்ளாத பெருஞ்சித்திரனார் இளவெளியைப் பார்த்து, "வேளார் என்போர் தாளிலாளர் அல்லர்"¹¹ என்றார். இவ்வாறு அவர் கூறுவதிலிருந்து வேளார் என்போர் அரச பரம்பரையைக் குறித்தது என்பதை உணர்ந்து அறியலாம். மேலும், வேளார் என்பது வேளர்களின் சந்ததியர்க்கும் பொருந்தி நிற்பதைக் "கல்வெட்டு"¹² தெரிவிக்கிறது. எனவே வேளார் என்னும் சொல் உழவித்து உண்ணும் அரச பரம்பரையையும் வேளாளர் என்னும் சொல் உழுது உண்ணும் வேளாண்மைத் தொழில் செய்வோரையும் குறித்து நிற்கின்றன. தற்போது வேளாளர் என்ற ஒரு இனம் இருப்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

"வேளிர் என்போர் யாகஞ்செய்து வாழ்ந்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்"¹³ என்று கூறுகிறார் மு.ராகவையங்கார். அவர் 'வேளிர்' என்ற சொல்லின் 'வேள்' என்னும் பகுதியடியைக் கொண்டு இவ்வாறு கூறுகிறார் எனில் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாது.

மேலும், வேளிர்குடி குறித்து ஆய்வாளர்களிடையே குழப்பமான சூழல் இருந்து வருகின்றது. அவை "தேவரெல்லாம் கூடி யாகம் சேரவிடுத்தலின் மேரு தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது. இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருந்தற்குரியர் என்று அவரே வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்திசைகட் போதுகின்றவர் துவாரப் போந்து, நிலங்கடந்து நெடுமுடியண்ணல் பதினென்மரையும், பதினென் குடி வேளிர் உள்ளிட்டோரையும் அருவாளரையும் கொண்டு போந்து காடு கெடுத்து நாடாக்கி பொதியிலின்கணிருந்தனர்"¹⁴ என்று நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய உரையில் தெரிவிக்கிறார்.

"வேளிர் என்பார் துவாரகையினின்று வந்து தென்னாடாண்ட சிற்றரசு வகுப்பினர். சாளுக்கியர்களே வேள்புலவரவர் என்று திவாகரம் நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது. சாளுக்கிய - யாதவர் பண்டைத் தமிழ் வேளிருடன் ஒற்றுமை பெற்ற குலத்தவர் என்று பாம்பே கெஸட்டில் உள்ளதாக மு.ராகவையங்கார்"¹⁵ தமது கருத்தை ஊன்ற முயற்சிக்கிறார்.

வேளிர் குறித்த இவை போன்ற கருத்துக்களில் உண்மையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் நச்சினார்க்கினியர் தம் பார்ப்பனக் கருத்தைப் புகுத்துவதற்காகவே கூறியிருக்கிறார். மு.ராகவையங்காரும் அவர் கருத்தை அடியொற்றி வந்தவராகத் தெரிகிறார். மேலும் அவருக்கு அவர்தம் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காக இவை போன்ற சான்றுகளைத் துணைக்கு வைத்துக் கொள்ள ஏதுவாகிறது. எனவே, “பொன்னணி யானைத் தொன்முதிர் வேளிர்”¹⁶ என்றும் “நாற்பத்தொன்பது வழிமுறைந்த வேளிருள் வேளே”¹⁷ என்றும், “தொன்றுமுதிர் வேளிர்”¹⁸ என்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து பார்க்கின்றபோது சேர, சோழ, பாண்டியர் போலவே வேளிர்குடியும் அவர்தம் கிளைக்குடியும் தமிழகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்த தொன்மைக் குடி என்று கூறத் துணியலாம்.

ஏனெனில் இவ்வேளிர்குடி “தமிழக வேந்தர்களுடன் மணஉறவு கொண்டிருந்தனர்”.¹⁹ வேந்தர் குடும்பத் தொடர்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். நன்னன் என்பவன் நன்னன் உதியன் என அழைக்கப்படுவதால் அவன் சேரரோடு உறவு கொண்டவன் என்பது தெளிவுபடுகின்றது. மேலும்...

“சோழர் மருகன்

நெடுங்கதிர் நெல்லின் வல்லாம் கீழுவோன்”²⁰

என்று கூறப்பட்டதிலிருந்து வேளிர்குடி தொல்குடி: தமிழ்க்குடி எனத் தெளியலாம்

இதுபற்றி மேலும் கூற நேருமாயின்,

“எழுமுடி கெழீஇய திருநெம ரகலத்து”²¹

என்றும்,

“எழுமுடி மார்பின் எய்திய சேரல்”²² என்றும் கூறுவதிலிருந்து எழுமுடி என்பது வேளிரைக் குறிக்கும் எனக் கொண்டால் அவர்கள் ஒருகாலத்தில் தமிழகத்தில் முடிமன்னர்களாய் இருந்துள்ளனர் என்னும் கருதுகோளுக்கும் வழிவிடுகிறது.

“வேளிர் வடக்கிலும் மேற்கிலும் பரவியர்கள். ஆதலால் தக்காணத்தில் வாழ்ந்துவந்த ஆரியக் குடியினரோடு இவர்கள் தொடர்பு கொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது. எனவே, தமிழகத்திலிருந்து வேளிர் பிற நாடுகளில் பரவிக்

குடியேறி பிறகு தமிழகத்திற்குப் படையெடுப்பாளர்களாய் மீண்டு வந்தனர்”²³ என்ற அரங்க.துரைசாமியின் கூற்றிலிருந்து கருதும்போதும் வேளிர் தமிழகத்திற்குப் புதிதாக வந்தவர்கள் என்பது ஏற்புடையதன்று.

“தமிழ்நாட்டில் ஆள்வதற்கு உரிமை உடையவை என அங்கீகரிக்கப்பட்ட இனங்கள் இரண்டு. முதல் இனம் வரையறுக்கப்பட்ட பகுதிகளையும், அரசுரிமை உள்ள நாடுகளையும் ஆண்டு வந்தது. இரண்டாவது இனம் வரையறுக்கப்படாத இடங்களில் அரசாட்சி நடத்தி வந்தது. அந்தப் பகுதிகள் இடையறாதப் போர்களில் ஒருவர் கையைவிட்டு ஒருவர் கைக்கு மாறிக்கொண்டே அமைந்தன. அடிக்கடிப் போரிடுவது இவர்களுடைய தனிப்பண்பாய் அமைந்தது. போரில் தங்கள் பலம் குறையும் பட்சத்தில் வென்றவர்களுக்குத் திறை செலுத்தி வாழ்ந்தவர்களாக இருந்தவர்கள் வேளிர்”²⁴ என்று அரங்க.துரைசாமி கூறுகிறார்.

இவ்வேளிர் நிலைப்பெற்றுவிட்ட அரசர்களான மூவேந்தர்கள் அவர்களுக்குள்ளாக போரிடுகையிலோ அல்லது குறுநில மன்னர்களோடு போரிடுகையிலோ படையுதவி செய்பவர்களாகவும் இருந்தனர். இதுகுறித்து இவ்வியலின் ஊடாகவும் கூறிச் செல்லப்படவுள்ளது.

4.1.2 முதுகுடி மன்னிலிருந்து வேளிர்

வேளிர் மற்றும் முதுகுடிச் சமுதாயத்திற்கு முன்பிருந்த சமுதாயம் சீறார்ச் சமுதாயமாகும். அங்குச் சீறார்த் தலைவர்கள் சமுதாயத்தைக் காக்கக்கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

சீறார்த் தலைவர்கள் புன்செய் நிலத்தவர்கள், புன்புல வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள், பகுத்துண்ணும் மனப்போக்குடையவராக உள்ளவர்களாக இருப்போர் ஆவர்.

இவை போன்ற குணவியல்பு கொண்டவர்களாக இருந்த சீறார்த் தலைவர்களில் உடைமைச் சிந்தனை மேலோங்கிய தலைவர்களில் தனக்கு அருகாமையில் இருந்த பிற சீறார்த் தலைவர்களின் சீறார்ப் பகுதிகளைக் கவர்ந்து கொண்டு வளரத் தொடங்கினர். வெட்சிப் போர்களில் ஈடுபட்டனர். ஆநிரைகளைக் கவர்வதற்கு வெட்சிப் போரும் மீட்பதற்கு கரந்தைப் போரும் செய்வது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. இவ்விரு போர்களும் நடப்பது இயல்பாயிற்று. காரணம் ஆநிரைகள் அவர்களின் சொத்துடைமையாயிருந்தது.

“இனக்குழு சமுதாயத்தின் எச்சங்களைத் தாங்கிய சீறார் மன்னர் சமுதாயத்திலேயே உடைமையாளர்களின் தோற்றுவாயைக் காணமுடிகிறது. சீறார் தலைவன் கடன்பெறுதலும் பணயம் வைத்தலும் தனியுடைமைகளின் தோற்றுவாய்ச் சான்றுகளாக உள்ளன. தண்ணடை அளித்தலும் பெறுதலும் இவர்கள் உடைமையாளர்களாகவே மாற்றிவிட்டதைக் காட்டுகின்றது. ஊர்ப்பசி போக்குதலை நோக்கமாய்க் கொண்டு வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்பட்டச் சீறார் மன்னர்களைப் போலன்றி குறிப்பிட்ட நில எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசின் தலைவர்களாய் ஆனவர்கள் முதுகுடிமன்னர்”²⁵ என்கிறார் பெ.மாதையன்.

பெருங்கற் சின்னப் பண்பாட்டினர் பல்வேறு வளங்களைக் கண்டறிந்து பண்டங்களாக மாற்றக் கற்றறிந்திருந்தனர். அதனால் இரும்பு, பொன்மணிக் கற்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டறிந்தனர். இந்நிலையில் சமூகத்தில் தலைமை வகுப்பினர் தங்கள் பகுதியில் உள்ள இயற்கை வளங்களை ஆளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தனர். அதனால் அவர்களுடைய மனைகள் பொருள் வளத்தில் கொழித்தன. பொருள் வளத்தின் மூலம் பிற பகுதிகளைத் தன் பகுதிகளுக்குள் இணைத்துக்கொண்டு வந்தனர். அவ்வாறு கொண்டு வந்தவர்களே பின்னாளில் வேளிராக மாறினர் என்று ர.பூங்குன்றன் கருதுகிறார். இவரின் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

எனவே, இவ்விருவரின் கூற்றிலிருந்து கருதுகின்றபோது உடைமையின் பொருட்டுக் காலப்போக்கில் இருநிலப் பகுதிகளையுடையோர் மோதிக் கொண்டதில் ஒருவர்க்கொருவர் கீழ்ப்படிய வேண்டிய சூழல் நிலவியது. இந்தச் சூழலிலேயே முதுகுடி மன்னரைக் காண்கிறோம். இந்தச் சூழலிலேயே குறுநில மன்னர்களும் முகிழ்த்தனர். இக்குறுநில மன்னர்களில் முக்கியமானவர்களாகக் காணப்படுவோரே வேளிர்.

இந்த வேளிர் பெரும்பாலும் குறிஞ்சி, முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பாரி, ஓரி, ஆய் அண்டிரன், காரி, பேகன், நன்னன், பிட்டங்கொற்றன் அதியமான் போன்றோர் ஆவர்.

இதைச் சற்று விரிக்க நேருமாயின் பாரி பறம்புமலையையும், ஓரி கொல்லி மலையையும், ஆய்அண்டிரன் பொதிகை மலை அடிவாரத்தையும், பேகன் பழனிமலையையும், மலையமான் திருமுடிக்காரி முள்ளூர் மலையையும், குமணன் முதிரமலையையும், பிட்டங்கொற்றன் குதிரை மலையையும் ஆட்சி செய்து வந்ததிலிருந்து அறியலாம். தவிர தமிழகத்தின் எல்லைப்புறங்களிலும் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் வேளிரில் மிகச் சிறப்புப் பெற்றவர்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

4.1.3 வேளிரின் குணவியல்பு

வேளிர் பெரும்பாலும் போரிடுவதை விரும்பாது அமைதியை விரும்புகின்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அதன் காரணமாகவே அவ்வையார் தனது தலைவன் அதியமானால் தொண்டை மானிடம் தூது அனுப்பப்பட்டார். அவர்,

“இவ்வே பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்டிரள் ணோன்காழ் திருத்திநெய் யணிந்து
கடியுடை வியன்நக ரவ்வே அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொறுறைக் குற்றில மாதோ, வென்றும்

.....
.....
.....

அண்ணல்லெங் கோமான் வைநுதி வேலே”²⁷

எனக் கூறுவதன் மூலம் ஏற்படப்போகும் போரினை நிறுத்தும் குறிக்கோளினைக் கொண்டிருந்ததாகவே படுகிறது. “அவ்வாறு அமைதியை விரும்பியபோதும் தவிர்க்க ஒண்ணாது போர் நிகழுமேயானால் அப்பகைவர்களிடமிருந்து தமது நாட்டைக் காக்கக் கூடியவர்களாகவே இருந்தனர். அதனால் போரினை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நெருக்கடிக்குத் தள்ளப்பட்டனர்”.²⁸

“பகைவர்கள் படையெடுத்து வருகையில் அஞ்சி ஒடுங்கியவர்களாக இல்லை. மாறாகப் பகைவர்களின் அரண்களையும் படைக்களங்களையும் கைப்பற்றும் திறன் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்”.²⁹

இந்த உலகமே வறுமையுற்றபோதும் தன்னை நாடிவரும் பாணர்களுக்கு வரையாது வழங்கும் மனப்போக்குக் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். தமக்குக் கீழுள்ள சீறூர்த் தலைவர்கள் முதுகுடித் தலைவர்களிடமிருந்து பெற்ற பொருட்களைக் கொடை வழங்கியதை வாழ்த்தினர். இதனை “வருஉ மிரவல ரதுவே”³⁰ என்ற பாடலடி மூலம் அறியலாம்.

வேளிர் பாணர்கள் கலைஞர்களிடம் மட்டுமேயல்லாமல் பறவைகளிடம் இரக்கம் கொண்டவர்களாகத் தெரிகின்றனர் என்பதைப் பேகன் புறாவிற்காகத் தன் தசையரிந்து கொடுத்ததன் மூலம் கண்ணுறலாம்.

மேலும் அவர்கள்,

“வடமீன் புரையுங் கற்பின் மடமொழி

அரிவை தோளள வல்லதை

நினதென விலைநீ பெருமிதத்தையே”³¹

என்கின்ற மனநிலையோடு காணப்படுகின்றனர்.

தன் ஈகை மூலம் பிறிதொன்றைப் பெறும் மனநிலை கொள்ளாதவர்களாக இருந்தனர். அவ்வாறு கொடை வழங்குவதற்குக் காலம் நேரம் குறித்துக் கருதாதவர்களாக இருந்ததை,

“நாளன்று போஇப் புள்ளிடைதி தட்பப்

பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்

வறிது பெயர்குவ ரல்லர் நெறிகொளப்

பாடான் றிரங்கு மருவிப்

பீடுகெழு மலையற்பாடி யோரே”³²

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“கொடைமடம் படுத லல்லது”³³ என்றவாறு கொடை வழங்குவதை அறமாகவே கருதினர். இவ்வாறு கொடை வழங்குவதன் மூலம் வேளிர் வேந்தர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். வேளிர் தங்கள் பகுதியில் மட்டும் ஆட்சி செலுத்தும் குணம் கொண்டவர்களாக இல்லாது,

“நீர்கூழ் நிலவரை யுயரநின்

சீர்கெழு விழுப்புக மேத்துகம் பலவே”³⁴

எனும்படியும் இருந்தனர். இதிலிருந்து வேளிர், வேந்தர் நிலையை அடையும் சிந்தனையும் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெரிகிறது. வேளிர், வேந்தர் நிலையை எட்டுவதன் பொருட்டுச் செயல்பட்ட போதும் வேந்தர்கள் வேளிரின் செல்வாக்கைச் சீர்குலைக்க நேர்ந்தபோதும் பார்வையாளர்களின் பரிதாபத்திற்குள்ளாகி விடுகின்றனர். வேந்தர்களாலும் பிற குறுநில மன்னர்களாலும் வேளிர் தனக்கேற்பட்ட நெருக்கடிச் சூழலிலிருந்து மீளமுடியாத போது அவர்கள் நிலைகுலைந்து காணப்படுகின்றனர்.

“கொடை வழங்குவதில் காலந்தாழ்த்தப்பட்டபோது பாணனால் இடித்துரைத்தலுக்கு ஆளானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்”.³⁵ வேந்தர்களாலும் மற்றையக் குறுநில மன்னர்களாலும் இடைவிடாது போர்த் தொடுத்தல்களுக்கு உள்ளானவர்களாக இருந்தனர். “வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்/நெடுமிடல் சாய்ந்த பசும்பூட் பொருந்தலர்”³⁶ எனும்படி தன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாத சிறுகுடித் தலைவன் மீது போர்த் தொடுத்து அழிக்கும் நிலை கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

வேளிர் கொடைத்தன்மை கொண்டவர்களாக அடையாளம் காணப்படுவதற்கு அவர்கள் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நிலச் சூழல்களை வைத்து நாம் ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளலாம். மேலும், பொருட்களைப் பாதுகாத்து இருப்பு வைத்துக்கொள்ளும் அளவிற்கு அவர்களது சமுதாயம் வளர்ந்துவிடவில்லை என்பதாலும் கொடைவள்ளல்களாக இருந்தனர் என்று கூறுவதில் தவறேதும் இல்லை எனலாம்.

பகைவர்களை அழிப்பது அல்லது திறை செலுத்தி வாழ்வது என்ற நிலையினைக் கொண்டு காணப்படுகின்ற வேளிர், தங்களையும் தங்கள் நிலப்பகுதியையும் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அவ்வாறு செயல்பட்டிருப்பதாகவே தெரிகிறது. இவ்வாறு வேந்தர்களிடமிருந்தும் மற்றைய குறுநில மன்னர்களிடமிருந்தும் வேளிரை இனம் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

4.2 வேளிரோடு வேளிர் மோதல், வேளிரோடு வேந்தர்கள் மோதல்

பொருளியல், எல்லை, வேந்தர்களோடு இணக்கம் போன்றவற்றின் காரணமாக வேளிர் குடிக்குள்ளே மோதலும் வேளிரைக் கட்டுப்படுத்தும்

நோக்கில் வேந்தர்கள் வேளிரோடு மோதியதும் தவிர்க்க முடியாததாகக் காணப்படுகிறது.

4.2.1 வேள்எவ்வி

“தொல்குடிப் படிஇயர்”³⁷ என்று சொல்லப்படும் வேள்எவ்வி, பாரியின் மூத்தகுடியன். இவர் “நீரேர் கிழவோன்”³⁸ என்று சொல்லப்படுகிறார். இவனது ஆட்சிப் பகுதிகளாகக் காணப்படுவன, “பொலம்பூண் எவ்வி நீழல் அன்ன”³⁹ என்பதும் “புனலம் புதவின் மிழலைக் கழனி”⁴⁰ என்பதும் ஆகும். இவற்றில் மிழலைக் கூற்றம் காவிரியாற்றின் வடபகுதியாகக் காட்சி அளிக்கிறது”.⁴¹ இது நெல் விளையும் பூமி. மருத மரங்கள் தாழ்ந்த கிளைகளுடன் அழகாய் இருக்கும். நெற்போரை அடிப்பதற்கு எருதுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. கடுமையான காற்றின்போது அடிக்கப்பட்ட நெல்மணிகளைத் தூற்றுவர். அப்போது தூசிகள் பறந்துசென்று உப்பளத்தில் சிறிய பாத்திகள் கெடும்படி பாய்ந்துவிழும். இதனால் வெள்ளுப்புக் கெட்டபடியால் பரதவர்கள் சினந்து உழவர்கள் மீது சேற்றை எறிந்து கைகலப்பில் ஈடுபட்டனர். மருதநில முதியவர்கள் அவர்களை விலக்கிவிட்டு முற்றிய தேனாகிய கள்ளின் தெளிவை வழங்கினர் என்பதை,

“தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய

நீர்கூழ் வியன்களம் பொலிய போர்அழித்து

கள்ஆர் களமர் பகடுதலை மாற்றி

கடுங்காற்று எறிய போகிய துரும்புடன்

காயல் சிறுதடிக் கண்கெடப் பாய்தலின்

இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்

தீம்பொழி வெள்உப்புச் சிதைதலின் சினைஇ

கழனி உழவரோடு மாறுஎதிர்ந்து மயங்கி

இருங்சேற்று அள்ளல் எறிசெருக் கண்டு

நரைமூதாளர் கைபிணி விடுத்து

நனைமுதிர் தேறல் நுளையர்க் கீயும்”⁴²

என்று அகநானூறு அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வாறு செழிப்புற்றிருந்த பகுதியைக் கைப்பற்றுவதற்குப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சிப் போர் தொடுத்தான்.

பாண்டியனும் வேள்எவ்வியும் மோதிக் கொண்டதில் எவ்வி தோற்கடிக்கப்பட்டான். பாண்டியனால் மிழலைக் கூற்றம் கைப்பற்றப்பட்டது. இதனை,

“விசம்புஇவர் வெண்குடை பசும்பூட் பாண்டியன்

பாடுபெறு சிறப்பின் கூடல் அன்னாநின்”⁴³

என்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் படைத்தலைவனான ‘அதுகை’ முத்தூற்றக் கோட்டத்தைக் கொண்டான்.⁴⁴

ஆகவே, சேர நாட்டின் கீழ்ப்பகுதியான முத்தூற்றமும் மிழலையும் பாண்டியர் வசமாயின.

எவ்வி இறந்ததைக் கேட்ட பாணர்கள்,

“கைதொழு மரபின் முன்பிரித்து அடுஉப்பழிச்சிய”⁴⁵

எனும் நிலையில் காணப்படுகின்றனர். எவ்வியுடன் அவனது தொல்குடி அழிந்ததாகத் தெரிகிறது.⁴⁶

இந்த எவ்வி தன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாத மற்றக் குறுநில மன்னர்களோடு போரிட்டு அடக்கியவனாகத் தெரிகிறான். இதனை,

“வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்

நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூட்* பொருந்தலர்

அரிமண வாயில் உறத்தூர் ஆங்கண்

கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற்று எல்லிமிழ் அன்ன

கவ்வை ஆகின்றால் பெரிதே யினியேஃது”⁴⁷

என்னும் அகநானூற்று அடிகள் காட்டுகின்றன. இவன் ‘உறந்தூர் கூற்றத்து உறத்தூர்’ என்னும் பகுதியில் பொருந்திலர் எனும் குடிக்குக் காவலனாக விளங்கினான்.

4.2.2 வேள்பாரி

வேளிரோடு வேந்தர்களுள் யாரேனும் ஒருவர் போர் தொடுத்த வண்ணமிருந்தனர். சிலபோது இருவேந்தர் கூடியோ அல்லது மூவேந்தர்களும் ஒருங்குகூடியோ போர்த் தொடுத்தனர். அவ்வாறு போர் தொடுத்த வேளிருள் பாரி மிக முக்கியமானவன்.

வேள்பாரி பறம்புமலையை ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அப் “பறம்பு மலை முந்நூறு ஊர்களை உடையதாயிருந்தது”.⁴⁸ முல்லைக்குத் தேர் தந்த வள்ளல் என்று புகழ்ந்து பாடப்படக்கூடியவன் பாரி. பாடிவரும் பாணர்களுக்குத் தனது நாட்டையே அளித்த பின்பும், வழங்குவதற்கு எப்பொருளும் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டபோதும் தன்னையே வழங்கக் கருதியவன். அவனைப் பாடிய பாணர்கள் பிற அரசர்களிடம் சென்று இவனது புகழ், நாட்டுவளம் பற்றிக் கூறும்படி மனம் உவகையுற்றவர்களாகக் காணப்பெற்றனர். அவ்வாறு பாடியதால் வேந்தர்களுக்குக் காழ்ப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமாதலால் பறம்பு மீது உழிஞைப் போரிட்டனர். அப்பொழுது பாரியின் நண்பர் - புலவர் கபிலர் பறம்பை முற்றுகையிட்டிருந்த மூவேந்தர்களைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினார்:

“பறம்பு மலையில் உழவர் உழாமலே பொருட்கள் விளையக்கூடியது. மரங்கள் அடர்த்தியானது; அவற்றில் உங்கள் யானைகளைக் கட்டி வைத்தாலும், இடந்தோறும் உங்கள் தேர்களைப் பரப்பி வைத்தாலும் உங்கள் போர் முயற்சியால் பறம்பினைக் கைப்பற்ற முடியாது. உங்கள் வாளுக்கு அஞ்சிப் பாரி தன் நாட்டைக் கொடுக்க மாட்டான். பறம்பைக் கைப்பற்றும் வழி எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் பாணர்களைப் போல வேடம் பூண்டு யாழை வாசித்து உங்கள் விறலியர் வர அவர்களுக்கு முன் நீங்கள் வந்து பாரியின் முன்னின்று பறம்பினை எங்களுக்குத் தர வேண்டும் என்று யாசித்தீர்களேயானால் தன் நாட்டையும் மலையையும் உங்களுக்குத் தந்துவிடுவான்”⁴⁹ என்கிறார்.

எனினும், பாரியை அழித்து பறம்பினைக் கைப்பற்றும் எண்ணத்திலிருந்து விலகாது அவனைக் கொன்று பறம்பினையும் அழித்தனர். “வெற்றி பெற்ற பின்னர் பறம்புமலை வழியாக உள்ள பெருவழியில் உப்பு வண்டிகள் சென்றன”⁵⁰ எனில் பறம்பின் வழியாக வணிகப் பெருவழிகள் சென்றுள்ளன என்பதையே காட்டுகிறது. எனவே,

அவ்வழியைப் பெறுவதற்காக பாரியோடு மூவேந்தர்களும் போரிட்டதாகத் தெரிகிறது.

பாரியோடு போரிட்ட வேந்தர்கள் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெரு வழுதி, சேரமான் மாரிவென்கோ, சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி போன்றோராக இருக்கலாம்.⁵¹ ஏனெனில் மூவேந்தர்களும் ஒருங்குகூடி இருப்பதாகச் சங்கப்பாடல்களில் இல்லை. புறம் 367இல் இங்கு குறிப்பிட்ட மூவேந்தரும் ஒருங்கிருப்பதைக் கண்ணுற்ற ஒளவையார் உள்ளம் உவந்து பாடுவதிலிருந்து இந்தக் கருத்துக்கு வரப்படுகிறது.

வேள்குடி போன்று அதியர் குடியும் சங்க காலத்தில் இருந்தது. வேளிர் போன்றே அதியர் குடியும் சிறப்பும் மாண்பும் பெற்றுத் தமிழகத்தில் திகழ்ந்தது. அக்குடியில் அதிகமான், அதியமான் நெடுமானஞ்சி, அதியன் பொகுட்டெழினி போன்ற அதியமான்கள் வாழ்ந்தனர். அக்குடி ஒரு காலத்தில் அதிகை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்து பின்னர் சேரநாட்டில் குடியேறி இருத்தல் வேண்டும் என்றும் இதனால் அதிகையராகிய இவர்கள் அதியர் ஆயினர் என்றும் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் என்று ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை கூறுகிறார்.⁵² அவர்கள் சேர நாட்டில் குடியேறி இருந்ததால் சேரர்க்குரிய கண்ணியும் தாரும் அணிந்திருக்கலாம்.

4.2.3 வேளிரைத் தொகுப்பில் முரண்பாடு

வேளிர் எனப்படுவோர் வேள்பாரி, வேண்மான் இருங்கோவேள், நன்னான், வேள், அண்டிரன், வேள் எவ்வி, வேளாவிக் கோப்பெரும்பேகன் உள்ளிட்டோர்தான் வேளிர் என்று மு.ராகவையங்கார் கூறுகிறார்.⁵³ பாரி, நன்னன், மாவெள் ஆய், பொருநன், பழையன் மாறன், திதியன், அழும்பில்வேள், பிட்டங்கொற்றன் போன்றோர் வேளிர் ஆவர் என்று வீ.கனகசபை⁵⁴ தெரிவிக்கிறார்.

“வேள்ஆய், ஆய்அண்டிரன், வேள்எவ்வி, வேள்பேகன், வேள்பாரி, நன்னன் வேண்மான் முதலியோர் வேளிர் மன்னர்கள்”⁵⁵ என்கிறார் வே.தி.செல்லம். சிறுபாணாற்றுப் படையில் பாரி, காரி, ஆய், நள்ளி, ஓரி, அதிகன் போன்றோர் வள்ளல்கள் என்று போற்றப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு மு.ராகவையங்கார், கனகசபை, வே.தி.செல்லம் ஆகிய அறிஞர்கள் இட்டிருக்கின்ற பட்டியலிலிருந்து வேளிர் யார்-யார் எனும்

வினா எழுகிறது. இத்தகு மாறுபட்ட சூழலில் ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை அதிகமான வேளிருள் ஒருவன் என்கிறார்.⁵⁶ இவை பெரும் ஆய்வுக்குரியதாக இருந்தாலும் வேளிர் குடிக்கென்று இருக்கின்ற இயல்புகள் அதியமானிடம் மிகுத்துக் காணப்பெறுகின்றன. அதனால் அதியமான் வேளிர் குடியில் வைத்துப் பார்க்கத்தக்கவனாக இருக்கின்றான். ஆனால், வேளிர் குறுநில மன்னர்கள் என்னும் நிலையில் நின்று விடுகின்றனர். ஆனால், அதியமானோ அதியமானின் வழியினரில் சிலரோ குறுநில மன்னர் என்னும் எல்லை கடந்து ஒரு வேந்தர்க்குரிய நிலையை அடைவதற்கு ஒப்பாக இருக்கின்றனர் என்ற கருத்து நிலவியபோதும் வேளிர் குணவியல்பனைத்தும் ஒருங்குகூடி இருப்பதால் அதியமானை வேளிருள் ஒருவன் எனக் கூறுவதில் தவறேதும் இருக்காது எனக் கருதலாம். இந்த அதியமான்களை நிரல்படி வைத்து ஆய்வு செய்வதுதான் சாலப்பொருத்தமுடையதாகும். நிரல்படி எனும்போது அவர்களின் காலம் யாது என்பது பற்றி எதுவும் கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் யூக முறைப்படி வைத்துப் பார்க்கலாம்.

4.2.4 அதியமான்

“அதியமான் நெடுமானஞ்சி தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்து வந்தான். இவன் மழவர் கூட்டத்தார்க்கு தலைவனாகவும் இருந்தான். இவன் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் கோவிலூர் மீது படையெடுத்துச் சென்று அவனை நாட்டை விட்டுத் துரத்தினான்”.⁵⁷ அதனால் மலையமானின் கோவிலூர் அதியமானின் எல்லைக்குட்பட்டதானது.

அதியமானால் நாடிழந்த மலையமான் திருமுடிக்காரி சேரமான் நெடுஞ்சேரலிரும்பொறையின் துணையை நாடினான். பல தலைமுறைகளாகச் சேரர் வசமிருந்த கொல்லிமலை⁵⁸ பிற்காலத்தில் ஓரியின் ஆட்சிப்பீடமாயிருந்தது. அதைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற விருப்பம் சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறைக்கு இருந்தது. காரணம் அங்குப் பொன்னும் மணியும் கிடைத்தது. இதனை “தன்மலைப் பிறந்த தாவி னன்பொன்/பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்மெனச்சம்”⁵⁹ என்ற அடிகளால் அறியலாம். எனவே, அப்பொன்வளத்தைத் தன் ஆட்சியின்கீழ் கொணரவே இரும்பொறைக்கு விருப்பம் இருந்தது என்ற கருத்தை அறிந்த காரி, ஓரியைப் போருக்கிழுத்துக் கொன்றான்.⁶⁰

பெருஞ் சேரலிரும்பொறை தகடீர் மீது படையெடுத்ததற்கும் அப்பகுதியில் உள்ள கனிமவளமும் பெருவழி அமைந்திருத்தலும் காரணமாகும். அப்பகுதியில் இரும்பு, மைக்கா, பொன் அழகுமணிகள் போன்றவை கிடைத்துள்ளன. தற்காலத்திலும் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. வடுகர் தேயத்திற்குச் சென்ற பண்டையப் பெருவழி அதியமான் நாட்டின் வழியாகச் சென்றுள்ளது. இவ்விரு பொருளியல் காரணங்களுக்காகப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை அதியமானின் தகடீர் மீது படையெடுத்திருக்க வேண்டும். கொல்லிமலை இரும்பொறையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

காரியின் இச்செயலால் அவன் மீது விருப்பம் கொண்டான் இரும்பொறை. அவனது துணையோடு இரும்பொறை தகடீர் மீது படையெடுத்தான்.⁶¹ அதனை முற்றுகையிட்டான் என்பதை,

“வெல்போர் ஆடவர் மறம் புரிந்து காக்கும்

வில்பயில் இறும்பின் தகடீர் நூறி”⁶²

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

அதியமானுக்குப் பாண்டியர் சோழர் துணையிருந்தும் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையை அதியமானால் வெல்ல முடியவில்லை. போரில் அதியமான் கொல்லப்பட்டான். இதனால், இரும்பொறையின் படையில் இருந்த கொங்கர் குடியினளான மிஞிலி, அதியமான் கொலையுண்டது கண்டு ஆரவாரித்தாள். பின்னர் மீண்டும் திருக்கோவிலூர் காரியிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது.

அதியமானின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பகுதிகளில் குதிரை மலையும் ஒன்று. இம்மலையில் மேகம் தவழும் பாரையைக் குடைந்து சுனைநீர் கொட்டும். பலா மரங்களும் வேங்கை மரங்களும் நிறைந்திருந்தன. அம்மலையை அதியமானைக் கொன்ற சேரலிரும்பொறை தனது படைத்தலைவன் பிட்டன்கொற்றனுக்கு வழங்கினான் என்பதை,

“வசைஇல் வெம்போர் வானவன் மறவன்

நசையின் வாழ்நாக்கு நன்கலஞ் சுரக்கும்

பொய்யா வாய்வாட் புனைகழற் பிட்டன்

மைதவழுயர்சிமைக் குதிரைக் கவாஅன்”⁶³

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். இவன் குறித்து போற்றிப் பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.⁶⁴

“அதியமானின் படைவீரர்கள் ஆநிரைக் கவரும் பூசலில் ஈடுபட்டனர்”.⁶⁵ அவர்கள் பகைவர்களின் ஊர் எல்லையைத் தாண்டிச் சென்று மேன்மையான பெருத்த மடி கொண்ட பசுக்களைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்தனர். அவற்றோடு எருதுகளையும் கொண்டு வந்தனர். அதியமான் அயலாரின் பசுக்களைப் பிடித்துவந்து காட்டில் மறைத்து வைத்திருந்தான் என்று கூறப்படுகிறது. இவனுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது.⁶⁶

4.2.5 அதியமான் எழினி

அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்குப் பிறகு அதியமான் எழினி என்பவன் தகடூரை ஆண்டிருக்க வேண்டும். இவன் சேர அரசைப் பொருட்படுத்தாது தனித்து ஆட்சி செய்ய முற்பட்டிருக்கலாம். அதன் காரணமாக இரும்பொறை, எழினி மீது போர் தொடுக்க முனைந்திருக்கலாம்.

சேரனின் எண்ணத்தை உணர்ந்த அதியமான் எழினி தனக்குக் கீழுள்ள குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் வேளிரை ஒன்றிணைக்க எண்ணினான். அதற்குக் காழூர் தலைவன் கழுவன் இயைந்தான். ஆனால், கழுவனை அடக்கித் தன்னில் சேர்த்துக் கொண்டான் இரும்பொறை என்பதை,

“மத்துக்கயிறு ஆடாவைகற் பொழுது நினையுஉ

ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவன் தலைமடங்கப்”⁶⁷

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

ஆனாலும், இச்சிறு நிகழ்வால் மனம்விடாது எழினி எண்ணியபடி குறுநில மன்னர்கள் சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு இரும்பொறையை எதிர்க்கத் துணிந்தான்.

இதனை அறிந்த இரும்பொறை, புலவர் அரிசில் கிழாரை விடுத்து எழினியின் போர் எண்ணத்தைக் கைவிடுமாறு கேட்கச் சொல்லி அனுப்பினான். ஆனால், எழினி அதற்கு இயைந்து போகாததால் அரிசில் கிழார் திரும்பினார். இறுதியில் இரும்பொறையால் தகடூர் அழிவுக்குள்ளானது. எழினி இரும்பொறையால் கொல்லப்பட்டான். அப்பொழுது நாடும் மக்களும் தாயினை இழந்த குழந்தை போல் இருந்ததாக அரிசில் கிழார் பாடியுள்ளதைக் கீழ்வரும் பாடலடிகள் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

“பொய்யா வெழினி பொருதுகளஞ் சேர

ஈன்றோள் நீத்த குழவி போலத்

தன்னமர் சுற்றந் தலைத்தலை இணையக்

கடும்பசி கலக்கிய விடும்பைசுவர் நெஞ்சமொடு

நோயுழுந்து வைகிய வலகினும்”⁶⁸

எழினிக்குப் பின்னர் தகடுரை ஆட்சி புரிவதற்கு ஏற்ற ஒருவனை அதிகமானாக்கினான் இரும்பொறை என்று கூறலாம்.

4.2.6 அதிகன்

அதியமான்களில் ஒருவன் அதிகன். இவன் “பசம்பூட் பாண்டியனின் படைத்தலைவன்”.⁶⁹ கோசர் வசமிருந்த கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்கு அதிகனை அனுப்பினான் பசம்பூட் பாண்டியன். கொங்கருக்கும் அதிகனுக்கும் நடைபெற்றப் போரில் அதிகன் தனது யானையோடு இறந்தான்.⁷⁰ பின்னர் பசம்பூட் பாண்டியன் மிடல் கொண்டு கோசரோடு போரிட்டு அவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்திருக்கக் கூடும் என்கிறார் உ.வே.சாமிநாதையர்.⁷¹ இவ்வாறு கொள்ள நேர்கின்ற பொழுது அதியமான் குலம் வேந்தர்களால் பெரும் அழிவுக்குள்ளானதைக் காணமுடிகிறது.

4.2.7 நன்னன் மரபு

அதியமான்கள் போலவே நன்னன் குலத்திலும் நன்னன் வேண்மான், நன்னன் ஆய், நன்னன் சேய் நன்னன், நன்னன் ஏற்றை ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர்.

நன்னன் ஆய் பிரம்பு⁷² என்னும் ஊரைத் தலைமையாகக் கொண்டு நாடு காவல் செய்தான். நன்னன் ஏற்றை⁷³ ஆனைமலைப் பகுதியிலிருந்து பாலக்காட்டுப் பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் ஆவான். அப்பகுதியில் உள்ள “நன்னன் மூக்கு, மலையாள மாவட்டத்துப் பொன்னனி தாலுகாவிலும் நன்னன் பாறை அதே மாவட்டத்தில் ஏற்காட்டிலும் உள்ளது”.⁷⁴ இதற்குச் சான்று பகர்கின்றது. ஆகவே, நன்னன் என்ற பெயரில் பலர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் பெறப்படுகிறது. நன்னன் என்பவன் மாங்கனிக்காகக் கோசர்குலப் பெண்ணைக் கொலை செய்தவனாக உள்ளான். அதனால் அவன் கோசர்களால் அழிவுக்குள்ளானதும் தெரிகிறது.

நன்னன் வேண்மான் என்பவன் நன்னன் உதியன்⁷⁵ என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். நன்னன் உதியன் என்பதால் இவன் சேரரோடு தொடர்புடையவனாகக் காணப்படுகிறான் என்று கூறலாம். 'செங்கண் மாத்துவேள் நன்ன' என்பதால் இவன் செங்கண்மாவைத் தலைமையாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவனாவான்.

நன்னன் வேண்மான் செங்கண்மாவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான். இவனுக்கு 'ஏழிற்குன்றம்',⁷⁶ "பாழிச் சிலம்பு"⁷⁷ போன்ற பகுதிகளும் "நன்னன் பறம்பிற்"⁷⁸ என்று கூறப்படுகின்ற பறம்புமலைப் பகுதியும் உரியதாகக் காணப்படுகின்றன. நன்னன் பறம்பிற் என்று கூறப்படுவதால் பாரியின் அழிவிற்குப் பின்பு இவனை மூவேந்தர்களில் ஒருவனாலோ அல்லது மூவேந்தர்களாலோ அரசமர்த்தப்பட்டிருக்கலாம். இவனை "உள்பூங் கடம்பின் பெரு வாயி னன்னனை"⁷⁹ என்பதால் கடம்பர் குலத்தை வென்று அவர்களுக்குத் தலைவனாயிருக்கலாம் எனக் கருதலாம்.

இவன் ஒலிக்கும் நீர்ப்பரப்பினையுடைய கானலம் பெருந்துறை என்னும் பட்டினத்தே பொன்னைக் கொண்டுவரும் நல்ல மரக்கலம் சிதையுமாறு தாக்குகின்ற மிக்க பகையைத் தரும் வலிமைமிக்க பிண்டனோடு போரிட்டு அங்குள்ள செல்வ வளத்தை எடுத்துச் சென்றான் என்பதை,

“இரங்கு நீர்ப்பரப்பிற் கானலம் பெருந்துறைத்

தனந்தரு நன்கலஞ் சிதையத் தாக்குஞ்

சிறுவெள் ளிறவின் குப்பையன்ன

உறுபகை தளும் மொய்மூசு பிண்டன்

முனைமுர ணுடையக் கடந்த வென்வேல்

இசைநல் லீகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப்

பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்

ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பிற்"⁸⁰

என்கின்ற பாடல் அடிகளால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இவன், புன்னாடு என்ற நாட்டினைத் தாக்கியபோது புன்னாட்டிற்குத் துணையாயிருந்த ஆய் எயினனைக் கொன்றான்.⁸¹ அங்கிருந்த

செல்வங்களைக் கொண்டான். எயினனைக் கொல்ல அன்னி மிஞ்லி துணை நின்றாள். இந்த ஆய் எயினன் ஆய் அண்டிரனின் வழிவந்தவனாக இருக்கலாம். ஆய் என்னும் பெயரடை இவ்வாறு கருத இடமளிக்கிறது. நன்னன் தாம் கொண்டிருந்த செல்வங்களைப் பாழிச் சிலம்பில் சேர்த்து வைத்திருந்தான். மேலும்,

“..... அருங்கடிப் பாழித்

தொன்முதிர் வேளி ரோம்பினர் வைத்த

பொன்னினு.....”⁸²

என்னும் அடிகளும்

“இன்களி நறவின் இயல்தேர் நன்னன்

விண்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன்

பொன்படு மருங்கின் மலையிறந் தோரே”⁸³

என்னும் பாடல் அடிகளும் அதனைத் தெரிவிக்கின்றன.

“இந்நிலையில் கோசர் குலம் துளுநாடு, பாண்டியநாடு, கொண்கானம் போன்ற நாடுகளில் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளுக்குச் சென்று அரிய பொருள்களைக் கொண்டு வருபவர்களாய் காணப்படுகின்றனர்”.⁸⁴ அதனால் செல்வச் செழிப்பு மிகுந்த பகுதிக்குரியவனாயிருந்த நன்னன் மீது கோசர்கள் போர்த் தொடுத்தனர். நன்னனின் காவல் மரமாகிய “நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய”⁸⁵ கோசர்கள் நன்னன் நாட்டிற்குள் புகுந்து அவனை நாட்டை விட்டுத் துரத்தினர்.

நன்னன் சேரர் பகுதியில் இருந்து பூமி நாட்டையும் குட்ட நாட்டையும் கைப்பற்றினான். இதனால் அப்பகுதி மக்கள் கலக்கமுற்றனர். இதனைக் கேட்ட சேரன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல் நன்னன் மீது படையெடுத்து அவனை வெருட்டினான். நன்னன் வசமிருந்த அப்பகுதிகள் சேரர்க்காயின.

4.2.8 ஆய் அண்டிரன்

ஆய் அண்டிரன் பொதியின் மலை அடிவாரத்தில் உள்ள வேணாட்டிலிருந்து ஆட்சி செய்தான். இவன் சுரபுன்னை மாலை அணிந்திருந்தான். இவனது ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதி தென்னாட்டிலும்

இருந்துள்ளது. இவன் ஆந்திர தேசத்தவன் என்று கூறப்படுகிறான். ஆனால், அதனை துரை. அரங்கசாமி கீழ்க்காணுமாறு மறுக்கிறார்.

“அண்டிரன் என்பது ஆந்திரன் என்பதன் திரிபு என்று கொண்டு ஆய் அண்டிரனைத் தெலுங்கன் என்பர். ஆந்திரர் என்னும் சொல் பிற்காலத்தில் வந்தது. அதனால் அண்டிரனை ஆந்திர தேசத்தவன் அல்லது தெலுங்கினத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கொள்ளலாகாது”⁸⁶ என்ற இவரது கூற்றுக்கு இணங்கப்படுகிறது.

இவனது மறவர்கள் பிறர் அரண்களைக் கடந்து அங்கிருந்து நல்ல அணிகலன்களைக் கொண்டு வரக்கூடியவர்களாக இருந்தனர் என்பதை,

“ஆண்பல நூறி

நன்கலம் தளூஉம் வயவர் பெருமகன்

சுடர்மணிப் பெரும்புண் ஆசுய் கானத்தது”⁸⁷

என்னும் பாடலடிகளில் தெரிகிறது.

ஆய் அண்டிரன் நாடும் காடும் செழுமையான பகுதியாகும் என்பதை ஆய் அண்டிரன் குறித்தப் புறப்பாடல்கள் வழியாக அறியலாம். இவன் கொங்கர்களை மேல்கடல் பக்கமாகத் துரத்தினான் என்பதை,

“அண்ணல் யானை எண்ணிற் கொங்கர்க்கு

குடகட லோட்டிய ஞான்றை”⁸⁸

எனும் பாடலடிகளால் அறிந்துக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு கொங்கர்களைத் துரத்தியிருக்காவிடில் பொதியின் மலையை அவர்கள் கைப்பற்ற நேர்ந்திருக்கலாம். ஏனெனில், கொங்கர்களைச் சேரர்கள் முற்றும் முழுதுமாக அடக்கி வைத்திருந்தனர். அதனால் சேரர்களின் தூண்டுதலால் கொங்கர்கள் பொதியின் மலையைக் கைப்பற்றிட ஆய் அண்டிரனோடு போரிட்டிருக்கலாம் அல்லது தன் பலத்தைக் காட்டி பாண்டியர்களை மிரட்டுவதற்காக முதலில் சேரர்கள் பொதிகை மலையின் மீது போர்த் தொடுக்க எண்ணி கொங்கர்களை ஏவியிருக்கலாம் என்பது ஆய்வு முடிபு. எனினும் கொங்கரை ஆய்அண்டிரன் விரட்டினான்.

“இந்த ஆய் அண்டிரனின் நாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்குப் பாண்டிய மன்னன் ரணதீரன் அண்டிரனோடு போரிட்டான். இருவரும் மருதூரில்

மோதிக் கொண்டனர்”.⁸⁹ இந்தச் செய்தியை வேள்விக்குடிச் செப்பேடு தெரிவிக்கிறது என்று நாராயணசாமி கூறுகிறார்.

இப் போரில் ஆய் அண்டிரன் தோற்றான் என்பதை,

திண்டே ரிரவலர்க் கீத்த தண்டார்

அண்டிரன் வரூஉ மென்ன வெண்டொடி

வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்

போர்ப்புறு முரசங் கறங்க

ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பினானே”⁹⁰

என்கிறது புறப்பாடல்.

4.2.9 தித்தன்

“சிவகண் யானை பெறலருந் தித்தன்

செல்லா நல்லிசை யுறந்தைக் காணாது”⁹¹

எனப் புறநானூறும்,

“மழைவளம் தருஉம் மாவண் தித்தன்

பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ஆங்கண்”⁹²

என அகநானூறும் குறிப்பிடும் உறந்தையை ஆட்சி செய்தவன் தித்தன். இவன் ஒரு வேளிர். ஆனால், இவன் “கோப்பெரு நற்கிள்ளியின் தந்தை”⁹³ என்று ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளையும், “தித்தன் சோழன்”⁹⁴ என்று உ.வே.சாமிநாதையரும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்களின் கூற்றுக்குச் சங்க இலக்கியத்தில் எந்த ஆதாரமும் இல்லை.

தித்தனின் உறந்தையைக் கைப்பற்றுவதற்குப் பொருநர் குடியினன் ஒருவன் முயன்றான். அதனால் தித்தன் அவனோடு போரிட்டு அவனைத் தோற்கடித்தான். இப்போரில் தித்தனுக்குக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி உதவ முன்வந்திருக்கலாம் என்று வேண்டுமானால் கருதலாமேயொழிய தித்தனுக்கும் கோப்பெரு நற்கிள்ளிக்கும் எவ்வித ரத்த உறவுமில்லை எனும் முடிவை அடையலாம். எனவே, தித்தன் வேளிர் குடியினனாவான்.

இந்தத் தித்தனுக்குப் பின் அவனது மகன் வெளியன் என்பான் உறந்தையை ஆண்டான். இதனை “தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவை”⁹⁵

என்று கூறப்பெறுவதிலிருந்து அறியலாம். தித்தனுக்கு ஐயை என்றொரு மகள் இருந்தாள் என்பதை “இழையனி பணைத்தோள் ஐயை தந்தை / மழை வளம் தருஉம் மாவண் தித்தன்”⁹⁶ என்ற அடிகள் தரும் குறிப்பால் அறியலாம்.

4.2.10 காரி

“கோவல் கோமான் நெடுந்தேர்க் காரி”⁹⁷

என்றும்

“... செவ்வேன் மலையன்”⁹⁸ என்று அழைக்கப்படுபவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி ஆவான். இவன் திருக்கோவிலூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு முள்ளூர் மலையை ஆண்டு வந்தான். இதனைக் கீழ்வரும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப்

பலர்உன் கழித்த ஒள்வாள் மலையனது”⁹⁹

என்றும்

“செவ்வேன் மலையன் முள்ளூர்க் கானம்”¹⁰⁰

என்றும் கூறப்படுவதை காணமுடிகிறது. மேலும் இவன் ஆரியர்களைப் படையெடுப்பைத் தடுத்தான் என்பதும் தெரிகிறது.

இவன் காலச் சூழலறிந்து சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரோடும் நட்பு பூண்டிருந்தவன். சேரன் குடக்கோச் சேரல் இரும்பொறைக்கும் சோழன் கிள்ளிக்கும் நடந்த போரில் சோழனுக்கு வெற்றி ஈட்டித் தந்தான்.¹⁰¹ இதனால் படையுதவி வேண்டும்வழி வேந்தர்கள் மலையன் திருமுடிக்காரியோடு உறவு கொண்டிருக்கலாமே தவிர இவன், “சேரன் குடியினன்”¹⁰² என்று துரை அரங்கசாமி கூறுவதை ஏற்பதற்கில்லை.

“மலையனின் முள்ளூரைக் கைப்பற்றுவதற்கு அப்பகுதியை நோக்கி ஆரியர்கள் படையெடுத்தனர். அப்போரில் காரி ஆரியர்களை வென்றான்”.¹⁰³ திருக்கோவிலூரை அதியமான் கைப்பற்றி இருந்தான். அதனால் சினமுற்ற காரி சேரன் இரும்பொறையின் துணையுடன் அதியமானிடமிருந்தத் திருக்கோவிலூரை மீண்டும் பெற்றான் என்பதை முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

4.2.11 ஓரி

“கொல்லிமலையை ஆண்டு வந்தவன் வல்வில் ஓரி”.¹⁰⁴ இவன் அம்பு எய்துவதில் சிறந்தவன் என்பதாலும் ஓரி என்னும் வீரம் கொண்ட குதிரையைக் கொண்டதாலும் வல்வில் ஓரி என்றழைக்கப்பட்டான். இவனது கொல்லிமலை மா, பலா, வாழை போன்ற கனிகள் மிகுதியாக விளையும் பகுதியாய் இருந்தது.

இந்தக் கொல்லிமலை முன்பு சேரர் வசமிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அப்பகுதியைத் திரும்ப அடையும் பொருட்டுச் சேரன் இரும்பொறை ஓரி மீது போர்த் தொடுக்க எண்ணினான். அதற்கு மலையமான் திருமுடிக்காரி உதவினான்.

இதனால் கொல்லிமலை மீது படையெடுக்கப்பட்டது. வஞ்சிப் போரில் ஈடுபட்ட சேரனின் தூண்டுதலின் பேரில் காரியால் ஓரி கொல்லப்பட்டான். கொல்லிமலை சேரர் வசமானது என்பதை,

“..... செவ்வேல்

முள்ளூர் மன்னன் கழல்ஹொடிக் காரி

செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்

ஓரிக் கொன்று சேரலர்க் ஈத்த

செவ்வோப் பலவின் பயம்கெழு கொல்லி”¹⁰⁵

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

4.2.12 இருங்கோவேள், விச்சிக்கோ

வேந்தர்களுக்கு மகட்கொடை மறுத்தபோது அவர்கள் மகட்கொடை மறுத்த பாரி, வேளிர் போன்ற குறுநில மன்னர்கள் மீதும் முதுரர் தலைவர்கள் மீதும் போர்த் தொடுப்பதற்கு உடைமை ஆதிக்கச் சிந்தனைக் காரணமாக இருந்துள்ளது. இக்காரணம் தொட்டே வேந்தர்களால் பாரிக்கும் ஏற்பட்டதாக ஆய்வறிஞர்களால் கற்பிக்கப்படுகின்றது. இக்கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்ள நேரிட்டால், பாரி மகட்கொடை மறுப்பிற்குக் காரணமாகச் சுட்டும்பொழுது வேளிர் குலத்திற்கே தன் மகள்களைக் கொடுக்க எண்ணி இருந்திருக்கலாம். இந்த நேரத்தில் வேளாவிக்கோமான் பதுமனின் மகள்கள் இருவருள் ஒருத்தியை செல்வக்

கடுங்கோ வாழியாதானும் மற்றொருத்தியை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் மணந்திருப்பதும் நினைத்தற்குரியது.

பாரி, வேந்தர்களுக்கு மகட்கொடை மறுத்தற்குக் காரணம் அவர்கள் வேளிரல்ல என்பதால் நேர்ந்திருக்கிறது. அதனாலும் வேந்தர்களுக்கும் பாரிக்கும் போர் மூண்டிருக்கலாம்.

பாரியின் இந்த எண்ணத்தை அறிந்திருக்கும் வாய்ப்பைப் பாரியின் உற்ற நண்பர் கபிலர் பெற்றிருக்கலாம். அதனால் தான் பாரி மறைவிற்குப் பின்னர் கபிலர் வேளிரான இருங்கோவேளை அடைந்து “யான்தர விவரை கொண்மதி வான்கவித்து”¹⁰⁶ என்கிறார் போலும். இதற்கு இருங்கோவேளோ அவரின் வேண்டுகோளை நிராகரித்தவனாகிறான். இருங்கோவின் நிராகரிப்புக்குப் பறம்பு அழிந்துபட்டதும் அதன்பிறகு அங்கு பெறுவதற்குப் பாரி மகளிரிடம் ஒன்றுமில்லை என்று கருதியிருக்கலாம். அவனது இந்நிராகரிப்பிற்குப் பின்னர் விச்சிக்கோவை அடைந்து,

“கறங்குமணி நெடுந்தோங் கொண்கெனக் கொடுத்த

பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர்

யானே, பரிசிலன் மன்னு மந்தண னீயே

வரிசையில் வணக்கும் வாண்மேம் படுநன்

நினக்கியான் கொடுப்பக் கொண்மதி சினப்போர்”¹⁰⁷

என்கிறார். கபிலரின் கூற்றிலிருந்து விச்சிக்கோ வேளிர் குடியினன் என்பது பெறப்படுகிறது.

விச்சிக்கோவிற்கு, இளவிச்சிக்கோ என்ற தமையன் இருந்தான்.¹⁰⁸ விச்சி என்னும் மலையை ஆண்டதன் காரணமாக இவன் விச்சிக்கோ எனப்பட்டான். ஆனால், விச்சிக்கோவின் பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆனால், “நன்னன் மருக னன்றியு நீயும்”¹⁰⁹ என்று விச்சிக்கோவைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் குறிப்பிடுவதால் விச்சிக்கோ நன்னன் வழிவந்தவனாக இருக்கக்கூடும் என்ற கருத்துருக் கொள்கிறது.

“நன்னனை நார்முடிச்சேரலால் அழிந்துபட்டான்”¹¹⁰ என்பதற்கான காரணத்தை முன்னர் கண்டோம். விச்சிக்கோ நன்னன் வழி வந்தவனாகக் கூறப்படும் கூற்றிலிருந்து பார்க்கும்போது இவனுக்கும் சேர பரம்பரையான

குடக்கோவிற்கும் குறும்பூர் என்ற இடத்தில் போர் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பதை,

“வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன்

வேந்தரொடு பொரு ஞான்றைப் பாணர்”¹¹¹

என்கின்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இப்போருக்கான காரணமாகக் குறிப்பிடும்போது, இளம் வயதினான குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையை விச்சிக்கோ எள்ளி நகைத்திருக்கிறான். அதனால் சினமுற்ற குடக்கோவால் விச்சிக்கோ வீழ்த்தப்பட்டிருக்கிறான் என்பதனைப் பதிற்றுப்பத்தில் ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகம் “விச்சியும் வீழ்”¹¹² என்று தெரிவிக்கிறது.

சங்கப் பாடல்களில் இருங்கோவேள் என்ற பெயரில் மூவரைக் காண்கிறோம். “முதலாமவன் கபிலரால் பாடப்பட்டவன்”.¹¹³ இவன் பாரி மகளிரை மணப்பதற்கு மறுத்தவன். “இரண்டாமவன் கரிகால் வளவனால் சாய்க்கப்பட்டவன்”.¹¹⁴ மூன்றாவதாகத் திருமாவளவனால் தோற்கடிக்கப்பெற்ற எழுவரில் ஒருவன்¹¹⁵ ஆவான்.

இருங்கோவேளின் வரலாற்றுச் சுருக்கம் பற்றி இங்கு நோக்குவது பொருத்தமுடையது. பாரி மகளிரை இருங்கோவேளிடம் அழைத்துச் சென்ற கபிலர், அவன் முன்னோர்களையும் அவனையும் பலவாறு புகழ்கின்றார். புகழ்ந்து பாரி மகளிரை மணக்குமாறு வேண்டி நின்றார். அதற்கு அவன் மறுப்பதாகத் தெரியவே கபிலரின் இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியும் அப்பாடல்களில் தெரிகிறது. புறநானூற்று 201, 202ஆம் பாடல்களில் இளங்கோவேளின் வரலாறு குறித்துப் பதிவு செய்யப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

இருங்கோவேளின் முன்னோர் வடபால் முனிவன் தடவு என்று அழைக்கப்படும் மேற்கு மலைத் தொடரில் உள்ள இடை நிலத்தில் தோன்றியவர்கள். மைசூரை அடுத்து உள்ள துவாரை என்று அழைக்கப்படும் துவார சமுத்திரத்தை ஆட்சி புரிந்தவர்கள். அவர்களது தலைநகரம் அரையம் ஆகும். அரையம் சிற்றரையம், பேரரையம் என்ற இரு பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது. இருங்கோவேளின் முன்னோரில் ஒருவன் கழாத்தலையர் என்ற புலவரை இகழ்ந்ததால் அரையம் அழிந்துவிட்டது என்று கபிலர் கூறுகிறார். கபிலர் காலத்தில் வாழ்ந்த

இருங்கோவேள் அவன் குடியில் வாழ்ந்த நாற்பத்தொன்பதாவது தலைமுறையில் வாழ்ந்தவன். இருங்கோவேள் புலிகடிமால் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றான். அதாவது புலியைக் கொன்ற தலைவன் என்பது பொருள். கொய்சாள மன்னர்களில் முன்னோர் ஒருவன் புலியைக் கொன்றான் என்ற கதையின் அடிப்படையில் இருங்கோவேள் கொய்சாளர்களின் முன்னோர் என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. எது எவ்வாறு இருப்பினும் இருங்கோவேளின்குடி தென்னாட்டில் தொன்று தொட்டு இருந்தது என்று உறுதிபடக் கூறலாம்.

இளங்கோவேள் வேங்கடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன். இது சோழர்க்குட்பட்ட பகுதி. இப்பகுதி பொன்விளையும் பூமியாகும். அதனாலே இவன் “பொன்படுமால்வரைக் கிழவ”¹¹⁶ என அழைக்கப்படுகிறான். “இவன் கள்வர் பெருமகன் இவனது வீரர்கள் பிறர் நாட்டு யானைகளையும் கொன்று கள் அருந்தும் பழக்கமுடையவர்கள். அவர்கள் பகைவர் நிலங்களைப் பெறுவதில் ஆர்வம் கொண்டவராயிருந்தனர். இவன் மழவர் நாட்டை வணங்கச் செய்தான்”¹¹⁷ என்பதிலிருந்து தனது நிலப்பரப்பை விரிவுபடுத்தும் நோக்கம் கொண்டிருப்பதும் தெரிகிறது. அதனால் இருங்கோவேளின் நோக்கத்தைத் தடுக்கும் பொருட்டு சோழன் திருமாவளவன் போரிடத் துணிந்தான். அவனை எதிர்த்த இருங்கோவேள் போரில் மாண்டான். இவனோடு இவனது குலமும் அழிந்ததைப்,

“புன்பொதுவர் வழிபொன்ற

இருங்கோவேள் மருங்கு சாய”¹¹⁸

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். எனவே, இருங்கோவேளின் மூன்று தலைமுறையும் வேந்தர்களால் அழிவுக்குள்ளாயினர் என்பது உறுதி.

“ஆவியர் கோவே”,¹¹⁹ ஆவியர் பெருமகன்¹²⁰ என்று விளித்துப் போற்றப்படுபவனுமாகக் காணப்படுபவன் வேள் ஆவிக்கோப் பெரும்பேகன் ஆவான். இவன் இப்போது பழனிமலையாக உள்ள பொதினி மலைப் பகுதியைச் சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்தவனாகக் காணப்படுகிறான். பிறர் துன்பம் கண்டு உருகும் இவன் துன்பத்தைப் போக்கும்விதமாக உடனேயே தன்னிடம் உள்ளதை வழங்கும் தன்மை உள்ளவன். அதனால் தனக்குப் பிற்காலத்தில் நன்மை பயக்கும் என்று கருதாதவன். எனவே,

இவன் அறம் செய்வதில் பாகுபாடு காட்டாதவனாகவே தெரிகிறான்.
இதனை,

“அறுகுளத் துத்தும் அகல்வயல் பொழிந்தும்

உறுமிடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்

வரையா மரபின் மாரி போலக்

கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்

கொடைமடம் படுதலல்லது

படைமடம் படான், பிறர்படை மயக்குறினோ”¹²¹

என்னும் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வாறு கொடைமடம் கொண்ட பேகன் தன் மனைவியை விடுத்து
மற்றொரு பெண்ணிடம் உறவு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். அதனால்
இவன் மனைவி கண்ணீர் உகுத்து நிற்பதைக் கண்ட புலவர்கள் பேகனிடம்,
அவனது மனைவியிடம் திரும்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதைப்
புறப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்தப் பேகன் குறித்து முன்னும்
பின்னும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பெறவில்லை.

4.2.13 மத்தி

காவிரி ஆற்றங்கரையில் அமைந்த கழார்த்துறையின் தலைவன் மத்தி.
இவன் பரதவர் தலைவன் என்பதை,

“பல்வேல் மத்தி கழாஅர்

வல்வில் எறுழந்தோள் பரதவர் கோமான்

பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை”¹²²

என்ற பாடல் அடிகளிலிருந்தும்,

“கைவன் மத்தி கழாஅர்”¹²³

என்ற பாடல் அடியிலிருந்தும் அறியலாம்.

நற்றிணையில் 281ஆம் பாடலில், “போரில் வெற்றிபெற்ற சோழர்
தம் படைவீரர்களுக்குக் கழாரில் ஊன் கலந்த பெருஞ்சோறு
கொடுப்பார்கள். அச்சமயம் காக்கைகளுக்குச் சோற்று உருண்டைகள்

பலியாகக் கொடுக்கப்படும் என்று கூறப்படுகிறது”.¹²⁴ இதிலிருந்து கழார் சோழருடையது என்றும் சோழருக்கு அடங்கிப் பரதவர் கோமானான மத்தி அதன் தலைவனாக இருந்ததும் அறியவருகிறது.

“கன்றுகளையும் பிடிகளையும் உடைய யானைக் கூட்டம் பள்ளத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ள அவற்றைப் பிடிப்பதற்காக எழினியை ஏவினர் சோழர். அதற்கு அவன் வரவில்லை. அதனால் சினம் கொண்ட சோழர் எழினியைப் பிடித்துவர மத்தியை ஏவினர். மத்தி எழினியைப் பிடித்து அவன் பல்லைப் பிடுங்கி வெண்மணி என்னும் ஊரின் வாயில் கதவில் பொருத்தினான். எனவே, சோழரின் ஏவல் புரிந்தவனாக மத்தி காணப்படுகிறான்”¹²⁵.

4.2.14 கட்டி

சேரர் படைத்தலைவன் கட்டி என்பவனாவான். இவன் கங்க நாட்டுத் தலைவன் என்று கூறுகிறார் உ.வே.சாமிநாதையர். இக்கங்க நாடு வடுகர் வாழும் நிலப்பகுதியின் எல்லையில் இருந்தது. இவன் நாட்டுக்கு அப்பால் மொழி வேறுபட்ட தேயங்கள் இருந்தன. இதனைக்,

“குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது

வல்வேல் கட்டி நல்நாட்டு உம்பர்

மொழிபெயர் தேஎத்தர்”¹²⁶

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“இந்தக் கட்டி நன்னன், அத்தி, கங்கன் ஆகியோருடன் சேர்ந்துகொண்டு, பழையன் என்பவனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். போரில் பழையன் இறந்தான்”.¹²⁷ பழையன் சோழர் படையில் இருந்தவன். சோழர்களோடு பகைமை கொண்டிருந்தான் கட்டி. அதனால் பழையனைக் கட்டி தன் கூட்டணியோடு கைகோர்த்தும் கொன்றான். இதனால் தித்தன் கட்டியின் மீது கோபமுற்று அவனைத் தீர்த்துக்கட்ட முடிவெடுத்தான். மேலும், தித்தன் தனது தர்பாரில் இருந்த மற்போர் வீரன் பாணனோடு போர் செய்ய வந்ததை அறிந்ததும் தித்தன் படையோடு வந்தான். படையொலி கேட்டுக் கட்டி ஓடி ஒளிந்து கொண்டான் என்பதை,

“.....மலிதூர்த்

தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாள் அவைப்

பாடுஇன் தென்இணை பாடுகேட்டு அஞ்சிப்

போரடுதானைக் கட்டி

பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும்”¹²⁸

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம்.

4.2.15 அன்னி மிஞிலி

அன்னி மிஞிலி ஒரு பெண். அவளின் தந்தையை ஊரவையில் தவறான தீர்ப்புக் கூறி முதுகோசர்கள் வயலில் நன்றாக விளைந்த பயிற்றைப் பசு புகுந்து தின்றுவிட்டதற்கு அன்னி மிஞிலியின் தந்தையே காரணம் என்று அவனைத் தண்டிக்கத் தீர்மானித்து அவனது கண்ணை அவித்துவிட்டார்கள். அதனால் கோபமுற்றாள் மிஞிலி. என் தந்தையைத் தவறாகத் தண்டித்த முதுகோசரைப் பழிவாங்குவேன் என்று மிஞிலி சபதம் செய்தாள். அதனால் தூய உடை அணிவதை விட்டுவிட்டாள். தனது தந்தைக்கு ஏற்பட்டத் துயரத்தைத் திதியனிடம் கூறினாள். முறை கேட்டாள். வழக்கை விசாரித்த திதியன் அன்னி மிஞிலியின் தந்தை குற்றம் செய்யவில்லை என்பதை அறிந்து, அவர் கண்களை அவித்த முதுகோசர்களைக் கொல்வித்தான். அன்னி மிஞிலி கோபம் தீர்ந்து பேருவகை கொண்டாள். அமுந்தை நகர் வீதிகளில் வெற்றியோடு உலா வந்தாள்.¹²⁹

4.2.16 அகுதை

ஆறு சங்கப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுபவன் “அகுதை”.¹³⁰ இப்பாடல்களில் அகுதை பெரும்படை வைத்திருந்தான். தனது சக்கரப் படையால் முதலாம் எவ்வியை தோற்கடித்துக் கொன்றான். நன்னன் படைத்தலைவனான மிஞிலியோடு பாழி நகரில் ஆய் எயினன் போர் செய்து இறந்தபோது அவனது உடலை உறவினரிடம் ஒப்படைக்க நன்னன் மறுத்தான். வேள் மகளிர் அழுது அரற்றினார்கள். அகுதை பெரும்படையோடு சென்று ஆய் எயினன் உடலை எடுத்து வந்து வேள் மகளிரிடம் ஒப்படைத்து அவர்கள் துன்பத்தைக் களைந்தான் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன.

அகுதை மரபினர் கூடலின் பழைய வேந்தர்களாக இருக்க வேண்டும். அகுதை கூடலை ஆட்சி செய்து வந்தபோது கூடலுக்கு வடக்கே இருந்த பகுதியை எவ்வி குடியினரும், தெற்கே கொற்கைப் பகுதியை

பூதப்பாண்டியனும், பொதிய மலைப் பகுதியை ஆய் குடியினரும், கொண்காணப் பகுதியை நன்னன் வழியினரும் உறையூரையும் தென்னார்க்காட்டு மாவட்டப் பகுதியையும் அழிசி மரபினரும் ஆண்டு வந்தனர். அகுதை சக்ராயுதம் போன்ற ஒரு திசிரிப் படை வைத்திருந்தான். அப்படையை எவ்வியுடன் ஏற்பட்ட போரின்போது உபயோகித்தான். பிறகு அகுதை கொற்கை மீது படையெடுத்து பூதப்பாண்டியனைக் கொன்றான்.

இத்தகு வலிமை கொண்ட அகுதையைப் பூதப்பாண்டியன் மகனான நெடியோன் கூடலில் இருந்து விரட்டியடித்து அங்குப் பாண்டிய அரசை நிறுவினான். அகுதை தன் உயிருக்கு அஞ்சி ஓடியபோது கோசர் அவனுக்கு அடைக்கலம் தந்து அவனைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்தனர். இருப்பினும் நெடியோனால் அகுதை கொல்லப்பட்டான். எனவே, அகுதை வந்தர் பொறியிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை. அவன் தன் பகுதியை விரிவுபடுத்தவும் தன்னை நிலைநிறுத்தவும் முடியவில்லை என்பதை நாம் உணரலாம். மேலே கூறப்பட்டிருக்கும் அகுதை குறித்த சங்கப் பாடல் கருத்தையெல்லாம் ஒன்றிணைத்துப் பார்க்கின்ற வேளையிலும் இவனின் நாடு எது என்பது தெரியவில்லை.

4.2.17 வேளிரில் சிலர்

சீறூர்த் தலைவர்களையும் அவர்கள் பகுதிகளையும் சுவீகரித்துக் கொண்டு குறுநில மன்னர்களாகக் குறிப்பாக வேளிர் என்னும் தனிக்குடியாக வளர்ந்தனர் என்று கருதப்படுகிறது. அவர்களில் பாரி, நன்னன், பேகன், அதியமான் போன்றோர் உச்ச நிலையை அடைந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் மேலும் கிளர்ந்தெழுந்து விடக்கூடாது என்னும் மனோநிலையிலும் அவ்வாறு கிளர்ந்தெழுந்து வளர்ந்தால் தங்களுக்கு ஆபத்தாக அமைந்துவிடக்கூடும் என்னும் மனோநிலையிலும் இருந்த வேந்தர்கள் அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கினர், அழித்தனர். இந்த நோக்கத்தில் செயல்பட்ட வேந்தர்களால் வேளிர் நிலை படிப்படியாகத் தாழ்ந்துகொண்டே வந்தது. வேந்தர்கள் வளர்ந்து கொண்டே சென்றனர். வேந்தர்களை எதிர்த்துக் கொண்டு வாழமுடியாது என்ற கருத்து நிலைக்கு வேளிர்கள் சென்றிருக்கக்கூடும். இக்கருத்து இருங்கோவேள், பிட்டங் கொற்றன், தித்தன், விச்சிக்கோ போன்றவர்களை இடைநிலையில் வைத்தது. இவர்களுக்குப்பின் வேளிர்

நிலை மேலும் தாழ்வுற்றது. இறுதிநிலையை அடைந்து கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் வேளிர் குடியில் எஞ்சி நிற்பவர்களாகப் பிடவூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தன், வாட்டாற்று எழினியாதன், அழும்பில் வேள் போன்றோர் காணப்படுகின்றனர்.

4.2.18 பிடவூர்வேள்

“முடவூர் நாட்டு பிடவூர் வேள்”¹³¹ என்று பிடவூர் நாட்டுக் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைக் கல்வெட்டு ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. இவன் சோழ நாட்டிற்குட்பட்ட உறந்தைப் பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தவன். இதனைச்

“செல்லா நல்லிசை யுறந்தைக் குணாது

நெடுங்கை வேண்மா னருங்கடிப் பிடவூர்”¹³²

என்பதிலிருந்தும்

“ஆரங் கண்ணியொடு போர்ச் சோழர்

அறங்கெடா நல்லவை உறந்தை”¹³³

என்பதிலிருந்தும் அறியலாம்.

பிடவூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் பாணர்களைக் கண்டதும் வரையாது வழங்கும் குணமுடையவனாக இருந்ததால்,

“சிறிது நில்லான் பெரிதுங் கூறான்

அருங்கலம் வரவே யருளினன் வேண்டி

ஐயென வுரைத்தன்றி நல்கீத் தன்மனைப்

பொன்போன் மடந்தையைக் காட்டியிவனை

என்போற் போற்றென் றோனே”¹³⁴

என்று போற்றப்படுகிறான். பெருஞ்சாத்தனின் பகுதி வளமுடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

4.2.19 வாட்டாற்று எழினியாதன்

வாட்டாற்று எழினியாதன் “கழுமிய வெண்வேள் வேளே”¹³⁵ என்று கூறப்படுகிறான். “இவனின் தந்தை எழினி பாண்டிய நெடுஞ்செழியனோடு போர் புரிந்துத் தோற்றோடியவன் என்று ஓளவை துரைசாமி பிள்ளையின்

புறநானூறு உரை விளக்கம் தெரிவிக்கிறது”¹³⁶. பின்னாளில் வாட்டாற்று எழினியாதன் அரசுக் கட்டிலேறி நெடுஞ்செழியனோடு நட்புக் கொண்டவனாகத் தெரிகிறான்.

இவன் வேற்படையுடையவன். இவனுடைய மறவர்கள் போர்த்திறமும் பகைவர்களது ஆநிரைகளைக்கவர்ந்து வருவதிலும் வல்லவர்கள் என்பதனை,

“வினைவல் அம்பின் விழுத்தொடை மறவர்

தேம்பிலி நறுங்கள் மகிழின் முனைகடந்து

வீங்குமென் சுரைய ஏற்றினம் தருஉம்”¹³⁷

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வாட்டாற்று எழினி உள்ளிலோர்க்குக் கேளாகுவன் என்றிருந்து தன்னிருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சங்கத் தொகை நூல்களில் எழினி என்ற பெயருடையவர் பலர் இருந்துள்ளனர். இவருள் அதியமான் எழினியும், சொல்லிக் கோமான் எழினியும், கண்ணன் எழினியும் சிறந்து காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் வேறாகத் தலையாலங்கானத்துப் போரிட்டுத் தோற்றோடிய எழுவருள் ஒருவனாக எழினியும், சோழநாட்டு மத்தியால் பல்பிடுங்கப்பெற்ற எழினியும் உள்ளனர். வாட்டாற்று எழினியாதன் தந்தையாகிய எழினி தலையாலங்கானத்துப் போரில் நெடுஞ்செழியனிடம் தோற்றோடியவன் ஆவான். எனவே, எழினி என்ற பெயர் குறித்து குழப்பம் அடைந்துவிடக் கூடாது.

4.2.20 மானவிறள்வேள்

“விளங்கு பெருந்திருவன் மானவிறள்வேள்”¹³⁸ எனப் போற்றப்படும் அழும்பில் வேள், அழும்பில் நகரின் தலைவன். அந்நகரம் குட்டநாட்டைச் சார்ந்ததாயிருக்க வேண்டும். ஆனால், இப்போது அது புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் ‘அம்புக் கோயில்’ என வழங்கப்படும் ஊரே அழும்பில் என்னும் ஊர் என்ப”¹³⁹ என்று கூறப்படுகிறது.

பாண்டியன் முதலாம் நெடுஞ்செழியன் சேர நாட்டைப் படையெடுத்தபோது அழும்பில் வேளைத் தாக்கி அவனை முறியடித்து அவனது ஆட்சிப் பகுதி முழுவதையும் பாண்டிய அரசுடன் இணைத்துக்

கொண்டான். இப்பாண்டியனுக்குப் பின்னர் அழும்பில்வேள் மீண்டும் அந்நிலப்பகுதியை மீட்டுக் கொண்டான். சேரன் செங்குட்டுவன் அரசவைப் பெருமக்களில் அவன் மீண்டும் தலைமை வகிக்கலானான்.

4.3 அரசாங்க அமைப்பு

வேளிரும் வேந்தர்களும் மோதிக் கொண்டதிலிருந்து நோக்கும்போது வேளிரிடம் படையமைப்பு இருந்ததையே காட்டுகிறது. குறிப்பாக, ஓளவையார் அதியமானைப் பற்றி தொண்டைமானிடம் அவனது படைக்கருவிக்களன் பற்றியும் போர்த் திறம் பற்றியும் எடுத்துரைப்பதிலிருந்தும், பிட்டங்கொற்றன் வேந்தர்களுக்குப் படையுதவி அளித்ததிலிருந்தும் படைச் சிறப்பும், படையமைப்பும் இருந்தது எனத் தெரிய வருகிறது.

நன்னன் பாழிசிலம்பில் பொன் முதலான விலையுயர்ந்த பொருள்களை வைத்திருந்ததிலிருந்தும், அதியமான் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு தனது நாட்டில் நிறுத்தியதிலிருந்தும் நோக்கும்போது வேளிர் அரணமைப்பும், கருவூலமும் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

வேளிர் வேந்தர்களின் தாக்குதலை எதிர்க்கொண்டதிலிருந்து பார்க்கும்போது தனது நாட்டின் மீதும் குடிகள் மீதும் கவனம் செலுத்தியுள்ளனர் என்று தெரிகிறது. எனவே, வேளிர் சிறப்பானதோர் அரசமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்குப் பெரும் சாத்தியக் கூறுகள் இருந்தன என்று கருதப்படுகிறது.

4.4 வேளிர் அல்லாத பிற குடிகள்

சங்க காலத்தில் வேளிர், ஆவியர் குடி, அதியர் குடி போன்ற குடிகள் இருந்தன. இக்குடிகள் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆண்டு வந்தனர். அவர்கள் தன்னை நோக்கிவரும் இரவலர்களுக்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளல்களாயிருந்தனர். உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டும், நிலத்தை விரிவுபடுத்தும் பொருட்டும் போரிட்டுக் கொண்டனர். வேந்தர்களால் பெருந்தாக்குதல்களுக்குள்ளாயினர்; அழிவுண்டனர். அக்குடிகளின் எச்சம் வேந்தர்களின் கீழமைந்தனர் என்பதைக் கண்டோம். அக்குடிகளைப் போல தமிழகப் பரப்பில் வெவ்வேறு குடிகளும் இருந்தன. அக்குடிகளாவன ஒளியர்குடி, பரதவர்குடி, கோசர்குடி, பூமியர்குடி,

மழவர்குடி, வில்லேர்குடி, குடவர்குடி, அருவாகுடி, இடையர்குடி, கொங்கர்குடி போன்றனவாகும். இந்தக் குடிகள் வேந்தர்களோடும் வேளிரோடும் சற்றுத் தொடர்புடையவர்களாவர். அதாவது வேளிருக்கும் வேந்தர்க்கும் சிற்சில பொழுதுகளில் உதவினர். இக்குடிகள் பற்றி முன்னே ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி கூறப்போகும் குறுநில மன்னர்களின் குடிகள் என்ன என்பதை அறிவதற்கான சான்றுகள் பெருமளவில் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அதனால் இவர்கள் வேளிரல்லா பிற குடிகளாக அணுகப்படுகின்றனர். இக்குறுநில மன்னர்களால் பெரும்பாலோர் நிலம், நிரை, ஆசை அற்றவர்களாகத் தெரிகின்றனர். வேளிர் போல் பாணர்களுக்குப் பெருங்கொடை நல்காது போனாலும் தம்மால் இயன்றதை நல்கும் கடப்பாடு உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். அவ்வாறு செய்வது ஒரு தலைவனின் இருப்பிற்கு உடையது.

இவர்கள் பெருவேந்துகளின் நிலப்பரப்பிற்குட்பட்ட பகுதிகளில் வேந்தர்களின் போக்கில் வாழ்ந்தனர் என்று கூறுவதால் அவர்களின் எண்ணத்தைக் குறுக்கி வரையறுத்ததாகக் கொள்ளப்படவில்லை. அவ்வாறு வாழ்வதுதான் அவர்களுக்கு வசதியாயிருந்திருக்கலாம் என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது.

அத்தகையோர்களாகச் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுவோர் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் நாஞ்சில் வள்ளுவன், கொண்டகானங்கிழான், ஏரைக்கோன், கௌணியன் விண்ணந்தாயன், ஏனாதி திருக்கிள்ளி, சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணன், ஆதனுங்கள், மல்லிக்கிழான், காரியாதி, பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன், கண்டிரக்கோப்பெருநள்ளி, நாலைக் கிழவன் நாகன், வல்லார் கிழான் பண்ணன், கடிய நெடுவேட்டுவன் ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன், நல்லோர் முதியன், கடிய நெடுவேட்டுவான், மூவன், நம்பி நெடுஞ்செழியன், கரும்பனூர்கிழான், அம்பர் கிழான் அருவந்தை போன்றோர் ஆவர்.

4.4.1 நாஞ்சில் வள்ளுவன்

சேர நாட்டுப் பகுதிகளில் ஒன்று நாஞ்சில் நாடு. இதை ஆட்சிபுரிந்தவன் நாஞ்சில் வள்ளுவன். இவனது நாடு மழைவளம் குன்றாது பெய்து வளம் கொழிக்கும் பகுதியாகும். அங்குப் பலா மரங்கள் நிறைந்து காணப்படுவதால் இவனைக் குறிஞ்சி நிலத்தவனாகக் கொள்ளலாம்.

இவன் அடிக்கடி போர் செய்யப் புறப்படுவதால் ஊரில் இருக்கும்போதே இரவலர்க்குப் பரிசு தர வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகிறான். இவனிடம் புலவர் ஒருவர் வெந்து கொண்டிருக்கும் கீரையின் மேல் போடுவதற்கு சிறிது அரிசி கேட்டபோது தன் தகுதிக்கேற்ப ஒரு யானை அனுப்பி வைத்ததைக் கண்டு புலவரின் வியப்பிற்குள்ளானவனாகக் காணப்படுகிறான். இவ்வாறு காட்சிதரும் வள்ளுவனை,

“ஈதல் ஆனான் வேந்தே, வேந்தர்க்குச்

சாதல் அஞ்சாய் நீயே யாயிடை”¹⁴⁰

என்றும்,

“துப்பெதிர்ந்தோர்க்கே யுள்ளாச் சேய்மையன்

நட்பெதிர்ந்தோர்க்கே யங்கை நன்மையன்”¹⁴¹

என்றும் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

இவனது நாடு சேர நாட்டுப் பகுதியில் இருந்தபோதும், “தென்னவர் வயமறவன்”¹⁴² என்று குறிப்பிடப்படுவதால் பாண்டியர்க்குப் படைத்தலைவனாகவும் இருந்திருக்கிறான் என்று தெரிகிறது. ஆனால் ஈதல் ஆனான் வேந்தே என்ற மருதன் இளநாகனார் பாட்டில் அவர் வேந்தன் என்றது ‘சேரனை’ எனப் புறநானூறு உரைக்காரர் கூறுகூதாகவும் இவன் சேரனிடத்து அன்பற்றுப் படைத்துணையாய் நின்றோன் என்று அதன் பதிப்பாசிரியரும் குறிப்பிடுவதாக சே.சதாசிவம் கூறுகிறார். இவ்வொரு குழப்ப நிலையை ஏற்பதற்கில்லை. ஏனெனில் தென்னவர் வயமறவன் என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். எனவே, இவன் கானப்பேர் எயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்தவனாக இருக்கக்கூடும். சேரன் பாண்டியன் சிலப் போது ஒருங்கிணைந்தக் காலத்தில் இதுபோன்றதொரு சூழல் குறுநில மன்னர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

4.4.2 ஏனாதி திருக்கிள்ளி

சோழ நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவனாகவும் சோழ வேந்தர்க்குப் படைத்துணையாய்ப் பலப் போர்களைச் செய்து மேம்பட்டவனாகவும் பகைவர் படைக்கலங்களால் புண்பட்ட பகைவர்

புறங்கண்டலாலும் இரவலர்க்கு வரையாது வழங்கலாலும் இசைவு பெற்ற வாழ்வுடையவனாகத் திகழ்ந்தவன் ஏனாதி திருக்கிள்ளி என்பதை,

“நின்னை வியக்குமிவ் வுலகம்

தென்னோ பெரும வுரைத்திசி னெமக்கே”¹⁴³

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன்,¹⁴⁴ “மலையமான்சோழியன் ஏனாதி திருக்கண்ணன்”¹⁴⁵ என்னும் பெயருடைய இருவர் புறநானூற்றில் உள்ளனர். திருவண்ணன் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் வழியினனாக இருக்கலாம்.

4.4.3 கீரஞ்சாத்தன்

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் என்பான் பாண்டியரின் கீழிருந்த குறுநில மன்னர். எனினும் பாண்டியன் குலத்தவன் அல்லன். இவன் தனது வீரர்கள் பகைப்படைக்கு அஞ்சி ஓடும்போது “அஞ்சி நீங்கும் காலை ஏமமாகத் தாமுந்துருமே”¹⁴⁶ என்னும் நிலை கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

பாண்டிய நாட்டில் நாலை என்னும் ஊரின் தலைவன் கிழவன் நாகன். இவனை,

“மண்பல தந்த திருவீழ்

நுண்பூட் பாண்டியன் மறவன்”¹⁴⁷

என்று கூறப்படுவதால் பாண்டியனின் படைத்தலைவனாகவும் இருந்ததைக் காட்டுகிறது எனலாம். மேலும் பாண்டியர்க்குப் படைவேண்டும்பொழுது படையளித்தலும் யோசனை வேண்டுமிடத்து யோசனை வழங்கி வெற்றி பல பெற்றுத் தந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான்.

4.4.4. கோயமான்

ஈந்தூர் என்பது ஈஞ்சூர் என்று கொங்கு நாட்டில் வழங்கப்படுகிறது. அவ்வூரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்த கோயமான் சோழர்க்குத் துணைப் புரிந்தவன் ஆவான். இவன் ஈதல் வேண்டி நின்றவர்க்கு நிரம்பக் கொடுப்பவனுமல்லன். அதே நேரத்தில் இல்லையென்று மறுப்பவனுமல்லன் என்பதனை,

“நிரம்பக் கொடுக்குஞ் செல்வமுமிலனே

இல்லென மறுக்குஞ் சிறுமையு மிலனே”¹⁴⁸

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும் வறுமை கொண்டிருப்பதை அறிந்ததும் உடனே அவர் பசிபோக்கும் பொருட்டு உதவி செய்பவன் என்பதை,

“உண்ணா மருங்குல் காட்டித் தன்னுர்க்

கருங்கை கொல்லனை யிரக்கும்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே”¹⁴⁹

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

4.4.5 சிறுகுடிக் கிழான் பண்ணன்

“சிறுகுடிக் கிழான் பண்ணன் என்பவனைக் கிள்ளி வளவன், செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன், கொற்றங் கொற்றனார்”¹⁵⁰ ஆகியோர் பாடியுள்ளனர். இவனது ஊரான சிறுகுடியைப் பற்றி அகநானூறு கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

“கழல்கால் பண்ணன் காவிரியின் வடபாலுள்ள

நிழல்கயம் தழீஇய நெடுகால் மாவின்”¹⁵¹

அதாவது சிறுகுடி சோழ நாட்டிற்குட்பட்டு காவிரி ஆற்றங்கரையில் உள்ளது என்பது தெரிகிறது. எனவே, அப்பகுதியில் ஆட்சி செய்த பண்ணனை வேந்தன் கிள்ளி வளவன்,

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய”¹⁵²

என்று போற்றுகிறான். இப்படி ஒரு குறுநிலத் தலைவனை வேந்தன் ஒருவன் உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு பாடும் போக்கு சங்க இலக்கியப் பரப்பில் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை என்பது கருதத்தக்கது. மேலும், இவ்வடியைக் கவனிக்கின்றபோது பண்ணன், சோழன் கிள்ளி வளவனுக்கு வெற்றி பல பெற்றுத் தந்தவனாக இருக்கலாமோ என்ற ஐயத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. புலவர்களால் பாராட்டப்படும் கிழான் பண்ணன் வேந்தர் நிழலிலே வாழ முற்பட்டவனாகக் காணப்படுகிறான்.

4.4.6 விண்ணந்தாயன்

கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என்பவனைப் “பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும்”¹⁵³ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளதால் சோழநாட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் என்று கருதலாகிறது.

சோழ நாட்டில் உள்ள முடிகொண்டான் ஆற்றங்கரையில் பூஞ்சாற்றூர் என்ற ஊர் உள்ளது. அவ்வூரில் கவுண்டியக் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவன் விண்ணந்தாயன். இவன் பார்ப்பனர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று அறிவதற்கு இவனது பெயரே ஏதுவாக அமைகிறது. இவனை ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியுள்ளார்.

விண்ணந்தாயன் அரசர்களைப் போலவே வேள்வி ஒன்றைச் செய்துள்ளார். இதனை ஆவூர் மூலங்கிழார் பின்வருமாறு பாடப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அப்பாடலின் பொருளாவது, 'நீண்ட நடையுடைய முது முதல்வனின் மெய்மை நெறியிலிருந்து நீங்காமல், அறம் ஒன்றையே விரும்பிய நால்வேதம் ஆறங்கமாகிய ஒப்பற்ற முதுநூலை உணர்ந்து வேத நெறியிலிருந்து மாறுபட்டோரின் மிகுதியைச் சாய்க்க மெய்ப்போலத் தோன்றும் அவர்களின் பொய்நெறியையும் அறிந்து அவர் அவர்கள் பொய்வழியை ஏற்காமல் மெய்வழியிலே நின்று முவேழ்துறையிலும் குறைவில்லாத பேரறிஞர்களின் மரபில் வந்தவனே' என்று கூறுகிறது பாடல். மேலும், அப்பாடல் விண்ணந்தாயனின் வேள்வி குறித்தும் கொடை குறித்தும் கூறுகிறது.

சங்க காலத்தில் பார்ப்பனர்கள் தூதுவர்களாகவும் செல்வந்தர்களின் தோழர்களாகவும் அரசர்களுக்காக வேள்விச் செய்யும் புரோகிதர்களாகவும் வாழ்ந்தார்களே தவிர அவர்கள் அரசர் பதவியில் இருக்கவில்லை. ஆனால், கௌணியன் விண்ணந்தாயன் அப்பதவியில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட ஆரியர்களின் ஆதிக்கத்தையே காட்டுகிறது எனலாம்.

4.4.7 ஆதனுங்கள்

“ஆதனுங்கள் வேங்கடமலையை ஆண்டவன். இவனுக்குப்பின் வந்தவன் வேட்டுவத்தலைவனான புல்லியை ஆதனுங்கனுக்கு முற்பட்டவனென்று கருதுவாருமுண்டு என்று கூறுகிறார் ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை”.¹⁵⁴

இந்த வேங்கடத்தைக் “கல்லிழி யருவி வேங்கடம்”¹⁵⁵ என்று புறநானூறும், “வீங்கு நீரருவி வேங்கட”¹⁵⁶ என்று சிலப்பதிகாரமும் கூறுகிறது.

ஆதனுங்கள் இரப்போர் துன்பம் தீர்க்கும் உள்ளம் கொண்டவன். ஆதனுங்கனைப் பாடிய பண்ணன் ஒருவன், என் நெஞ்சைத் திறந்து

பார்த்தால் ஆதனுங்கள் தெரிவான். அவனை மறக்கும் காலம் என்று ஒன்றிருந்தால் அது நான் இறந்த பொழுதேயாகும் என்று கூறுகிறான். இதை,

“எந்தை வாழி, ஆதனுங்க என்

நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண் குவரே

நின்யாய் மறப்பின் மறங்குங் காலை

என்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்

என்யான் மறப்பின் மறக்குறவன்”¹⁵⁷

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“ஆதனுங்கனைப் போல நுங்கன் என்ற பெயர்கொண்ட குறுநில மன்னன் ஒருவன் ஆந்திர நாட்டில் குடியேறி அரசு புரிந்துள்ளான் என்று கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன”¹⁵⁸. இதிலிருந்து ஓரோர் பொழுதில் குறுநில மன்னர்களில் சிலர் தங்கள் பகுதியை விரித்திருக்கின்றனர் என்று எண்ணுகின்ற அதே வேளையில் வேந்தர்களின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி வேற்று நாட்டுக்குக் குடிபெயர்ந்து இருக்கலாம் என எண்ணுவதற்கும் இடமேற்படுகிறது.

4.4.8 காரியாதி

“காரியாதி என்பவன் மல்லி என்ற ஊர்த்தலைவனாவான். மல்லி திருவில்லிப்புத்தூரில் உள்ள ஊராகும் என்று ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை புறநானூற்று உரைக் குறிப்பில் குறிப்பிடுகிறார்”¹⁵⁹. இக்காரியாதி மல்லியின் வள்ளல் தன்மையைப் பாடும் ஆவூர் மூலங்கிழார் “வேந்தன் தரும் யானை மல்லிகிழான் தரும் பன்றியின் இறைச்சிக்கு ஒப்பானது”¹⁶⁰ என்கிறார் அவர். மூலங்கிழாரின் கூற்றில் யானையைக் கொண்டு என்ன செய்வது என்ற வினா எழுவதோடு உணவுக்கு அளிக்கப்பட்ட முதன்மையை உணரமுடிகிறது. எத்திசை சென்றாலும் அத்திசைச் சோறே என்ற ஓளவையாரின் கூற்றை மூலங்கிழாரின் கூற்றோடு நேர் நிறுத்திப் பார்க்கத் தூண்டுகிறது எனலாம்.

தமிழகத்தின் வடவெல்லையாக விளங்கும் வேங்கடத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த புல்லி, ஆதனுங்கள் ஆகியோரின் வழித்தோன்றல் நல்லோர் முதியன் என்று கூறலாம். ஏனெனில்,

“நல்லோர் முதிய ஆதனுங்கன் போல நீயும்

பசித்த வொக்காற் பழங்கண் வீட

வீறுசா னன்கல நல்குமதி பெரும”¹⁵⁴

என்று கூறப்படுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. மேலும், இவ்வடிகள் ஆதனுங்கன் போல நல்லோர் முதியன் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் எழுகிறது என்று கூறலாம். எனவே, குறுநில மன்னர்களுள் சிலர் போற்றும்படியான ஈகைத் தன்மைக் குறைந்தவர்களாக இருக்கக்கூடும் போலும்!

4.4.9 பொறையாற்றுக்கிழான்

“பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்

பரியுடைய நற்றேர்ப் பெரியன்”¹⁶¹

என்றும்

“நறவுமகி ழிருக்கை நற்றேர்ப் பெரியன்

கட்கமழ் பொறையாறு”¹⁶²

என்றும் போற்றப்படுகின்றவன் பெரியன். இந்தப் பெரியனைப் பொறையாற்றுக் கிழான் என்கிறார் “ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை”.¹⁶³ ஆனால், பெரியன் என்பவன் திதியன் என்று “நற்றிணை 180ஆம் பாடலின் உரையில் தெரிவிக்கிறார் எச்.வேங்கடராமன்”.¹⁶⁴ இக்கருத்துக்கள் ஆய்வுக்குரியனவாக விடப்படுகிறது. இவன் சோழ நாட்டின் கடற்கரையில் உள்ள பொறையாறு என்ற ஊரினன் ஆவான்.

“வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென

ஈங்கு வந்திருந்த வெண்ணிரும்பே ரொக்கல்

தீர்கை விடுக்கும் பண்பின் முதுகுடி”¹⁶⁵

என்று பெரியன் ஊர் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

இத்தகு ஊருக்கு வந்த எம்குடி திரும்பச் செல்லாது என்று கூறப்படும் அளவிற்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் பொருள் வழங்கும் பண்பினனாகக் காணப்படுகிறான் பொறையாற்றுக் கிழான்.

“பிறப்பாடுபுகழ் பாடிபடர்பு அறியேனே

காண்கெழு நாடன் கடுந்தேர் அவியன்என

ஒருவனை உடையேன் மன்னே யானே

அறான் எவன் பரிகோ, வெள்ளியது நிலையே”¹⁶⁶

என்று மாறோக்கத்து நப்பசலையாரால் பாடப்படுபவன் அவியன் என்பவனாவன். நப்பசலையார், சோழன் குளமுற்றுத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் இருந்தபோதும் இறந்தபோதும் அவனைப் புகழ்ந்து பாடியவர்.¹⁶⁷ மேலும் மலையமான் திருமுடிக்காரியையும் பாடியுள்ளார்.¹⁶⁸ இவர் “அவியனைப் பார்த்த பிறகு, மற்றவர்களைப் பாடச் செல்ல மாட்டேன்”¹⁶⁹ என்று கூறுவதால் அவியனின் கொடைத் தன்மைத் தெரிகிறது. இவ்வாறு பெருவேந்தர்களைக் காட்டிலும் சிறு பகுதியை ஆட்சி செய்தவர்கள் போற்றத்தக்கவர்களாகவே இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

4.4.10 கடிய நெடுவேட்டுவன், மூவன்

“வேந்தர்கள் பாணர்கள் விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பதில்லை. குறுநில மன்னர்கள் பாணர்கள் விரும்பாத பொருளைக் கொடுப்பதில்லை”¹⁷⁰ என்னும் புறநானூறு பாடற் கருத்து வேந்தர்க்கும் குறுநில மன்னர்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறது. இவ்வேறுபாட்டை உணர்த்தும் குறுநில மன்னனாக விளங்குபவன் ‘கடிய நெடுவேட்டுவன்’ என்பவன் ஆவான். ஆயினும் குறுநில மன்னர்களுள் சிலர் பாணர்களை இழிவுபடுத்தும் நோக்கில் இருந்ததை “மூவன்” என்பவன் மூலமாக நாம் அறிய நேர்கிறது. இம்மூவன் நெய்தல் நிலச் சிறப்புக்குரியவன். இருப்பினும் இவனை நாடிவரும் பாணர்கள் வெறுங்கையுடன் திரும்பும் நிலை ஏற்படுகின்றது. இதனை,

“.....நின்

நசைதர வந்துநின் இசைநுவல் பரிசிலன்

வறுவியேன் பெயர்கோ வாள்மேம் படுந்

ஈயாய் ஆயினும் இரங்குவேன் அல்லன்”¹⁷¹

என்று பெருந்தலைச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார்.

சேரமான் யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை
முவனைக் கொன்று அவன் பற்களைப் பிடுங்கி தன் வெற்றிக்கு
அடையாளமாகத் தொண்டி நகரின் வாயிற் கதவில் பதித்தான்.¹⁷²

4.4.11 கரும்பனூர்க் கிழான்

கரும்பனூர்க் கிழான் வளத்தோடு இருந்தபொழுது பாணர்களுக்கு
ஈந்தவன். வளம் குன்றி வறுமை ஏற்பட்டபோதும் பாணர்களை “ஈயா
மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றி”¹⁷³ என்றளவில் விட்டுவிடக் கூடாது என்ற
கருத்துடையவன். ஆதலால் வறுமையின்போதும் பாணர்களைக்
கைவிடாது ஈயும் குணவியல்பு கொண்டவன் என்னும்
போக்குடையவனாகக் காணப்படுகிறான்.

4.4.12 அருவந்தை

அருவந்தை என்னும் குறுநில மன்னன் சோழ நாட்டிற்குள் இருக்கும்
பகுதிகளில் ஒன்றான அம்பர் என்ற பகுதிக்குரிய ஆட்சியாளனாக
விளங்கியதால் இவன் அம்பர் கிழான் அருவந்தை எனப்படுகிறான். மேலும்,
இவனை “உய்யக் கொண்டார் வளநாட்டு அம்பர் அருவந்தை”¹⁷⁴ என்ற
திருப்பானத்துக் கல்வெட்டு ஒன்றும் கூறுகிறது.

இந்த அருவந்தையின் குடிப்பிறந்தவர் பிற்காலத்தே தொண்டை
நாட்டில் இருந்துள்ளனர். பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்
விளங்கிய கோப்பெருஞ் சிங்கன் காலத்தில் வந்தவாசிக்கு அண்மையில்
உள்ள பொன்னூரில் அருவந்தை என்ற ஒருவன் இருந்ததாக அவ்வூர்க்
கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது என்று ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை
குறிப்பிடுவார். அது “பொன்னூரான அழகிய சோழநல்லூர் அருவந்தை
ஆண்டான் திருச்சோற்றுத் துறையுடையான் சொற்பிள்ளை”¹⁷⁵ என
வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இந்த அருவந்தைக் குடி முதல்வன் அம்பர்
அருவந்தை ஆவான்.

அம்பர் அருவந்தையைக் காணச்சென்ற கல்லாடனார், காவிரி
அணையும் “தாழ்நீர் படப்பை/நெல்வினை கழனியம்பர்”¹⁷⁶ என்கிறார்.
இதனால் அவனது நாடு செழிப்பு மிக்கதாக இருப்பதை உய்த்துணர
முடிகிறது.

பூதப்பாண்டியன் ஒல்லையூரைக் கைப்பற்றியதால் அவன் ஒல்லையூர்
தந்த பூதப்பாண்டியன் என்று அழைக்கப்பட்டான். பூதப்பாண்டியன்

வேந்தர்களோடு போர் செய்து இறந்தபின்னர் ஒல்லையூர் கிழான் ஒல்லையூரைக் கைப்பற்றி மீண்டும் ஆளத்தொடங்கினான். ஒல்லையூர் கிழான் இறந்த பிறகு அவன் மகன் பெருஞ்சாத்தான் ஒல்லையூரை ஆட்சி புரியலானான்.

பூதப்பாண்டியன் மகனான நெடியோன் கூடலின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று, கூடலில் பாண்டிய அரசை நிறுவி, அங்கு நீண்ட காலம் தங்க வேண்டியிருந்ததால், ஒல்லையூரைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கவும் நேரமில்லை. இவனது மகனான பசும்பூண் பாண்டியன், பாண்டிய அரசை விரிவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு, ஒல்லையூரின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று, பெருஞ்சாத்தனைக் கொன்று ஒல்லையூரை மீண்டும் பாண்டிய அரசோடு இணைக்கலானான். இத்தகு இணைப்பினை அகநானூறு 366, 266ஆம் பாடல்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

4.4.13 பெருஞ்சாத்தன்

பெருஞ்சாத்தன் பெரும் வள்ளலாக இருந்ததால் அவனது மரணம் கலைஞர்களைப் பெரிதும் பாதிக்கலாயிற்று. இதனை,

“இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்

நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்,

பாணன் சூடான்; பாடினி யணியாள்

ஆண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த

வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை

முல்லையும் பூத்தியோ வொல்லையூர் நாட்டே”¹⁷⁷

என்று மேற்கண்ட பாடல் உணர்த்துகிறது.

4.4.14 கழுவள்

கழுவள் இடைச்சாதியினரின் தலைவன் என்பதை “ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவள்”¹⁷⁸ என்று பதிற்றுப்பத்து தெரிவிக்கிறது. “முன்பொரு காலத்தில் பதினான்கு வேளிர்கள் ஒன்றுகூடிக் காழறை எறிந்தார்கள்”¹⁷⁹ என்று பரணர் கூறுகிறார். இந்தக் கழுவள் மூவேந்தர்க்கும் அடங்காது சுதந்திரமாகக் காழறை ஆண்டுவந்தான். சேரன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கழுவளைத் தாக்கினான். காழறை நெருப்பிட்டுக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினான்.

கன்றுகளையும் பசுக்களையும் சேரர் படை சுற்றி வளைத்துவிட்டதால் தயிரும் பாலும் விற்றுப் பிழைக்கும் கழுவுளின் குடிமக்கள் பிழைப்பின்றி வாடினர். இதனால் வேறுவழியின்றி கழுவுள் சேரனுக்குப் பணிந்தான்.¹⁸⁰

4.4.15 நள்ளி

“கண்டிரம் என்ற நாட்டின் தலைவன் நள்ளி. கண்டிரம் மதுரைக்குத் தெற்கில் உள்ள மலை நாட்டுப் பகுதி. அங்கு நள்ளி என்ற ஊர் உள்ளது”.¹⁸¹

நள்ளியின் கானம் வளம் நிறைந்தது.¹⁸² அவனது மலைச் சாரலில் வளரும் காந்தள் மலர் மிகுந்த மணமுடையது.¹⁸³

“ஒரு நாள் காட்டிலே மான் வேட்டையாடித் திரும்பினான் நள்ளி. அப்போது கலைஞர்களைக் கண்டான். தீழுட்டி மான் தசையைச் சுட்டுக் கலைஞர்களுக்கு உணவளித்து அவர்கள் பசியைத் தீர்த்தான். தன் மார்பிலிருந்த முத்து மாலையையும் கையில் அணிந்திருந்த கடகத்தையும் கழற்றித் தந்தான். பெற்றுக்கொண்ட கலைஞர்கள் அவனை யார் என்று விசாரித்தனர். அதற்கு அவன் பதிலிருக்காமலே சென்றுவிட்டான். அவ்வாறு சென்றவன் நள்ளி என்பதை பிறகு விசாரித்துக் கலைஞர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள்”¹⁸⁴ என்னும் அளவிற்கு நள்ளியின் கொடைவளம் இருந்துள்ளதை நாம் அறிகிறோம்.

4.4.16 கொண்கானங் கிழான்

கொண்கானங் கிழான் என்பவன் கொண்கானம் என்ற நாட்டை ஆண்டவன். இக்கொண்கான நாடு என்பது பிற்காலத்தே கொங்கண நாடு என மருவியிருக்கலாம். அவ்வாறு மருவி இருக்குமெனில் இந்நாட்டை ஆட்சி செய்த கொண்கானங் கிழான் கொங்கர் இனத் தலைவனாயிருக்கலாம்.

இவன் வள்ளல் தன்மை கொண்டவன். அதே நேரத்தில் பல சீறார் தலைவர்கள் இவனுக்குத் திறை செலுத்தி வந்திருக்கலாம். அவர்கள் திறை செலுத்தத் தவறியபொழுது அவர்கள் மீது போர் தொடுக்கும் அதிகாரம் கொண்டவனாக இருப்பதால் அதற்கு அஞ்சி சீறார்த் தலைவர் கிழானுக்குத் திறை செலுத்தினார்கள் என்பதை,

“நிறையறுந்த தனை வேந்தரைத் திறை கொண்டு

பெயர்க்குஞ் செம்மலு முடைத்தே”¹⁸⁵

அடிகளால் தெரிகின்றது.

4.4.17 நல்லியக்கோன்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத்தையும்
செங்கற்பட்டு மாவட்டம் மதுராந்தகம் வட்டத்தையும் தற்கொண்டது
ஓய்மானாடு. இந்த ஓய்மானாட்டுள் மாவிலங்கை, உப்பு வேலூர், கிடங்கல்,
ஆழூர் போன்ற பகுதிகள் இருந்தன.

“நறுவீநாகமும் அகிலும் ஆரமும்

துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்டினை யாகிய

பொருபுனல் தருஉம் போக்கரு மரபின்

தொன்மா விலங்கை கருவொரு பெயரிய

நன்மா விலங்கை”¹⁸⁶

என்று மாவிலங்கையையும்,

“மணிநீர் வைப்பு பதினொடு பெயரிய

பணிநீர் படுவின் பட்டினம்”¹⁸⁷

என்று எயிற்பட்டினத்தையும்,

“கிளைமலர்ப் படப்பை கிடங்கில்”¹⁸⁸

என்று கிடங்கலையும்,

“திறல்வேல் றுதியிற் பூத்த பேணி

விறல்வேல் வென்றி வேலூர்”¹⁸⁹

என்று உப்புவேலூரையும்

“அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியனகர்

அந்தன் கிடங்கின் அவன் ஆழூர்”¹⁹⁰

என்று ஆழூரையும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன சிறுபாணாற்றுப்படையும்,
புறநானூறும்.

இச்சிறப்பான ஓய்மானாட்டை ஆட்சி செய்தவன் நல்லியக்கோடன்.

இவன் வேளிருள் கடையேழு வள்ளல்கள் என்று கூறப்படுவோரோடு
ஒப்பிடப்படுகிறான். ஆனால், இவன் வேளிரல்ல. ஓவியர் குடியன்.

“இவன் ஈகையில் சேர, சோழ, பாண்டியரோடும் ஒப்பிடப்படுகிறான். மேலும், வேந்தர்களின் அரண்களை அழித்து அங்கு பெற்ற பொருட்களை ஈந்தவனாகக் கூறப்படுகிறான்”.¹⁹¹ எனவே இவன் முற்கால வேந்தர்களின் இருப்பு நிலை மங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவர்கள் மீது படையெடுத்திருக்கலாம்.

4.4.18 ஆழார் மல்லன்

தொண்டை நாட்டின் உட்பிரிவாகிய இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஆழர்க் கோட்டமும் ஒன்று. அந்த ஆழர் நாட்டில் ஆழர் என்றோர் ஊர் இருந்தது. அது அந்தணர் நிறைந்தது. ஆழ்ந்த அகழியையும் அரிய காவலையும் உடையது என்பதை நல்லூர் நத்தத்தனார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியன்நகர்,

அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆழார்”¹⁹²

ஆழர் பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் ஆழர் மல்லன் என்றழைக்கப் பெற்றான். இவன் மட்போர் புரிவதில் வல்லவன். மல்லன் ஆழரில் இருந்தபோது பகைவர்தன் நாட்டை அந்துவன் கீரன் என்பவன் ஆட்சி செய்த பகுதி எது என்ற விவரமோ குறிப்போ கல்வெட்டு, இலக்கியங்களில் காணப்பெறவில்லை. ஆயினும் நல்லாட்சி செய்துள்ளான் என்பது தெரிகிறது. மேலும், சான்றோர் அறிவுரைக்கேற்ப ஆட்சி செய்து வாழ்ந்தவனாகத் தெரிகிறான். அவ்வாறு அறிவுரைத்த சான்றோரில் காவிட்டானார் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் அந்துவன் கீரனை நோக்கி “உலகம் நிலையானது அல்ல. பேரரசராயினும் முதுமையடைந்து பிடி சாம்பல் போல் ஆவார். நிலைத்து வாழ்ந்தவர் எவரும் இல்லை. அதுபோல் உனக்கும் ஏற்படக்கூடும். ஆதலால் வசை ஒழித்து இசைபட வாழவேண்டும். நீதி தவறாமல் முறை செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் இவை உன்னை இவ்வுலகில் வாழ வைக்கும்”¹⁹³ என்று கூறுகிறார்.

4.4.19 தந்துமாறன்

தந்துமாறன் என்பவன் பாண்டியப் பேரரசின்கீழ்ப் பணிபுரிந்தவன். மாறன் என்ற பெயரைக் கொண்டு இவன் பாண்டியன் என்று கருதிவிடக் கூடாது. ஏனெனில் பாண்டியப் பேரரசின் கீழ் பணியாற்றுவோரும் அவ்வேந்தர் பெயரை அடையிட்டுச் சிறப்புக் கொள்வது இயல்பு வழக்கு.

இத்தந்துமாறன் சான்றோர் போற்றும் சால்பும் பண்பும் கொண்டவன். இவனை அடைந்த புலவர், “சிற்றுணவும் சிறுசினமும் சில சொல்லும் உடையராய், வேள்வியில் கேட்டுப் பெற்ற பேரறிவும் பெற்று, பெருங்கொடை வள்ளலாய் வாழ்ந்து வருவார்க்குத் தேனும், தெவிட்டா உணவும் வரையாது வழங்கிப் பண்பும், நன்மொழியும் உடையராய்ப் பாராண்ட பெரியோர் சிலரேயாவர். அவ்வாறு ஆள அறியாரே பலராவர். அவர்களின் செல்வம் நிலைப்பது அரிது. ஆகவே வருவோர்க்கு வழங்கி வாழ்க”¹⁹⁴ என்று அறிவுரை புகட்டுகிறார்.

4.4.20 வாணன்

வாணன், பாண்டிய நாட்டில் உள்ள ஒரு சிறுகுடிக்குத் தலைவனானவன். இவனை மாங்கு மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியிலும், நக்கீரர் நற்றிணையிலும் பாடியுள்ளனர். இவ்விரு புலவரும் நெடுஞ்செழியனைப் பாடியிருப்பவராவர். அதனால் வாணன் நெடுஞ்செழியன் காலத்தவனாகக் கருதப்படுகிறான்.

பாண்டிய நாட்டின் நீர்வளத்தைப் பெருக்குவதற்கு நெடுஞ்செழியன் சிறந்த அணைக்கட்டுகளைக் கட்டுவித்தான். அணைக்கட்டு ஒன்றின் மடையைத் திறந்து விட்டால் வயல்களுக்கு நீரை விட்டால், அணைக் கட்டிலிருக்கும் வாளைமீன் கால்வாய் வழியாக ஓடி வாணனின் சிறுகுடிக்குள் உள்ள வயல்களில் சென்று புரளும் என்பதை,

“கல்லா யானைக் கடுந்தேர்ச் செழியன்

படைமாண் பெருங்குளம் மடைநீர் விட்டென

கால் அணைந்து எதிரிய கணைகோட்டு வாளை...

பைங்கால் செறுவின் ஆணைமுதல் பிறமும்

வாணன் சிறுகுடி”¹⁹⁵

என்னும் அடிகளால் அறியலாம்.

4.4.21 அழினி

இந்த வாணன் மலைநிறையப் பெருநிதியை வைத்திருந்தான்.

அழிசி என்பவன் ஆர்க்காட்டில் வாழ்ந்தவன். “ஆர்க்காட்டு இடையிடையே நெய்தல் மலரும் நெற்கழனிகளைக் கொண்டது”¹⁹⁶

“நெல்லி மரங்களை அதிகம் கொண்டது”.¹⁹⁷ அழிசி கள்ளுண்டு களித்து காட்டுட் புகுந்து வேட்டையாடி வாழ்வோரும், வாட்போரில் வந்துற்ற பகைவரை, வானுலகு அனுப்பும் வல்லமை கொண்ட வீரம் செறிந்தவன். வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளல் தன்மை கொண்டவன்.

“ஒருநாள் காவிரியாற்றில் பலரும் நீராடும் பெருந்துறையான மருதத் துறையில், நீராடுவோர்க்குத் துன்பம் செய்திருந்த யானையை அடக்கி மருத மரத்தில் கட்டி வைத்தான். இத்தகு பேராண்மை மிக்கவன் அழிசி. அழிசி சோழர் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப் பெறுதலானும் அவன் மகன், காவிரிக் கரையில் யானையை அடக்கினான்”¹⁹⁸ என அறியப்படுதலாலும் ஆர்க்காட்டு அழிசி சோனாட்டுக்குரியவன் எனக் கொள்ள நேர்கிறது.

“வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்

மிஞ்று மூசு கவுள சிறுகண் யானைத்

தொடியுடைத் தடமருப்பு ஓடிய நூறி

கொடுமுடி காக்கும் குருஉக்கண் நெடுமதில்

சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆமூர்”¹⁹⁹

என்னும் பாடல் பகுதியிலிருந்து சேரர் ஆமூரின் மேல் படையெடுத்தபோது கொடுமுடி சேரரின் யானைப்படையை முறியடித்தான் என்று அறிகிறோம். ஆமூர் சோழ நாட்டுப் பகுதியாக இருப்பதால் கொடுமுடி சோழர்படைத் தலைவன் என்று கருதலாம்.

4.4.22 ஏறைக்கோன்

ஏறைக்கோன் என்பவன் குறிஞ்சி நிலக் குறவர் தலைவனாவான். இவன் தனக்குரியோர் பிழை செய்யின் அதனைப் பொறுத்தலும் பிறர்க்குண்டாகிய வறுமை கண்டு நாணுதலும், படையாறுமிடத்துப் பழிபடாமையும் வேந்தர் அவைக்களத்தே பெருமிதமுற்று விளங்குதலும் இவனுடைய இயல்பாகத் திகழ்கின்றன.

“எந்நிலை யறிந்தனை யாய னிந்நிலைத்

கொடுத்துங் கொள்ள தமையால னடுக்கிய”²⁰⁰

என்று குறுநில மன்னனைக் கண்டு முறையிடுகிறார் புலவர் ஒருவர். எனவே, மன்னர்களைப் பாணர்களின் வறுமையைப் போக்கும் வள்ளல்களாகக் கண்டனர்.

மேலும், வறுமை தீர்க்கும் பொறுப்பு நாட்டுத் தலைவனைத் தவிர வேறெவர்க்கும் இல்லை என்றபடியால் கலைஞர்களும் பாணர் பெருமக்களும் மன்னர்களை நாடியிருக்கலாம். இவ்வாறு குறைந்தபட்சம் வறுமை தீர்க்கும் நிலையில் இருப்பதும் ஒரு குறுநில மன்னரின் கடமையாகத்தான் இருந்துள்ளது என்று புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

வேந்தர்களின் பலம் அறிந்த குறுநில மன்னர்கள் அவர்களுக்குக் கீழ் வாழ்ந்திருந்தபோதும் ஒரு தலைவனுக்குரிய பணிகளைச் செய்யும் பொறுப்பை உணர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

4.5 வேளிர் - வேந்தர்

வேளிர், வேந்தர் முரண்பாடும் உடன்பாடும் குறித்துச் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணமுடிகின்றது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வேந்தர்களையும் ஐம்பெருவேளிரையும் வென்றான் என்று தெரிகிறோம். கரிகால் பெருவளத்தானை இருபெரு வேந்தரும் பதினொரு வேளிரும் எதிர்த்தபோது அவர்களைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்தான் என்று அகப்பாடல் சுட்டுகின்றது.

கரிகாற் பெருவளத்தான் அருவாளர்களையும் ஒளியர்களையும் வென்று அவர்களின் பகுதியைத் தன் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு வந்தான். இந்த அருவாள நாட்டில் வணிகப் பெருவழிகளும், கடல் வழிகளும், பொன் வளமும் பெற்றிருந்தன. தாலமியும் அருவாநாடு பற்றியும் அங்கிருந்த வாணிக நகரங்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளார். அவ்வாணிக வளத்தினைத் தென்னகத்தில் வைத்திருக்கவே கரிகால் பெருவளத்தான் அருவாள நாட்டையும் ஒளியர் நாட்டையும் வென்றான் என்று கருத முடிகின்றது.

பதிற்றுப்பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் சிலர் வேளிரையும் பிற வேந்தரையும் ஒருங்கே வென்றனர் என்று கூறப்படுகிறது. அப்போர்கள் எல்லாம் மருத நிலவளம், வணிக வளம், கனிம வளம், பொன் வளம் ஆகியனவற்றை வேந்தர்கள் தங்கள் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வருவதற்காக நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை ஆய்வோட்டத்தில் எண்ணாமல் விடமுடியாது. ஏனெனில் நாடு பிடிச் சண்டை என்பது நாட்டை விரிவுபடுத்தற்கு மட்டுமல்ல. அதில் இருக்கும் வணிக வளமும் அடங்கும் என்பது புலப்படும்.

4.6 தொகுப்புரை

சீறார் தலைவர் சமுதாயத்திலிருந்தும் முதுகுடி மன்னர் சமுதாயத்திலிருந்தும் வளர்ச்சி பெற்றவர்களாக வேளிர் காணப்படுகின்றனர்.

கலைஞர்களைக் காப்பதோடு கலையை வளர்த்தெடுக்க உதவினர். பெரும் வள்ளல்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்னும் திணைகளில் ஏதேனும் ஒரு திணையில் வாழ்ந்தனர், ஆட்சி புரிந்தனர்.

நிலையான அரசமைப்போ நிலையான படையமைப்போ வேளிரிடம் முழுமையடையவில்லை.

வேளிர் மூவேந்தர்களில் யாரேனும் ஒருவரை ஆதரித்து ஆட்சி செய்தனர். அவ்வாறே எதிர்த்தும் எதிர்ப்புக்குள்ளாகியும் இருந்தனர்.

வேளிர் தங்களுக்குள் மோதிக் கொண்டபோது அம்மோதலை வேந்தர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டனர். வளரவும் செய்தனர். வேளிர் வேந்தர்களால் பெரும்பாலும் அழிவுக்குள்ளாயினர்.

வேளிர் தங்கள் நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளப் போராடினர். வேந்தர்கள் தங்களின் ஆட்சிப்பரப்பை விரிவுபடுத்தும் நோக்கில் போரிட்டனர். இம்மோதலில் வேந்தர்கள் கை ஓங்கி நின்றது. அதன் வழியாகவும் வேந்தர்கள் தங்களைத் தகவமைத்துக் கொண்டனர்.

வேளிர் தங்களின் நிலப்பகுதியில் பெருவழிகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

வேளிரொடு வேந்தர்கள் பெருவழிக்காகவும் மோதினர்.

புறநானூற்றிலும் மற்ற அகப்பாடல்களிலும் காணப்படுகின்ற, சிறுநிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்த பிற தலைவர்கள் பலர் சேர நாட்டுப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் சுயஆட்சி நடத்தியவர்கள் அல்லர் என்பதை அறியமுடிகிறது. அவர்கள் ஏகாந்தமான ஆட்சி செய்தவர்களாக இல்லை என்பதும் தெரியவருகிறது. வேளிருள் இருந்த மோதல் இவர்களுக்குள்ளும் இருந்தது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அகம். 226, 98:27
2. புறம். 241
3. மேலது, 201, பட்டினம். 282
4. புறம். 133:7, 135:13
5. புறம். 155:8
6. பதிற்று. 30:30
7. மேலது, 49:7
8. குறுந். 164:3
9. அகம். 331:14
10. மதுரை. 53
11. புறம். 207:35
12. SII Vo. III, p. 179
13. மு.ராகவையங்கார், வேளிர் வரலாறு, ப. 18,
14. மேலது, ப. 12
15. மேலது, ப. 14
16. புறம். 24:21
17. மேலது, 201:11
18. நற். 280:8
19. பதி.65:9, 70:92, 61:4
20. அகம். 356:12-14
21. பதிற்று. 14:11
22. மேலது, 45:5-6
23. துரை. அரங்கசாமி, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள் (1980, ப.160),
24. துரை அரங்கசாமி, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.165
25. பெ.மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமூகமும் அரசு உருவாக்கச் சூழலும், ப. 60.,

26. ர.பூங்குன்றன், சமூக விஞ்ஞானம் காலாண்டிதழ், அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் 2015, ப. 15
27. புறம். 95
28. புறம். 90
29. மேலது, 98
30. மேலது, 122:7
31. மேலது, 122:8-10
32. புறம். 124
33. புறம், 142:5
34. மேலது, 129:34
35. மேலது, 162
36. அகம். 266:11-12
37. புறம். 202:14
38. அகம். 266:10
39. மேலது, 366:12
40. புறம். 24:19
41. தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார், கல்வெட்டுக்களால் அறியப்பெறும் உண்மைகள், ப. 40
42. அகம். 366:12
43. மேலது, 231:12-13
44. புறம், 24:18-22
45. அகம். 115:7-8
46. புறம். 202:11-14
47. அகம். 226:11-15
48. புறம். 110:7
49. புறம், 109
50. மேலது, 115, 116
51. மேலது, 367:13
52. புறம். 30, அவ்வை துரைச்சாமிப் பிள்ளை உரைக்குறிப்பு

53. மு.ராகவையங்கார், வேளிர் வரலாறு பொருளடக்கம்.
54. வீ.கனகசபை, 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டத் தமிழகம், பக். 181, 192
55. வே.தி.செல்வம், தமிழக மக்களும் பண்பாடும்.
56. அவ்வை துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரர் வரலாறு, ப. 27
57. நற். 190, புறம். 90
58. புறம். 22:28
59. மேலது, 152:28-29
60. நற். 320:5-6
61. பதிற்று. 78:8-9
62. மேலது, 78-79
63. அகம். 143:10-13
64. புறம். 168, 169, 170, 171
65. அகம். 372:9-10, 105
66. புறம். 232:3
67. புறம். 15
68. மேலது, 230:6-10
69. அகம். 162
70. குறு. 393:4-6
71. குறு. 393, ப. 77உ.வே.சாமிநாதைய்யர் உரை.
72. அகம். 97
73. மேலது, 44
74. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரர் வரலாறு, ப. 97
75. அகம். 258:1
76. அகம். 152:13
77. மேலது, 258:1
78. மேலது, 356:8
79. பதிற்று பதிகம் 4:7
80. அகம். 152:6-13

81. மேலது. 208
82. மேலது, 258:1-3
83. மேலது, 173:16-18
84. மதுரை. 774-776
85. குறுந். 73:3
86. அரங்க. துரைசாமி, சங்ககால சிறப்புப் பெயர்கள், ப.180
87. அகம். 69
88. புறம். 130:5-6
89. நாராயணசாமி, இலக்கியமும் கல்வெட்டுகளும், ப. 107
90. புறம்.
91. புறம். 395:17-18
92. அகம். 6:45
93. புறம். 207, ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, புறநானூறு உரை, ப. 60.
94. புறம். 395, உ.வே.சாமிநாதையர் புறநானூறு உரை, ப. 594.
95. அகம். 226:14
96. மேலது, 6:3-4
97. புறம். 126:2
98. குறு. 312:2
99. நற். 170:6-7
100. குறு. 312:2
101. புறம். 122
102. துரை.அரங்கசாமி, சங்ககால சிறப்புப் பெயர்கள், ப. 248
103. நற். 170:6-7
104. புறம். 158
1015. அகம். 209:11-15
106. புறம். 201
107. புறம். 200:11-15
108. மேலது, 151

109. மேலது, 151:8
110. அகம். 199:19-23
111. குறு. 328:5-6
112. பதிற்று. 9:4
113. புறம். 201:18
114. பட்டினம். 282
115. அகம். 36
116. புறம். 201:8
117. அகம். 61:5-14
118. பட்டினம். 281-282
119. புறம். 147
120. சிறுபாண். 86
121. புறம். 142
122. அகம். 266:7-8
123. ஐங். 61:3
124. நற். 281:1
125. அகம். 211:8-10
126. குறு. 11:5-7
127. அகம். 44
128. மேலது, 226:12-17
129. மேலது, 262:4-13, 196:9-12
130. மேலது, 76, 113, 208, குறு. 208, புறம். 233, 247
131. A.R.No.139 08. 1930-31
132. புறம். 88
133. அகம். 93:45
134. புறம். 395:27-40
135. மேலது, 396:10
136. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, புறம். உரை. ப. 448
137. மேலது, 395:13-15

138. மதுரை 344-345
139. புறம். ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரைக்குறிப்பு, ப. 452
140. புறம், 139:6-7
141. மேலது, 380:10-11
142. மேலது, 380:1
143. மேலது, 167:11-12
144. மேலது, 394
145. மேலது, 174
146. மேலது, 178:11
147. மேலது, 179:4-5
148. புறம். 180:1-2
149. மேலது, 180:11-13
150. புறம். 173, அகம். 177, 54
151. அகம். 177:16-17
152. புறம். 173:1
153. புறம். 166:1-8
154. புறம். 175, ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரைக்குறிப்பு, ப. 580
155. புறம். 389
156. சிலம்பு. 11:14
157. புறம். 175:1-5
158. Me; oms Darso p,33, Nel ing 0.55, p.88, E. ning Vol. p.86-92
159. புறம். 177, ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரைக்குறிப்பு.
160. புறம். 171:17
161. அகம். 100
162. நற்.131:1-2
163. புறம். 381, ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை உரைக் குறிப்பு தொகுதி 2, ப. 427
164. நற். 180, மூலமும் உரையும், ப. 327

165. புறம். 391:7-9
166. மேலது, 383:17, 21-23
167. மேலது, 37, 226
168. மேலது, 126
169. நற். 180:6-9
170. புறம். 205
171. புறம். 209:12-13
172. நற். 18:3-5
173. புறம். 11
174. A.R.No. 175, of 1927-1928
175. S.I.I. ins Vol. xii no. 220
176. புறம். 385:8-9
177. மேலது, 242
178. பதிற்று. 11:17
179. அகம். 135:12-13
180. பதிற்று. 71:13-17
181. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை புறம். உரைகுறிப்பு, தொகுதி 1, ப. 86.
182. குறு. 210
183. அகம். 152, 238
184. புறம். 150
185. புறம். 156:4-5
186. சிறுபாண். 115-120
187. மேலது, 152-153
188. மேலது, 160
189. மேலது, 182-183
190. மேலது, 187-188
191. மேலது, 293
192. மேலது, 187-188

193. புறம். 359
194. மேலது, 360
195. நற். 340:2-4
196. மேலது, 180
197. மேலது, 87
199. குறு. 258
199. அகம். 51:15-19
200. புறம். 164:9-10

இயல் ஐந்து

வேந்தர் அரசியல்

5.0 வேந்தர் : சொல் விளக்கம்

5.1 மூவேந்தர்

5.1.1 பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் வேந்தர் மரபு

5.2 வேந்தர்களும் திணைப் பாகுபாடும்

5.3 வேந்தரும் வடக்கிருத்தலும்

5.4 வேந்தர் குடியும் அவர்களுக்குள் மோதலும், வேந்தர் நிலப்பரப்பும்

5.5 சோழர்

5.6 சேரர்

5.7 பாண்டியர்

5.8 வேந்தர்களுக்குள் மோதல்

5.9 வாணிகம்

5.9.1 அகவாணிகம்

5.9.2 புறவாணிகம்

5.9.3 பெருவழி வாணிகம்

5.9.4 பெருவழி

5.9.5 பெருவழி வணிகர்கள்

5.9.6 வாணிக மையங்களை நோக்கி

வேந்தர்களின் படையெடுப்பு

5.9.7 தலைநகரமும் வாணிக முறையும்

5.10 நாணயங்கள்

5.11 வேந்தரும் நான்கு திணைகளும்

5.12 விகாரைகள்

5.13 வேள்வியின் பின்னணியில் வேந்தரெழுச்சி

5.14 வேளாண்மை

5.15 வேந்தர்களின் அரசில் அங்கங்கள்

5.16 தொகுப்புரை

வேந்தர் அரசியல்

5.0 வேந்தர் : சொல் விளக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் “வேந்து”¹, “வேந்தன்”², “வேந்தர்”³ என மூன்று வகையில் குறிக்கப்பெறும் சொற்கள் அரசியல் தலைமைப் பற்றிய பொருளிலே மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. அரசியல் அமைப்பின் படிநிலையில் உயர்ந்துக் காணப்படுவோர் வேந்தர் என்போரே ஆவார். இதனைச் சீறார்த் தலைவன், முதுகுடி மன்னன், வேளிர், வேந்தன் என்ற அடுக்குகளில் வைத்துப் புரிந்துகொள்ளலாம். “வேந்தர் என்போர் பல இனக் குழுக்களை வென்று அவர்கள் சமுதாய அமைப்புக்களை அழித்து முடியரசர்களாகத் தோன்றினர். அவர்கள் வேந்தர் எனப்பட்டனர்”⁴.

வேந்தன், வேந்தர் ஆகிய சொற்கள் வேந்து என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொற்கள் என்று கொள்வதே சிறப்புடையது. அரசு என்பதும் வேந்து என்பதும் ஒரு பொருள் குறித்த சொற்கள் ஆகும். இதனை,

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த

வகுத்தலும் வல்ல தரசு”⁵

என்று கூறும் வள்ளுவத்தின் மூலம் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

“முதுகுடி மன்னர், வேளிர் சமுதாயங்களோடு முரண்பட்டு அதனை வென்று வளர்ந்த வேந்தர் சமுதாயத்தில் வேலைப் பிரிவினையையும், உடைமை வேறுபாடுகளையும், வருணப் பாகுபாடுகளையும், மதம் - வேள்விகளின் செல்வாக்கையும் உழவு, வாணிபப் பொருளாதாரப் பெருக்கம் என்பனவற்றையும் அரசிற்கான பல்வேறு கூறுகளையும் காண முடிகிறது.”⁶

5.1 மூவேந்தர்

சங்க காலத்தில் இருந்தவர்கள் முடியுடை வேந்தர் மூவர் தானா அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோர் இருந்தனரா என்ற ஐயம் எழுகிறது. காரணம், “எழுமுடி கெழீஇய திருமெரு ரகலத்து”⁷ என்ற செய்யுளடிபதிற்றுப்பத்தில் சில இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. இது பற்றி உரையாசிரியர்களோ ஆய்வாளர்களோ தெளிவான முடிவுக்கு வரவில்லை. எனவே, ஏழு முடிவேந்தர் இருந்தனரோ என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

முவேந்தர் குறித்து தேவநேயப் பாவாணர், “முடியணியும் முத்தமிழரசனையும் முவேந்தர் என்று கூறுவது மரபு”⁸ என்று பதிவு செய்துள்ளார். பாவாணரின் இக்கருத்து நமது எண்ணத்தை வலுப்பெற வைக்கிறது. சான்றோரிடையே, தொல்காப்பியர் ‘முவேந்தர்’ என்று வரையறுத்துள்ளாரே என்ற வாதம் எழும்பக் கூடும். ஆனால் சங்க காலமும் தொல்காப்பியர் காலமும் இன்னதுதான் என்று ஒத்தக் கருத்துடன் எவராலும் இறுதி முடிவுக்கு வரவில்லையே எனும் பதிவை தெரிவித்துக் கொள்வோமாக!

இந்த வாதம் ஒருபுறம் இருக்க; இந்த ஆய்வில் ஒரு சமரசத்திற்கு வர நேர்கிறது. அது,

“முரசு முழங்கு தனை மூவருள்ளும்”⁹

என்றும்,

“மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர்க் காக்கும்

முரசு முழங்கு தானை மூவர்”¹⁰

என்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் அடிகளில் வருகின்ற மூவர் என்னும் சொல் மீண்டும் மீண்டும் பயின்று வருவதால் முடியுடை வேந்தர் மூவர் என்று தற்போதைக்கு ஒரு முடிவுக்கு வரப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் வேந்தர் பற்றிய குறிப்புகள் விரவிக் கிடக்கின்றன. அவற்றில் மூவன் என்றும் முவேந்தர் என்றும் குறிக்கப் பெறுவோர் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆவர். இம்முவேந்தர் பற்றியக் குறிப்புகள் அசோகர் கல்வெட்டுகளில் காணப் பெறுகின்றன. அந்தக் கல்வெட்டுகள் “பாண்டியனையும் கூடலையும் குறிப்பிடுகின்றன”.¹¹ “சந்திர குப்த மௌரியன் சபையில் கிரேக்கத் தூதுவனாக விளங்கிய மெகஸ்தனிஸ் பாண்டிய நாட்டின் துறைமுகம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்”.¹² எனவே, இச்சான்றுகளிலிருந்து சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆட்சி பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பதை அறிய முடிகின்றது. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்று கூறப்படும் முவேந்தர்களிலும் பாண்டியர் மரபு முற்பட்டது என்று கருதலாம்.

முவேந்தர் எழுச்சியைக் காலவரையறைப்படுத்திக் கூறுவது கடினமாயினும் “அசோகர் கல்வெட்டுக்கள் சோழர், பாண்டியர், கேரள

தமிழக அரசு நலத்துறை

പ്രഥമ പട്ടികയിലെ ശുപാർശകൾക്കുപ്രകാരമുള്ള മാർഗ്ഗരേഖ 5.1.1

[illegible]

சற்று விரிவாக ஆய்வு செய்வது சிறப்புடையதாக இருக்கும் என எண்ணப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்பது நிலம், குடி, ஒழுக்கம், குடிகளுக்கிடையே எழுந்த போருக்கான மூலம் என்ற அடிப்படையில் ஆளப்பெற்றிருக்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் நிலப்பகுப்பு, குடித்தொகுப்பு, குடிகளுக்கிடையே எழுகின்ற போருக்கான மூலம், குடிகள் அல்லாதவை என்பனவற்றைக் குறித்து நிற்கிறது.

திணை என்பது குடி என்ற ஒன்றைக் குறிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் குடியில் உயர்குடி என்னும் பொருளையும் சுட்டுவதோடு அதற்கான வழியையும் அமைத்துள்ளது என்று கருதப்படுகிறது. இங்கு உயர்குடி யாரென்ற வினா எழுகிறது. வினாவிற்குப் பதிலாக வேந்தரைச் சுட்டலாம். ஏனெனில் சங்க இலக்கியத்தில் “விழுத்திணை”¹⁸ என்ற சொல் கையாளப் பெற்றிருக்கின்றது. அதற்கு உரையாசிரியர்கள் மூத்த சீரிய குடி என்று பொருள் கூறுகின்றனர். எனவே, திணை - விழுத்திணை என்னும் சொற்கள் குடி என்ற நிலையிலேயே நின்று விடவில்லை. அதற்கும் மேலாகச் சென்று உயர்குடியைச் சுட்டுவதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ள முடியும். அவை அதற்கான இடத்தையும் தந்து விடுகின்றன.

உயர்குடித் தோற்றம் என்பது தொல்குடியிலிருந்து மேம்பட்டது என்றும் சொல்லலாம். விழுத்திணை என்னும் சொல்லை வேந்தர் எழுச்சியோடு பொருத்திப் பார்க்க முடியும். எவ்வாறெனில், விழுத்திணை என்ற சொல் வேளிர், சீறார் மன்னர் மற்றும் முதுகுடி மன்னரைக் குறிப்பிடும்போது அச்சொல் ஆளப்பெறவில்லை. மாறாக, அக்குடிகளிலிருந்து எழுச்சிப் பெற்ற வேந்தரை மட்டுமே குறிக்கிறது. இதுபற்றி மேலும் விவாதங்களை மேற்கொள்வது தகும் என்று கருதப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்னும் சொல் வேந்தர் குடியைச் சுட்டுவதற்கு ஆளப்பெறுகின்றது. மலைபடுகடாமில் “தொஹிணை” (தொல் திணை)¹⁹ என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது ஈண்டிங்கு எடுத்துக் காட்டத்தக்கது. இந்தத் தொல்திணை என்பதை உயர்ந்த ஒழுக்கம் என்றும் பொருள் கூறுவர். உயர்ந்த ஒழுக்கம் என்பது உயர்ந்த குடியைச் சேர்ந்தது என்று வள்ளுவத்தில் குடிமை என்னும் அதிகாரத்தில் விளக்கப்

பெற்றிருப்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இதிலிருந்து பார்க்கின்றபோது, சங்க இலக்கியத்தில் உயர்குடி என்பது வேந்தரையே சுட்டுகிறது என்னும் முடிவுக்கு வரமுடிகிறது.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட சங்க இலக்கியச் சான்றுகளில் திணை என்னும் சொல் வேந்தர் குடியையே குறித்து வந்தது. ஆகையால் குடி, தொல்குடி ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தி உயர்ந்தது எனக் காட்டவே திணை என்று பயன்படுத்தப் பெற்றது எனலாம்.

திணை என்ற சொல் “திண்”²⁰ என்னும் சொல்லின் அடியாகத் தோன்றிய சொல் என்று கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவார். திண் என்பது செறிந்த, உறுதியான, செறிவு, திட்பம், இறுகிய என்னும் பொருள்களில் ஆளப்பெறுவதாகும். இவ்வாறு பார்க்கும் பொழுதில் திணை என்பது குடியிலிருந்து உருவாகிய சிறந்த ஆளும் குடிகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல் என்று மேலும் உறுதி செய்யலாம். எனவே, பிற குடிகளிலிருந்து உருவாகிய சிறந்த ஆளும் குடிகளைக் குறிக்கத் திணை எனும் சொல் பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதில் மாற்றாக் கருத்து இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று முடிவுக்கு வர இயலும்.

இனி விளங்கு திணை/விழுத்திணை குறித்துப் பார்ப்போம்.

குடி → தொல்குடி → ஆடுகுடி → திணை → மூத்த விழுத்திணை = விளங்கு திணை என்ற படிநிலையானது குடி அமைப்பின் நிலைகள் உருவாகி விட்டதையே காட்டுகிறது. குடி என்பது சமூகத்தின் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்திய சொல் எனில் தொல்குடி என்பது அதனினும் மேம்பட்டது எனக் கொள்ள வேண்டும். அது ஆளும் குடியாக உள்ளது. தொல்குடியிலிருந்து மேம்பட்ட ஆட்சியாளர்களைக் குறிக்க ஆடுகுடி, விழுத்திணை, மூத்த விழுத்திணை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது என்பதை நாம் நினைவுறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

விழுத்திணை, மூத்த விழுத்திணை/விளங்கு திணை குறித்துப் புரிந்துகொள்ள சோழர், பாண்டியர், சேர வேந்தர் மரபில் சில வேந்தர்கள் மீது புனையப்பட்டிருக்கும் தொன்மங்கள் நமக்கு உதவுகின்றன. சோழ மரபில் காந்தமன், முசுருந்தன், சிபி சக்கரவர்த்தி, மனுநீதிச் சோழன் ஆகியோர் பற்றிய தொன்மங்கள் அக்குடியின் தொன்மையையும் புகழையும் எடுத்துக்காட்டவே படைத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

பாண்டியர் மரபில் வடிவம்பல நின்ற பாண்டியன், பொற்கைப் பாண்டியன், மழைப் பிணித்தாண்ட பாண்டியன் ஆகியோர் பற்றிய தொன்மங்கள் பாண்டிய மரபினால் படைத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இந்தத் தொன்மங்கள் அனைத்தும் வட நாட்டு அரசு உருவாக்கம் பெற்று வந்தபோது தெற்கேயும் அதன் தாக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு உருவாக்கம் பெற்றுவந்த பின்னணி பற்றி மிக விரிவாக விவரித்துள்ளார் ரொமிலா தாப்பர்.

வடநாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த இத்தொன்மம் மௌரியர், சாக்கிய குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் பற்றியது. “மௌரியர் கபில வஸ்துவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது மன்னன் விதுதபன் சாக்கிய குலப் பெண்ணை மணம் முடித்துத் தரும்படி கேட்டான். அப்போது தங்கள் குலப் பெண்ணைத் தராமல் பணிப்பெண்ணை மணம் முடித்துத் தந்து ஏமாற்றினார்கள். இதைப் பின்னாளில் அறிந்துகொண்ட விதுதபன் கோபமுற்றுக் கபிலவஸ்துவைத் தாக்கினான். சாக்கியர்களில் ஒரு பிரிவினர் அங்கிருந்து வெளியேறினர். அங்கு மயில்கள் நிறைந்திருந்தபடியால் அப்பிரிவினர் மௌரியர் (மோரா) மயில்குலம் என்று பெயர் பெற்றனர். இத்தகுத் தொன்மம் அசோக மௌரியனைப் புத்தர் குடியினன் என்று காட்ட எழுந்த தொன்மம் என்று ரொமிலா தாப்பர் கூறுவர்.²¹

இவ்வாறு கூறப்பெறும் மரபுத் தோற்றக் கதைகள் பண்டைய வேந்தர்கள் ஆளத் தகுதியானவர்கள் என்பதைக் காட்டுவதற்கு எழுந்தவை எனலாம். இத்தொன்மங்கள் சமகாலச் சமூக நிலைமைக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ற வகையில் படைத்துக் கொள்பவை என்பதை இங்கு உணர்ந்து கொள்வது எளிது. அவை சமுதாயத்திடையே நம்பகத் தன்மையை வரைமுறைப்படுத்தவும் ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்தவும் எழுந்தவை என்றும் கூறலாம். எனவே, மேற்கண்ட நிலையிலேயே விழுத்திணை என்ற சொல்லை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

5.3 வேந்தரும் வடக்கிருத்தலும்

வடக்கிருத்தல் என்பது போரின் போது இருநிலப் படைகள் மோதுகின்றபோது யாராகிலும் ஒரு சாராருக்கு ஏற்படுகின்ற தோல்வியின் பொருட்டுத் தோற்ற அரசன் தோல்வியால் நாணமுற்று வடக்கிருந்து உயிர் துறப்பதாகும். இந்த வடக்கிருத்தலைச் சிறுகுடித் தலைவனோ வேளிர் போன்ற குறுநிலத் தலைவர்களோ மேற்கொள்ளவில்லை. வடக்கிருத்தலை

மேற்கொண்டோர் வேந்தர்களே. காரணம் நானிலத்திற்கும், தலைவனாக இருக்கின்ற ஒருவன் பிற வேந்தனிடம் தோற்பது இழிவாகவே கருதப்பட்டது. அவ்வாறு அவன் தோற்றபோது மக்களைக் காக்கின்ற தகுதியை இழந்தவனாகவும் கருதப்பட்டிருக்கலாம் என்ற நிலையிலேயே வேந்தன் வடக்கிருந்திருக்கிறான் என்ற எண்ணம் நமக்கேற்படுகிறது. வடக்கிருத்தலுக்கான நிலைகள் குறித்து பொதுவியல் திணையில் அமைந்துள்ள புறம். 65, 74, 214 ஆகிய பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வடக்கிருத்தல் பற்றிக் கூறும் பாடல்களில் வைக்கப்பட்ட துறை குறித்தும் பார்க்கின்றபோது பொருண் மொழிக்காஞ்சி, கையறு நிலை, முதுமொழிக் காஞ்சி ஆகிய மூன்று துறைகளில் காணப்படுகின்றது. இம்மூன்று துறையும் பொதுவியல் என்னுமொரு திணையும் பல புறப்பாடல்களில் காணப்பட்டாலும் வடக்கிருத்தலைச் சொல்லும் துறையிலும் திணையிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, வடக்கிருத்தலேற்பட்டதைச் சொல்லியிருக்கும் மூன்று துறைகளும், ஒரு திணையும் சிறுகுடி, முதுகுடி, வேளிர் போன்ற குறுநில மன்னர் தலைவர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் வேந்தர்க்கு மட்டுமே வடக்கிருத்தல் காணப்படுவதை நாம் குறிப்பிட்டுக் கூறி மறுஉறுதி செய்வோமாக. மேலும் வடக்கிருத்தல் குறித்த பாடற் கருத்தைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

“தனது ஆட்சியை மேற்கொள்வது அல்லது நாட்டை - ஆட்சியை மாற்றுவது என்ற நிலை வருகின்றபோது கோப்பெருஞ் சோழ வேந்தனுக்கும் அவனது இரத்தபந்தமான மக்களுக்குமிடையே போர் ஏற்பட இருந்தது. அப்பொழுது புலவர் போரைத் தடுக்க முற்பட்டார். போர்ச் சூழல் தவிர்க்கப்பட்டபோதும் தனக்கேற்பட்ட அவமானத்தை எண்ணிக் கலக்கமடைந்து உயிர் துறக்க முடிவெடுத்து வடக்கிருந்தார்.”²³

“பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் கரிகாற் வளவனுக்கும் வெண்ணி என்ற இடத்தில் போர் நடந்தது. இப்போரில் நெடுஞ்சேரலாதன் மீது சோழன் எய்திய வேல் நெஞ்சிற் பட்டு முதுகில் ஊடுருவியது. அதனால் நாணம் கொண்ட நெடுஞ்சேரலாதன் வடக்கிருந்தான். இதைச் செவியுற்றப் புலவர்கள் பெரிதும் வருந்தினர்.”²⁴

“சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் செங்கணானுக்கும் கழுமலம் என்ற இடத்தில் போர் நடந்தது. இப்போரில் சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை தோற்கடிக்கப்பட்டு சிறையில் வைக்கப்பட்டான். அப்போது அவனுக்குத் தண்ணீர்த் தாகம் ஏற்பட்டது. அதனால் தண்ணீர் கேட்டான். தாமதமாக வந்த நீரை ஏற்க மறுத்தான். தனக்கேற்பட்ட அவமானத்தை எண்ணிய வேந்தன் தன் தகுதியையும் அப்போதைய நிலையையும் நினைத்து வடக்கிருந்தான்”.²⁵

இவ்வாறு மூன்று பாடல்களில் வேந்தர்கள் வடக்கிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. எனவே, வளர்ந்து நின்ற அல்லது எழுச்சிப் பெற்றிருந்த வேந்தர் சமுதாயத்தில் அல்லது வேந்தர்களிடையேதான் இந்நிலை இருந்தது என்பதை எண்ணுதல் வேண்டும். மேலும் வடக்கிருந்த வேந்தர்கள் சமணச் சார்புடையவர்கள் என்பதையும் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஏனெனில் சமணமும் பௌத்தமும் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளைத் தென்னிந்தியாவில் போதித்து வளர்வதைத் தொடங்கிக் கொண்டிருந்தது. சமணம், உடல் நிலையற்றது ஆத்மா நிலையானது என்றும் பௌத்தம், உயிரும் உடலும் நிலையற்றது என்றும் மறுபிறவி அற்றது என்றும் தனது தத்துவ விசாரங்களைச் செய்துக் கொண்டிருந்தன. இருப்பினும் இவ்விரு முனைகளிலிருந்தும் பௌத்தமும் மக்களிடையே ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தபோது இருசமயத்திற்குள்ளும் தங்கள் கொள்கை வேறுபாட்டால் மோதவும் செய்தன. அம்மோதல்களின் அடையாளமே நீலகேசியும் குண்டலகேசியும்.

நீலகேசி மறுபிறப்பு, ஆத்மா உண்டென்று பௌத்தத் துறவிகளோடும் பௌத்தவாதிகளோடும் விடாப்பிடியாக விவாதம் செய்தது. இப்பிறப்பில் அடையாததை மறுபிறப்பில் அடையமுடியும் என்று வலியுறுத்தியது. பௌத்தம் அதனை மறுத்தது. இந்தத் தளத்திலிருந்து சமணம் பௌத்தத்தைக் காட்டிலும் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றுக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சங்க காலம் போர் மலிந்திருந்தபோது வெற்றியும் தோல்வியும் அரசர்களுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தோல்வியுற்ற வேந்தர்கள் தோல்விக்காக நாணினர். சமணம் சொன்ன மறுபிறப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர். அடைய முடியாததை அடையும் எண்ணத்திற்கு வந்தனர்.

ஆகவே, வேந்தர் சமணம் வலியுறுத்திய வடமொழியில் சல்லேனை என்று கூறப்படும் வடக்கிருத்தல் மீது பற்றுறுதிக் கொண்டனர். அதனால்

வடக்கு நோக்கி உண்ணா நோன்பிருந்து புண்ணியம் தேட முற்பட்டனர். எனவே, அவர்கள் சமணச் சார்புடையவர்களாக அடையாளம் காணப்படுகின்றனர். இந்நிலையிலும் சமணமும் தழைத்தது என்பது ஏற்கப்படுகிறது.

சமணத்தின் வருகைக்கு முன்பு சங்கம் என்ற சொல் தென்னிந்தியாவில் இல்லை. குறிப்பாக, தமிழ் இலக்கியத்தில் சமணர் ஒன்று கூடியிருந்த நிகழ்வைச் சங்கம் என்று கூறுகிறது. சமணம் தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்தில் காலூன்றிய இடம் பாண்டியர்களின் தலைநகரமாக விளங்கிய மதுரையாகும். இப்பெயரில் வட இந்தியாவில் ஒரு பகுதியுண்டு. இக்காரணம் தொட்டே தென்பாண்டி நாட்டுப் பகுதியான மதுரையில் சமணச் சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். இதுதொடர்பாக மீளாய்வு கொள்வது முக்கியமானதாகப்படுகிறது.

மீண்டும் வடக்கிருத்தல் - சமணத்திற்குச் செல்ல முற்படின் மறுபிறப்பு என்ற ஒன்றினை தோற்ற வேந்தர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்க வேண்டுமே என்ற வினா எழலாம். சமணம் அப்பொழுது தொடக்க நிலையிலிருந்தது என்பதை பதிலாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளலாம்.

சமணம், பௌத்தக் கொள்கையில் முரண்பாடு இருந்தபோதும் இவ்விரு சமயக் கொள்கையையும் ஏந்திக்கொண்டு பல்வேறு இலக்கியங்கள் உருவாகின என்பது கண்கூடு. எனவே, சமணம், பௌத்தக் கொள்கை மக்கள் மத்தியில் மட்டும் நில்லாது இலக்கியத்திலும் தனது பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தின.

வடக்கே நிலைப்பெற்றிருந்த மகதப் பேரரசின் வேந்தர் அசோகர் கலிங்கப் போரின் பின்னர் பௌத்தவாதியாக மாறினார். அச்சமயத்திற்காகத் தொண்டு செய்தார் என்பதெல்லாம் அவர் தன்னைப் புத்தத் தத்துவச் சார்பாளராக வெளிப்படுத்தினார். இதன்மூலம் வேந்தர்கள் தங்களைச் சமயப் பற்றாளர்களாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர் என்பது தெரிய வருகிறது.

5.4 வேந்தர் குடியும் அவர்களுக்குள் மோதலும், வேந்தர் நிலப்பரப்பும்

மூவேந்தர்களுக்குள் மோதல் தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தபோதும் ஒரு குடிக்குள்ளேயும் மோதல் ஏற்பட்டது. ஒரு குடிக்குள் மோதல் என்பது அக்குடிக்குள் கிளைக் குடிகள் இருந்ததையே காட்டுகிறது. சோழர்

வேந்தர்களான நெடுங்கிள்ளியும், நலங்கிள்ளியும் பகைத்து நின்றனர்.
போருக்குத் தயாராயினர். அப்பொழுது கோவூர்கிழார் அவ்விருவரை
நோக்கி,

“இரும்பனை வெண்டோடு மலைத்தோ னல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் றெரியலோன் னல்லன்
நின்ன கண்ணியும் மார்மிடைந்தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியு மார்மிடைந் தன்றே
ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே
இருவீர் வேற லியற்கையு மன்றே அதனாற்
குடிப்பொரு ளன்று நுஞ் செய்தி கொடித்தோர்
நும்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்மலி யுவகை செய்யு மிவ்விகலே!”²⁶

என்று கூறி இருவருக்குமிடையேயான போரைத் தவிர்க்க விழைகிறார்.
இதேபோன்று கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் அவனுடைய
மக்களுக்குமிடையில் போர் நடைபெற்ற செய்தியும் ஈண்டுக்
குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை,

“பொங்குநீர் உடுத்தவிம் மலர்தலை யுலகத்து
நின்றலை வந்த விருவரை நினைப்பிற்
றொன்றுவரை துப்பின்நின் பகைஞரும் அல்லர்
அமர்வெங் காட்சியொடு மாறெதிர் பெழுந்தவர்
நினையுங் காலை நீயு மற்றவர்க்
கனையை யல்லை யடுமான் றோன்றல்
பரந்துபடு நல்லிசை யெய்தி மற்றுநீ
உயர்ந்தோ ருலக மெய்திப் பின்னும்
ஒழித்த தாய மவர்க்குரித் தன்றே”²⁷

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும்,

“சோழர்க்குடிக் குரியோர்

ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து”²⁸

என்றும்,

“ஆங்கு

பெருநில முழுதாளும் பெருமகன் தலைவைத்த

ஒருதனிக் குடிகளோடு யர்ந்தோங்கு செல்வந்தான்”²⁹

என்றும் கூறப்பெறுவதிலிருந்து சோழர் குடியில் ஒன்பது கிளைக் குடிகளோ அதற்கும் மேற்பட்டோ இருந்தன என்பதும் உறுதியாகின்றது.

இதனை “மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, கே.என்.சிவராசப் பிள்ளை, மா.இராசமாணிக்கனார் போன்ற அறிஞர்கள் சோழர் மரபில் நிலைப்பெற்றிருந்தக் குடித்தலைவர்கள் தங்களுக்குள் போரிட்டு வந்தனர் என்று வலியுறுத்துவதிலிருந்தும்”³⁰ தாலமி தன் நூலில் “சோழர்களில் ஒரு பிரிவினர் நிலைத்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர்”³¹ என்று கூறுவதிலிருந்தும் நமது கருத்தில் ஒருமுகப்பட்டுக் கொள்வோம்..

எனவே, சங்க இலக்கியம் மற்றும் வெளிநாட்டார் குறிப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு பார்க்கின்றபோது சோழ வேந்தர் கூட்டமைப்பு தனக்கேயுரிய உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளால் கூறாக்க நிலையிலே நிலைப்பெற்றிருந்தது என்று கருதப்படுகிறது.

இவ்வாறு சோழர்கள் தம் குடிகளுக்குள் மோதிக்கொண்ட போதிலும் வேளிர் மற்றும் பிற குடிகளைத் தம்கீழ் கொண்டு வருவதில் முனைப்புக் காட்டினர். அந்த முயற்சியில் ஆர்க்காட்டழிசி, கழார், மத்தி, இருங்கோ வேளிர், மலையமான் போன்ற வேளிரையும் போரடிப்படையிலும் இணக்கமான உறவடிப்படையிலும் தம்மாட்சியின்கீழ் இணைத்துக் கொண்டனர். தம்மாட்சிப் பரப்பை விரிவுபடுத்தினர். இது ஒரே காலகட்டத்தில் நடந்தேறியதல்ல எனலாம்.

5.5 சோழர்

சோழ வேந்தர்கள் வீரை, குடவாயில் நங்கூர், கானம், பெருந்துறை, ஆர்க்காடு, வல்லம், உறந்தை, ஆவூர், குடந்தை, அமுந்தூர், மருவூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தனர். சோழர் ஆட்சி நெல்லூர் வரை

விரிந்திருந்தது. கற்கா, வேள்நாடு, கொச்சி, பூழி ஆகிய பகுதிகளைக் கொண்ட சேர நாட்டை அடைந்து அந்நாடுகளை வென்று தன் பேரரசில் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

புகார் கடற்கரைப் பட்டினமாகையால் வாணிப வளங்கொழிக்கும் ஊராக விளங்கியது. குடந்தை, “சோழர் தருநிதியம் துஞ்சம் பேரூராக விளங்கியது. உறந்தையும் பெருவழியாயிருந்தமையால் வாணிகச் செழிப்புமிக்கதாகத் திகழ்ந்தது. கழார் ஆர்க்காடு ஆகிய ஊர்கள் கடல் வளத்தாலும் வாணிக வளத்தாலும் வாணிகச் செல்வம் பெற்றிருந்தன. வாணிக வளமும், மருத வளமும் சோழ நாட்டைப் புதுவருவாயினைப் பெற்றப் பகுதியாக மாற்றின.”³²

5.6 சேரர்

“சேரர் என்போர் கடற்கரைப் பகுதியில் ஆண்டோர் என்று கூறுவர். சேரல் என்பது அடுக்கடுக்காக உள்ள மலைப்பகுதி என்று பொருள் கூறுவர்”.³³ எனவே, மேற்கு மலைக்கு அப்பால் கடற்கரை பரவியிருந்த பகுதியை ஆட்சி புரிந்தோர் சேரலர் எனப் பெற்றனர்.

சேரநாடு தென்கன்னட நாடு, குதிரைமலை, எழில்மலை, குடகு நாட்டிலுள்ள நறவு, வேங்கடம், குறும்பர் நாட்டிலுள்ள தொண்டி, உம்பற்காடு, நீலகிரி, பேரியாறு போன்ற பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. சேரர்கள் தொடக்கத்தில் மாந்தை, நறவு, தொண்டி, வஞ்சி, முசிறி ஆகிய கடற்கரைப் பட்டினங்களில் இருந்துகொண்டு அந்தப் பட்டினங்களைச் சுற்றியிருந்த நாடுகளை ஆண்டனர். சேரரின் துறைமுகங்களில் மிக முக்கியமானது முசிறியாகும்.

சேர நாட்டில் குடவர், மலையர், மழவர், பூழியர், வில்லோர், குறவர் போன்ற குடிகள் இருந்தன. இக்குடிகளைத் தவிர வேளிர்குடி, அதியர் குடி போன்ற வேளிரையும் தமது ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு வந்தனர். (பார்க்க: வேளிர் அரசியல்)

சேரர் குடியில் அந்துவன் கால்வழிக்குடி, உதியன் கால்வழிக் குடி என இரு குடிகள் இருந்தன என்பதற்கு அகச்சான்றுகள் உள்ளன.

5.7 பாண்டியர்

“தொன்மை என்னும் பொருளை உடைய பண்டு என்ற சொல் தமிழிலும் மலையாளத்திலும் உண்டு. அச்சொல்லிலிருந்து பாண்டியர்

என்ற பெயர் தோன்றியது”³⁴ என்கிறார் இரா. தெய்வம். ஆனால், “மகாபாரதத்திலிருந்து பாண்டவர்களின் தந்தையைக் குறிப்பதாகிய பாண்டு என்னும் சொல்லிலிருந்து பாண்டியர் என்னும் பெயர்ச்சொல் தோன்றியிருக்கலாம்”³⁵ என்கிறார் மு.ராகவையங்கார். இவ்வாறு அவர் கூறுவது மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சிடுவதாக உள்ளது. பாண்டவர்கள் கதை வடநாட்டில் நடந்தது. இதைத் தென்னாட்டோடு ஒப்பிடுவது ஒவ்வாததாக இருக்கிறது.

கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்ற வடமொழி இராமாயணத்தில் தமிழக மூவேந்தர் குறித்த பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மூவேந்தர் நாடுகள் பற்றியும் இடம்பெற்றன. பாரதத்தில் அருச்சுனன் பாண்டியர் குல மகளை மணந்ததாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. அசோகர் கல்வெட்டில் மூவேந்தர் நட்பு குறித்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது. உரோம நாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் தமது குறிப்பில் பொன்னும் வெள்ளியும் தமிழ்நாட்டில் குவிந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். கௌடில்யர் “முத்து மென்துகில்” பற்றிக் கூறுகிறார்.³⁶ பாண்டிய நாடு ‘பழம்பதியாக’ என்று மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுகிறார். “தென்னம் பொருப்பன் நன்னாடு”³⁷ என்று புறநானூறு கூறுகிறது. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு பாண்டியர் குறித்து விரித்துக் கூறுகிறது. இவ்வாறு மூவேந்தரில் மிகத் தொன்மையானவர் பாண்டியர் என்பதை அறிவதற்குப் பல்வேறு சான்றுகள் ஆய்வுக்குத் துணைப்புரிகின்றன. “பாண்டிய மன்னர் தங்களின் வெற்றியின் நினைவாகவும் தங்களின் சிறப்புப் பெயராலும் காசுகள் வெளியிட்டனர்”.³⁸ பாண்டியர்களே முத்திரை நாணயங்களை வெளியிட்டனர். சேர, சோழர் தொடர்பாக வெள்ளி நாணயங்கள் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்று கூறும் அதே நேரத்தில் சேரர் பற்றி ஆய்வு செய்தோரும் சோழர் பற்றி ஆய்வு செய்தோரும் தத்தம் கருத்திலிருந்து நின்றனுகொண்டு சேரர்தாம் முதல்குடி என்றும் சோழர்தாம் முதற்குடி என்றும் தெரிவிக்கின்றனர். அவர்களுள் காய்தல் உவத்தலற்ற முடிவை எடுக்கவில்லை என்ற வருத்தம் நமக்கேற்படுகிறது. எனவே, மூவேந்தர் மரபு எப்பொழுது தோன்றியது என்றும் மூவேந்தரில் எவர் முதற்குடி என்றும் இங்கு தற்போது வரையறுக்க முடியவில்லை. ஆனால், ஒன்றை மட்டும் உறுதிபடுத்திக் கொள்ள முடியும். அது, மூவேந்தர் என்று பிரிவதற்கு முன்னர் தமிழ்நாடு சார்ந்த நிலப்பகுதிகளைப் பிரித்துக்கொண்டு ஆட்சி செலுத்தும்முன்னர் ஒரே குடியில் இருந்துள்ளனர். அது தமிழ்க்குடி

என்ற அளவில் இருந்திருக்க வேண்டும். இதுபற்றி மேலும் ஆய்வு செய்ய வேண்டுமென விடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. பாண்டியர் குடிக்கெனத் தொன்மைச் சிறப்பும் மரபும் உண்டு எனலாம்.

பாண்டியர்கள் காவிரியர், பஞ்சவர், மாறர், வழி ஆகிய குடிகளின் கூட்டமைப்பில் வேந்தர் நிலைக்கு உயர்ந்தனர். பாண்டியர்கள் தொடக்கத்தில் கொற்கையிலிருந்து ஆட்சி செய்தனர். அது அவர்களின் துறைமுகமாக இருந்தது. கூடல் தலைநகரமாக இருந்தது. பிறகு “ஆய்நாடு, மிழலைக் கூற்றம், முத்தூற்றக் கூற்றம், கூடல் மதுரை, கானப்பேர் ஆகிய பகுதிகளையும் ஊர்களையும் போரடிப்படையில் தங்கள் நாட்டுடன் இணைத்தனர்”.³⁹ “கூற்றம் என்னும் பெயரில் பல கூற்றம் இருந்ததை செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன”.⁴⁰

பின்னாளில் மதுரை பாண்டியர் தலைநகராயிற்று. கூடல் வாணிக நகராக எழுச்சிப் பெற்றபின் பாண்டியர்கள் அந்நகரத்தைத் தங்கள் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு வந்தனர். இவர்கள் மதுரைக்குத் தெற்கில் உள்ள பகுதியைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொணர்ந்து வந்த செய்தி சங்க இலக்கியப் பரப்பில் பரவலாகப் பேசப்படும் செய்தியாகும். தென்மதுரை, கபாடபுரம், கொற்கை போன்றவையும் பாண்டிய அரசோடு இருந்தன. பிற்காலத்தில் கொற்கை பாண்டியர்களின் துணை நகரமாக விளங்கியது.

பாண்டியர்கள் குட்டுவர், பரதவர் போன்ற குடிகளை வென்று தமது குடிக்கீழ் கொண்டு வந்தனர். சோழ வேந்தர்கள் சிலரை வென்றனர். அவர்களைத் தனது ஆட்சியையும் தலைமையையும் ஏற்க வைப்பதற்கு முனைந்தனர் என்று சங்க இலக்கியத்தில் பாண்டியர் குறித்த புறப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

மேலும், பாண்டியர்கள் குடநாட்டுத் தலைவர்களை வென்றனர். துளுவர் மரபினையும் முத்து வெள்ளில் கடந்துறைமுகத்தையும் கைப்பற்றினர். சாலியூரை நாகர்களிடமிருந்து வென்றனர். வேளிரில் சிலரை வென்றனர் (பார்க்க : வேளிர் அரசியல்).

இவ்வாறு பாண்டியர்களின் ஆட்சிப் பரப்பையும் ஆளும் தன்மையையும் காணமுடிகிறது. எனவே, மூவேந்தர்கள் மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட குடிகளை வென்றுதான் மூவருலகம் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பொதுமைச் சுட்டிய மூவருலகம் என்று பாடும் நிலை புலவர்க்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

5.8 வேந்தர்களுக்குள் மோதல்

நலங்கிள்ளி தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டியருடன் போரிட்டான். “பாண்டிய நாட்டில் அரண்மிக்க வலிய கோட்டைகள் ஏழு இருந்தன”⁴¹. நலங்கிள்ளி அவற்றைக் கைப்பற்றி அதன்மீது தன் புலிக்குறியைப் பொறித்தான்.

“கிள்ளிவளவன் பாண்டியனுடன் போர் செய்தான். போர் மதுரையில் நடந்தது. பாண்டியன் தானைத் தலைவன் பழையன் மாறன் என்பவன் சோழனின் வெள்ளம் போன்றத் தன் சேனையுடன் போரிட்டான். எனினும் சோழன் தோற்றான். அவனுடைய புரவிகளும் களிறுகளும் பாண்டியனால் கைப்பற்றப்பட்டன. பாண்டியன் பெற்ற இந்த வெற்றியைக் கண்ட கோக்கோதை மார்பன் மகிழ்ந்தான்”⁴².

“நெடுமுடிக்கிள்ளி பட்டம் பெற்ற சில ஆண்டுகட்குள் பாண்டியன் ஒருவனும் சேரன் ஒருவனும் இணைந்து வஞ்சியிலிருந்து படையுடன் புறப்பட்டுச் சென்று சோணாட்டின் வடமேற்குப் பகுதியாகிய காரியாறு என்ற இடத்தில் சோழனைத் தாக்கினர். அந்த இடம் தொண்டை நாட்டது. ஆதலின், இளங்கிள்ளி தன் படையுடன் சென்று கடும் போரிட்டுப் பகைவரை வென்றான். பகைவர்களின் குடைகள் முதலியவற்றைக் கைப்பற்றி மீண்டான்”⁴³ என்று மணிமேகலை தெரிவிக்கிறது.

“பாண்டியருக்குரிய ஒல்லையூரைச் சோழர் கைப்பற்றியிருந்தனர். அதை அவர்களிடமிருந்து மீட்பதற்கு எண்ணினான். அதனால், பூதப்பாண்டியன் சோழரைத் தாக்கி ஒல்லையூரை மீட்டுப் பாண்டியருக்கு நேரிட்டப் பழி துடைத்தான். இவன் வீரம் மிகுந்தவனாகக் காணப்படுபவன்”. அதன் காரணமாக பூதப்பாண்டியன் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்றழைக்கப்பட்டான்.⁴⁴

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அரியணை ஏறியபோது அவனைச் “சேரர், சோழர் மற்றும் வேளிர் ஆகியோர் எதிர்த்துப் போரிட்டனர். ஆனால், அப்போரில் பாண்டியன் வென்றான். சேரரும் சோழரும் புறமுதுகிட்டு ஓடினர். சோழ நாட்டினுள் புகுந்து கொண்டனர். பாண்டியர் படை அவர்களைத் துரத்திச் சென்று தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருவாரூருக்கு வடக்கே எட்டுக்கல் தொலைவில் அமைந்திருந்த தலையாலங்கானம் என்னுமிடத்தில் நடந்த போரில் சேர, சோழரை வென்று பகைமுரசங்களைக் கைப்பற்றி மீண்டன”⁴⁵.

இவ்வாறு வேந்தர்களுக்குள் நடைபெற்ற போரால் பாண்டிய நாட்டுப்பகுதி சோழ நாட்டிலும் சோழ நாட்டுப்பகுதி சேர நாட்டிலும் சேர்க்கப்பட்டன.

மூவேந்தர் பல குடிகளையும் பல பகுதிகளையும் வென்றும் கைப்பற்றியும் தன் ஆட்சிப் பரப்பை விரிவுபடுத்தினர். மூவேந்தரின் இந்த எழுச்சி சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகப் பேசப்பட்டாலும் அது படிப்படியாக நிகழ்ந்த தன்மையை வரையறுத்துக் காட்டத்தக்க சான்றுகளைத் தன்னகத்தே பெற்றிருக்கவில்லை. நிலைப்பெற்றுவந்த வேந்தர் அரசில் பல உட்கூறுகள் வளர்ந்துக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் குறித்துக் காணலாம்.

5.9 வாணிகம்

முதுகுடி மன்னர், வேளிர்குடி தம் உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதிலும் உடைமைகளை அடைவதிலும் தத்தம் கவனத்தைச் செலுத்தி வந்தனர். அக்குடிகளுக்கு அவைதான் முதன்மையான செயலும்கூட. அதனால் அந்தச் சமுதாயத்தில் பண்டப் பரிவர்த்தனை பெரிதாக நடைபெறவில்லை. ஆனால், வேந்தர்கள் வேளிரையும் பிற குறுநில மன்னர்களையும் தம்மாட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வருவதிலும் முனைப்புக் காட்டி வென்றனர். தம்மாட்சியைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியிலிருந்தனர். அதனால் வேந்தர் சமூகத்தில் உற்பத்திப் பெருக்கம் அடைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் காரணமாக வாணிகம் நடைபெறுவதற்கானச் சூழலும் அமைந்தது. வேந்தர் சமூகத்திற்குள்ளே வாணிகத் தொடக்கம் நிகழ்ந்தது. அதை அகவாணிகம் என்று அழைக்கலாம். சமூக மாற்றத்தினூடாகவும் உற்பத்திப் பெருக்கத்தினூடாகவும் புறவாணிகமும் நடைபெற்றது. அதாவது, இதை அயல்நாடுகளுடனான வாணிகம் என்று கூறலாம். அகவாணிகமும் புறவாணிகமும் பெரும்பாலும் பாண்டமாற்றாகவே நடந்தன.

5.9.1 அகவாணிகம்

நெல்லுக்குப் பதில் உப்புப் பரிமாற்றம் நடந்ததை

“வெள்ளையுப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லோடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி”⁴⁶

என்ற பாடலடிகள் வழியாக அறியலாம். குறிஞ்சி நில மக்கள் தேன் மற்றும் கிழங்கு கொடுத்து நெய்தல் மக்களிடம் மீன், மீன் எண்ணெய்,

கள் பெற்றதையும் மருத நில மக்கள் சுவையான கரும்பையும் அவலையும்
கொடுத்து மது, மானிறைச்சிப் பெறப்பட்டதையும்,

“தேனெய் யொடு கீழங்குமாரியோர்

மீன்னெய் யொடுநறவு மருகவும்

தீங்கரும்போ டவல்வகுத்தோர்

மான்சுறை யொடு மதுமறுகவும்”⁴⁷

என்ற பொருநராற்றுப் படை பாடல் அடிகள் பண்டமாற்றினை
விளக்குகின்றன. மேலும் மானிறைச்சி கொண்டு வந்து கொடுத்த கடகப்
பெட்டியும், ஆயர் மகன் தயிர் கொண்டு வந்து கொடுத்த மிடாப்
பானையும் நிறையுமாறு உழவர் குளத்தின் அருகே விளைந்த களத்தடி
நெல்லை அள்ளக் கொடுத்துப் பண்டமாற்று நிகழ்த்தியதை,

“காணுறை வாழ்க்கை கதநாய் குட்டுவன்

மான்தசை சொரிந்த வட்டியும் ஆய்மகள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய

ஏரின் வாழ்நர் பேர்இல் அரிவையர்

குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்டுநெல்

முகந்தனர் கொடுப்ப உகந்தனர் பெயரும்”⁴⁸

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பெரிய உப்பங்கழியில் உப்பு வயல்களில் வெள்ளை உப்பு விறற்றதை

“இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்புப் பகர்நரொடு”⁴⁹

என்று மதுரைக் காஞ்சியில் கூறக் காணமுடிகிறது. உப்பை வண்டிகளில்
ஏற்றிச் சென்றும் தலைச் சுமையாக எடுத்துச் சென்றும் விற்கப்பட்டதைக்

“கவணை யன்ன பூட்டுப் பொரு, தசாஅ

உமணெருத்து தொழுகைத் தோடுநிறைத் தன்ன”⁵⁰

என்று குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

மதுரையில் புகார் போன்ற நகரங்களில் பெரும் கடைத்தெருக்களாகிய நாள் அங்காடி, அல் அங்காடி இருந்ததை “ஒவுக்கண் டன்ன இருபெரு நியமத்து”⁵¹ என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிட்டுள்ளது. நியமம் என்றால் அங்காடி என்றும் பொருள். வணிகர்கள் தங்கள் கடைகளில் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருட்களின் பெயரைக் கொடிகளில் எழுதி வைத்திருந்ததை “சாறயர்ந் தெடுத்த உருவப் பல்கொடி”⁵² என்ற பாடலடி மூலம் அறியலாம்.

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டு வேந்தர்ச் சமூகத்தில் நடைபெற்ற அகவாணிகம் போலவே வடஇந்தியாவில், “மௌரியப் பேரரசு ஆட்சியிலும் நடைபெற்றது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களில் பெரும் பகுதியும், அங்குள்ள மக்களுடைய தேவைகளுக்காகத்தான் பயன்படுத்தப்பட்டன”.⁵³ நேர்மாறாக, அவர்களுடைய தேவைகளுக்கு அவசியமான பொருட்களில் ஒரு சிறு பகுதி மட்டுமே வேறு இடங்களில் இருந்து வாங்கப்பட்டது.

எனவே, பண்டமாற்றாகத் தொடங்கிய வாணிகநிலை அடுத்த படிநிலைக்குச் செல்லத் தலைப்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

5.9.2 புறவாணிகம்

உற்பத்தி வளர்ச்சிக்கும் வாணிக வளர்ச்சிக்கும் நெருக்கமான உறவு இருப்பது போலவே வாணிக வளர்ச்சிக்கும் மூவேந்தர் வளர்ச்சிக்கும் உறவுண்டு.

உள் நாட்டின் உற்பத்திப் பொருட்கள் உள்நாட்டுத் தேவையோடு நின்று விடுவதில்லை. அது வெவ்வேறு நாடுகளுடனான தொடர்புக்கு ஒரு காரணியாக அமைகின்றது. அவ்வாறு பார்க்கையில் பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தோடு அயல் நாடுகள் வாணிகத் தொடர்பு வைத்திருந்தன. அதற்கான அகச்சான்றுகளும் புறச்சான்றுகளும் ஏராளமாகக் கிடைத்தவண்ணம் உள்ளன. இங்குப் புதிதாக வாணிக வர்க்கம் தோன்றியது. கி.பி மூன்று முதல் ஐந்து வரை அயல் நாடுகளுடனான வாணிகம் வளர்ந்திருந்தது. பண்டைக்கால எபிரேயர்களோடு தமிழகம் நடத்திவந்த வாணிகமே பழைய வியாபாரத் தொடர்பு என்று கருதலாம்.

“தர்ஹீஸ், தபீர் என்னும் துறைமுகங்களிலிருந்து மன்னன் சாலமன் கப்பல்களில் கொண்டுவந்த பொருட்களின் பட்டியல் எபிரேய மொழியில்

உள்ள மன்னர் நூலில் கிடைக்கப் பெறுகிறது”. “இந்நூலில் கிடைக்கப் பெறும் சொற்கள் உலக இலக்கியங்களில் முதன்முதலாக காணக் கிடைக்கும் தமிழ்ச் சொற்கள்”⁵⁴ ஆகும்.

“கி.மு. 1000க்கு முன்பு தபிப், துகிம் (குரங்கு, மயில்) என்னும் சொற்கள் எபிரேய மொழி விவிலியத்தில் உள்ளன”. கிரேக்க மொழியில் வழங்கப்படும் ஓடுஸா, சிக்கிபேரிங் என்பன அரிசியையும் இஞ்சியையும் குறிப்பதாக உள்ளன.⁵⁵ கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் “பாண்டிய நாட்டுப் பொருட்களான முத்து, மதுரம் போன்ற பொருட்களைக் குறிப்பிடுகிறது”.⁵⁶ “ரோமானியப் பொற்காசுகள் தென்னிந்தியாவில் கிடைக்கப் பெறுகின்றன.

இவ்வாறு ரோமானிய பொற்காசுகள் தென்னிந்தியாவில் அதிகமாகக் கிடைத்ததற்குக் காரணம், “பண்டைக் காலத்தில் இந்தியா குறிப்பாக மத்திய இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் முத்துக்கள் உட்பட பல்வேறு அரிய மணிக்கற்கள் கிறித்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் ரோமானியர்கள் பெரிதும் விரும்பும் வணிகப் பொருள்களில் மிக முக்கியமானவையாக இருந்து வந்திருக்கின்றன”.⁵⁷ தமிழகத்திற்கும் அரேபியா எனிப்து நாடுகளுக்குமிடையே வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது. அக்காலம் கி.பி. 81லிருந்து 96 வரையாகும். அந்நாடுகளுக்குப் பருத்தி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.⁵⁸

“யவனர்களோடு வாணிபத் தொடர்பு வைத்திருந்தான்”⁵⁹ நன்மாறன். யவனர்கள் பாண்டியனோடு காவலிருந்தனர். கிரேக்கர்கள் வாணிகத்தின் பொருட்டு எனிப்திலிருந்து கடல் மார்க்கமாக முசிறிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இவை போன்ற வாணிகத்தினால் பேரரசுகளுக்குத் தங்கக் காசுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறு வேந்தராட்சியில் வாணிபம் நடைபெறுவதற்கு இரு வழிகள் பேருதவியாய் இருந்துள்ளன. அவை பெருவழிகள், கடல்வழிகள் ஆகும். இவ்விரு வழிகள் குறித்து விரிவாக ஆராய்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

5.9.3 பெருவழி வாணிகம்

“சேரன் செங்குட்டுவன் தன் படைகளுடன் இமயமலை சென்றான். கரிகாலன் இமயமலை சென்றான் என்பனவற்றால் சங்க காலத்தில்

இந்தியாவில் பெருவழிகள் இருந்தன என்பது தெரிகின்றது என்று கூறும் மா.இராசமாணிக்கனார் மேலும் கூறுவதாவது; தமிழ் நாட்டிலிருந்து வடநாட்டிற்குச் செல்ல (வடுக நாட்டிற்கு மேற்கே) பெருவழி ஒன்று இருந்தது. அது வடுகவழி மேற்கு என்று சொல்லப்பட்டது. கடப்பை, கர்நூல், ஆனந்தபூர் மாவட்டங்கள் அடங்கிய நிலப்பகுதிக்குக் கிழக்கே இவ்வடுக வழி மேற்கு அமைந்திருந்தது. அந்நிலப்பகுதியைப் பாணர் ஆண்டு வந்தனர். கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மயூரசர்மன் என்ற கதம்பர் குல முதல்வன் நாடு பிடிக்கத் தொடங்கிய பின்பு பாண அரசர்கள் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திற்குக் குடியேறினர்”⁶⁰ என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

இந்தப் பெருவழி பிற்காலச் சோழர்கள் படை கங்கை, கலிங்கம், துங்கபத்திரை ஆற்றுக்கு அப்பால் சென்று போரிட்டதற்கு பயன்பட்டிருக்கின்றது என்று தெரிவிக்கிறார். இவ்வாறு பெருவழி தொடர்பான ஓர் அறிமுகக் குறிப்புத் தருகிறார் மா.இராசமாணிக்கனார். இவ்வாறு மா.இராசமாணிக்கம் கூறுவதிலிருந்து பெருவழிகள் படையெடுப்பிற்கு மட்டும் பயன்பட்டன என்று நமக்கு உணர்த்துகிறது. ஆனால், பெருவழிகள் வாணிகத்தின் பொருட்டும் பயன்படுத்தப் பெற்றன என்பதே பரந்த உண்மை என்பதிலிருந்து பெருவழி குறித்து மேலும் விரிவாகக் கூறப்படவுள்ளது.

அரசு உருவாக்கத்திற்கும் வேந்தர் எழுச்சிக்கும் பெருவழியும் கடல்வழியும் சிறந்த துணைகளாக இருந்துள்ளன என்று தெரிய வருகின்றது. பெருவழிகள், கடல்வழி ஆகியவற்றின் மூலம் வாணிபம், படையெழுச்சி ஆகியவை எளிதாக நடைபெற வாய்ப்புண்டு. இந்தப் பெருவழி பல்வேறு குறுநில மன்னர்களின் ஆளுகைக்குட்பட்ட சிறுசிறு நிலப்பகுதிகளில் இருந்தன. அப்பகுதிகளை மூவேந்தர்கள் தங்கள் ஆளுகையின்கீழ் இணைத்துக் கொண்டனர். அதற்குப் பின் வேந்தர்களும் வாணிகர்களும் சென்று வரப் பயன்பெற்ற வழி பெருவழியாகும். இதையே நாம் கடல்வழிக்கும் பொருத்தப் பார்க்க முடியும்.

இவ்வழிகளில் படையுடன் கூடிய அரசு அல்லது சிற்றரசு நிலைபெற்றாலொழிய வாணிபம் தங்குதடையின்றி நடைபெறுவது கடினம். அந்த வகையில் சங்க காலப் பெருவழிகளும் கடல்வழிகளும் அரசியல் மற்றும் பொருளியல் ஆகியவற்றைப் பொருத்தளவில் சிறப்பு

வாய்ந்ததாகக் கருதப் பெறுகின்றது. “அரசுக்குப் பெருவழிகளும் கடல்வழிகளும் பல்வேறு வளங்களைப் பெற்றுத் தந்தன”.⁶¹

இந்தப் பெருவழி குறித்த செய்தியை,

“அரக்கத்து அன்ன செந்நிலப் பெருவழி”⁶²

என்றும்

“தளவுப்பணி அவிழ்ந்த தண்பதப் பெருவழி”⁶³

என்றும்

“காடுகவின் பெற்ற தண்பதப் பெருவழி”⁶⁴

என்றும் அகநானூற்றில் உள்ள முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பாடல்களில் உள்ள தண்பதப் பெருவழியும் செந்நிலப் பெருவழியும் முல்லைத் திணையில் மட்டிலுமே பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றன என்பதை மேற்பாடல்கள் நமக்குமுன் நிறுத்துகின்றன. காரணம் தேர், குதிரை முதலியவை சென்று வருவதற்கு ஏற்றதாக அமைந்திருக்கக் கூடும் எனக் கருதலாம். இத்தகு பெருவழிகள் “கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டுக் கால முதலே உருவாகிவிட்டன. இவை சிறப்பாக விளங்கிய நகரங்களை இணைக்கும் வழியாக அமைந்துள்ளன. பெரும்பெரும் கற்களால் செய்யப் பெற்ற ‘பெரில்’ என்னும் விலையுயர்ந்த வைடுரியம் தட்சசீல அகழ்வில் கிடைத்துள்ளன”.⁶⁵ இப்பொருள்கள் பெருவழி மூலம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தட்சசீலத்திற்கும் வடநாட்டின் நகர்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப் பெற்றன.

“சிலப்பதிகாரத்தில் காவிரிக் கரையோரமே ஒரு பெருவழி சென்று உறையூரை அடைந்து பின்னர் கொடும்பாளூர் வழியாக மதுரையை அடைந்தது என்பது சுட்டப் பெறுகின்றது. சோழ நாட்டு எல்லையில் இப்பெருவழி மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்து மதுரைக்குச் சென்றது”.⁶⁶ செங்குட்டுவன் வடநாட்டின் மீது படையெடுத்த பொழுது நீலகிரி வழியாகச் சென்றான் என்று தெரிகிறது. மேலும், சிலப்பதிகாரத்தின் கதைக்களம் புகார், மதுரை, வஞ்சி ஆகும். இம்மூன்று நகரங்களை இணைக்கப் பெருவழிகளை இளங்கோ சிலப்பதிகாரத்தில் தெரிவித்திருக்கிறார் என்று அறியப்படுகிறது.

5.9.4 பெருவழி

“பாலக்காட்டு கணவாயிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி மூன்று பெருவழிகள் உள்ளன. அது வெள்ளனார், சூலூர், காங்கேயம், கருவூர் ஆகிய ஊர்கள் வழியாக உறையூரைச் சென்றடைந்தது. இதில் கோவை, அவிநாசி, சேலம், ஆத்தூர், கள்ளக்குறிச்சி, திருவாமத்தூர், கிடங்கல் வழியாக மாமல்லை முதலிய ஊர்களுக்குச் சென்றுள்ளது”.⁶⁷

“இந்தப் பெருவழிகளில் உள்ள ஊர்களில் உரோமானியக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன. அப்பெருவழிகள் சங்க காலந் தொட்டு வழக்கிலிருந்த பெருவழிகள் என்பதைத் தொல்லியல் சான்றின் வழியாக உறுதிப்படுத்தலாம். மேலும், அப்பெருவழிகள் கொங்கு நாட்டில் தோன்றித் தமிழகத்தின் கிழக்குப் பெருவழிகளைச் சென்றடைந்தன என்று தெரிந்து கொள்ள ஏதுவாகிறது”.⁶⁸

“தற்காலத்தில் பம்பாய்க்கு வடக்கில் உள்ள ‘பரோச்’ என அழைக்கப்படும் ஊரான பண்டையச் பருக்கச்சத்திலிருந்து காஞ்சிபுரம் வரையில் ஒரு பெருவழி வழக்கத்திலிருந்தது. அப்பெருவழி சாதவாகனன் தலைநகரங்களில் ஒன்றான ‘பைதான்’ வழியாக காஞ்சிபுரம் வரை சென்று அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கிச் சென்றுள்ளது. அந்தப் பெருவழியும் யவனர்களால் பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கிறது. பருக்கச்சத்திலிருந்து நாசிக் பைதான், பிரம்மகிரி, சந்திரவல்லி, சித்தகல் துவர்க்கம், ஸ்ரீபர்வதம் வழியாக காஞ்சிபுரம் வரை சென்றிருக்கிறது. அந்தப் பகுதிகளில் சிலவற்றில் உரோமானியக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன. அதன்மூலம் யவன வணிகர்கள் அங்கு பயணம் செய்துள்ளனர் என்று அறிய முடிகிறது”.⁶⁹

இந்தப் பெருவழிகள் போலவே மௌரியப் பேரரசிலும் இருந்தது. அப்பெருவழிகள் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்து வைசாலி சம்பரான் வழியாக நேபாளத்துக்கு ஒரு நெடுஞ்சாலை சென்றது. இமாலயத்தின் அடிவாரத்தில் ஒரு சாலை இருந்தது. இந்தச் சாலை வைசாலியிலிருந்து சம்பரான் வழியாக கபிலவஸ்து, கால்சி, ஹஜ்ராவுக்கும் இறுதியில் பெஷாவரையும் சென்றடைந்தது. வடமேற்கு இந்தியாவைப் பாட்னாவுடன் இணைக்கும் ஒரு சாலை குறித்து மெகஸ்தனிஸ் கூறுகிறார். பாட்னாவைச் ச்சரம்முடன் இணைக்கும் சாலைகளும் இருந்தன. அங்கிருந்து அவை மிர்ஜாபூருக்கும் மத்திய இந்தியாவுக்கும் சென்றன. கிழக்கு மத்தியப் பிரதேசத்தின் வழியாகச் செல்லும் ஒரு மார்க்கத்தின் மூலம் கலிங்கத்துடன்

இணைக்கப்பட்டிருந்தது... இவை யாவும் போக்குவரத்தை எளிதாக்கின. மௌரியப் பேரரசு விரிவாக்கத்திற்குப் பெருந்துணையாற்றியிருக்கின்றன. இந்த வழித்தடங்கள் எல்லாம் வணிகப் பெருவழிகளாகவும் இருந்திருக்கலாம்.

5.9.5 பெருவழி வணிகர்கள்

வாணிபத்தின் பொருட்டாக வந்து சென்ற வாணிகர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக பெருவழிகளில் வீரர்கள் தங்கியிருந்தனர். வாணிகர்களிடம் 'உல்கு' என்ற சுங்கவரி பெற்றதை,

“தணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு, வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்

வில்லுடை வைப்பின் வயன்காட்டு இயவின்”⁷⁰

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். எனவே, இதன்மூலம் வேந்தராட்சியில் பெருவழித்துறை என்னும் ஒரு தனித்துறை உருவாகிவிட்டதையும் காட்டுகிறது.

தமிழகப் பெருவேந்தர்கள் ஆட்சியில் விதிக்கப்பட்ட வரி போன்று மௌரியர்களுக்குப் பிற்பட்ட குப்தப் பேரரசிலும் வரி விதிக்கப்பட்டது என்பதைப் பின்வரும் சான்றுகளால் அறியலாம்.

“அரசன் நாட்டுச் சரக்குகள் மீது 1/10 பங்கு வீதம் வரி விதிக்கப்பட்டது. பிற நாட்டுச் சரக்குகள் மீது 1/20 பங்கு வீதம் வரி விதிக்கப்பட வேண்டும்”⁷¹. இவ்வாறு விதிக்கப்பட்ட வரி “சுங்க வரி என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது”⁷²

இந்த வரியானது வருகின்ற “பொருளின் விலை மதிப்பீடும் நாணய வகையில் செய்யப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது”⁷³ என்றாலும் “1/20 பங்குச் சரக்குகளை வரியாக வசூலிக்கும் உரிமையும் மன்னனுக்கு உண்டு” என்ற விதிமுறை இருந்துள்ளது⁷⁴ என்ற கூற்று வதி விதிப்பதற்கென்று ஒரு தனித்துறை இருந்ததைக் காட்டுகிறது.

“சுங்க என்னும் வரி இனத்தைக் குறிப்பிட்டாலும் வணிகர்கள், தொழில் செய்வோர் ஆகியோருக்கு அரண்தரும் பாதுகாப்புக்காக அவர்கள் செலுத்தும் வரிக் கட்டணங்கள் போன்றதே ஆகும்”⁷⁵.

இவ்வாறு குப்தர் காலப் பேரரசில் வணிகர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வரி பற்றி விஷ்ணு, மனு போன்ற புராணங்கள் தெரிவிப்பதாக டி.என்.ஜா. எடுத்துரைக்கிறார்.

ஆக, இந்தியா முழுவதும் நிலைபெற்றிருந்த பேரரசுகள் வரி விதிப்பின் மூலமும், வணிகத்தின் மூலமும் தங்களுடைய அரசின் நிலைப்பேறாக்கத்தை உறுதிப்படுத்த வரி விதிப்பு முறையைக் கடைப்பிடித்திருக்கின்றன எனக் கூறலாம்.

5.9.6 வாணிக மையங்களை நோக்கி வேந்தர்களின் படையெடுப்பு

பாரியின் பறம்பு நாட்டின் மீது மூவேந்தர் போர்த் தொடுத்தமை பற்றி கபிலர் பாடியுள்ளார். மூவேந்தர்கள் பறம்பினை முற்றுகையிட்டது பாரி மகளிரைப் பெறுவதற்கானதாகும் என்ற கருத்து ஏற்பதற்கில்லை என்பது ஏற்கனவே கூறப்பட்டிருக்கிறது (பார்க்க : வேளிர் அரசியல்).

பாரியின் பறம்பு நாடு பாண்டிய நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் இடையில் இருந்தது. அங்கு குன்றக்குடி, பூலாகுறிச்சி, பிள்ளையார்பட்டி ஆகிய ஊர்கள் சங்க காலந்தொட்டு வாணிக மையமாகவும் விளங்கியுள்ளன. நேமம் என்ற ஊர் நிகம் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. “நிகம் என்பதும் வாணிக மையமாக இருந்தது”.⁷⁶ “பாரியின் பறம்பு நாட்டிற்கு அருகில் நிலைப்பெற்றிருந்த கருக்கா குறிச்சியில் ஐந்தாறு உரோமானியக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன”.⁷⁷ எனவே, இச்சான்றுகளால் பறம்பு நாட்டை அடுத்திருந்த ஒல்லையூர்க் கூற்றம், பிடலூர் ஆகியவை வாணிக வளம் பெற்றிருந்தன என்று கருத முடிகின்றன. இவ்வளங்களைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வரவே பறம்பு மீது மூவேந்தர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது என்று கருதலாம்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பொன்வளம் கொழித்த முசிறி மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றான் என்பதை,

“பொன்னொடு வந்து களியொடு பெயரும்

வளங்கெழு முசிறி ஆர்ப்புழு விளைகு”⁷⁸

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. வெற்றியின் நினைவாக அவ்வூரிலிருந்து ஒரு படிமத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

நெடுஞ்சேரலாதன் மாந்தையில் பகைவர் கப்பமாக அளித்த மதிப்புயர்ந்த பொன் நகைகளுடன் பொற்பாவை, வயிரங்கள்

முதலியவற்றை ஆம்பல் என்னுமிடத்தில் குவித்துப் புதைத்து வைத்திருந்ததை,

“பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்

பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்

ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைகி”⁷⁹

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

“இந்தோ கிரேக்க மன்னன் டிமிட்டிரிஸ் சேர நாட்டையும் பூமி நாட்டையும் வென்றான்”⁸⁰ என்று ஸ்ட்ரோபோ என்னும் நில நூல் அறிஞரின் கூற்றினை வினசென்ட் ஸ்மித் எடுத்துரைக்கிறார். அப்படையெடுப்பு மேலைக் கடற்கரையில் எழுச்சிப் பெற்ற வாணிக நகரங்களையும் தங்கள் ஆட்சியில் கொண்டு வருவதற்கானதாகும். சேரன் இந்தோ கிரேக்கர்களால் கைப்பற்றப் பெற்ற மூதூர் நாட்டையும் அவர்களிடமிருந்து கைப்பற்றினான். இதனை,

“பேரிசை மரபி னாரியர் வணக்கி

நெய்தலைப் பெய்து கைபிற் கொளீஇ

அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு

பெருவிரன் மூதூர்த் தந்துபிறர்க் குதவி”⁸¹

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“சேரன் செங்குட்டுவன் கடற் கொள்ளைக்காரர்களாயிருந்த கடம்பர்களை வென்றடக்கினான்”.⁸² கடல் வாணிகம் தங்குதடையின்றி நடைபெற வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அப்போரை நடத்தியிருக்கிறான் என்று புரிந்துகொள்ள நேர்கிறது.

இவ்வாறு வேந்தர்களின் படையெடுப்பு வாணிகத்தைப் பெருக்குவதற்காகவும், வாணிக மையத்தை அடைவதற்காகவும் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின்மூலம் அறிய முடிகிறது. வாணிக வளர்ச்சியின் மூலம் வேந்தர்களின் எழுச்சியை நாம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

5.9.7 தலைநகரமும் வாணிக முறையும்

புகார், பட்டினப்பாலையிலும், மணிமேகலையிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் வாணிகத்தின் பொருட்டு பன்னாட்டு மக்களும் கலந்து வாழும் மாநகரமாகத் திகழ்ந்தது என்பதைக் காணமுடிகிறது. பட்டினப்பாக்கம் மற்றும் மருவூர்ப்பாக்கம் ஆகிய இருபெரும் வாழ்விடங்களும் வாணிக வளங்கொழிக்கும் நகரங்களாக உருவாயின. வாணிக வளர்ச்சியும் அப்போதிருந்த புவியியல் சிறப்புத் தன்மையும் புகார் சங்க காலத்தின் இறுதியில் சோழர் தலைநகராவதற்குக் காரணமாகியது என்று உணரமுடிகிறது. “இந்நிலை காவிய காலத்தும் களப்பிரர் காலத்தும் தொடர்ந்தது. களப்பிரர் காலத்தில் எழுச்சிப் பெற்ற அபிதம்மாதாரமும் புகாரின் வாழ்க்கையைச் சுட்டுகின்றது”.⁸³ பாண்டியர்கள் கொற்கையிலிருந்து மதுரைக்குத் தலைமையிடத்தை மாற்றியபின் மதுரையின் வளர்ச்சி காலந்தோறும் உயர்ந்து கொண்டேயிருந்தது என்று கூறலாம். இந்த உயர்வுக்குச் சான்று பகர்கிறது மதுரைக்காஞ்சி.

மதுரைக்காஞ்சி, மதுரையில் பல்வேறு வாணிகர்கள் வாணிகம் செய்ததைப் பற்றி விரிவாக இயம்புகிறது. அவ்வாறு இயம்புவதற்கும் அங்கு நடைபெற்ற வாணிகப் பெருக்கத்திற்கும் பெருவழிகள் பெரும் பங்காற்றியிருக்கின்றன. மதுரைக்குச் சென்ற பெருவழிகள் பற்றி மோடிச் சந்திரா கூறுவதாவது, “கொற்கை, அழகன்குளம், மருங்கூர்ப்பட்டினம், கோடிக்கரை முதலிய துறைமுகங்களிலிருந்து மதுரைக்குப் பெருவழிகள் சென்றுள்ளன”.⁸⁴ என்கிறார். மதுரை வாணிக வளமிக்கதாக இருந்தமையால் பாண்டியர்கள் அதனைத் தங்கள் தலைநகராக வைத்திருந்தனர் என்று கருதலாம்.

அவர் சேரர் தலைநகர் பற்றிக் கூறும்போது, “கொங்கு நாட்டின்கீழ் எல்லையாயிருந்த கருவூர் சங்க காலத்திலும் தொடர்ச்சியாக வாணிக நகராக வளர்ந்திருந்தது. அது பல பெருவழிகள் சந்திக்குமிடத்தில் இருந்தமையாலும் அழகு மணிக்காரர்கள் வெட்டியெடுத்த சுரங்கங்கள் அருகிலிருந்தமையாலும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கருவூர் சேரர் தலைநகராக விளங்கியது”.⁸⁵ என்கிறார்.

இவ்வாறு வேந்தர்கள் வணிக வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டே முக்கியமான பகுதிகளைத் தலைநகராக்கியுள்ளனர் என்று கருதப்படுகிறது.

5.10 நாணயங்கள்

வேந்தர் எழுச்சிக்குப் பின்னர் அகவாணிகமும் புறவாணிகமும் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தன. வாணிகத்திற்கென வெள்ளி, செம்பு, ஈயம் ஆகியவற்றால் வார்க்கப்பெற்ற முத்திரை நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. “இந்த முத்திரை நாணயங்கள்தாம் இந்தியாவில் முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களாகக் கருதப்படுகின்றன”.⁸⁶ “கொற்கை கருவூர், திருக்கோவிலூர், புகார் முதலிய இடங்களில் இந்த உலோகக்காசுகள் கிடைத்துள்ளன. செங்கம் பகுதியிலும் கருவூரிலும் வேந்தர் பெயர் பொறித்த காசுகள் கிடைத்துள்ளன.”⁸⁷ வேந்தர்களில் சேரர், பாண்டியர் பெயர் ஆகியோர் காசுகளே சங்ககால எழுத்தில் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. “சேரர்களில் மாக்கோதை, கொல்லிப்புறை ஆகியோர் காலத்துக் காசுகள் கிடைத்துள்ளன. பெருவழுதி என்று எழுதப்பெற்ற பாண்டியர் காசுகள் மதுரையில் கிடைத்துள்ளன”. சங்ககாலச் சோழர் வெளியிட்ட ஈய, செப்பு நாணயங்கள் பல கிடைத்திருப்பினும் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நாணயம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை”.⁸⁸

“தமிழ்நாட்டில் உரேமானியக் காசுகளும் முத்திரைக் காசுகளும் ஆயிரக்கணக்கில் கிடைப்பதாலும் தமிழ் மன்னர்கள் பெயரும் உருவமும் பொறித்த காசுகள் கி.பி. 480க்கு முன் வரை கிடைக்காமையாலும் சங்க காலத் தமிழகத்தில் வேந்தர் காசு ஏதும் வெளியிடவில்லை என்று கருதப்பெற்றது. ஆனால், அண்மைக்கால காசுகள் குறித்து கண்டுபிடிப்புகள் தமிழ்நாட்டில் வாணிக வளர்ச்சியால் வேந்தர்களின் எழுச்சி முழுமை பெற்றதாக அமைந்தது என்று கருதமுடிகின்றது”.⁸⁹

ஆனால், மௌரியப் பேரரசின் அசோகர் ஆட்சியில் “ராணுவத்துக்கு அபிரிமிதமாகச் செலவு செய்ததாலும், ஊதியமாக வாரி வழங்கியதாலும் மௌரிய சாம்ராஜ்யம் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு உள்ளாயிற்று... எனவே, அரசுக் கருவூலம் காலியாகி விட்டதாகத் தோன்றுகிறது. செலவுகளைச் சமாளிக்கும் பொருட்டு கடைசிக் கட்டத்தில் தங்கப் படிமங்களை உருக்க வேண்டியதாயிற்று”⁹⁰ என்று கூறப்படுவது போல, தமிழ் வேந்தர்களுக்கு நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டதன் விளைவாக நாணயப் புழக்கம் ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறு ஏற்பட்டிருக்குமேயானால் வேந்தர்களின் காலம் வீழ்ச்சியை நோக்கி சென்று கொண்டிருப்பதாகக் கருத்துரு கொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

ஆனால், அசோகர் காலத்தில் ஏற்பட்ட செலவினங்கள் தமிழக வேந்தர்களின் காலக்கட்டத்தில் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை என்று கூறலாம். மேலும், அசோகர் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட தங்க நாணயங்கள் போல தமிழக வேந்தர்களின் ஆட்சியில் தங்க நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு கூறுவதிலிருந்து தமிழகத்தில் நாணயப் புழக்கம் அசோகர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. எனினும், நாணயங்களுக்கும் வாணிகத்திற்கும் நெருக்கமான தொடர்பு இருந்துள்ளது என்பது மட்டும் உறுதி என்று கூறலாம்.

5.11 வேந்தரும் நான்கு திணைகளும்

திணை என்பதற்குக் குடி, ஒழுக்கம், நிலம் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டாலும், இவ்விடத்தில் நிலம் குறித்தே ஆளப்படுகிறது. பொருநராற்றுப்படை சோழ வேந்தன் கரிகால் பெருவளத்தானைப் பற்றியது. இதில், “தணவைப்பின் நால்நாடு” என்று குறிக்கப் பெறுகின்றது.

நால் நாடு என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகியனவாகும். இந்நான்கு நிலமும் நாடாகக் கொள்ளப் பெற்றிருக்கின்றது எனலாம். எனவே, கரிகாலனின் நாடென்பது நான்கு திணையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்துள்ளதை முடத்தாமக் கண்ணியார் பின்வருமாறு தெரிவிப்பதிலிருந்து உணரலாம்:

“குறிஞ்சி பரதவர் பாட, நெய்தல்

நறும் பூங்கண்ணி குறவர் சூட

கானவர் மருதம்பாட அகவர்

நீர்நிற முல்லை பல்திணை நுவல

.....

.....

தணவைப்பின் நால்நாடு குழீஇ

மண் மருங்கினான் மறுகின்றி

ஒரு குடையான் ஒன்று கூற”.⁹¹

இப்பாடலில் முடத்தாமக் கண்ணியர் நான்கு திணைகளையும் அவற்றில் உண்டான திணை மயக்கத்தினையும் சுட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு கூறப்பெற்றிருக்கும் பொருநராற்றுப் படை அடிகள் நான்கு திணைகள் தனித்தனி மன்னன் ஆளுகையின்கீழ் இருந்த நிலைமாறி ஒரே வேந்தன் ஆளுகையின் கீழ் வந்ததையே உறுதிப்படுத்துகின்றது. நான்கு திணையில் வாழ்பவர்தங்கள் திணைகளை விட்டு பிற திணைகளில் சென்று தங்கி வாழவும் வாய்ப்புண்டு என்பதை மேற்காட்டப்பட்டிருக்கும் பொருநராற்றுப்படை பாடல் அடிகள் மூலம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். இதனைத் திணை மயக்கம் என்று தொல்காப்பியம் ஏற்றுக் கொள்கிறது.

“காடுகொன்று நாடாக்கினான்”⁹² கரிகாலன் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. அவன் நாட்டில் வாழும் மருத நிலத்து உழவர்கள் முல்லை நிலத்திற்கும் சென்று காடுகளை அழித்து வயல் சார்ந்த இடங்களாக மாற்றியதை மேல்காட்டிய அடிகள் சுட்டுகின்றதோ என்று கருதவேண்டியுள்ளது.

பத்துப்பாட்டில் நான்கு திணைகள் பற்றியும் அவற்றில் கிடைக்கும் புதுவருவாயினைப் பற்றியும் குறிக்கப் பெறுகின்றது. “மதுரைக் காஞ்சியில் நெடுஞ்செழியனின் நாட்டில் நான்கு திணைகள் பொலிவு பெற்றிருந்தது பற்றி மாங்குடி மருதனார் விவரித்துள்ளார்”.⁹³ மேலும், அதில்

“நெய்தல் சான்ற வளம்பல பயின்றாங்கு

ஐம்பால் திணையும் கவனி அமைவர”⁹⁴

என்ற பாடலடிகள் மூலம் பாண்டிய மண்டலத்தில் ஐவகை நிலங்களும் அதற்குரிய ஒழுக்கங்களும் சிறப்பாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது. மேலும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நாடு ஐந்திணை மயக்கம் பற்றிக் குறிக்கப் பெறவில்லை. அது ஒவ்வொரு திணையிலும் கிடைக்கும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றது. பெருங்கதையில் “உதயணன் வாசவதத்தையை உடன்போக்காக அழைத்துச் சென்றபோது முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம் ஆகிய நிலங்களைக் கடந்துச் சென்றதாக நான்கு தனிக் காதைகளில் பேசியுள்ளார் கொங்குவேளிர். உண்மையில் உடன்போக்கு பாலை நிலத்தில் மட்டும் நிகழ்வது. ஆனால் ஆசிரியர், வேந்தன் ஐந்து திணைகளுக்கும் உரியவன் என்பதை வலியுறுத்த நானிலங்களைக் கடந்து சென்றதாகக் குறித்திருக்கிறார். ஆனால், நெய்தல் திணை பெருங்கதையில்

கூறப்பெறவில்லை. அத்திணையையும் ஆள்பவன் என்பதை வேறு வகையாலும் சுட்டியுள்ளார். பிரச்சோதனனுடைய உஞ்சை நகர் அரண்மனையில் ஐந்து திணைகளும் போலியாக உருவாக்கப் பெற்றிருந்தன என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்”.⁹⁵

அந்தந்த நிலங்களுக்குரிய கருப்பொருள்கள் பிற பொருட்கள் செயற்கை அமைப்பில் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன. நான்கு திணைகளின் தலைவன் என்ற முறையில் வேந்தன் அந்தத் திணைகளில் வாழும் குடிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற வேண்டும். அதற்காகப் புலவர்கள் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு குடியும் தனக்கேயுரிய மக்கள் குழுவினைக் கொண்டது. இரத்த உறவின் அடிப்படையில் இயங்கியது. இரத்த உறவுள்ளவர்களைத் தமர் என்றும் வேளிர் என்றும் குறித்துள்ளனர்.

“தமர் தற் றப்பி னதுநோன் றல்லும்”⁹⁶

என்றும்,

“போர்இல் கிழத்தி ஆக எனத்தமர் தர”⁹⁷

என்றும்,

“தமரிற் றீரா ளென்மோ வரசர்”⁹⁸

என்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் சங்கப் பாடலடிகள் இரத்த உறவுள்ளவர்களைச் சுட்டுகின்றன என்பது எண்ணத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறு இரத்த உறவு அல்லாதவர்களைப் பிறர் என்று குறித்தனர் என்பதை,

“பிற்பிறர் அறிதல் யாவது

தமர்தமர் அறியாச் சேரியும் உடைத்தே”⁹⁹

என்னும் பாடலடிகளில் தமர் பிறர் என்பதற்கு விளக்கம் சுட்டுகிறது.

தமர், பிறர் என்ற வேறுபாட்டினை உடைத்தெறியப் பெற்ற முயற்சியின் விளைவாகவே கணியன் பூங்குன்றனாரின் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”¹⁰⁰ என்று தொடங்கும் பாடல் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது.

“இப்பாடல் ஆசீவக சமயக் கோட்பாடான நியதி வாதத்தை வலியுறுத்துவது என்று பல அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்”¹⁰¹ என்று கா.சுப்பிரமணியம் கூறுகிறார். மேலும், இப்பாடல் குறித்து கா.கைலாசபதி கூறுவது எடுத்துக்காட்டத்தக்கது.

“வணிக வர்க்கத்தினர் தமது வியாபாரத் தொழிலுக்குப் பரந்த சந்தையை விரும்புவர். உள்நாட்டு வாணிகமும் பிறநாட்டு வாணிகமும் அக்காலத்தில் சிறந்து இருந்தன. இதன் அடிப்படையிலேயே சிலம்பில் தமிழக வேந்தர்கள் மூவருக்கும் உரியதாகப் புகார், மதுரை, வஞ்சி ஆகிய முப்பெரும் நகரங்களைக் காண்டப் பெயரிற் கொண்டதாய் விளங்குகிறது. அதனையே “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற தத்துவமும் நடைமுறை விளக்கம் பெற்று விடுகின்றது. மூன்று நாடுகளின் செய்திகளும் வாணிபச் சிறப்பு முதலியனவும் அயல்நாட்டுத் தொடர்புகளும் கூறப் பெற்றுள்ளன”¹⁰² என்று கைலாசபதி எடுத்துணர்த்துகிறார்.

கைலாசபதியின் கூற்றுப்படி பூங்குன்றனின் பாட்டு வாணிக வளர்ச்சியின் பின் விளைவாக வாணிக வளர்ச்சியை மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது என்று கூறுவதில் தவறேதுமில்லை எனக் கருதப்படுகிறது.

மேலும், இப்பாடல் தொல்குடிகளின் சார்பாகப் பாடப்பட்டதாகவும் அணுகலாம். அதாவது, நான்கு நிலங்களிலும் இருந்த தொல்குடிகள் வேந்தனை ஏற்பதற்கு மறுத்து எதிர்த்தனர். அதனால் அக்குடிகளை வேந்தர்கள் அழிக்க முற்பட்டனர். அழிந்து கொண்டிருக்கும் தொல்குடியை எண்ணி கணியன் பூங்குன்றனார், தீதும் நன்றும் பிறரால் வருவதல்ல. நன்மை தானாக வருவதைப் போல தீமையும் தானாக வரும். நன்மையும், தீமையும் துன்பம் வருவதும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதும் முன்பே வகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கருதியிருக்க வேண்டும். எனவேதான், அவர் வேந்தர்களால் தொல்குடிகளுக்கு ஏற்பட்ட அழிவைக் கண்டு அவருக்குள்ளாக வெதும்பினார் என்று கூறலாம்.

5.12 விகாரைகள்

பாணர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் பெருங் கொடை அளிப்பதில் முனைப்பு காட்டியோர் வேளிர் மற்றும் வேந்தருமாவர். கொடை, பாண்கடன் ஆகிய சொற்கள் பரிசு என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டன. “பண்டைய நாளைய தொல்குடி வாழ்க்கையிலும் வேந்தர் வாழ்க்கையிலும்

பரிசு இரண்டறக் கலந்து நின்றது. பரிசென்பது அதனை அளிப்பவனின் செல்வச் செழிப்பை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பரிசைப் பெறுபவனிடம் பரிசு அளிப்பவன் கைம்மாறு எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆயினும் பரிசு பெற்றவன் கொடையாளிக்குக் கைம்மாறு அளிக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப் பெறுகிறான்”¹⁰³ என்னும் பக்தவச்சலபாரதியின் கூற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. புலவர்களுக்கும் பண்ணர்களுக்கும் உள்ள உறவு பரிசு பெரும் பொருட்டு மட்டுமன்று. புலவர்கள் பண்ணர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். அரசர்களின் போர்ச் செயலுக்குக் கண்டனம் தெரிவித்தனர். ஆலோசனை வழங்கினர். அரசர்களின் வெற்றியில் பங்கு கொண்டனர். எனவே, அரசர்கள் மத்தியில் புலவர்களுக்குப் பெரும் மதிப்பு இருந்தது. புலவர்களைப் புரவலர்கள் தங்கள் அருகில் வைத்திருந்தனர் எனும் அளவிற்குப் புலவர்களின் பணி சிறப்புமிக்கது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

பாணர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் மட்டுமல்லாது சமயச்சார்பாளர்களுக்கும் கொடையளித்தனர். “சேரர்கள் தங்கள் வெற்றியின் நினைவாகக் கருவூர்க்கு அருகில் உள்ள ஆர்நாட்டார் மலையில் சமண முனிவர்களுக்குப் பாழியை உருவாக்கிக் கொடுத்தனர். பண்டைய நாளைய மன்னர்கள் சமயப்பாழியை உருவாக்கிப் பெருமை பெற்றது தாங்கள் வென்ற நாட்டிலேயே ஆகும்”.¹⁰⁴ “கொற்கையைப் பாண்டியர்கள் மதுரையைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்த பின்னர் நெடுஞ்செழியன் மீனாட்சிபுரத்தில் சமணப்பாழியை உருவாக்கி இருக்க வேண்டும். இவன் சமணத் துறவிகளுக்கு அமைத்த படுக்கைகளை எடுத்துக் கூறும் மதுரை மாவட்ட மாங்குளம் கல்வெட்டுக் கிடைத்துள்ளது”.¹⁰⁵ காஞ்சிக்கருகில் உள்ள மாமண்டூர் தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டு, கணிமான் தேனூர் கோள்குன்று என்று கூறுவது படுக்கையளித்தவன், அப்பகுதியை வென்றவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. “பல தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் இருப்பிடத்தை ஆய்வு செய்தால் குறிப்பிட்ட பகுதியில் குறிப்பிட்ட வேந்தன் வெற்றி பெற்றுப் பின்னர் சமணப் பாழிகளை உருவாக்கிய தன்மை புலப்படும்”¹⁰⁶ எனக் கூற முடிகிறது என்கிறார் அவர்.

“வேளிரில் சிலரும் சமண முனிவர்களுக்குப் படுக்கை அமைத்திருக்கின்றனர். வெண்காசிபன் ஒளியன் போன்றவர்கள் பற்றிய கல்வெட்டுகள் திருநெல்வேலி மற்றும் மதுரைப் பகுதிகளில்

கிடைக்கின்றன”.¹⁰⁷ மேலும் வாணிகர்கள், வீரர்கள், நிகமம் போன்ற வாணிகக் குழுவினர் போன்றவர்கள் சமண முனிவர்களுக்குப் பாழி அமைத்துத் தந்துள்ளனர். வேந்தர், வேளிர், வீரர், வாணிகர் ஆகியோர் சமண முனிவர்களுக்குப் பாழி அமைத்துக் கொடுத்ததற்குச் சமூக வரலாற்றுப் பின்னணி உண்டு. இது மானிடவியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

“சமண, பௌத்த, ஆசீவக முனிவர்களுக்கும் பாழி அமைக்கும் வழக்கம் இந்திய - ஈழம் ஆகிய பகுதியில் மிகுதியும் இருந்துள்ளது. அசோகர் தனது காலத்தில் பாராபர் மலையில் ஆசீவக முனிவர்களுக்குக் குடைவரைக் கோயில்களைக் குமரி மலையில் குடைவித்தான்”.¹⁰⁸ “சாதவாகனர்கள் தக்காணத்தில் பல்வேறு குன்றுகளை பௌத்த விகாரங்களைத் தோன்றுவித்தனர்”.¹⁰⁹ அக்கால மன்னர்கள் விகாரங்களுக்கு நிலக்கொடையும் பொற்குவியும் அளித்தனர். அந்த நன்கொடை புத்தப் பிக்குகளின் சமூகக் கடமைக்காக அளிக்கப் பெற்றது. புத்தப் பிக்குகள் அருளாளர்களாலும் சமயத் தலைவர்களாலும் வேந்தர் - தொல்குடிகளுக்குள் முரண்பாடுகள் இருந்தபோதிலும் போற்றப் பெற்றனர் என்று கூறப்படுகிறது.

சங்க காலத்தில் வேந்தர் வேளிர்க்கிடையிலும் போர் நடந்தவண்ணம் இருந்தது. அடுத்தும் தொலைதலும் உலகத்தியற்கை என்று கருதிய காலமாக இரத்த உறவுள்ளவர்களை மட்டும் தலைவர்களாக ஏற்றுக்கொண்ட காலமாக இருந்தது. இந்நிலையில்தான் அவர்களனைவரும் வேந்தர்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையைச் சமயத் தலைவர்கள் உருவாக்கினார்கள். இந்தச் சமயத் தலைவர்கள் அரசர்களின் ஆட்சி குறித்து பிரச்சாரம் செய்தனர். வேந்தர்கள் அதற்குக் கைமாறாக தாம் வென்றடக்கிய பகுதிகளிலும் புவியியல் சிறப்பு வாய்ந்த பகுதிகளிலும் விகாரைகளையும் பள்ளிகளையும் உருவாக்கித் தந்தனர். விகாரைகளும் பள்ளிகளும் ஆளுவோர்க்கும் ஆளப்படுவோர்க்கும் இடையிலும் ஏற்பட்டு வந்த முரண்பாடுகளைக் குறைக்கக் காரணமாயிருந்தன.

எனவே, சமணப் பள்ளிகளும் ஆசீவகப் பள்ளிகளும் தொல்குடி மக்கள் வேந்தராட்சியை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்ய பெரும் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டன. அதனால் சமணப் பள்ளிகள் நகரங்களுக்கு அருகிலேயும் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்று கூறலாம். “சமணப் பள்ளிகள் பல

பழங்குடிகள் வழிபாடு செய்த இடங்களில் இருந்தன. ஆழியாற்று ஆதாழியம்மன் கோயில், ஐவர் மலை ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள சமணப் பள்ளிகள் அவ்வாறு அமைந்தவையே”.¹¹⁰

அசோகக் சக்கரவர்த்தி மேற்கொண்ட கலிங்கப் போரில் பல்லாயிரம் பேர் கொல்லப்பட்டனர். பலர் படுகாயமுற்றனர். இப்போரில் ஏற்பட்ட உயிர்ச்சேதமும் படுகாயமும் அசோகரின் மனதில் பெருவாரியான மாற்றத்தை உண்டாக்கின. அதன் விளைவாக போரிடுவதை நிறுத்தினார். மாறாகப் பௌத்த மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு “பௌத்தர்களுக்கு ஏராளமான பரிசுகளை வழங்கினார். பௌத்த புண்ணியத் தலங்களை அவர் தரிசித்தார். புனித யாத்திரை மேற்கொண்டார். பர்மா மற்றும் இதர நாடுகளுக்கு அங்குள்ள மக்களைப் புத்தமதத்துக்கு மாற்றுவதற்காகச் சமயப் பரப்பாளர்களை அனுப்பினார்”¹¹¹ என்று டி.டி.கோசாம்பி கூறுகிறார். மேலும், அவர் கூறுகையில், “சாதவாகன மன்னர்கள் பௌத்த பிட்சுகளுக்கு நில மானியங்கள் வழங்கி புத்த மதத்தின் வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிந்தனர்”¹¹² என்கிறார்.

இவ்வாறு பௌத்த விகாரைகளையும், சமயப் பள்ளிகளையும் நிறுவியும் பௌத்த, சமணவாதிகளுக்குப் பரிசுகள் வழங்கியும் கௌரவிக்கப்பட்டதும், வேந்தர்கள் தங்களை மக்கள் மத்தியில் நன்மதிப்பை பெறுவதற்கும், தங்களின் ஆட்சியின் மீது மக்களுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவதற்கானதாகும் என்று கொள்ள முடியும்.

எனவே, இவ்வாறெல்லாம் வேந்தர்கள் தங்களை சமூகத்தில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். அவர்கள் தங்களை மக்களின் அன்புக்குரியோர் என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டனர்.

5.13 வேள்வியின் பின்னணியில் வேந்தரெழுச்சி

வேந்தர் எழுச்சியில் வேள்வி முக்கியப் பங்காற்றியிருக்கிறது. “இந்த வேள்விகள் வேதங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே யாகங்கள் என்ற பெயரில் வழக்கத்திலிருந்தன. யாகங்கள் நிரை கவர்தலின் போதும் தொல்குடி வாழ்க்கையில் குடிகளுக்கிடையில் ஏற்படும் பூசலின்போதும் நடைபெறும்”.¹¹³ யாகம் கூட்டு முயற்சியின் விளைவாகவும் இருந்துள்ளது. பழங்குடியில் உள்ள அனைவருக்கும் வளம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் யாகங்கள் செய்யப்பட்டன. “யாகத்தில் பங்கெடுப்போரே

யஜமானர்களாகவும் விளங்கினர். இந்த வளர்ச்சி ராஜா என்ற தலைவன் உருவானபோது ஏற்பட்டது என்கிறார் தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாய”.¹¹⁴ “இனக்குழுவில் மக்களுக்காகக் கூட்டாகச் செய்த மந்திரச் சடங்கு மாறிற்று. அரசுப் பாதுகாப்பைக் கருதி மக்களுக்காக மன்னனே சடங்குகள் செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது”¹¹⁵ என்று கூறுகிறார் கா.சுப்பிரமணியன்.

எனவே, வேள்வியின் - யாகத்தின் பின்னணியை இவ்வாறுதான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்தப் பின்னணியிலிருந்து வேந்தர் எழுச்சியையும் நாம் எண்ணவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். ராஜகூயம் ராஜாவிற்குச் செய்யப்பெறும் புண்ணிய நீராட்டினை உள்ளடக்கியது. இந்த யாகம் சோம சடங்கு (மது, பெருஞ்சோறு அளித்தல்), உயிர்ப்பலி, தேர்ப்போட்டி, வட்டுப்போட்டி, காணிக்கை அளிப்பது, புண்ணிய நீராட்டுச் செய்வது ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது ஆகும். இந்த யாகம் குறித்து ஹீட்ஸ்மேன் கூறியிருப்பது எடுத்துக்காட்டத்தக்கது. அவர், “ராஜகூயம் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் புத்துயிர்ப்பு பெறுவதற்கான சடங்காக இதனைக் கொள்ளலாம். இச்சடங்கின் மையமாக விளங்குவது புண்ணிய நீராட்டு. இந்த நீராட்டு ராஜாவின் வலிமையைப் புதுப்பிப்பதற்காகவும் ராஜாவை புத்தம் புதிதாகப் பிறக்கச் செய்வதற்காகவும் செய்யப் பெறுவதாகும். தொன்மம் சான்ற நீரால் குளிப்பாட்டப் பெறும்போது ராஜா புதுப்பிறவி பெறுகிறான்”¹¹⁶ என்று அவர் கருதுகிறார்.

எனவே, யாகம் என்பது தலைவனின் வெற்றியைக் கொண்டாடுவதன் பொருட்டும் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை அடிப்படையில் செய்யப் பெறுவதாகத் தெரிகிறது.

இவ்வாறு செய்யப்பெறும் யாகத்தைச் சங்க இலக்கியம் வேள்வி என்ற பொருளில் குறிப்பிடுகின்றது. இச்சொல் களவேள்வி என்பதன் அடியாக உருவாகியிருக்க வேண்டும். பண்டைத் தமிழ் மரபில் களவேள்வி போர்க்களத்தில் நடைபெறும் என்பதை,

“பொருந்தாத் தெவ்வர் இருந்தலை அடுப்பில்

கூவிள விறகின் ஆக்குவரி நுடங்க

ஆணா மண்டை வன்னிஅம் துடுப்பின்

.....

.....

வெவ்வாய்ப் பெய்த புதுநீர் சால்கெனப்

புலவுக்களம் பொலிய வேட்டோய்”¹¹⁷

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலே எடுத்துக் காட்டப் பெற்ற பாடலில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் களவேள்வி செய்துள்ளான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, வேள்வி என்பது சங்க கால வேந்தர்களின் அரசியல் வாழ்வில் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கின்றது. இத்தகு வேள்வி குறித்து மேலும் கூறப் புகுவோம்.

“வேள்வி குறித்து தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பொன்றுமில்லை. தமிழரசர்கள் வேள்வி செய்யத் தொடங்கியது கடைச்சங்க காலத்தே”¹¹⁸ என்ற குழந்தையின் கூற்றுப்படி பார்த்தோமேயானால் வேள்வி செய்யப்பட்டதும் வேந்தர்களின் எழுச்சியும் ஒருங்கிணைந்து காணப்படுகிறது. மேலும், தமிழ் வேந்தர்கள் “ஆரியர்கள் வருகைக்கு முன்னர் யாகங்கள் செய்ததில்லை”¹¹⁹ என்று கூறப்படுகிறது.

ஆகவே, போர்கள் மலிந்திருந்த சங்ககாலப் பகுதியில் வேந்தர்கள் தங்களுக்குள்ளும் குறுநில மன்னர்களுடனும் போரிட்டுக் கொண்டு பெரு வேந்தரால் உயரத் தலைப்பட்டச் சூழலில்தான் வேள்வி முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது என்று கருதலாம். “பேரரசர்கள் அனைவரும் வேள்வி வேட்டிருக்கின்றனர்”¹²⁰ என்று கூறப்படுவது ஏற்புடையதல்ல. ஏனெனில் சேர வேந்தரில் “செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்”,¹²¹ “பெருஞ்சேரலிரும்பொறை”¹²² போன்றோரும் சோழர்களில் இராசசூயம் வேட்ட நற்கிள்ளி,¹²³ பாண்டியரில் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்¹²⁴, பல்யாக சாலை முதுகுடுமி பெருவழுதி¹²⁵ உட்பட வேந்தர்களில் பதினைந்திற்கும் குறைவானவர்களே வேள்வியில் ஈடுபட்டனர். ஆனால், இந்த வேள்வி குறித்து பெரிதும் உவக்கப் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் வேள்விச் சூழலையும் வேள்வியையும் கூறும்பொழுது,

“நளிகட லிருங்குட்டத்து

வளிபுடைத்த கலம்போலக்

.....

.....

.....

ஒளிறிலைய வெஃகேந்தி

அரைபட வமருழக்கி

உரைசெல முரசு வெளவி

முடித்தலை யடுப்பாகப்

புனற்குருதி யுலைக்கொளீஇத்

தொடித்தோட் டுடுப்பிற் றுழந்த வல்சியின்

அடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய

.....

.....

வேள்வி முத்திய வாய்வேள் வேந்தே¹²⁶

என்று வியந்தும் உவந்தும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“நாட்டு வளத்திலும் வாணிப வளத்திலும் சிறப்புற்ற மூவேந்தர்கள் தம் வேள்விகளைச் சிறப்புறச் செய்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக அறிகிறோம். மேலும் மன்னர்களுடன் வைதீகர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட தொடர்புகள் யாகங்களின் ஆற்றல் மீது மன்னர்கள் வைத்த நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றால் வைதீகத்தின் வரவால் சமயத்திலும் சமூகத்திலும் தீ தொடர்பான நடைமுறைகள் பெருகின. புரோகிதத் தத்துவம் வலிமை பெற்றது¹²⁷ என்பது சிந்திக்கற்பாலது.

வேள்விகளைச் செய்து வந்த வேந்தர்களிடையே சமயச் செல்வாக்கு மேலோங்கும் நிலை உருவானபின்பு வேந்தர்கள் பள்ளிகளுக்கும் விகாரைகளுக்கும் கொடை அளிக்கத் தொடங்கினர். தமிழகத்தில் பரவலாக மலைமுழுஞ்சுகளில் வாழ்ந்துவந்த குன்றுறைத் தவசியர்களுக்கு நினைவுச் சின்னமாகப் பள்ளிகளை வெட்டுவித்தனர்.

வேள்விகளைச் செய்த அந்தணர்களுக்குப் பரிசு பல
தரப்பட்டிருக்கின்றன. அவை,

“நீரோடு சொரிந்த மிச்சில்”¹²⁸

என்றும்,

“கருங்கலம் நீரோடு சிதற்”¹²⁹

என்றும்,

“ஏற்றப் பார்ப்பார்க்கு கீரங்கை நிறையப்

பூவும் பொன்னும் பல்படச் சொரிந்து”¹³⁰

என்றும் கூறப்பட்டிருப்பதில் ஏற்றம் இருந்தாலும் பரிசு
தரப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உறுதியாகின்றது.

வேள்விக்கு நெய் மட்டுமே பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றது
என்பதை,

“நெய்மலி ஆவதி பொங்க, பல்மான்

வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி

யூபம் நட்ட வியன்களம் பலகொள்”¹³¹

என்னும் பாடல் அடிகளால் தெரியலாம்.

பெரும்பாலும் வேள்வியின்போது உயிர்ப் பலியிடுதல்
தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. காரணம், “பார்ப்பனப் பணிவு”¹³² என்று
பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகிறார். இதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக
அறியலாம்.

“பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே”¹³³

என்று பதிற்றுப்பத்து தெரிவிக்கிறது. சங்க இலக்கியத்தில் தொல்குடி
சமுதாயத்திலும் காணப்பெறவில்லை. வேளிர் சமுதாயத்திலும் இல்லை.
வேந்தர் சமுதாயத்தில் மட்டுமே காணப்பெறுகிறது. ஆகவே, இவ்வாறுதான்
வேள்வியின் பின்னணியில் உள்ள வேந்தர்களின் அரசியல் வளர்ச்சி
புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

“அசோகர் புத்த மதத்தைப் பின்பற்றியதால் உயிர்ப் பலி
கூடாதென்பதைப் போதிக்கச் செய்தார். இதன் விளைவாக பிராமணிய

எதிர்ப்புத் தலைதூக்கியது. வேள்விகள், யாகங்கள் விசயத்தில் புத்த மதத்தினரும் அசோகரும் எதிர்மறையான போக்கைக் கடைப்பிடித்தனர். இதனால் பிராமணர்களுக்குப் பெரும் பொருளாதார இழப்பு ஏற்பட்டது. பல்வேறு வகையான யாகங்களில் பரிசுப் பொருள்களும் தட்சணைகளும் பெற்று ஜீவனம் நடத்தி வந்தவர்கள் அவர்கள். அசோகர் சகிப்புக் கொள்கையைப் பின்பற்றி வந்தபோதிலும் பிராமணர்கள் அவரை வெறுத்தனர். தாங்கள் அனுபவித்து வருகிற சலுகைகளையும் நலன்களையும் பாதுகாக்கக்கூடிய ஒரு கொள்கையையே அவர்கள் விரும்பினர்”.¹³⁴ பிராமணர்களின் இவ்வாறான போக்கு மகதப் பேரரசு வீழ்ச்சிக்கு ஒரு காரணமாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது. மேலும், இந்தப் பிராமணர்கள் தங்களை ஆதரிக்கின்ற அரசை ஆதரிக்கவும், சிற்சில சமயங்களில் நிறுவவும் தொடங்கினர்.

ஆக, மௌரியப் பேரரசு வீழ்ச்சிக்குப் பிராமணர்களும் ஒரு முக்கியக் காரணமாக விளங்கினர். மகதப் பேரரசுக்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி தமிழ் வேந்தர்களுக்கு அப்போதையத் தருணத்தில் நிகழவில்லை. ஏனெனில் வேந்தர்கள் வேத வேள்விக்கும், வேள்வி செய்கின்ற பார்ப்பனர்களுக்கும் ஆதரவு நல்கினர். அவர்களுக்கு தங்களின் அரசவையில் முக்கிய இடம் வழங்கலாயினர்.

5.14 வேளாண்மை

நானிலத் தலைவனாக எழுச்சிப் பெற்றிருந்த வேந்தர் சமுதாயத்தில் உழவுத் தொழில் இன்றியமையாததாக இருந்தது. வேளிர் சமுதாயத்தில் கரும்பு பயிரிடப்பட்டுப் புதுமை புகுத்தப்பட்ட போதும் வேந்தர் சமுதாயத்தில் வேளாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது, குறிப்பாக நெல்லுக்கு அதைக் குறிக்கும் விதமாகவே வரப்புயர நீர் உயரும், நீர் உயர நெல் உயரும் என்று கவனத்துக்குரியதாக அமைகிறது. நெல் பயிரிடுதல் முக்கியத் தொழிலாக இருந்ததால்தான் வேந்தன் நெல்லோடும் நீரோடும் ஒப்பிடப்பட்டான் என்பதை “நெல்லும் உயிரென்றே நீரும் உயிரன்றே; மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”¹³⁵ எனும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

ஒரு பெண் யானை அளவுள்ள இடத்தில் ஏழு ஆண் யானைகட்கு அளிக்கப்படும் தீனியளவு உணவுப் பண்டம் உற்பத்தியாகக்கூடிய செழிப்பான நாடாக இருந்ததாகப் போற்றப்படுவதை “எழுகளிறு புரக்கும்

நாடு கிழவோயே”¹³⁶ என்று புறப்பாடலடி தெரிவிக்கிறது. “நெல் களத்தில் நெற்குவியல் மலைமலையாக இருந்துள்ளது”.¹³⁷

வேளாண்மை செய்வதற்குத் தமிழகத்தில் முக்கியமான சில ஆறுகளாக இருந்த பாலாறு, தென்பெண்ணை, காவிரியாறு, வைகை, தாமிரபரணி போன்றவை நிலத்தின் வண்மையைக் காத்தன. ராஜராஜ சோழர் காலத்தில் நீர்த்தேக்கத்திற்காக அணை கட்டப்பட்டிருக்கிறது எனில் வேளாண் தொழிலுக்கு வழங்கப்பட்ட முதன்மை தெரிகிறது.

ஆறுகள் கடலொடு கலக்கும் பிரதேசங்களின் செல்வம், காட்டுவளம், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதநிலச் சாகுபடி என்னும் அடிப்படையிலேயே பொருளாதாரம் வளர்ந்தது. நிலம் வளப்பம் மிகுந்திருந்தது. ஆதலால் உழவுத் துறையில் தன்னிறைவு இருந்திருக்க வேண்டும்.

இன்றுபோல் அன்றும் அரிசியே மக்களின் உணவாக இருந்தது. “பல்குன்றக் கோட்டம் போன்ற நிலப்பிராந்தியங்களில் நில வண்மை சிறப்புற்றிருந்தது”.¹³⁸ அங்கு விளைந்த ‘என்’ ஒரு கைப்பிடியில் ஏழு தானியங்களுக்குமேல் கொள்ளாத அளவு முழுமையுடையது. உழாமல் வித்திய பூமியிலும் ஒரு வேலி நிலத்தில் உழவர்கள் அவ்வளவு மகசூலை எதிர்பார்த்தனர். இதனை,

“வானம் மின்னு வசிவு பொழிய ஆனாது

இட்ட எல்லாம் பெட்டாங்கு விளையப்

பெயலொடு வைசிய வியன்கண் இரும்புனத்து”¹³⁹

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

நாட்டின் எப்பகுதியிலும் வேளாண்மை நடைபெற்றது. “விவசாயிகளை உழவர்கள் எனவும் அவர்தம் மகளிரை உழத்தியர்”¹⁴⁰ எனவும் கூறினர். “இந்திரன் மருதநிலக் கடவுளாகப் போற்றப்பட்டான்”.¹⁴¹ “நெல்லும் நீரும் உலக வாழ்க்கைக்கு முக்கியம்”¹⁴² என்றனர். நெல் விதைப்புக்கு நிலத்தைத் தயார் செய்வது முதல் கதிர் அறுவடை செய்தல், அவற்றை சேமித்தல் வரை விரிவாக எடுத்தியம்புவதை பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி போன்றவற்றில் காணமுடிகிறது.

இதைப் போலவே, “மௌரியப் பேரரசில் அரசு, விவசாயிகளுக்கு பாசன வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தது. விவசாயிகளுக்கு ஓர்

ஒழுங்குமுறையின்படி தண்ணீர் வழங்கிற்று. அதிகாரிகள் எகிப்தில் போன்றே நிலத்தை அளந்தனர். பெரிய வாய்க்கால்களிலிருந்து சிறு வாய்க்கால்கள் மூலம் தண்ணீர் விநியோகத்தைக் கண்காணித்தனர்”¹⁴³ என்று மெகஸ்தனிஸ் கூறுகின்றார். இந்த விவசாயப் பயன்பாட்டிற்காக நீர் போக்குவரத்தாக சிந்து, பிரம்மபுத்திரா, கங்கை போன்ற நதி நீர் பயன்பட்டிருக்க வேண்டும்.

வேளாண்மை செய்வதற்காக அடிமைகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். இதுபற்றி டி.டி.கோசாம்பி கூறுகையில், “மௌரியர் காலத்தில்தான் வேளாண் தொழிலில் முதன்முறையாகப் பெருமளவில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்”¹⁴⁴ என்கிறார். இவ்வாறு அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து கருதுகின்றபோது வேளாண் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கென்று மகத அரசில் கீழ்நிலைக் குடிகள் இருந்ததாக யூகிக்கலாம். இந்த யுகித்தல் சரியெனப் பட்டால் மௌரியப் பேரரசில் வர்ணப் பாகுபாடும், சாதி அமைப்புகளும் வேர்விடத் தொடங்கியிருக்கின்றன என்றுதான் கூறமுடியும்.

எவ்வாறு இருப்பினும் மௌரியப் பேரரசில் வேளாண் தொழில் முறைப்படுத்தப்பட்டும் வேளாண்மை வளர்ச்சியடைந்தும் இருக்கின்றது எனக் கருதப்படுகிறது.

எனவே, வேந்தர் சமூக அமைப்பில் வேளாண்மை ஓர் இன்றியமையாத வருவாய் ஈட்டித்தரக்கூடிய மிகப்பெரிய தொழிலாக இருந்துள்ளது என்று கூறலாம்.

5.15 வேந்தர்களின் அரசில் அங்கங்கள்

வளர்ச்சியடைந்துக் கொண்டிருந்த வேந்தர்கள் தங்கள் அரசை கட்டிறுக்கம் வாய்ந்ததாகக் கட்டியமைக்கும் கடப்பாடும் பெற்றிருந்தனர். அதற்குப் படையும், குடியும், பொருளாதாரத் திறமும், அமைச்சர் குழுவும், அரண் அமைப்பும், நட்பும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது அரசியல் நூலறிஞர்களும் மானுடவியல் அறிஞர்கள் ஒருமித்துக் கூறும் கருத்தாகும். இவற்றில் ஒன்று குறைந்தாலும் அரசனெனவும் அரசெனவும் ஏற்க முடியாது என்கின்றனர்.

அறிஞர்கள் கூற்றுப்படி வேந்தர்களின் அரசில் மேலே கூறப்பட்ட ஆறு அங்கங்கள் இருந்தன என்று ஏற்கப்படுகிறது. ஏனெனில், அமைச்சர்

என்ற அங்கம் பற்றி வெளிப்படையாகக் கூறப்பெறவில்லை. இருப்பினும் அதற்கான கூறுகள் இருப்பதைச் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வேந்தர் குறித்தான பாடல்களிலிருந்து உணரமுடியும்.

திரியாச் சுற்றம்¹⁴⁵, கல்லென் சுற்றம், உரும்பில் சுற்றம்¹⁴⁶ என்றெல்லாம் அமைச்சர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்; சுட்டப்பட்டனர். இவர்கள் வேந்தருக்கு ஆலோசனை வழங்கினர். நடுநிலையோடு இருக்கப் பணிக்கப்பட்டனர். அவ்வாறு நடுநிலை தவற நேர்மாயின் அதனால் ஏற்படுகின்ற குற்றம் அரசனையே சேரும் என்று போதனை பெற்றவர்களாக அமைச்சர்கள் இருந்தனர். முடிவான நட்பு என்று ஒன்றில்லை. தற்காலிகமானதாக வேந்தர்களிடையே நட்பு இருந்தது.

“வான்பறைக் குறுகி எனடுவரி பொற்பக்

கொல்களிறு மிடைந்த பஃறோற் றொழுதியொடு”¹⁴⁷

என்னும் பாடலடிகள் யானைப் படையுடனே செறிந்த கிடுகுப் படையுடன் என்று பொருள் தருகின்றன. எனில், இப்பாலடிகள் காலாட் படையும், குதிரைப் படையும், தேர்ப் படையும் இருந்துள்ளன என்றுதான் உணர்த்துகின்றது.

“பெருந்தண்பனை பாழாக

ஏம நன்னா பொள்ளொரி யூட்டினை

நாம நல்லமர் செய்ய

ஓராங்கு மலைந்தன பெருமநின் களிநே”¹⁴⁸

என்னும் பாடலடிகளில் மருத நிலத்தைப் பாழாக்கின உன் யானைப் படை என்று கூறப்படுகின்றது. போர்த் தொடுக்கச் செல்கின்ற படைகளில் யானைப் படைகள்தாம் இறுதியாகச் செல்வதாகும். அந்த யானைப் படை பகைவரின் குளிர்ச்சி பொருந்திய நாட்டை மிச்சம் மீதியில்லாமல் அழித்திருப்பதாக உணர்த்துகிறது அப்பாடலடிகள்.

மேலே கூறப்பட்ட சான்றுக்கெல்லாம் கொடுமுடிவைத்தாற் போல் வேந்தர் அரசில் நாற்படைகள் இருந்துள்ளன என்று பின்வரும் பாலடி தெரிவிக்கின்றன.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரு நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும் என
நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட”¹⁴⁹

மேலும், இந்தப் பெரிய படையமைப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்ட ஊதியம் எவ்வளவு வழங்கப்பட்டது, எவ்வாறு வழங்கப்பட்டது போன்ற தகவல்கள் கூறப்படவில்லை.

ஆனால், மௌரியப் பேரரசில் இருந்த படைகள், படை வீரர்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஊதியம், அந்த ஊதியம் எங்கிருந்து பெறப்பட்டது போன்ற தகவல்களைப் பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “6,00,000 காலாட் படையினரையும், 30,000 குதிரைப் படையினரையும், 9,000 யானைகளையும், 8,000 ரதங்கள், 30 கப்பற் படைகளையும் கொண்டிருந்ததாகவும், அவற்றையெல்லாம் நிர்வகிக்க 30 அதிகாரிகளைக் கொண்ட குழுமத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று மிக விரிவாக இயம்புகின்றார்”.¹⁵⁰

“இத்தனைப் பெரிய படைக்கள வீரர்களுக்கான ஊதியத்திற்கும், ஆயுதங்ள் தயாரிப்புக்கான செலவையும் பெருமளவு விவசாய உற்பத்தியிலிருந்து பெறப்பட்ட வரியே பயன்பட்டிருக்கிறது”¹⁵¹ என்று கூறும் கௌடில்யரின் கூற்றிலிருந்து இங்கு சுருக்கி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

எனவே, இவை போன்ற சான்றுகள் அனைத்தும் தெற்கேயும் வடக்கேயும் நிலைப்பெற்றிருந்த வேந்தர் அரசமைப்பில் நிலைத்த படையமைப்புகள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை தெளிவுப்படுத்தி அமைகின்றன. இவை எவ்வாறு பேரரசுகளாயின என்பதற்கான தெளிவும் ஆய்வில் ஏற்படுகிறது.

குடிகள் என்போர் சமுதாயத்தில் இருந்த முழுத் தொகுப்பு. அவர்கள் உழவர், உழத்தியர், வினைஞர் ஆகியோர் உழவுத் தொழில் புரிந்தோராவர். கோவலர், ஆயர், ஆய்ச்சியர், கானவர் ஆகியோர் மேய்த்தல் தொழில் புரிந்தோராவர். பரதவர், வலைஞர் ஆகியோர் மீன்பிடித் தொழில் புரிந்தோராவர். மறவர், வேடர், குறும்பர் ஆகியோர் கொடுந் தொழில் புரிந்தோராவர்.

இந்தக் குடிகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகளிலும் வாழ்ந்தோராவர். இவர்கள் பற்றி

பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை போன்ற பாட்டுத் தொகுப்புகளில் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் செய்தொழில்களால் பெயர் சுட்டப் பெற்று அழைக்கப் பெற்றனர். இந்தக் குடிகளிடம் நேரடியாக வரி வாங்கப்படவில்லை. வரி வாங்குவதற்கான அதிகாரக் குழு இருந்தது. “வரி திரட்டுவதில் வேந்தன் முறை அறிந்து வரி திரட்ட வேண்டும் என அறிவுறுத்தப்படுகிறது”.¹⁵² நிலவரி நீக்குவதற்குக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வரி வாங்குவதில் காலக்கெடு விதிக்கப் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

“தனியுடைமையின் தோற்றுவாய்க்குப் பின்னர் அவ்வுடைமைகளைப் பாதுகாக்கும் நிலைகள் தேவைப்பட்டன”.¹⁵³ அதனால் மதில்களும் கிடங்குகள் ஞாயில் எனப்பட்ட மதில் உறுப்புகள் அரண்கள் பற்றியக் குறிப்புகள் மிகுதியாக உள்ளன.¹⁵⁴ இந்த அரண் பற்றி பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ் கூறும்பொழுது, “அரண் செய்யப் பெற்ற நகரங்களைச் சுற்றிலும் பெரிய பெரிய சுவர்கள் எழுப்பியது விளையாட்டுக்கல்ல. அவற்றின் விரிந்த அகழிகள் கணமுறையின் சமாதிகளாகும். அவற்றின் கொத்தளங்கள் நாகரிக நிலையை எட்டித் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன”¹⁵⁵ என்கிறார். இவ்வாறு அவர் குறிப்பிடுவது இனக்குழு சமுதாயத்தின் அழிவின்மீது எழுப்பப்பட்டவையாக உள்ளன. எனவே வேந்தர் சமுதாயத்தில் தனியுடைமையின் மேலாதிக்கத்தையும் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் உச்சத்தையும் அரண்கள், மதில்களின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

வாணிகம், பெருவழிகள், போர், படைகள், அரண்கள் உட்பட மேற்காட்டப்பட்டுள்ள உறுப்புகள் மூவேந்தர் பேருரு எடுத்த நிலையிலும் அரசு உருவாக்கம் பெற்ற நிலையிலும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாறுபாட்டின் உச்சமாகும். அவற்றைக் கொண்டு சங்க காலத்தில் வேந்தர் சமூகம் மௌரியப் பேரரசுக்கு நிகராக முழுமையான அரசமைப்பைப் பெற்றிருந்தது எனக் கொள்ள முடியும். காலப்போக்கில் அசோகருக்குப் பின்னர் மௌரியப் பேரரசு போலவே தமிழக மூவேந்தர்நிலை கூறாக்க நிலையினை அடைந்தது என்று உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

5.16 தொகுப்புரை

வேந்தர்கள் தங்களுக்குள் மோதிக் கொண்டனர். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு ஓரோர் பொழுதில் ஒரே குடிக்குள் மோதல் ஏற்படுத்தினர்.

வேந்தர்கள் சமுதாயத்தின் மீது பற்றுறுதி கொள்வதற்குப் புலவர்கள் துணைபுரிந்தனர். சினத்தை கட்டுப்படுத்துபவர்களாகவும் அவற்றினைத் தொடர்வதற்கு உற்சாகம் ஊட்டக்கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர்.

வேந்தர்கள் வேளிர் மற்றும் பிற குறுநில மன்னர்களை ஒடுக்குவதன் காரணமாகத் தற்காலிகமாகத் தங்களுக்குள் நட்பேற்படுத்திக் கொண்டனர்.

வேந்தர்கள் நிலையான படைக்களம் கொண்டிருந்தனர்.

வேந்தர்கள் பகைவர்களிடமிருந்து தங்கள் அரசைப் பாதுகாக்க உயர்ந்த அரண்கள் பெற்றிருந்தனர்.

வேந்தர்கள் குடிகள் அரசுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்கள் எந்தச் சூழலிலும் தங்களுக்கு எதிராக கிளர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதில் கவனம் செலுத்தினர்.

அரசின் அங்கங்கள் வேந்தர்களின் ஆட்சியில் நிலைபெற்றிருந்தன.

வேந்தர்கள் வேளிர் மட்டுமின்றிப் பிற குடிகளையும் அச்சுறுத்தித் தம் குடிக் கீழ் கொண்டு வந்தனர்.

வேந்தர்கள் தங்கள் அரசை நிலைநிறுத்தும் மனோநிலையில் செயல்பட்டனர். அதன்காரணமாக சமுதாயத்தில் அகவாணிகமும் புற வாணிகமும் அச்சமுதாயத்தில் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தன.

வேந்தர்கள் நானிலத் தலைவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

விளங்குதிணை, விழுத்திணை, மூத்த விழுத்திணை போன்ற சொற்கள் வேந்தரைக் குறிப்பதற்கானதாகும்.

வேந்தர்களாட்சியில் வாணிக வளர்ச்சிக்காக பெருமளவில் பெருவழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

வேந்தர்களாட்சியில் வாணிக மையமே தலைநகர்களாக இருந்தன.

சமண, பௌத்த சமயங்களைப் போற்றினர். அதன்மூலம் அறம் வளர்த்தனர்.

வேந்தர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் முதன்மை அளித்தனர். வேள்வியின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். பார்ப்பனர்களிடம் பணிவு காட்டினர்.

வேந்தர்களின் அரசும் ஆட்சியும் காலகதியில் நடுக்கமுறும் நிலையை அடைந்து கொண்டிருந்தது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மதுரை 130, நற். 49:9, புறம். 18-12
2. புறம். 11:19
3. பொரு. 146, புறம். 25:5
4. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப. 47.
5. திருக்குறள், பொருள். 385
6. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப. 60.
7. பதிற்றுப்பத்து, 16:17, 40:10
8. தேவநேயப் பாவாணர், தேவநேயம், ப. 18
9. புறம். 35:4
10. பெரும்பா. 32-34
11. 9.10.1971, The Hindu
12. மயிலை. சீனி.வேங்கடசாமி, சேர, சோழ பாண்டியர் வரலாறு, ப.28
13. 9.10.1971, The Hindu
14. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப.69
15. புறம். 345:7
16. மேலது, 24:28
17. கா.சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் திணைக் கோட்பாடுகள், ப. 640, க.கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலை கவிதை, ப. 225
18. புறம். 24:28
19. மலைபடு. 401
20. க.சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் திணைக் கோட்பாடுகள், ப. 18
21. ரொமிலா தாப்பர், ப. 320
23. புறம். 214
24. மேலது, 65
25. மேலது, 74

26. மேலது, 45
27. மேலது, 213
28. பதிற்று. 5:18-19
29. சிலம்பு. 30-33
30. மயிலை. சீனி.வேங்கடசாமி, சேர சோழ பாண்டியர் வரலாறு, ப.237, மா.இராசமாணிக்கனார், சோழர் வரலாறு, ப. 150
31. மயிலை. சீனி.வேங்கடசாமி, சேர சோழ பாண்டியர் வரலாறு, ப. 305
32. இரா.தெய்வம், மூவேந்தர்களின் குடிச்சிறப்புகள், ப.26-106
33. மேலது, ப.150
34. மேலது, ப. 106
35. மு.இராகவையங்கார், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை, 1910:4
36. கௌடில்யர், அர்த்த சாஸ்திரம், பகுதி 2, ப. 80
37. புறம். 33:7
38. மங்கள முருகேசன், பாண்டியர் வரலாறு, ப. 20
39. இரா. தெய்வம், மூவேந்தர் குடிச்சிறப்புகள், ப. 150
40. மங்கள முருகேசன், பாண்டியர் வரலாறு, ப. 130
41. புறம். 225
42. அகம். 346:18-25
43. மணி, காதை. 19:119-129
44. புறம். 71
45. மதுரை, 55, 56, அகம். 296:10-12, 36
46. பட்டினம். 29-30
47. பொருந். 214-217
48. புறம். 33:1-6
49. மதுரை. 117
50. குறு. 388:3-4
51. மதுரை. 365
52. மேலது, 366

53. Romiladhappar, Ashoka and the decline of Mauryas, p. 144
54. ந.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப. 310.
55. வீ. கனகசபை, 1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 70,
56. கௌடில்யர், அர்த்த சாஸ்திரம், பகுதி 2, ப. 78
57. இ.எம்.எஸ்.நம்பூதிரிபாட், இந்திய வரலாறு, ப. 63
58. வீ. கனகசபை, 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 72
59. புறம். 56:18
60. Epigraphia India xi, p. 231, SII, viii p.90 (பார்க்க :
மா.இராசமாணிக்கனார், சேரர் வரலாறு, ப. 65
61. புறம். 30:13-14
62. அகம். 14:1
63. மேலது, 64:4
64. மேலது, 154:10
65. கோ.நாயகம் பெருவழிகளும் அவற்றின் பயன்பாடும், 51-52
66. சிலம்பு. 70:74
67. கோ.நாயகம், ப.51-52
68. மேலது, ப. 24
69. மேலது, ப. 24
70. பெரும், 80-82
71. டி.என்.ஜா, மௌரியருக்குப் பிற்பட்ட குப்தர்கால வருவாய்
அமைப்பு முறை, ப. 20, 20
72. மேலது, ப. 110
73. மேலது, ப. 111
74. மேலது, ப. 111
75. மேலது, ப. 115
76. வீ.கனகசபை, 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப.
180
69. Suresh, Roman Antiquities in Tamilnadu, p. 14-15
78. அகம். 16:14-15

79. அகம். 127:7-9
80. பக். 30 Vincent Smith, early of History of India, p. 237
81. பதிற்று பத்து 2
82. மேலது.
83. M.Arunachalam the kalabra is in the pandiya country and their impact on the life and letters there, p. 53
84. Motichandra za and roots in ancient India, p. 35
85. மேலது, ப. 25
86. இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி, சங்ககால நாணயங்கள், ப. 168-169
87. மேலது, ப. 177
88. மேலது, ப. 35
89. மேலது, பக். 48-50
90. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப.
91. பொரு. 226-235
92. பட்டினம். 283
93. மதுரை. 271-325
94. மேலது, 325-326
95. பெருங்கதை, 1-56, 285-293
96. புறம். 157:1
97. அகம். 86:19
98. குறு. 392:6
99. நற். 331:12
100. புறம். 192:1
101. கா.சுப்பிரமணியன், சங்க காலச் சமுதாயம், ப. 20
102. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப. 146
103. பக்தவச்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப. 270
104. ர.பூங்குன்றன், கருவூரின் கேந்திர முக்கியத்துவம், கருவூர் வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு, 12.5.1992, கருர் அகல் வைப்பகம்
105. மங்கள முருகேசன், பாண்டியர் வரலாறு, ப. 12

106. நாகசாமி, மூவர் கல்வெட்டியல், யாவரும் கேளிர் வாசகர் வட்டம், 1980, ப. 64
107. தமிழ்நாடு வரலாற்றுக் குழு, ப. 43, 54
108. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப. 220
109. மேலது, ப. 225
110. கோ.நாயகம், பெருவழிகளும் அவற்றின் பயன்பாடும், ப. 174
111. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப. 214
112. மேலது, ப. 270
113. Suvira Jaiswasl, Caste p. 208
114. தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாய, உலகாயதம், ப. 607
115. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப. 66
116. Shercen Ratnagar, Enquiries into the political organisation of Harrupah society, p. 179
117. புறம். 372:5-13
118. குழந்தை, தமிழர் சரித்திரம், ப. 75
119. அ.கி.பரந்தாமனார், தலைசிறந்த பாண்டிய மன்னர்கள், ப. 21
120. அரங்க. இராமலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், ப. 79
121. பதிற்று. 64
122. மேலது, 74
123. புறம். 351
124. மேலது, 26
125. மேலது, 15
126. மேலது, 26:1-15
127. வெ.பெருமாள்சாமி, சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை, ப. 141
128. புறம். 223:3
129. மேலது, 361:1-5
130. மேலது, 367:4-5
131. மேலது, 15:19-21

132. பெ.மாதையன், சங்க கால இனக்குழுச் சமுதாயமும், அரசு
உருவாக்கச் சூழலும், ப.130
133. பதிற்று. 63:1
- 134.
135. புறம்
136. புறம். 640:11
137. பொரு. 245
138. மலைபடு. 95:155
139. மேலது, 91-99
140. கலி. 98
141. அகத்திணையியல் 951:3
142. புறம். 18
143. கௌடில்யர், அர்த்த சாஸ்திரம், ப. 192
144. டி.டி.கோசாம்பி, பண்டைய இந்தியா, ப. 221
145. புறம். 2:19
146. பெரும். 447
147. பதிற்று. 83:4
148. புறம். 16:16-19
149. மேலது, 55:7-9
150. பிளிளி,
151. கௌடில்யர், அர்த்த சாஸ்திரம், ப. 220
152. மேலது, 184:5
153. பெ.மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமூகமும், அரசு
உருவாக்கச் சூழலும், ப. 161
154. ஆர்.எஸ்.சர்மா, பண்டைக்கால இந்தியா, ப. 191.
155. பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், குடும்பம் அரசு தனிச்சொத்து
ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 189

முடிவுரை

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆணிவேராக இருந்து வருவது சங்க இலக்கியம். இது பண்டையத் தமிழர்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகள் பற்றி எடுத்துரைப்பதாக இருக்கிறது. அக்கூறுகளில் அரசியலும் ஒன்று. இதுகுறித்தே, 'சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல்' என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது. நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்விலிருந்து பெறப்பட்ட முடிவுகள் வருமாறு:

ஆதிச் சமுதாயத்தின் மனித வாழ்வுக்குத் தேவையெனப் பெறப்பட்ட அனைத்தும் பொதுமைப்படுத்தப்பட்டது. காலப்போக்கில் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த மனிதர்கள் கூடி வாழத் தலைப்பட்டதன் விளைவாக தனியுடைமைச் சிந்தனை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அரசு என்ற நிறுவனம் ஏற்பட்டதிலிருந்து அரசாங்கமும் அரசியலும் தோற்றம் பெற்றன என்பது, சங்க இலக்கியத்தின்வழி பெறப்பட்டிருக்கிறது.

தனது சமூகத்திற்குத் தலைமை வகிக்கின்ற ஒருவர் பிறரிடமிருந்து தன்னைக் காத்து, தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கு எடுக்கப்படும் அனைத்துவித முயற்சிகளையும் குறிக்கும் என்பது சங்க கால அரசியல் ஆகும்.

அரசு → அரசாங்கம் → அரசியல் என்று முறைப்படுத்தப்பட்டு ஆய்வில் சங்ககாலச் சமுதாயத்தின் தொடக்க நிலையில் அரசும் அரசாங்கமும் ஆரம்ப நிலையில்தான் இருந்தன என்பது பெறப்பட்டிருக்கிறது.

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் சீறார் அரசியல், மூதூர் அரசியல், வேளிர் அரசியல், வேந்தர் அரசியல் என்று சங்க காலச் சமுதாயத்தில் அரசியல் நிகழ்வுகள் அமைந்திருக்கின்றன.

வேந்துவிடு தொழில்பட்டச் சீறார்த் தலைவன் வேந்தனையே ஆதரிக்கும் அளவிற்கு உடைமை பெற்றோராக வளர்ந்துள்ளான் என்று முடிவு பெறப்பட்டுள்ளது. சீறார்த் தலைவர்கள் மட்டும் உடைமைச் சிந்தனைப்பட்டவர்களல்ல. அவர்களின் தாய், மனைவி ஆகியோரும் உடைமைச் சிந்தனையைக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர்.

மகட்கொடை தருதல் என்பது, தான் தனது சமூகத்தை அவமதிப்பதாகவும் தனது தகுதிக்கு இழுக்கு ஏற்படுவதாகவும் மூதூர் மன்னன் எண்ணி வம்பவேந்தர்களோடு முரண்பட்டான்.

மூதூர் மன்னனிடம் மகற்கொடை வேண்டி வந்த வம்ப வேந்தர்கள் மகற்கொடைக்காக மட்டுமே வரவில்லை. அவர்கள் தங்கள் நிலவிரிவாக்கத்திற்கு தடையாக இருக்கின்ற மூதூர் மன்னனை அழித்தொழிக்கவே அவ்வழியைப் பின்பற்றினர்.

வட இந்தியாவில் நடைபெற்ற தொல்குடிகளுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் இடையே உண்டான போரிலிருந்தும் அதனால் ஏற்பட்ட தொல்குடி அழிவிலிருந்தும் ஒப்பிடப்பட்டு மேற்கண்ட முடிவடையப்பட்டிருக்கிறது.

தொடக்க காலப் பண்டையச் சமுதாயத்தில் பெண்வழிச் சமுதாயமாக இருந்த நிலை மாற்றமடைந்து ஆண் வழிச் சமுதாயமாக மாற்றம் பெற்றதன் விழைவாக பெண் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். இவ்விரண்டு நிலையும் சங்க இலக்கியத்தில் இருக்கின்றன. அவை மூதூர்ச் சமுதாய பெண்ணிற்கு நிகழ்ந்துள்ளன.

வேந்தர்களோடு முரண்பட்ட மூதூர் மன்னன் அழிவிற்குட் பட்டதும் அச்சமுதாயம் பெரும் மாற்றத்திற்குட்பட்டது.

வேளிர் வட இந்தியாவிலிருந்து தென்னாடு வந்தோரல்லர். அக்குடியின் பிறப்பிடமே தென்னிந்தியா தான், குறிப்பாக தமிழகம்தான்.

வேளிர் பெரும்பாலும் குறிஞ்சி நிலத்தவர்களாகவே இருந்துள்ளார்கள் என்பதும் முடிவாகப் பெறப்பட்டுள்ளது.

வேளிர் சிலர் வேந்தர்களோடு இணக்கம் கொண்டவர்களாகவும், அதேசமயம் தம் குடியான வேளிரோடு இணக்கமும் முரணும்பட்டோர்களாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதன் காரணம் வேந்தர்களின் பலத்தால் தான் அழிந்துவிடக் கூடாது என்ற மனோநிலைப்பட்டவர்களாக இருந்ததன் வாயிலாக வேந்தர்களோடு உடன்பட்டு இருந்தனர்.

வேளிர்க்குடி தலைவர்கள் முற்றிலும் சிதைக்கப்பட்டுச் சிற்சிறு தலைவர்களாக்கப்பட்டனர்.

வேளிரல்லாத பிற தலைவர் வேந்தர்களின் எல்லையில் ஆட்சி செய்தாலும் வேந்தர்களின் ஆணைக்கிணங்கவே செயல்பட்டனர். தனக்கு முன்பாக வேளிர் குடிக்கு ஏற்பட்டப் பேரழிவு தனக்கும் நேரலாம் என்ற அச்சம் அவர்களுக்கு இருந்தது.

மூதூர் மன்னனையும் வேளிர் குடியையும் அழித்தும் ஒழித்தும் தன்னை வேந்து நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டவர்கள் குறுநில மன்னர்களாக இருந்தவர்களே ஆவர்.

வேந்தர்கள் வேளிரோடு பகைமை கொண்டு வேளிரோடு மட்டுமே மோதிக் கொள்ளவில்லை. மாறாக, அவர்கள் பதவி, நில விரிவாக்கம் ஆகியவற்றை மனதில் கொண்டு அவர்களுக்கிடையேயும் மோதிக் கொண்டனர். மேலும் ஒரு தாய்வழிப்பட்ட குடிக்குள்ளே இம்மோதல் இருந்தது.

வேந்தர் சமுதாயத்தில்தான் அரசாங்க அமைப்பிற்கான அங்கங்கள் ஒழுங்கமைப்பட்டிருந்தது.

அயல் நாடுகளுடனான பண்டமாற்று நடைபெறும் அளவிற்கு வேந்தர் சமுதாயத்தில் பண்ட உற்பத்தி மேம்பட்டிருந்தது.

வேந்தர் சமுதாயத்தில் வணிக வளர்ச்சி மேம்பாடடைய பெருவழிச் சாலைகள் கண்டறியப்பட்டு அதன்வழியாகவும் புறவணிகத் தொடர்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்றறிய முடிகிறது. இப்பெருவழிச் சாலைகள் பெரும்பாலும் முல்லைத் திணையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன.

வேந்தர் சமுதாயத்தில் உலோகப் பயன்பாடு அதிகளவில் இருந்ததால் நாணயப் புழக்கம் வழக்கிற்கு வந்தது.

வேள்விச் சடங்குகள் பெருவாரியாக வேந்தர் சமுதாயத்தில் நடந்தேறியதால் ஆரியச் செல்வாக்கும், சமயப் பிரிவினைகளும், சாதிய முறைமைகளும் ஏற்படத் தொடங்கியிருக்கிறது.

வேந்தர் சமுதாயத்தில் பெருமளவில் அயல் நாடுகளுடனான புறவாணிகம் நடைபெற்றிருக்கிறது.

மேலாய்வுத் தலைப்புகள்

பின்வருகின்ற ஆய்வாளர்கள் மேற்கொள்ள துணைபுரியும்
ஆய்வுத் தலைப்புகள்

- * சங்க இலக்கிய மற்றும் மேற்கத்திய செவ்விலக்கியத்தில் அரசியல் போக்கு.
- * இந்திய செவ்விலக்கியங்களில் அரசியல்
- * சங்க இலக்கியத்தில் அரசியல் கோட்பாடுகள் என்ற தலைப்புகளில் மேலாய்வுகள் மேற்கொள்ளலாம்.
- * சங்ககால அரசியல் சூழலில் குடிகளின் செல்நெறி
- * சங்க அகப்பாடல்களில் அரசியல் தாக்கம்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

நாவலர் நா.மு.வேங்கடசாமி
நாட்டார்,
கரந்தைக் கவியரசு
ரா.வேங்கடாசலம் பிள்ளை

அகநானூறு (பதிப்பு 2008),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
லிமிடெட், 522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை-18.

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்

ஐங்குறுநூறு (ஏழாம் பதிப்பு 2012),
டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
எண்.2, அருண்டேல் கடற்கரைச்
சாலை, பெசன்ட் நகர், சென்னை-600
090.

சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை
(பதிப்பாசிரியர்)

நச்சினார்க்கினியர் (உரையாசிரியர்) முதல் தெரு, தியாகராயர் நகர்,
சென்னை-600 017.

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்

குறுந்தொகை (முதற்பதிப்பு 1983),
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர், கடலூர்.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

குறிஞ்சிப்பாட்டு (பதிப்பு 2007),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்., 522, டி.டி.கே. சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600
018.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

சிறுபாணாற்றுப்படை (முதற்பதிப்பு,
1953), திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி லிமிடெட், 1/140,
பிராட்வே, சென்னை - 600 001.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

திருமுருகாற்றுப்படை (முதற்பதிப்பு, 1956), திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி லிமிடெட், 1/140, பிராட்வே, சென்னை - 600 001.

எச். வேங்கடராமன்

(பதிப்பாசிரியர்)

நற்றிணை (மூன்றாம் பதிப்பு, 2013), டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், 2, அருண்டேல் கடற்கரைச் சாலை, பெசன்ட் நகர், சென்னை-600 090.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

நெடுநல்வாடை (மறுபதிப்பு 2007), திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600 018.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

பட்டினப்பாலை (மறுபதிப்பு 2007), திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 522, டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600 018.

ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை

பதிற்றுப்பத்து, பூம்புகார் பதிப்பகம், 127 (பழைய எண். 63), பிரகாசம் சாலை, பிராட்வே, சென்னை-600 108.

அ.தட்சிணாமூர்த்தி

பரிபாடல் (முதற்பதிப்பு 2002), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை

புறநாநூறு, (முதற் பதிப்பு 1968),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்., 522,
டி.டி.கே.சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை-600 018.

ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை

புறநாநூறு, (பதிப்பு 2009), பூம்புகார்
பதிப்பகம், 127 (பழைய எண். 63),
பிரகாசம் சாலை, பிராட்வே,
சென்னை-600 108.

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர்
(உரை), எஸ்.கலியாணசுந்தரையர்
(பதிப்பு)

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

புறநானூறு (நான்காம் பதிப்பு
1950), சென்னை ஜோதி அச்சுக்
கூடத்தில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.
பெரும்பாணாற்றுப்படை (பதிப்பு
1955), திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவ நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்., 522, டி.டி.கே.சாலை,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600
018.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

பொருநராற்றுப்படை (பதிப்பு 1955),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்., 522,
டி.டி.கே.சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை-600 018.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

மதுரைக்காஞ்சி (பதிப்பாண்டு 2008),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்., 522,
டி.டி.கே.சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை-600 018.

இ.சுந்தரமூர்த்தி

முல்லைப்பாட்டு, நியூ செஞ்சுரி புக்
ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ
இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

மலைபடுகடாம் (முதற் பதிப்பு 1955),
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்., 522,
டி.டி.கே.சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை-600 018.

துணைமை நூல்கள்

லெனின்

அரசு (பதிப்பு 2012), கீழைக்காற்று
பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600 005.

வீ.கனகசபை மொழிபெயர்ப்பு:
க.அப்பாதுரையார்

1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டத்
தமிழகம் (முதற்பதிப்பு 1962),
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
டி.டி.கே. சாலை, ஆழ்வார்பேட்டை,
சென்னை- 600 018.

க.ப.அறவாணன்

அற இலக்கியக் களஞ்சியம்
(முதற்பதிப்பு 2008),
தமிழ்க்கோட்டம், 2, முனிரத்தினம்
தெரு, அய்யாவு காலனி,
அமைந்தகரை, சென்னை-600 029.

நாராயணசாமி

இலக்கியமும் கல்வெட்டுக்களும்
(முதற் பதிப்பு 1980), பாரதிய தீபம்
வெளியீடு, எண்.65, சாஸ்திரி நகர்,
சூளை, சென்னை

கௌடில்யர்

அர்த்த சாஸ்திரம் (முதற் பதிப்பு
2002), புதுமைப்பித்தன் பதிப்பகம்,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600
018.

சு.வே.சுப்பிரமணியன்

உரிச்சொல், நிகண்டுகளின்
தொகுப்பு-1, (முதற் பதிப்பு 2008),
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்
தெரு, சிதம்பரம்.

தேவிபிரசாத்

சட்டோபாத்யாயா

உலகாயதம் (முதற் பதிப்பு 2009), நியூ
செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-
பி சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600
098.

க்ரியா பதிப்பு

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி
(மறுபதிப்பு 2011), Cre-A, New
No.12/1, Canal Cross Road, Gandhi
Nagar, Adyar, Chennai - 600 020.

South Indian Inscription Vol.III

கல்வெட்டியல் துறை (நூலகம்),
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், எழும்பூர்,
சென்னை-600 008.

தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார்

கல்வெட்டுக்களால் அறியப்பெறும்
உண்மைகள் (இரண்டாம் பதிப்பு
1963), (நூலில் நூலைப் பதிப்பித்த
பதிப்பகம் பெயர் இல்லை)

அப்துல் ரகுமான்

கம்பனின் அரசியல் கோட்பாடு
(முதற்பதிப்பு 2009), நேசனல் புக்
டி ரஸ்ட், திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600 006.

க.த.திருநாவுக்கரசு

கல்வெட்டுக் கருத்தரங்குகள்
கட்டுரைத் தொகுப்பு (முதற் பதிப்பு
1996), Books India Private Ltd.,
Coral Merchant Street, Madras-1

ர.பூங்குன்றன்

கருவூரின் கேந்திர முக்கியத்துவம்,
கருவூர் வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு, நாள்
12.5.1992, கருர் அகல் வைப்பகம்,
கருர்.

ச.வே.சுப்பிரமணியன்

கயாதரம், நிகண்டுகளின் தொகுப்பு-
1, (முதற் பதிப்பு 2008), மெய்யப்பன்
பதிப்பகம், 53, புதுத் தெரு,
சிதம்பரம்.

கார்ல் மார்க்ஸ்

கார்ல் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் தேர்வு
நூல் வரிசை 5, மாஸ்கோ பதிப்பகம்,
விற்பனையகம் : நியூ செஞ்சுரி புக்
ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ
இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ்

குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், மாஸ்கோ பதிப்பகம் (முதல் பதிப்பு 2008), விற்பனையகம் : நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன்

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு (பதிப்பு1995), பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை-600 108.

அரங்க. இராமலிங்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர் (முதற்பதிப்பு 1995), பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை-600 108.

துரை.அரங்கசாமி

சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள் (முதற்பதிப்பு 1980), பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை-600 108.

பெ.மாதையன்

சங்ககாலச் சமூகமும் அரசு உருவாக்கச் சூழலும், (முதற்பதிப்பு 2010), பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், ஜானிஜான்கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014.

கா.சுப்பிரமணியன்

சங்ககாலச் சமுதாயம் (முதற் பதிப்பு 1982), எண். 421, பாரதி புத்தகாலயம், தேனாம்பேட்டை, சென்னை-600 018.

ந.சுப்பிரமணியன்

சங்ககால வாழ்வியல் (தமிழில் முதற் பதிப்பு 1986), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

வெ.பெருமாள்சாமி

சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை
(முதற் பதிப்பு 2004,) 421, பாரதி
புத்தகாலயம், தேனாம்பேட்டை,
அண்ணாசாலை, சென்னை-600 018.

ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்

சிலப்பதிகாரம் (முதற்பதிப்பு 2009),
இளங்கனி பதிப்பகம், 7/12, செம்படத்
தெரு, சைதாப்பேட்டை மேற்கு,
சென்னை-600 015.

மயிலை. சீனி.வேங்கடசாமி

சேர சோழ பாண்டியர் வரலாறு,
புதுமைப்பித்தன் பதிப்பகம்,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600
018.

ஒளவை. சு.துரைசாமிப் பிள்ளை

சேரர் வரலாறு (மறுபதிப்பு 2009),
பூம்புகார் பதிப்பகம், பிராட்வே,
சென்னை-600 108.

கோ.கிருஷ்ணராஜா

சைவம் மறுபார்வை, குமரன்
பதிப்பகம் (முதற் பதிப்பு 1998),
மெய்மை விநாயகர் தெரு, வடபழனி,
சென்னை-600 025.

மா.இராசமாணிக்கனார்

சோழர் வரலாறு (மறுபதிப்பு 2013),
தமிழ் வளர்ச்சித் துறை இயக்ககம்,
தமிழ்நாடு அரசு, எழும்பூர்,
சென்னை-600 008.

நாகசாமி

தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்க காலம்
(பதிப்பு 1998), தமிழ்நாட்டு
வரலாற்றுக் குழு, தமிழ்நாட்டுப்
பாடநூல் நிறுவனம், எழும்பூர்,
சென்னை-600 008.

வே.தி.செல்லம்

தமிழக வரலாறும் மக்களும்
பண்பாடும் (மூன்றாம் பதிப்பு 2011),
மணிவாசகர் நூலகம், 2, சிங்கர் தெரு,
சென்னை-600 108.

அ.கி.பரந்தாமனார்

தலைசிறந்த பாண்டிய மன்னர்கள்
(முதற் பதிப்பு 1986), பாரி நிலையம்,
பிராட்வே, சென்னை-600 108.

மு.வரதராசனார்

திருக்குறள் (முதற் பதிப்பு 1998),
பாரி நிலையம், பிராட்வே,
சென்னை-600 108.

திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர்

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, பாரி
நிலையம், பிராட்வே, சென்னை-600
108.

ச.வே.சுப்பிரமணியன்

திவாகரம், நிகண்டுகளின் தொகுப்பு-
1, (முதற் பதிப்பு 2008), மெய்யப்பன்
பதிப்பகம், 53, புதுத் தெரு,
சிதம்பரம்.

தேவநேயப் பாவாணர்

தேவநேயம் (மறு பதிப்பு 2001),
தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2,
சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர்
நகர், சென்னை-600 017.

க.கைலாசபதி

தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை (முதற்
பதிப்பு 2006), குமரன் புத்தக
இல்லம், மெய்கை விநாயகர் தெரு,
வடபழனி, சென்னை-600 026.

தி.சுப்பிரமணியம்

தமிழகத் தொல்லியலும் வரலாறும்
(தகடூர் பகுதி), (முதற் பதிப்பு 2009),
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600
098.

எட்கர் தட்ஸ்

தமிழாக்கம் : க.ரத்னம்

தென்னிந்தியக் குடிகளும் குலங்களும்,
தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 613 010.

நச்சினார்க்கினியர் உரை

ந.கருணாநிதி

க.கைலாசபதி

சந்தியா நடராஜன் (பதிப்பாளர்)

மாருதிதாசன்

கே.மாணிக்க முதலியார்

என்.அங்கமுத்து, கலைவாணி

பத்மாவதி

சாமி.சிதம்பரனார்

பக்தவச்சலபாரதி

தொல்காப்பியம் மறுபதிப்பு 2005,
(முதற் பதிப்பு 1987), தமிழ்மண்
பதிப்பகம், 2 சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர், சென்னை-600 017.

தொல்காப்பியம் (இரண்டாம் பதிப்பு
2008), வசந்தா பதிப்பகம், மனை
எண். 9, கதவு எண். 26, ஜோசப்
காலனி, ஆதம்பாக்கம், சென்னை-600
088.

பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும்
வழிபாடும் (மறுபதிப்பு 1966),
குமரன் புத்தக இல்லம், மெய்கை
விநாயகர் தெரு, வடபழனி,
சென்னை-600 026.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி,
(இரண்டாம் பதிப்பு 2004), சந்தியா
பதிப்பகம், ஃபிளாட், நியூடெக், 57-
53ஆவது தெரு, அசோக் நகர்,
சென்னை - 600 083.

நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, 10 நானா
தெரு, (பதிப்பு 2009), தியாகராயர்
நகர், சென்னை-600 017.

பழந்தமிழர் அரசியல் (முதற் பதிப்பு
2007), கயல் வெளியீடு,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை-600
108.

பண்பாட்டு மானிடவியல் (பதிப்பு
1978), பாரி நிலையம், பிராட்வே,
சென்னை-600 108.

டி.டி.கோசாம்பி

தமிழில் : ராமகிருஷ்ணன்

பண்டைய இந்தியா (முதற்பதிப்பு 1989), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

எஸ்.ஏ.டாங்கே

பண்டைக்கால இந்தியா (இரண்டாம் பதிப்பு 2011), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

ஆர்.எஸ்.சர்மா

பழங்கால இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள்-நிலையங்கள் சில தோற்றங்கள் (முதற் பதிப்பு 1989), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

சு.வே.சுப்பிரமணியன்

பாரதிய தீபம், நிகண்டுகளின் தொகுப்பு-1, (முதற் பதிப்பு 2008), மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத் தெரு, சிதம்பரம்.

கா.சிவத்தம்பி

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் திணைக் கோட்பாடுகள் (முதற் பதிப்பு 2001), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

மங்களம் முருகேசன்

பாண்டியர் வரலாறு (முதற் பதிப்பு 1998), 13/3, பீட்டர் சாலைக் குடியிருப்பு, சென்னை-600 014.

இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி

பாண்டியன் பெருவழுதி
நாணயங்கள் (பதிப்பு 1987),
தினமலர், 161, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ச.வே.சுப்பிரமணியன்

பிங்கலந்தை, நிகண்டுகளின்
தொகுப்பு-1, (முதற் பதிப்பு 2008),
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்
தெரு, சிதம்பரம்.

வெ.சாமிநாத சர்மா

புராண இதிகாசங்களில் அரசியல்
(முதற்பதிப்பு 1989), பாரி நிலையம்,
பிராட்வே, சென்னை-600 108.

கோ.நாயகம்

பெருவழிகளும் அவற்றின்
பயன்பாடும் (முதற்பதிப்பு 1985),
தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

உ.வே.சாமிநாதையர்

பெருங்கதை (ஐந்தாம் பதிப்பு 1996),
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம், அருண்டேல் கடற்கரைச்
சாலை, பெசன்ட் நகர், சென்னை-600
090.

நாகசாமி

மூவர் கல்வெட்டியல், யாவரும்
கேளிர் வாசகர் வட்டம்-1980,
தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

இரா.தெய்வம்

மூவேந்தர்களின் குடிச்சிறப்புகள்
(முதற் பதிப்பு 2012), நியூ செஞ்சுரி
புக் ஹவுஸ், 41-பி, சிட்கோ
இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098.

செ.கணேசலிங்கன்

மாகியவலியும் வள்ளுவமும் (முதற் பதிப்பு 2001), குமரன் புத்தக இல்லம், மெய்கை விநாயகர் முதல் தெரு, வடபழநி, சென்னை-600 026.

சு.வே.சுப்பிரமணியன்

மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி (முதற்பதிப்பு 2001), மணிவாசகர் நூலகம், 31, சிங்கர் தெரு, சென்னை-600 108.

சந்திரசேகரப் பண்டிதர்
சரவண முத்துப் பிள்ளை

யாழ்ப்பாண அகராதி (மறுபதிப்பு 2005), தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை-600 017.

மு.இராகவையங்கார்

வேளிர் வரலாறு (பதிப்பு 1968), பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை-600108.

ரொமிலா தாப்பர்

Ancient Indian Social History Interpretation (First Edition 1978), Orient Longman, New Delhi.

தொல்லியல் துறை

South Indian Inscription Volume III, தொல்லியல் துறை, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், எழும்பூர், சென்னை-600 008.

ஆய்வேடு

ஆடியபாதம்

சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சித்திணை, ஆய்வேடு அளிக்கப்பட்ட ஆண்டு 1985, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600 005.

ச.குருசாமி

சங்ககால சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள், ஆய்வேடு அளிக்கப்பட்ட ஆண்டு 1989, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சேப்பாக்கம், சென்னை-600 005.

இதழ்கள்

The Hindu

The Hindu, 9.10.1971, Mount Road, Chennai-600 002.

ஆர்.நல்லகண்ணு

சமூக விஞ்ஞானம் (காலாண்டு ஆய்விதழ் - அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர் 2014), தென்னக ஆய்வு மையம், 16/142, ஜானி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014.

மு.ராகவைய்யங்கார்

செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை (வெளியீட்டு ஆண்டு 1910), மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-625 001.

ஆங்கிலம்

Romila Thappar

Ashoka and the Decline of Mauryas (First Edition 1968), OUP, New Delhi-1.

Vincent Smith

Early History of India (Edition year 1921), Oxford University Press, New Delhi.

M.Arunachalam

The Kalabra's in the Pandiya Country and their impact on the life and letters, Edition year 1978, University of Madras, Madras-600 005.

Modichandra

Trade Roots in Ancient India (Edition Year 1960), Abinav Publications, New Dehi.

Himansha Prabha Roy

Monastery and guid OUP, Edition 1986, Delhi

Suvira Jaiswal

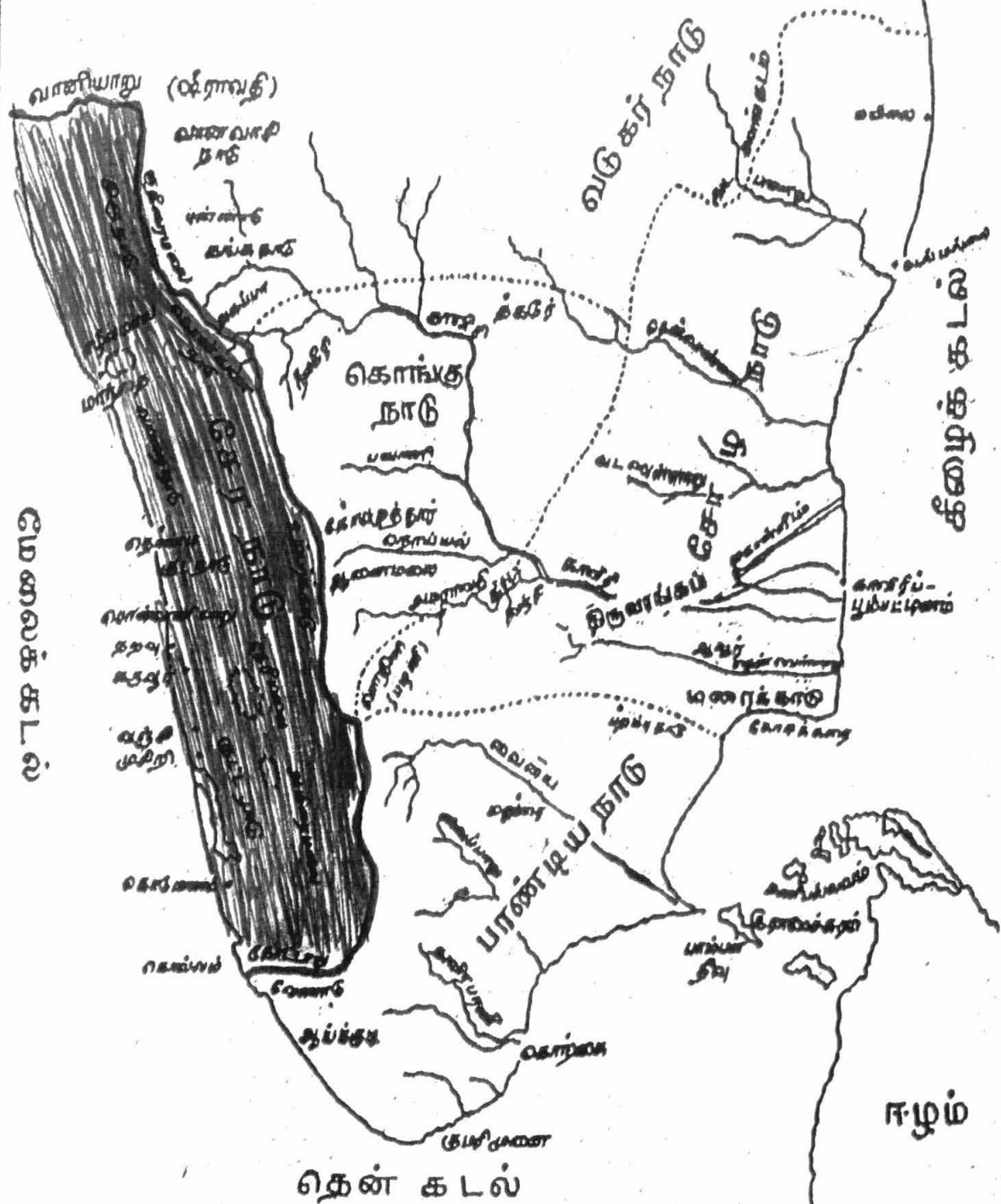
Caste (First Edition 1998), Monohar Publication, New Delhi-8.

Shercen Ratnagar

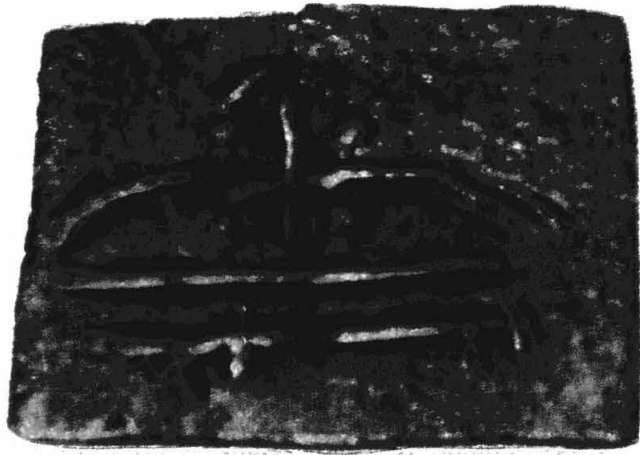
Enquiries into the Political Organisation of Harrupah Society (First Edition 1956), New Delhi.

பின்னிணைப்புகள்

சங்ககாலச் சேரநாடு

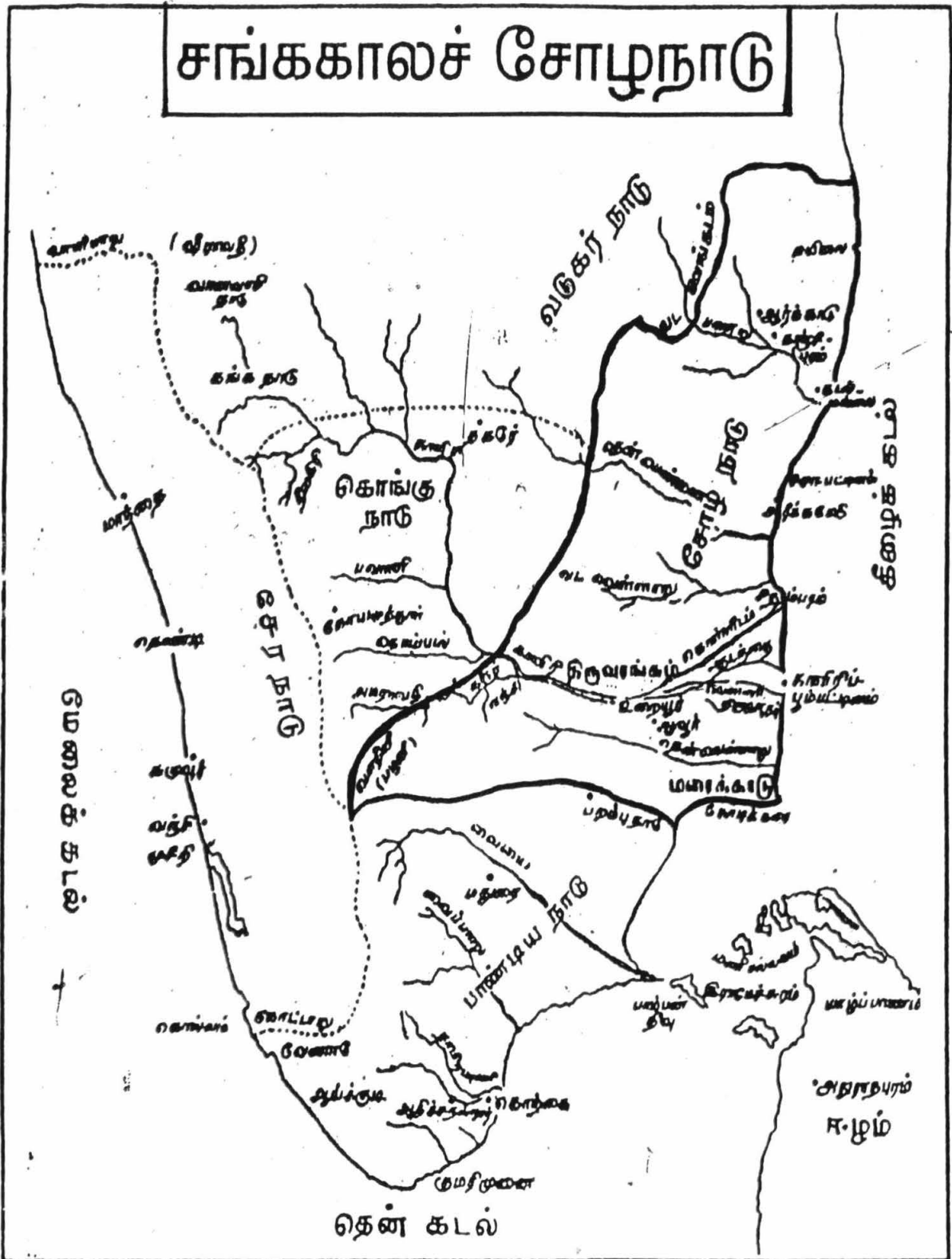

சேரர் நாணயம்

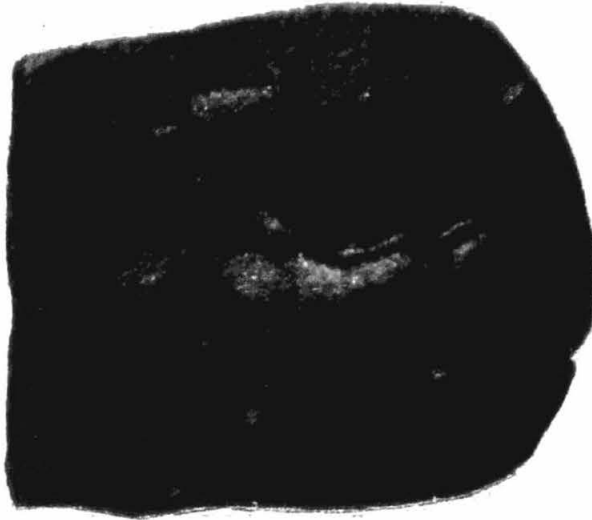

காசின் முன்பக்கத்தில் வலதுபக்கம் நோக்கி நிற்கும் ஆண் யானையின் முன் வேல் ஒன்று உள்ளது. யானையின் மேல் அஷ்டமங்கலச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்பக்கத்தில் வில், அம்பு, அங்குசம் காணப்படுகின்றன. காலம் கி.மு. முதலாம் ஆண்டு கிடைத்த இடம் : கரூர், உலோகம்: செம்பு, எடை 2.8 கிராம்.

சங்ககாலச் சோழநாடு

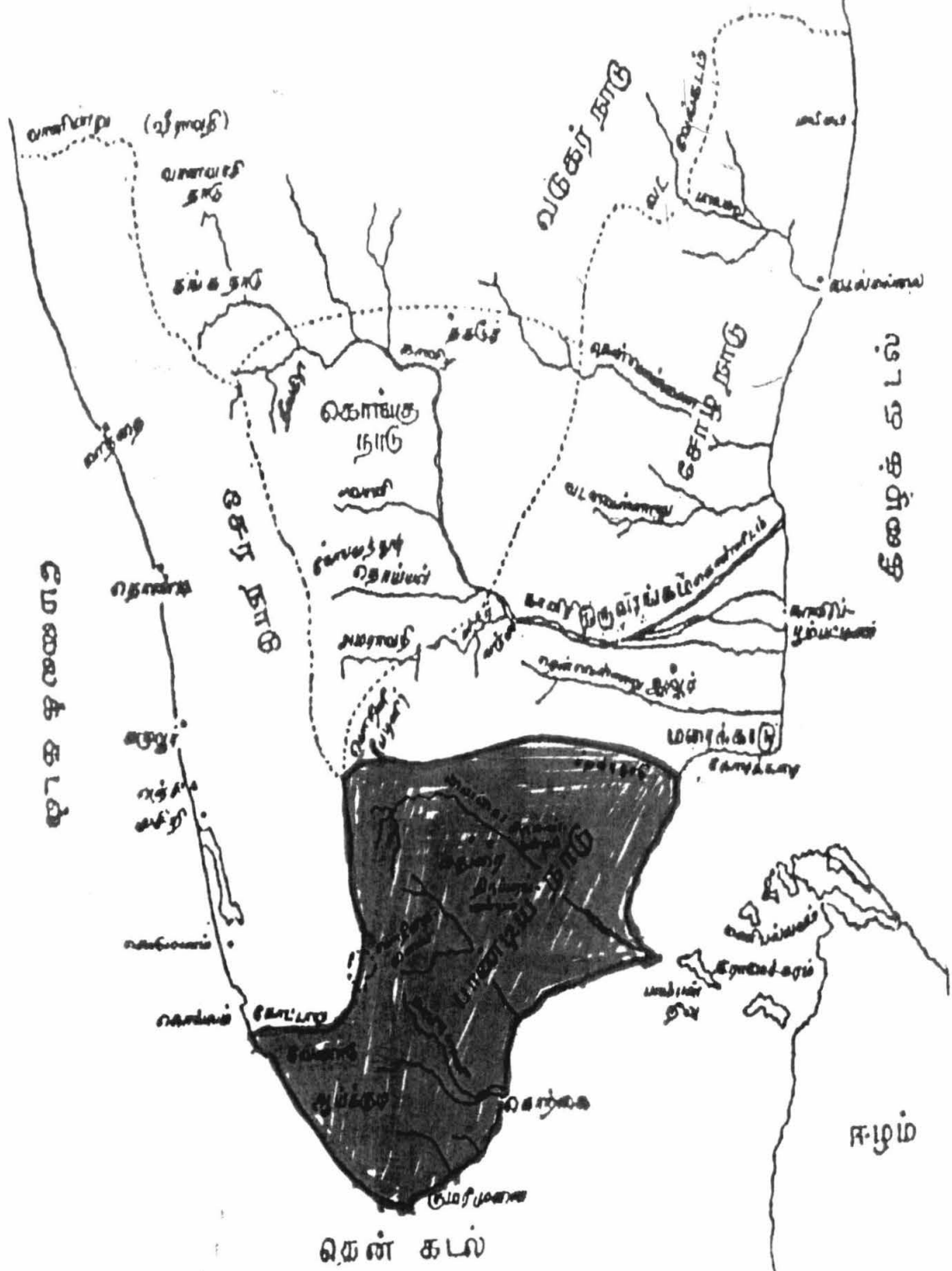

சோழர் நாணயம்

காசின் முன்பக்கத்தில் இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானையின் முன் வேலியிட்ட மரம் உள்ளது. யானையின் மேல் வெண்கொற்றக்குடை உள்ளது. பின்பக்கத்தில் இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் புலி முன் காலைத் தூக்கிக் கொண்டும் வாலை வளைத்துக் கொண்டும் உள்ளது. காலம் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு. கிடைத்த இடம் : திருக்கோவிலுர், உலோகம்: செம்பு, எடை 2.3 கிராம்.

சங்க காலப் பாண்டிய நாடு

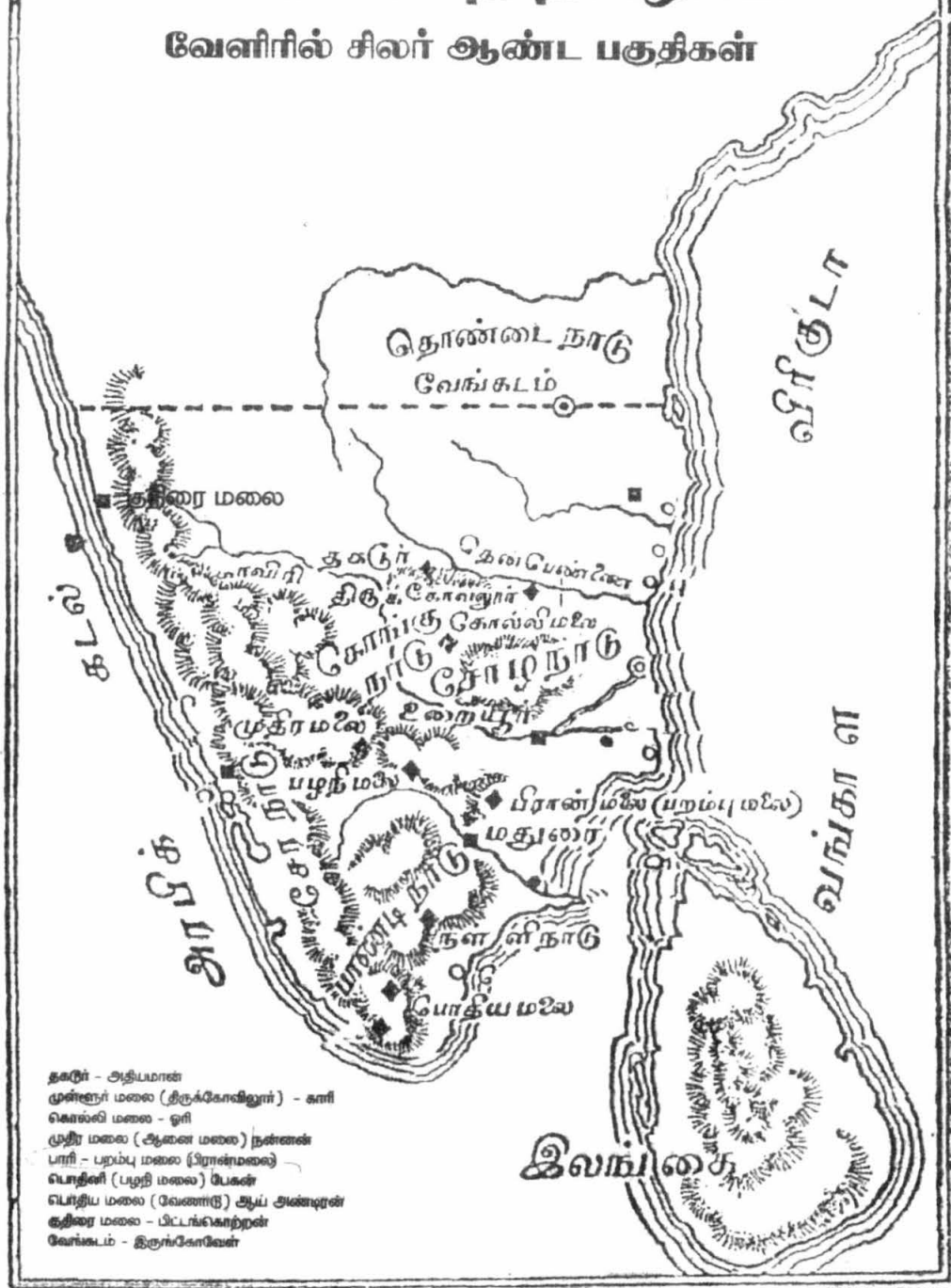
பாண்டியர் நாணயம்

காசின் முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை உள்ளது. பின்பக்கத்தில் மீன் குறியீட்டுச் சின்னம் உள்ளது. வரலாற்று அறிஞர்கள் சங்ககாலப் பாண்டியர் காசுகளில் பின்பக்கத்தில் உள்ள கோட்டுருவச் சின்னத்தைப் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராய்ச்சி செய்தனர். பெருவழுதி காசு கிடைத்தும் கூட கோட்டுருவச் சின்னத்தில் சந்தேகங்கள் எழுந்தன. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள காசைப் பார்க்கும்போது எந்தவொரு வரலாற்று, தொல்லியல், நாணயவியல் ஆய்வாளர்களும் மீன் சின்னம் இல்லை என்று மறுக்க இயலாது. காலம் : கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு, கிடைத்த இடம் : தஞ்சாவூர், உலோகம் : செம்பு, எடை : 1.2 கிராம்.

சங்ககாலத் தமிழகம்

வேளிரில் சிலர் ஆண்ட பகுதிகள்

4. சங்ககால மலையமான் காசுகள்

மலையமான் திருமுடிக்காரி

சங்ககாலத்தில் திருக்கோவிலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிசெய்த மலையமான் திருமுடிக்கார் என்னும் இச்சிற்றரசன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் தலைசிறந்த குதிரை வீரனாகிய இவன் குதிரையின் பெயரும் காரியாகும். போர் நிகழும்போதெல்லாம் மன்னர்கள் இவன் உதவியை நாடுவர் என்றும் இவனது உதவியால் வெற்றி பெறுவர் என்றும் புறம் 125-ஆவ் அறிய முடிகிறது. கபிலர் இவனைப் புகழ்ந்து நான்கு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். (புறம் 121-124)

இவனது புகழ் ஓங்கவே அதியமான் நெடுமானஞ்சி இவன் மீது படையெடுத்தான். தோல்வியுற்று இவன் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை அணுகினான். வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திய இரும்பொறை இவன் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பி வல்வில் ஓரியைக் கொன்றான். பின்னர் இருவரும் அதியமான் நெடுமானஞ்சியை முற்றினர். முற்றுகை நீண்ட நாள் நீடித்தது அதியமானுக்கு உதவியாகச் சோழ, பாண்டிய பாடகன் வந்ததாகவும் தெரிகிறது. எனினும் அதியமான் கொல்லப்பட்டான்.

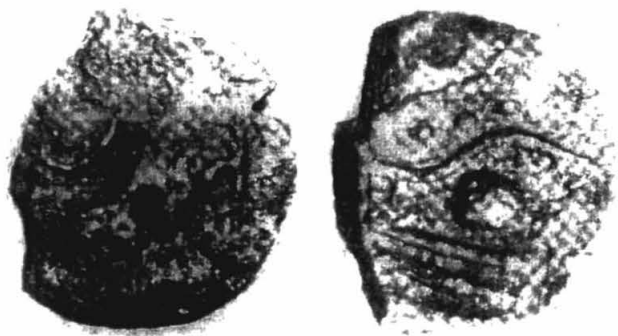
சங்ககால மலையமான் காசுகள்

சங்ககால மலையமான் காசுகள் எழுத்துப் பொறிப்போடு கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த இடத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் மலையமான் காசுகள் என்று அழைக்கிறோம். மலையமான் காசுகளில் குதிரைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதால் இவனுடைய ஆட்சியில் குதிரை அரசசின்னமாக இருந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். குறுநில மன்னர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படி அதிக காசுகளை வெளியிட்டவன் இவன் ஒருவனே எனலாம். கருநீல் சங்ககாலச் சேரர்காசுகள் அதிகம் கிடைத்ததுபோல், திருக்கோவிலூரில் சங்ககால மலையமான் காசுகள் அதிகம் கிடைத்துள்ளது மூவேந்தர்களுக்கு சமமாக இவனும் காசுகளைப் புழக்கத்தில் வெளியிட்டு உள்ளான். மலையமான்கள் செப்பு காசுகளை மட்டுமே வெளியிட்டுள்ளனர். கிடைத்த காசுகள் எல்லாம் சுமாராக கிழு முதலாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் புழக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம். மலையமான் காசுகளில் குதிரையைத் தவிர வேறு விலங்கினங்களின் உருவங்களை பொறித்து வெளியிடப்படவில்லை.

சுதந்திரமாக இவன் ஆட்சி செய்ததால் இவன் காலத்தில் பல வகை காசுகள் வெளியிடப்பட்டன. மூவேந்தர்களின் இலச்சினைகள் அவர்களின் நாணயங்களின் பின்பக்கத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளமை போன்று இவர்கள் நாணயங்களிலும் இவர்கள் ஆட்சிசெய்த திருக்கோவிலூரின் புவியியல் சூழலை வெளிக்காட்டும் விதத்தில் நதி, மலை ஆகியவை பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

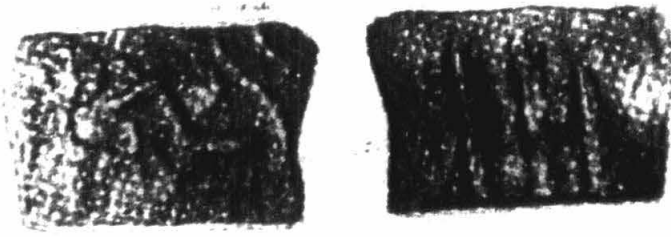
காசு - 1

காசின் முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரை, குதிரையின் தலைக்கு முன் ஆங்குசம் ஒன்றும், குதிரையின் முதுகின் மேல் பிறை ஒன்றும் உள்ளன. காசின் பின்பக்கத்தில் ஆற்றைக்குறிக்கும் கோடுகள் மற்றும் மலை முகடு உள்ளன. திருக்கோவிலூரில் கிடைத்த மலையமான் காசுகள் எல்லாம் சதுர வடிவிலேயே கிடைத்துள்ளன. ஆனால் இக்காசு நீள்வட்ட வடிவில் கிடைத்துள்ளது அரிதானதாகும். காலம் : கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு பிற்பகுதி. கிடைத்த இடம் : திருக்கோவிலூர். உலோகம் : செம்பு. எடை : 3.4 கிராம்.

5. சங்ககால அதியமான் காக (?)

காசின் முன்பக்கத்தில் இடது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் குதிரையின் மேல் ஸ்ரீவத்ஸமும், அருகில் ஆற்றின் கரையும் (கோடிட்டு) காட்டப்பட்டுள்ளன. குதிரையின் முன்பக்கத்தின்மேல் சக்கரம் உள்ளது. குதிரையின் காலின் முன் அங்குசம் உள்ளது. பின்பக்கத்தில் மூன்று கோடுகள் செங்குத்தாகத் தனித்தனியாக உள்ளன.¹ காலம் : கி மு முதலாம் நூற்றாண்டு. கிடைத்த இடம் : தருமபுரி, உலோகம் : செம்பு, எடை : 2 கிராம்.

சங்ககால அதியமான் ஆட்சி நிலைபெற்ற தருமபுரியில் கிடைத்துள்ளதால் இக்காக சங்ககால அதியமானால் வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம். மலையமான் காகுகளில் காணப்படும் குதிரையைப் போன்ற இல்லாமல் வேறுபடுத்தி காண்பிப்பதற்காக குதிரையின் கழுத்தை நீட்டியிருக்கிறார்கள். முன்பக்கத்தில் ஆற்றின் யைக் குறிக்கும் கோடுகளும் இந்தக் காசில் உள்ளது. மலையமான் காகுகளை கிடைத்த இடத்தை வைத்து அதியமான் காகுகள் என்று சொல்லதைப் போல் இந்த காசினையும் கிடைத்த இடத்தை வைத்துதான் அதியமான் காக என்று கூறலாம்.

பின்னிணைப்புகள்

பிற

சேரநாட்டு
உட்பிரிவுகள்

உதவி:ய நாடு

ദേശം

வாசுதேவாறு (குதிராவுழி)

வாணவாசி
நாடு

5. நங்கு நாடு

19

சென்னை

எனாங்கு நாம்

நல்லது

சென்னை குடும்ப
பாதி

சுயன்வாகியாயு

சு.கி.

२

வருகி

சென்னை 10.12.2019

பாண்டி நாடு

தான் தான்

உதயா நாத்

தங்கீர்

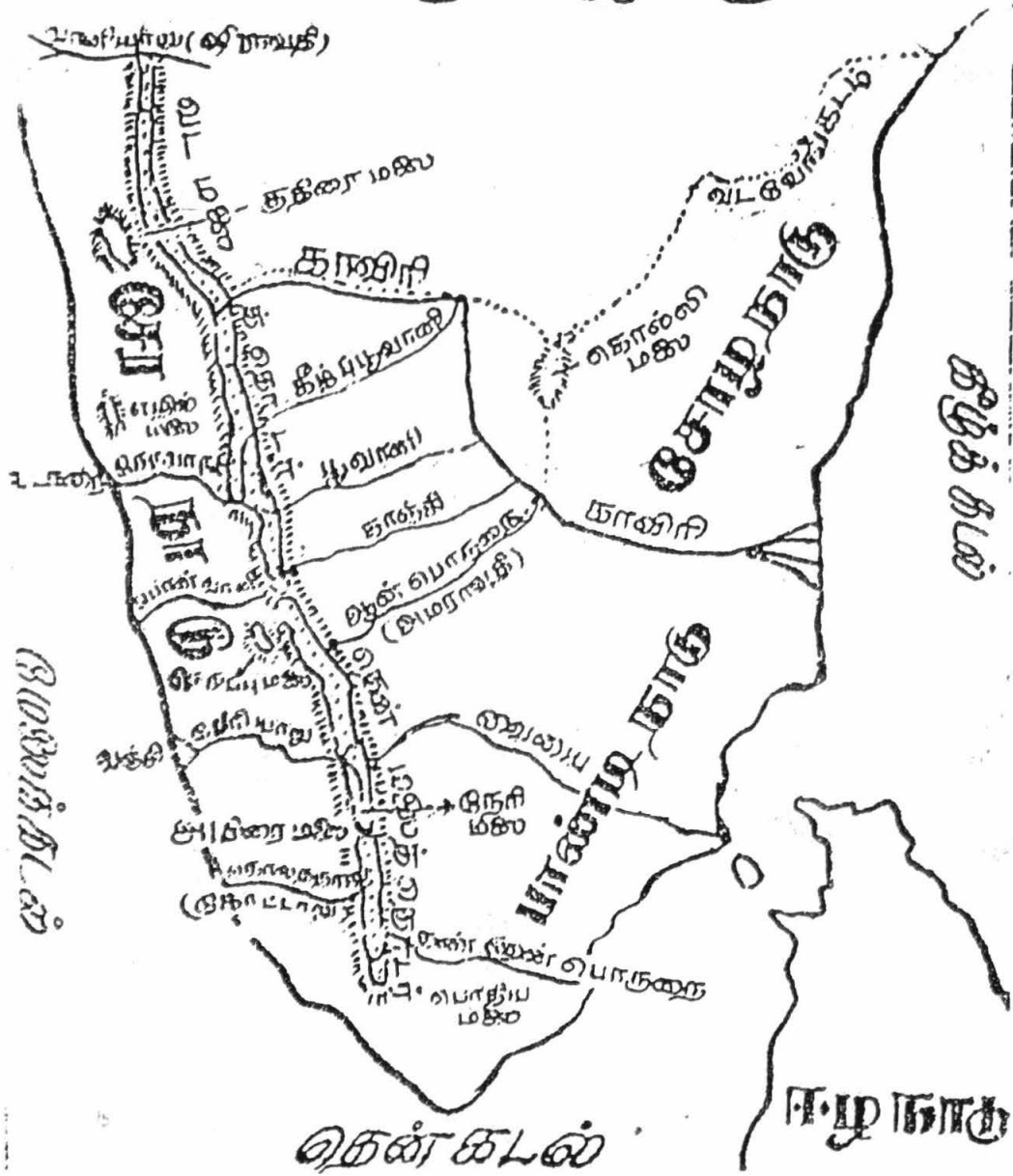
உள்ளுமே

பொது கியாசம்

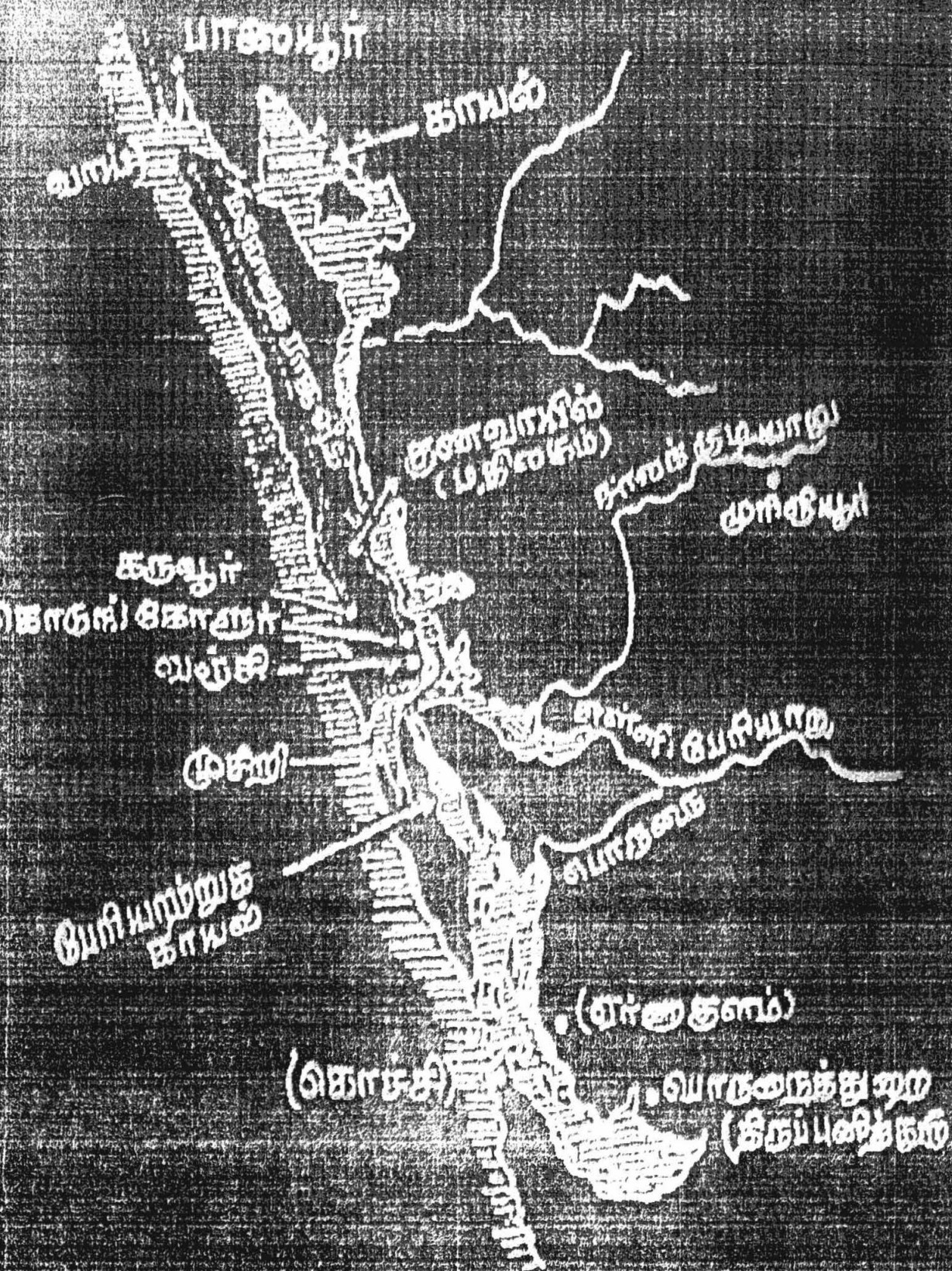
தமிழ்

நி.பு.நாடு

சேரகொங்கு நாட்டு
மலைகளும் ஆறுகளும்

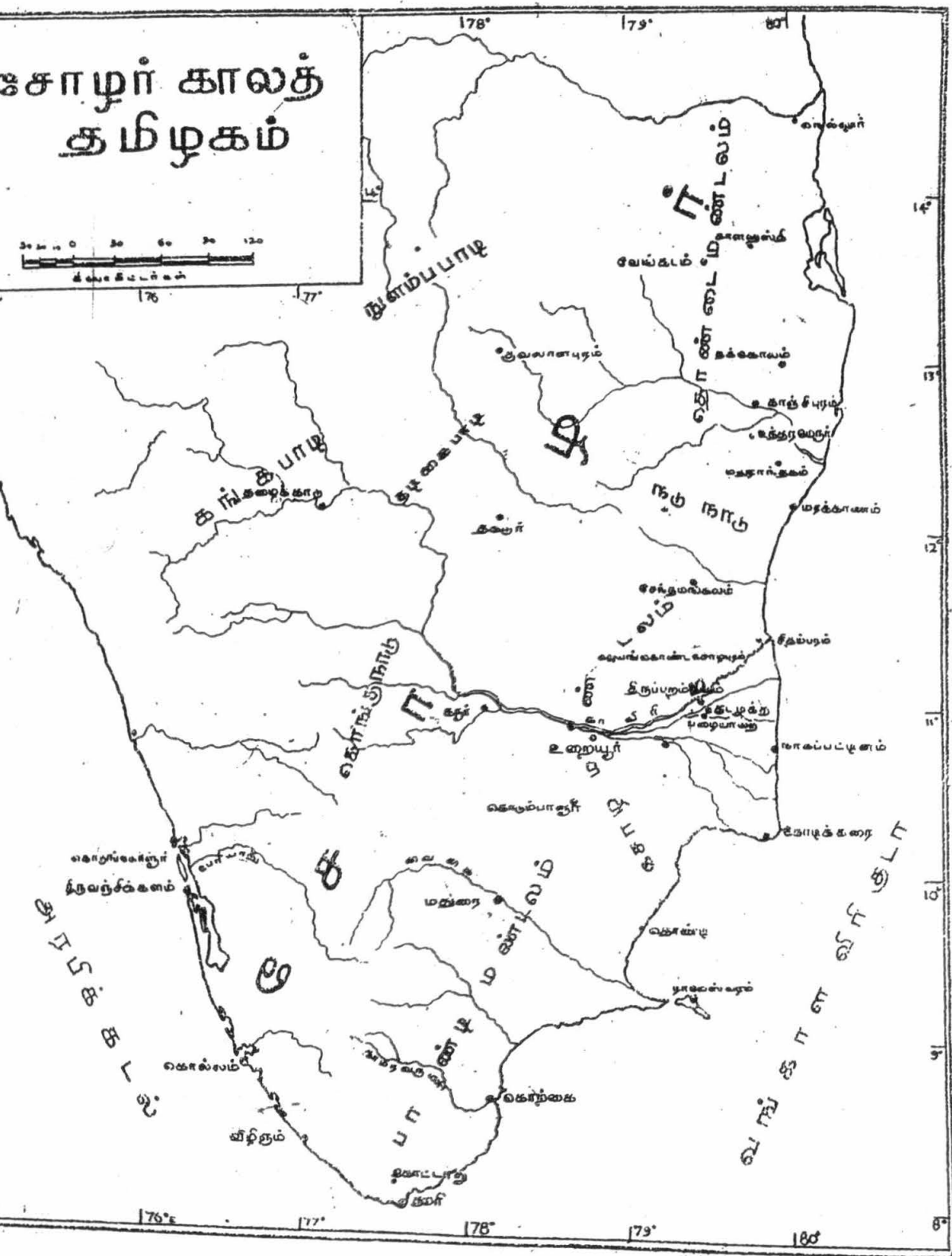
சேரமன்னர் வரலாறு

இமயமலை கடலாயிருந்தபோது குமரி நாடு. படம் 4

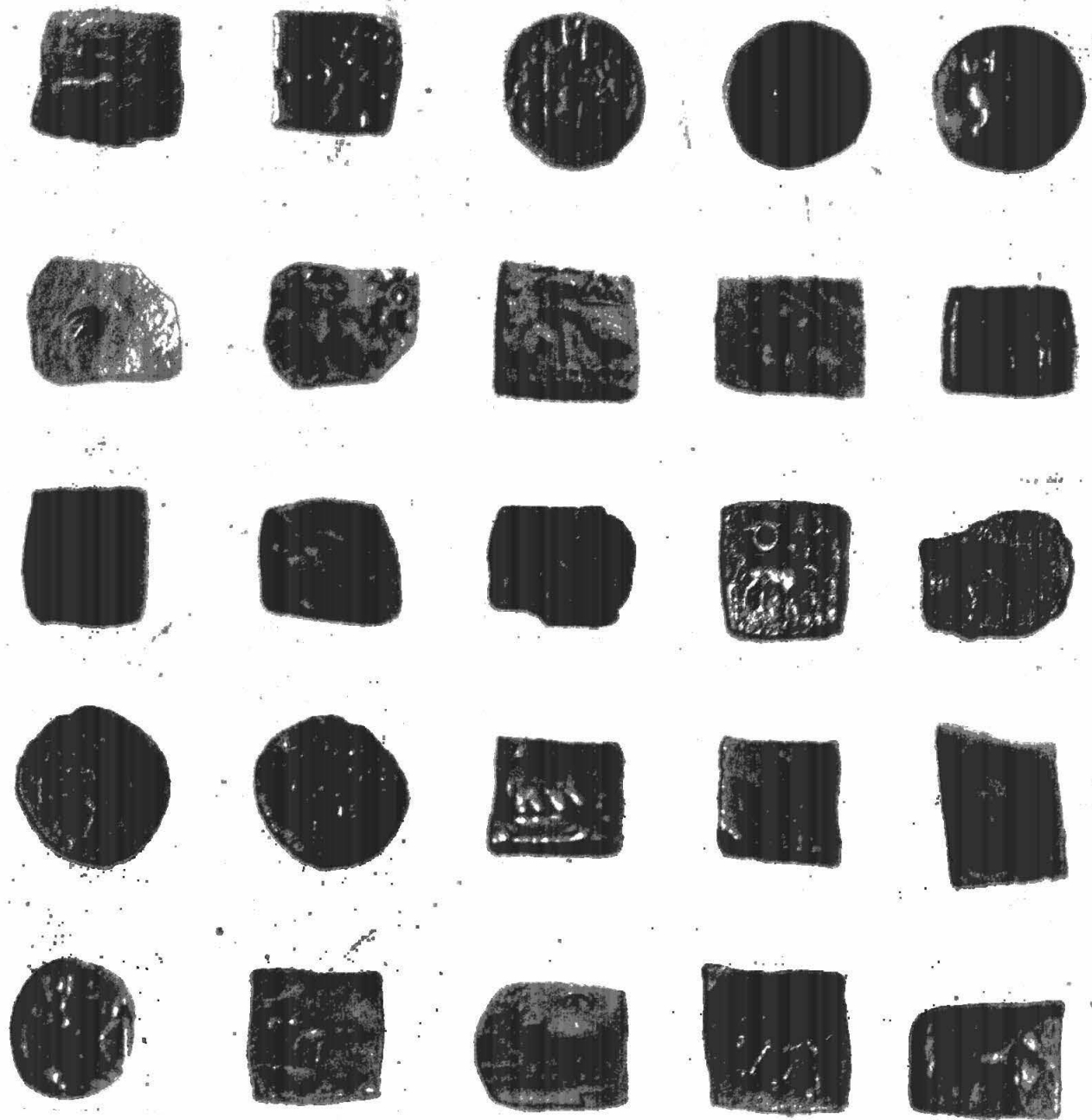
சாழர் காலத் தமிழகம்

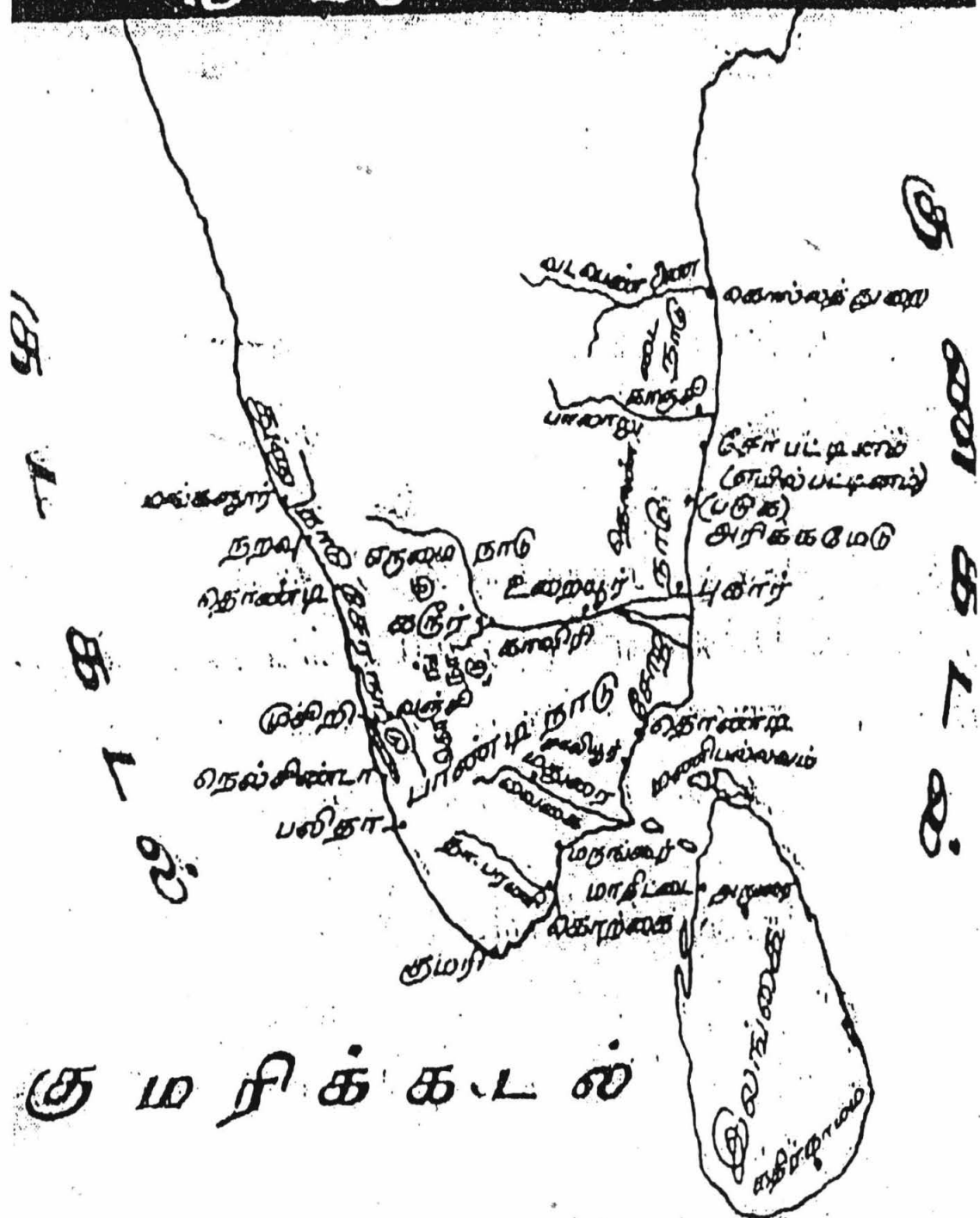
பாண்டியர் வரலாறு

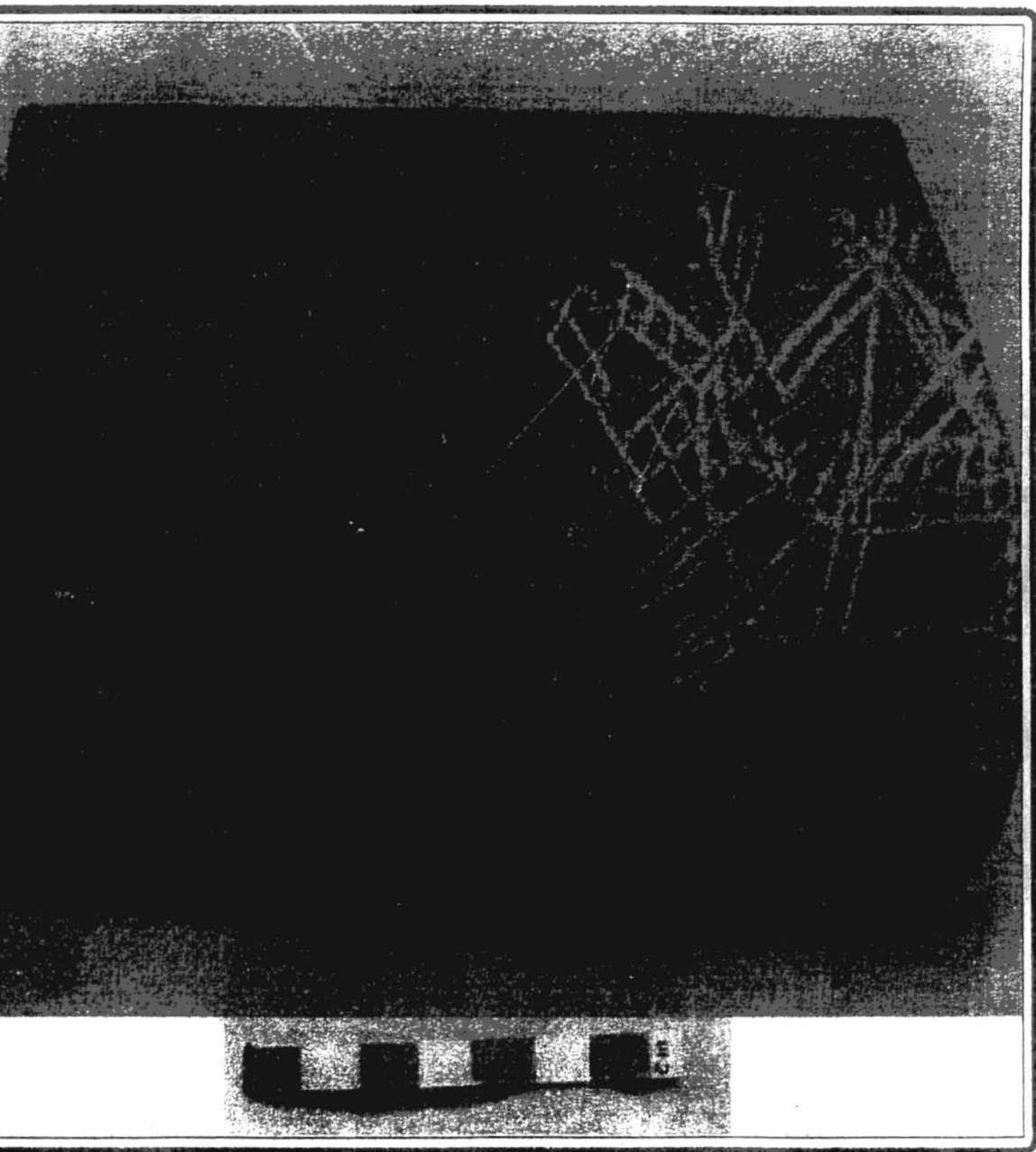

சங்ககாலக் காசுகள்

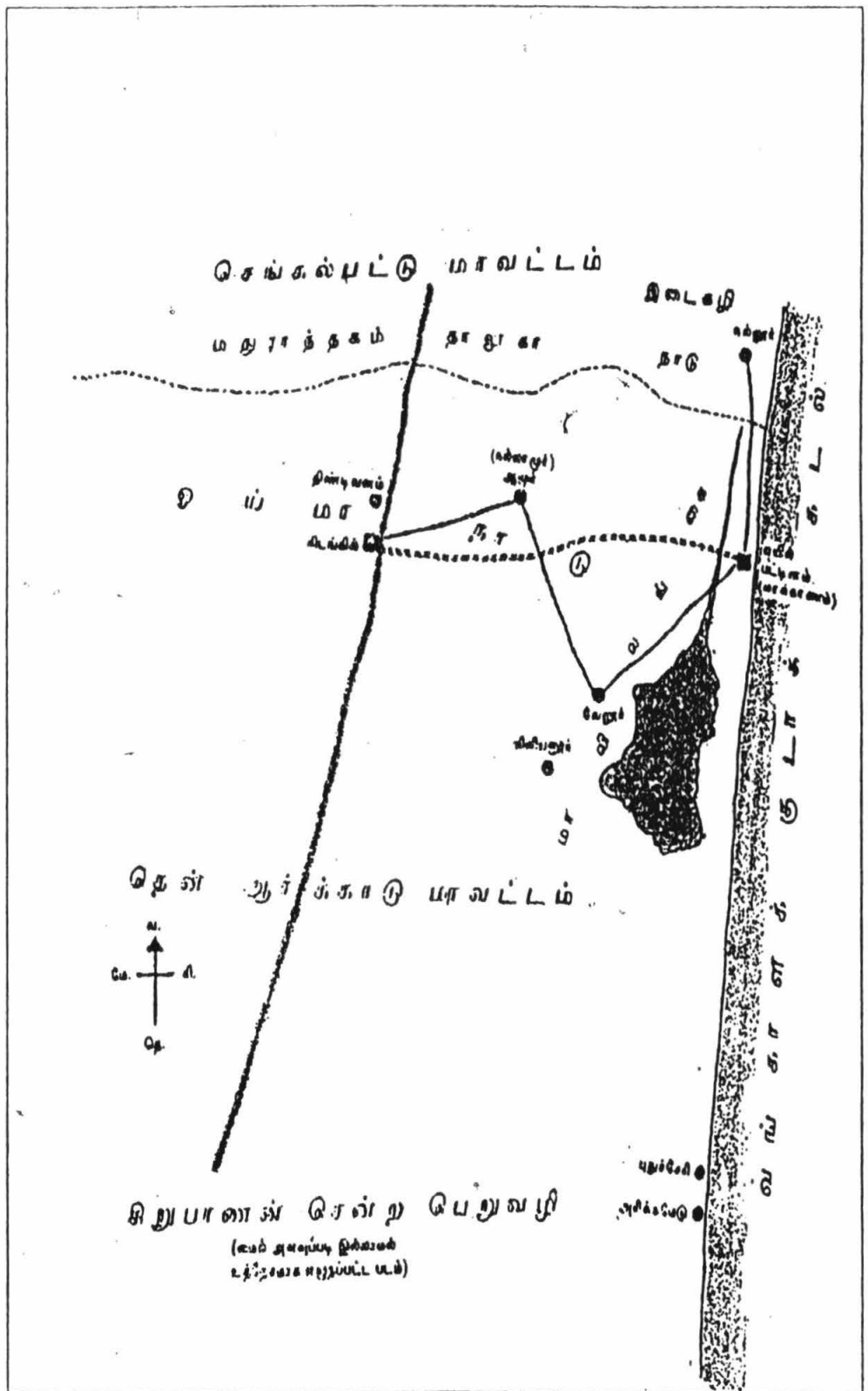

சீங்ககாலத் தமிழகம் (துறைமுகங்கள்)

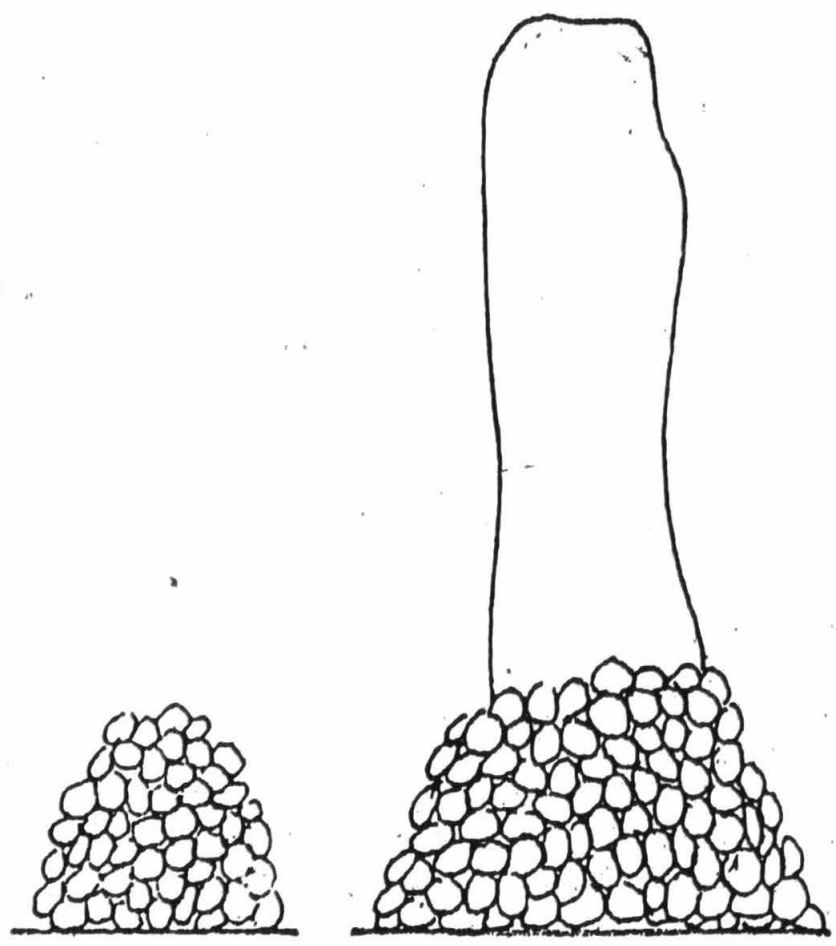

கப்பல் உருவம் பொறித்த பானை ஓடு-அழகன்குளம்
கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு

புதைவு

1 2
புதைவு மounds
மounds of stones (archaeological)

செய்யுதில் உள்ள சொற்கள்

6

5

அசோகனுடைய
பேரரசு

